

ДЖОН ГРИШАМ ОБЖАЛВАНЕТО

Превод от английски: Богдан Русев, 2008

chitanka.info

На професор Робърт К. Хаят

ЧАСТ ПЪРВА ПРИСЪДАТА

Съдебните заседатели бяха готови.

След четирийсет и два часа обсъждане, предшествано от процес, продължил седемдесет и един дни, включително 530 часа свидетелски показания на над четирийсет свидетели, и след цяла вечност мълчаливо чакане, докато адвокатите се караха, съдията се произнасяше, а публиката в залата зорко бдеше за някакви сигнали, които да подскажат как се развива делото, съдебните заседатели най-сетне бяха готови. Затворени в своята стаичка, в уединение и на спокойствие, десетима от тях гордо подписаха присъдата, докато останалите двама се мръщеа в ъгъла — откъснати и изолирани заради решението си да не я подкрепят. Имаше прегръдки, усмивки и доволно потупване по раменете, защото бяха оцелели в малката война и сега гордо можеха да се върнат на съдебната арена с решение, което бяха успели да вземат с цената на неотклонна решителност и упорито търсене на компромис. Бяха преодолели изпитанието; бяха изпълнили гражданския си дълг. Бяха работили всеотдайно. Бяха готови.

Старшият съдебен заседател почука на вратата и стресна чичо Джо, който пак беше задрямал. Старият съдебен пристав ги беше охранявал по време на делото, но се беше грижил и за обяда им, беше изслушвал оплакванията им и мълчаливо беше предавал посланията им на съдията. Когато беше по-млад и чуваше по-добре, чичо Джо беше прословут и с факта, че подслушваше разговорите на съдебните заседатели през тънката чамова врата, която лично беше избрал и монтирал. Но това време отдавна беше отминало и тъй като вече нямаше с кого да споделя, освен с жена си, след този толкова труден съдебен процес той като нищо можеше да окачи стария си пистолет на стената и да се пенсионира. Напрежението, свързано с контрола върху правосъдието, беше изцедило силите му.

— Страхотно. Ще повикам съдията — усмихна се чичо Джо, сякаш представителят на Темида седеше някъде в недрата на сградата и само чакаше чичо Джо да му се обади.

Вместо това чичо Джо намери една секретарка, която на свой ред щеше да предаде новината на съдията. А новината наистина беше добра. Старата зала никога не беше ставала свидетел на толкова продължително и мащабно дело. Щеше да бъде истински срам, ако съдебните заседатели не бяха стигнали до категорично решение.

Секретарката почука леко на вратата на кабинета на съдията, пристъпи вътре и гордо обяви:

— Имаме присъда.

Съобщи го с такъв тон, все едно лично беше преминала през ада на преговорите и сега поднасяше резултата като някакъв дар.

Съдията затвори очи и въздъхна доволно. На лицето му изгря щастлива, но нервна усмивка на огромно облекчение, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Най-сетне той каза:

— Повикайте адвокатите.

След като обсъждането между съдебните заседатели се проточи почти пет дни, съдия Харисън се беше примирил с вероятността те да не могат да стигнат до решение поради разделени гласове, макар че това беше най-ужасният му кошмар. След четири години ожесточени съдебни спорове с всички възможни средства и четири месеца напрегнат съдебен процес направо му прилошаваше от перспективата за такъв изход. Дори не искаше да си помисли, че може да се наложи всичко да започне отначало.

Съдията пхна крака в мокасините си, ухилено скочи от стола като малко момче и се протегна за тогата си. Най-сетне свърши — най-продължителното дело в неговата богата и вълнуваща кариера.

Съдебният секретар се обади първо на „Пейтън и Пейтън“ — малка местна кантора на семейство адвокати, която се помещаваше в затворен магазин за преоценени стоки в покрайнините. Помощникът им вдигна телефона, изслуша съобщението и изкрещя:

— Имаме присъда!

Гласът му отекна в лабиринта от малки временни офиси и накара колегите му да подскочат.

Той продължи да вика. Докато тичаше към „Дупката“, там трескаво се събираха служителите от кантората. Уес Пейтън вече беше там, а после влетя и жена му Мери Грейс и двамата за миг се спогледаха с неприкрит ужас и объркване. На дългата, отрупана с книжа работна маса се събраха двама помощници, две секретарки и

счетоводителката. Всички седяха неподвижно и се гледаха втренчено, защото никой не искаше да заговори пръв.

Това ли беше всичко? След като бяха чакали цяла вечност, наистина ли щеше да свърши толкова внезапно? С едно обаждане по телефона?

— Да се помолим мълчаливо — предложи рязко Уес.

Служителите на кантората се хванаха за ръце и се помолиха така горещо, както никога досега. Всемогъщият Бог получи множество различни молби, но общото в тях беше желанието за победа. „Всемогъщи Боже, нека след цялото това време и всички усилия, разходи, страхове и съмнения най-сетне да победим по Твоята воля. И спаси ни от унижението, фалита и всички мъки, които би ни донесла една неблагоприятна присъда.“

Второто обаждане на съдебния секретар беше на мобилния телефон на Джаред Къртин, главния адвокат на защитата. Мистър Къртин се беше отпуснал на коженото канапе, което ползваше под наем във временния си офис на Фронт Стрийт в центъра на Хатисбърг, на три пресечки от съда. Четеше някаква биография и спокойно отброяваше часовете, за всеки от които получаваше хонорар от 750 долара. Той прие съобщението, затвори телефона и каза:

— Да вървим. Съдебните заседатели са готови.

Бойците му, стегнати в тъмни костюми, се изпънаха и го последваха към съдебната зала, на път за поредната съкрушителна победа. Поеха с маршова крачка, без коментар и без молитва.

Съдебният секретар продължи да звъни по телефона — първо на останалите адвокати, после на репортерите — и след броени минути мълвата бързо се разпространи в града.

На един от последните етажи на небостъргач в центъра на Манхатън обзет от паника млад човек нахълта на сериозна среща и прошепна новината на ухото на мистър Карл Трюдо, който от своя страна веднага загуби интерес към обсъжданата тема, рязко се изправи и каза:

— Изглежда, имаме присъда.

После напусна стаята, прекоси коридора и влезе в огромния си кабинет в ъгъла на сградата, където си свали сакото, разхлаби възела на вратовръзката, застана до прозореца и се загледа в здрача, който се сгъстяваше над река Хъдсън. Не за пръв път си задаваше въпроса как е

възможно съдбата на толкова голяма част от неговата империя да се озове в ръцете на дванайсет средностатистически провинциалисти от щата Мисисипи.

И въпреки че беше един от най-информираните хора в света, отговорът му убягваше.

Когато семейство Пейтън паркираха на улицата зад сградата на съда, към нея от всички страни вече се стичаха хора. Двамата останаха в колата, като се държаха за ръце. През последните четири месеца бяха внимавали да не се докосват, когато са близо до залата. Някой можеше да ги види — съдебен заседател или репортер. Трябваше да се държат възможно най-професионално. Фактът, че бяха женени и работеха заедно, все още се струваше любопитен на повечето хора, затова мистър и мисис Пейтън се опитваха да се държат един с друг като адвокати, а не като съпрузи.

Така че по време на делото двамата се докосваха твърде рядко — както в съда, така и извън него.

— Какво мислиш? — попита Уес, без да поглежда жена си.

Сърцето му биеше лудо, а по челото му беше избила пот.

Не спираше да стиска волана с лявата ръка и да си повтаря, че трябва да се успокои.

Да се успокои. Много смешно.

— Ужасно ме е страх — отвърна Мери Грейс.

— И мен.

Настъпи дълго мълчание, в което и двамата дишаха дълбоко. На улицата пред тях микробусът на един телевизионен канал едва не уби на място някакъв пешеходец.

— Ще оцелеем ли, ако загубим? — попита тя. — Това е въпросът.

— Трябва да оцелеем. Нямаме друг избор. Но ние няма да загубим.

— Точно така — каза тя. — Да вървим.

Двамата се присъединиха към малкия си екип и всички влязоха заедно в съда. Клиентката им, ищцата Джанет Бейкър, ги чакаше на обичайното място на първия етаж до автоматите за безалкохолни напитки. Когато видя адвокатите си, тя избухна в плач. Уес я хвана за едната ръка, а Мери Грейс за другата, за да ѝ помогнат да се изкачи по стълбите към голямата съдебна зала на втория етаж. Можеха направо

да я носят. Джанет тежеше по-малко от 45 килограма и по време на процеса беше остаряла с пет години. Страдаше от депресия, често в изострена форма, и въпреки че не беше анорексичка, понякога просто забравяше да се храни. Беше само на трийсет и четири, но беше погребала съпруга и детето си и беше преживяла едно дълго и ужасно дело, за което вече тайно си мислеше, че не е бивало да започва.

В съдебната зала цареше такава тревога, все едно предстоеше бомбардировка и сирените не спираха да вият. Десетки хора сновяха напред-назад, търсеха свободни места за сядане или притеснено разговаряха помежду си, а очите им не спираха да шарят наоколо. Когато Джаред Къртин и екипът му влязоха от странична врата, всички се вторачиха в Джаред, сякаш подозираха, че знае нещо повече от тях. Ден след ден в продължение на изминалите четири месеца той беше доказвал, че умее да вижда в бъдещето, но точно в този момент лицето му беше безизразно. Адвокатът и помощниците му мрачно заеха обичайните си места.

В другата половина на залата, само на няколко метра от тях, беше масата на ищцата, където се настаниха семейство Пейтън и Джанет. На същите столове, в същия ред, следвайки стратегия да внушават на съдебните заседатели впечатлението, че една бедна вдовица и двамата ѝ самотни адвокати се опитват да се преборят с гигантска корпорация с безкрайни възможности. Уес Пейтън погледна Джаред Къртин, очите им се срещнаха и двамата си кимнаха вежливо. Чудото в този съдебен процес беше фактът, че двамата продължаваха да се отнасят един към друг с необходимата доза учтивост — дори разговаряха помежду си, когато се налагаше. Това се беше превърнало във въпрос на чест. Независимо колко гадно се развиваха нещата — а те често се развиваха така, — и двамата адвокати се опитваха да пренебрегнат обстоятелствата и да си подадат ръка.

Мери Грейс не погледна към противниковата страна, а и да го беше направила, нямаше нито да кимне, нито да се усмихне. Освен това беше добре, че не носеше пистолет в дамската си чанта, защото в такъв случай половината от мъжете в тъмни костюми вече нямаше да са там. Тя извади празен бележник на масата, записа датата и името си на първата страница, но не можа да измисли нищо друго. В продължение на седемдесетте и един дни на процеса тя беше написала шейсет и шест такива бележника — винаги в един и същ формат и

цвят, — които в момента бяха безупречно подредени в стар метален шкаф за документи в „Дупката“. Тя подаде кърпичка на Джанет. Макар че броеше всичко останало, Мери Грейс беше пропуснала да преброи пакетите с кърпички, които Джанет беше изразходвала по време на процеса. Със сигурност бяха поне няколко десетки.

Тази жена почти не спираше да плаче и макар че Мери Грейс изпитваше дълбоко съчувствие към нея, вече ѝ беше дотегнало. Всъщност ѝ беше дотегнало всичко — умората, напрежението, безсънните нощи, непрекъснатата концентрация, липсата на време за децата, занемарения им апартамент, купчината неплатени сметки, пренебрегнатите клиенти, изстиналата китайска храна в полунощ и предизвикателството всяка сутрин да се грижи за грима и прическата си, така че да изглежда поне малко привлекателна в очите на съдебните заседатели. Последното се очакваше от нея.

Да започнеш голямо дело беше като да скочиш в тъмно блато с тежести на колана. Понякога успяваш да излезеш на повърхността, за да си поемеш въздух, но изобщо не забелязваш останалия свят. А през повечето време просто се давиш.

Няколко реда зад семейство Пейтън, в края на скамейка, която бързо се заемаше от зрители, седеше техният банков служител и се опитваше да запази спокойствие, макар че вече бе започнал да си гризе ноктите. Казваше се Том Хъф, но всички го наричаха Хъфи. Хъфи се отбиваше понякога, за да погледа делото, а също и за да се помоли наум. Семейство Пейтън вече дължаха на банката му 400 хиляди долара и единствената им гаранция беше парцел обработваема земя в окръг Кеъри, собственост на бащата на Мери Грейс. Ако имаха късмет, можеха да го продадат за 100 хиляди долара, така че очевидно щеше да им остане да връщат още голяма част от заема. Ако семейство Пейтън загубеха делото, с обещаващата кариера на Хъфи като banker щеше да бъде свършено. Директорът на банката отдавна беше спрял да му крещи. Заплахите вече идваха само по електронната поща.

Невинното начало — заем от 90 хиляди долара, гарантиран с втора ипотека на чудесната им къща в предградията — бе последвано от лавинообразни финансови загуби и безразсъдно харчене. Безразсъдно, поне според мнението на Хъфи. Но чудесната им къща вече я нямаше, както и приятният им офис в центъра на града и скъпите коли, и всичко останало. Семейство Пейтън бяха решили да

заложат всичко и Хъфи им се възхищаваше за това. Ако спечелеха делото, той щеше да излезе гений. Ако загубеха, поне щяха да се наредят заедно с него на опашката в съда, за да обявят фалит.

Финансистите в другата половина на залата не си гризяха ноктите и не се притесняваха особено от евентуален фалит, макар че бяха обсъждали и този вариант. Крейн Кемикъл Корпорейшън наистина разполагаше с много средства, печалби и материални активи, но освен това си имаше и стотици потенциални ищци, които кръжаха като лешояди и очакваха решението от процеса. Ако присъдата изненадващо се окажеше в полза на ищцата, щеше да последва лавина от подобни съдебни иски.

Но засега те не се притесняваха от такова развитие на нещата. Джаред Къртин беше най-добрият адвокат, който можеше да се купи с пари. Цената на акциите на компанията беше паднала съвсем малко. Мистър Трюдо в Ню Йорк засега беше доволен.

Нямаха търпение да се приберат у дома.

Слава богу, че борсата вече беше затворила за деня.

— Останете по местата си! — провикна се чичо Джо.

Съдия Харисън беше влязъл през вратата зад своето място. Отдавна беше прекратил глупавия навик да принуждава всички в съдебната зала да стават, когато сядаше на стола си.

— Добър ден — каза бързо той; беше почти пет следобед. — Бях информиран от съдебните заседатели, че са готови с присъдата. — Той се огледа, за да се увери, че основните играчи са налице, преди да продължи: — Очаквам от всички да запазят спокойствие. Никакви емоционални изблици. Никой няма да си тръгне, докато не освободя съдебните заседатели. Има ли въпроси? Защитата има ли да добави още нещо?

Джаред Къртин с нищо не показа, че изобщо го е чул. Продължи да си рисува в бележника, все едно завършваше шедьовър. Ако Крейн Кемикъл Корпорейшън загубеше това дело, щяха да обжалват докрай — и крайгълният камък на искането за обжалване щеше да бъде очевидното пристрастие на съдията. Томас Олсоубрук Харисън IV беше започнал юридическата си кариера като адвокат в съда и не криеше своята неприязън към всички големи корпорации и в частност към „Крейн Кемикъл“.

— Моля, доведете съдебните заседатели.

Вратата зад ложата на съдебните заседатели се отвори и целият въздух в съдебната зала сякаш беше всмукан за миг от невидим вакуум. Сърцата спряха да бият. Телата се вцепениха. Очите се заковаха в една точка. Единственият шум беше от стъпките на съдебните заседатели по износения килим.

Джаред Къртин продължаваше да си драска в бележника. Беше си изградил навика никога да не гледа лицата на съдебните заседатели, когато се връщат с присъдата. Стотиците дела го бяха научили, че по тях не може да се прочете нищо. Пък и защо да си прави труда? И без това след броени секунди щеше да разбере какво са решили. Сътрудниците му също бяха инструктирани да не обръщат внимание на съдебните заседатели и да не реагират по никакъв начин, независимо каква е присъдата.

Разбира се, Джаред Къртин не беше изправен пред финансов и професионален срив. Уес Пейтън, от друга страна, със сигурност беше, така че не можеше да откъсне поглед от очите на съдебните заседатели, докато се настаняваха по местата си. Работникът в кравеферма извърна поглед, което не беше добър знак. Учителката сякаш гледаше през Уес, което също беше лош знак. Когато старшият съдебен заседател подаде плика с решението на съдебния секретар, жената на свещеника хвърли към Уес поглед, изпълнен със съжаление, но пък тя си го гледаше така още от началото на процеса.

Всъщност единствено Мери Грейс видя знака, макар че точно тя не го търсеше. Докато подаваше поредната кърпичка на Джанет Бейкър, която отново беше започнала да ридае, Мери Грейс неволно погледна към съдебен заседател номер шест, който седеше най-близо до нея — доктор Лиона Роча, пенсионирана университетска преподавателка по английски език. Доктор Роча, която носеше очила за четене с червени рамки, ѝ намигна — най-бързото, симпатично и невероятно намигване, което Мери Грейс беше виждала през живота си.

— Стигнахте ли до присъда? — попита съдия Харисън.

— Да, ваша светлост — отвърна председателят.

— Единодушно ли?

— Не, ваша светлост.

— Гласувана ли е поне с девет гласа?

— Да, сър. Присъдата е подкрепена с десет срещу два гласа.

— Това е предостатъчно.

Мери Грейс си отбеляза в бележника за намигването, но беше толкова развълнувана, че не можеше да разчете собствения си почерк. Не спираше да си повтаря, че трябва да се опита поне да изглежда спокойна.

Съдия Харисън взе плика от съдебния секретар, извади лист хартия и се взря в него. На челото му се появиха дълбоки бръчки и той се смръщи, като пощипваше носа си. Сякаш мина цяла вечност, преди най-сетне да обяви:

— Всичко изглежда наред.

По лицето му не се четеше дори намек за изражение, което да подсказва какво е написано на листа.

Съдията погледна към съдебния секретар, кимна и се прокашля, като откровено се наслаждаваше на момента. После бръчките около очите му леко се изгладиха, чертите му се отпуснаха, раменете му се изправиха и — поне за Уес — изведнъж се появи надеждата, че съдебните заседатели все пак са решили да унищожат обвиняемата страна.

Съдия Харисън започна да чете бавно и отчетливо:

— „Въпрос номер едно: След като се запознахте с всички доказателства, смятате ли, че подпочвените води са били замърсени от Крейн Кемикъл Корпорейшън?“

След злокобна пауза, която продължи не повече от пет секунди, съдията продължи да чете:

— Отговорът е „Да“.

Хората в едната половина на съдебната зала най-сетне успяха да си поемат въздух, докато лицата на хората в другата половина бавно започнаха да посиняват.

— „Въпрос номер две: След като бяхте запознати с всички доказателства, смятате ли, че това замърсяване е непосредствената причина за смъртта на а) Чад Бейкър и б) Пит Бейкър?“ Отговорът и в двата случая е „Да“.

Мери Грейс успяваше да измъква кърпички от пакета и да ги подава с лявата ръка, без да спира яростно да си записва с дясната. Погледът на Уес се стрелна към съдебен заседател номер четири, който по една случайност също гледаше към него — с лека усмивка, все едно искаше да му каже: „Сега започва най-хубавото.“

— „Въпрос номер три: По отношение на Чад Бейкър, каква е сумата, която присъждате на майка му Джанет Бейкър като обезщетение за причинена смърт?“ Отговорът е „Петстотин хиляди долара“.

Мъртвите деца не струват много, защото те не носят доходи, но впечатляващата сума за Чад беше като предупредителен сигнал за това, което щеше да последва. Уес вдигна поглед към часовника над главата на съдията и благодари на Господ, че са избегнали фалита.

— „Въпрос номер четири: По отношение на Пит Бейкър, какво обезщетение присъждате на вдовицата му Джанет Бейкър като обезщетение за причинена смърт?“ Отговорът е „Два милиона и петстотин хиляди долара“.

Финансистите на корпорацията, които седяха зад Джаред Къртин, се размърдаха неспокойно. „Крейн Кемикъл“ безпроблемно можеше да понесе загуба от три милиона долара, но ги ужасяваше онова, което можеше да последва. Колкото до самия мистър Къртин, той все още беше невъзмутим.

Все още.

Джанет Бейкър започна да се изхлузва от стола си. Двата ѝ адвокати я хванаха навреме, дръпнаха я обратно, прегърнаха я през крехките рамене и ѝ зашепнаха нещо. Но тя хлипаше неудържимо.

В списъка, изготвен от адвокатите, имаше общо шест въпроса и ако съдебните заседатели бяха отговорили с „Да“ на петия от тях, щеше да настъпи истинска лудница. Точно в този момент съдия Харисън бавно проучваше отговора, като тържествено се прокашляше. И когато го прочете, той показа и подличката си страна. Направи го с усмивка. Вдигна поглед — едва на няколко сантиметра над горния ръб на листа в ръцете си, над ръба на евтините очила за четене, кацнали на носа му, и погледна право към Уес Пейтън. Усмивката му беше съдържана и съзаклятническа, но в нея се четеше злобно задоволство.

— „Въпрос номер пет: След като бяхте запознати с всички доказателства, смятате ли, че действията на Крейн Кемикъл Корпорейшън са били преднамерени или престъпно небрежни до такава степен, че да се присъди наказателно обезщетение?“ Отговорът е „Да“.

Мери Грейс спря да пише и погледна над главата на клиентката към съпруга си, който бе приковал поглед в нея. Бяха спечелили и сам

по себе си този факт предизвикваше почти неопишуемо въодушевление. Но колко голяма беше тяхната победа? В тази критична част от секундата, когато погледите им се срещнаха, двамата осъзнаха, че победата им е гигантска.

— „Въпрос номер шест: Какъв е размерът на наказателното обезщетение, който определите?“ Отговорът е „Трийсет и осем милиона долара“.

В съдебната зала сякаш отекна ударна вълна от възклицания, охкане и тихи подсвирвания. Джаред Къртин и екипът му съсредоточено си записваха всичко и полагаха максимални усилия да не реагират на стоварилия им се удар. Шефовете на „Крейн Кемикъл“ на първия ред се опитваха да не изгубят самообладание и да дишат дълбоко. Повечето от тях се бяха вторачили злобно в съдебните заседатели и се отдаваха на още по-злостни мисли, които се въртяха около фрази като „селски невежи“, „провинциална простотия“ и други подобни.

Мистър и мисис Пейтън отново се бяха заели да придържат клиентката си, която сякаш беше смазана от тежестта на присъдата и не можеше да седи изправена на стола. Уес шепнеше успокоителни думи на Джанет, а в същото време мислено си повтаряше числата, които току-що беше чул. По някакъв начин все още успяваше да изглежда сериозен, вместо да се хили като щастлив идиот.

Банкерът Хъфи беше спрял да гризе ноктите си. За по-малко от трийсет секунди той се беше превърнал от провален, фалирал и уволнен заместник-директор на банка в изгряваща звезда на финансовия небосклон с планове за по-голяма заплата и по-хубав офис. Дори беше започнал да се чувства осезаемо по-умен. Как само щеше да влезе в банката на следващата сутрин! Съдията продължаваше да говори за някакви формалности и изказваше благодарност на съдебните заседатели, но Хъфи не го слушаше. Вече беше чул всичко, което му трябваше.

Съдебните заседатели се изправиха и започнаха да излизат един по един — чичо Джо им държеше вратата и кимаше на всеки в знак на одобрение. По-късно щеше да каже на жена си, че е предвидил такава присъда, макар че тя нямаше никакъв спомен за това. Чичо Джо твърдеше, че винаги е познавал присъдите предварително през всичките си десетилетия работа като съдебен пристав.

Когато заседателите напуснаха залата, Джаред Къртин се изправи и със завидно самообладание зададе обичайните въпроси след обявяването на присъдата, на които съдия Харисън отговори с подчертано съчувствие, след като кръвта на защитата вече беше пролята. Мери Грейс нямаше въпроси. Мери Грейс беше приключила с делото. Беше получила всичко, което искаше.

Уес мислеше за спечелените 41 милиона долара и се бореше с чувствата си. Кантората щеше да оцелее, както и бракът им, репутацията им и всичко останало.

И когато съдия Харисън най-сетне обяви „Закривам заседанието“, всички се втурнаха навън. Всеки стискаше в ръка мобилен телефон.

* * *

Мистър Трюдо все така стоеше до прозореца и гледаше как слънцето залязва някъде далеч зад Ню Джърси. Телефонът в другия край на голямото помещение иззвъня. Помощникът му Стю прие обаждането и боязливо пристъпи няколко крачки напред, преди да събере кураж да заговори.

— Обадиха се от Хатисбърг, сър. Три милиона долара обезщетение за реални вреди и трийсет и осем милиона наказателно обезщетение.

Загледан в гърба на шефа си, Стю видя как раменете му леко увиснаха, после чу тиха, но ядна въздишка и сподавени ругатни.

Мистър Трюдо бавно се обърна и се втренчи в помощника си, сякаш се канеше да го застреля заради лошата вест.

— Сигурен ли си, че си чул добре? — попита той.

На Стю отчаяно му се прииска да не беше така.

— Да, сър.

Вратата зад него се отвори. Боби Рацлаф влезе тичешком, останал без дъх, шокиран и изплашен до смърт. Търсеше мистър Трюдо. Рацлаф беше главният юрисконсулт на корпорацията и първата подходяща жертва за екзекуция. Вече беше започнал да се поти.

— Доведи хората си — процеди мистър Трюдо и отново се извърна към прозореца. — До пет минути.

На първия етаж на съдебната зала се получи импровизирана пресконференция. Уес и Мери Грейс бяха обградени от две групички репортери и търпеливо отговаряха по един и същ начин на едни и същи въпроси. Не, присъдата не беше рекорд за щата Мисисипи. Да, според тях беше справедлива. Не, не бяха очаквали толкова добър изход, поне по отношение на размера на обезщетението. Със сигурност щеше да последва обжалване. Уес изпитваше голямо уважение към Джаред Къртин, но не и към клиента му. Тяхната кантора към този момент представляваше трийсет други ищци, които бяха завели дело срещу Крейн Кемикъл Корпорейшън. Не, не очакваха същия изход във всички случаи.

И да, бяха изтощени.

След половин час най-сетне успяха да измолят от репортерите да ги пуснат и се отдалечиха от сградата на съда, хванати за ръце. Всеки носеше в другата си ръка куфарче, натъпкано с документи. Репортерите ги снимаха, докато се качваха в колата и потегляха.

Когато останаха сами, отначало и двамата мълчаха. Минаха четири пресечки, после пет, шест. Изтекоха десет минути, без нито един от двамата да каже дума. Колата им очукан стар форд таурус с безброй навъртени километри, поне една спаднала гума и тракащи клапани — се носеше по улиците около сградата на университета.

Уес пръв наруши мълчанието.

— Колко е една трета от четирийсет и един милиона долара?

— Дори не си го помисляй.

— Не си го мисля. Просто се шегувам.

— Просто карай.

— Накъде?

— Няма значение.

Колата им навлезе в предградията — не отиваха никъде, но със сигурност не се връщаха в офиса. Не се доближаваха и до квартала с хубавата къща, в която бяха живели преди.

Умората постепенно започна да ги напуска и действителността придоби по-ясни очертания. Делото, което бяха приели неохотно преди четири години, беше приключило по най-драматичен начин. Бяха завършили един изтощителен маратон и макар че се радваха на

временната си победа, цената си оставаше висока. Раните им все още кървяха.

Таблото на колата показваше, че им остава по-малко от четвърт резервоар — факт, който преди две години Уес дори нямаше да забележи. Сега това представляваше доста по-сериозен проблем. По онова време той караше беемве, а Мери Грейс имаше ягуар и когато му потрябваше гориво, Уес просто спираше в любимата си бензиностанция и зареждаше догоре, плащайки с кредитна карта. Дори не виждаше извлеченията от кредитната карта, защото с тях се занимаваше счетоводителката му. Сега кредитните им карти ги нямаше, както и беемвето и ягуара, а въпросната счетоводителка работеше на половин щат и плащаше сметките им на части и в брой, за да предотврати фалита на кантората.

Мери Грейс също хвърли поглед към таблото на колата — навик, който беше придобила наскоро. Вече забелязваше и запомняше цената на всичко — на литър бензин, на един хляб, на литър мляко. В тяхното семейство тя беше спестовницата, а мъжът ѝ харчеше, но до неотдавна, винаги когато имаха нови клиенти и успешно завършваха делата си, тя си беше позволявала да се отпусне и да се порадва на успеха. Тогава спестяването и инвестирането не бяха от първостепенно значение. Бяха млади, кантората се разрастваше и бъдещето им изглеждаше безоблачно.

Всичко, което беше успяла да спести във взаимни фондове, отдавна беше погълнато от делото „Бейкър“.

Само допреди един час двамата бяха фалирали, дълговете ям многократно надвишаваха мизерните им активи. Сега нещата се бяха променили. Дълговете им не бяха опростени, но поне балансът не изглеждаше толкова зле.

Или...

Кога щяха да видят нещо реално от прекрасната присъда? Дали от Крейн Кемикъл Корпорейшън щяха да им предложат споразумение? Колко щеше да продължи обжалването? С какво свободно време щяха да разполагат сега, за да се погрижат за другите си клиенти?

Нито един от двамата не искаше да мисли по въпросите, които ги измъчваха. Чувстваха се прекалено изтощени и облекчени. Струваше им се, че в продължение на цяла вечност не са разговаряли почти за

нищо друго, освен за делото, и сега просто искаха да помълчат. Щяха да обсъдят резултатите от процеса утре или дори вдругиден.

— Бензинът свършва — обади се тя.

Уес беше толкова уморен, че не можа да измисли какво да отговори. Вместо това каза:

— Какво ще вечеряме?

— Макарони със сирене, с децата.

Процесът не беше изцедил само силите и банковите им сметки. Той бе стопил и последните килограми от наднорменото тегло, с което го бяха започнали. Уес беше отслабнал поне със седем килограма, макар че не знаеше със сигурност, защото не се беше качвал на кантара от месеци. Освен това не искаше да обсъжда този деликатен въпрос със съпругата си, но беше очевидно, че и тя трябва да започне да се храни по-добре. Бяха пропуснали прекалено много закуски, когато бързаха да облекат децата и да ги изпратят на училище, прекалено много обеда, когато единият оспорваше предложенията на защитата в кабинета на Харисън, а другият се подготвяше за следващия кръстосан разпит на свидетел, прекалено много вечери, когато оставаха да работят до полунощ и просто забравяха да се хранят. Бяха издържали само на шоколадчета и енергийни напитки.

— Звучи страхотно — отговори Уес и зави наляво по улицата, която щеше да ги отведе вкъщи.

Рацлаф и още двама адвокати заеха местата си на елегантната кожена маса в ъгъла на кабинета на мистър Трюдо. Остъклените стени разкриваха впечатляваща гледка към небостъргачите в сърцето на финансовия квартал, но никой от присъстващите не беше в настроение да ѝ се любува. Седнал зад хромираното си бюро в другия край на кабинета, мистър Трюдо говореше по телефона. Адвокатите притеснено го чакаха да свърши. Бяха провели безкрайни разговори със свидетелите на процеса в Мисисипи, но все още не разполагаха с никакви отговори.

Шефът приключи с телефонния разговор и решително прекоси помещението, за да се присъедини към тях.

— Какво стана? — попита рязко той. — Само преди час бяхте толкова наперени! А след това ни натриха носа пред всички! Какво се

обърка?!

Той седна и погледна сърдито Рацлаф.

— Всеки процес със съдебни заседатели е изпълнен с рискове — отвърна предпазливо адвокатът.

— Преживял съм много процеси и повечето ги спечелих — сръза го мистър Трюдо. — Мислех, че плащаме на най-големите мошеници в този бизнес. На най-ловките лъжци и измамници, които могат да се купят с пари. Нали не сме пестили средствата?

— О, не. Платихме скъпо и прескъпо. И продължаваме да плащаме.

Мистър Трюдо удари по масата и излая:

— Тогава какво се обърка?!

Рацлаф знаеше отговора, но нямаше как да го изрече на глас, защото ценеше работата си. А той гласеше приблизително следното: „Ами, да започнем с факта, че нашата компания построи завод за пестициди в забутано градче в щата Мисисипи, защото земята и работната ръка там са отблъскващо евтини, а после в продължение на трийсет години изхвърляхме химични отпадъци в почвата и реките — разбира се, незаконно, — докато не замърсихме питейната вода до такава степен, че имаше вкус на киснато мляко. Кое то, макар и лошо, не беше най-страшното, защото след това хората започнаха да умират от рак и левкемия. Ето това се обърка, шефе.“

Вместо това Рацлаф неубедително отговори:

— Адвокатите възлагат големи надежди на обжалването.

— О, да, страхотно. Точно в момента вярвам на всяка дума, която ми казват тези адвокати. Къде ги намери, в цирка ли?!

— Те са най-добрите, наистина.

— Ясно. В такъв случай просто ще обясним на медиите, че възлагаме големи надежди на обжалването, и ще се молим цената на акциите ни да не се срина още утре сутринта. Това ли предлагаш?

— Ще го извъртим някак си — отвърна Рацлаф.

Другите двама адвокати не спираха да поглеждат към остъклените стени. Кой искаше да скочи пръв?

Единият от мобилните телефони на мистър Трюдо звънна и шефът рязко се протегна да го вдигне от масата.

— Да, скъпа? — каза той, изправи се и се отдалечи.

Обаждаше се третата поред мисис Трюдо, най-новата лъскава съпруга, една страхотна мадама, която Рацлаф и всички останали в корпорацията се стараеха да избягват на всяка цена. Съпругът ѝ прошепна нещо по телефона, после затвори.

Мистър Трюдо се доближи до прозореца зад адвокатите и се загледа в бляскавите небостъргачи наоколо.

— Боби? — каза той, без да се обръща. — Имаш ли някаква представа как съдебните заседатели са стигнали до трийсет и осем милиона долара наказателно обезщетение?

— Засега не.

— Естествено, че нямаш. Ще ти кажа. През първите девет месеца на тази година „Крейн Кемикъл“ печели средно по трийсет и осем милиона долара месечно. А сега една банда невежи селяци, които заедно не могат да изкарат сто хиляди долара годишно, ще седят там и ще се чувстват като богове, докато вземат от богатите и дават на бедните.

— Парите са още при нас, Карл — възрази Рацлаф. — Ще минат години, преди да им преведем и един цент, ако това изобщо се случи.

— Страхотно! Опитай се да го извъртиш така пред вълците утре, докато акциите ни се сриват на борсата.

Рацлаф млъкна и се отпусна на стола. Колкото до другите двама адвокати, те дори не помисляха да си отворят устата.

Мистър Трюдо театрално крачеше напред-назад.

— Четирийсет и един милиона долара. А колко още такива случаи има, Боби? Двеста? Триста? Е, ако тази сутрин са били триста, утре сутрин ще бъдат три хиляди. И последният селяк от Мисисипи с херпес от настинка сега ще започне да твърди, че е пил от вълшебната отвара на „Крейн Кемикъл“. И последният евтин адвокат, който защитава пострадали при злополуки, вече е потеглил натам за лов на клиенти. Това не трябваше да се случва, Боби. Ти ми обеща.

В сейфа си Рацлаф държеше един доклад. Докладът беше подготвен преди осем години под негово ръководство. Състоеше се от стотина страници, в които в най-ужасни подробности се описваше незаконното изхвърляне на отпадъци от завода в Баумор. В доклада се описваха и комплексните усилия на компанията да прикрие действията си, да излъже Агенцията за защита на околната среда и да подкупи политиците на местно, щатско и федерално равнище. В него се

препоръчваше тайно, но ефективно почистване на почвата край фабриката, което щеше да струва около 50 милиона долара. Докладът буквално умоляваше всеки, който го прочете, незабавно да прекрати порочната практика на изхвърляне на токсични отпадъци.

И най-важното, този доклад предсказваше, че някой ден срещу „Крейн Кемикъл“ ще бъде заведено дело и компанията ще го загуби.

Рацлаф трябваше да благодари единствено на късмета си и бруталното незначитане на процесуалните правила, че докладът беше останал в тайна по време на делото.

Мистър Трюдо също беше получил копие от доклада преди осем години, макар че към настоящия момент отричаше да го е виждал. Рацлаф се изкушаваше да издуха праха от доклада и да му прочете няколко избрани абзаца, но както вече стана дума, той твърде много ценеше работата си.

Мистър Трюдо спря до масата, подпря се с две ръце на италианската кожа, изгледа сърдито Боби Рацлаф и каза:

— Кълна ти се, че това няма да се случи. Нито един цент от печалбите, които изкарваме с толкова труд, няма да попадне в ръцете на онези селяндури.

Тримата адвокати отвърнаха на погледа на шефа си. Очите му бяха присвити от злоба. Сякаш бълваше огън, когато добави:

— Кълна се в гроба на майка си, че нито един цент от парите на „Крейн“ няма да стигне до онези тъпаци дори ако се наложи да доведе компанията до фалит или да я раздробя на парчета.

С тези думи той прекоси персийския килим, който покриваше пода на кабинета му, взе сакото си от закачалката и излезе.

Роднините на Джанет Бейкър я закараха обратно в Баумор — родния ѝ град, който се намираше на трийсетина километра от сградата на съда. Тя се чувстваше изтощена от шока и, както обикновено, беше на успокоителни, така че не искаше да бъде с много хора и да се преструва, че се радва на успеха. Числата представляваха голяма победа, а самата присъда означаваше и край на едно дълго, изтощително пътуване. Но тя нямаше да върне живота на съпруга ѝ и малкия ѝ син.

Джанет живееше в стара каравана заедно с Бет, доведената ѝ сестра, на покрита с чакъл уличка в запуснат квартал на Баумор, известен като Пайн Гроув. Наоколо, по други неасфалтирани улици, бяха паркирани още няколко каравани. Повечето коли и пикапи около караваните бяха на десетки години, олющени и очукани. Имаше и няколко истински къщи, построени върху бетонни плочи преди петдесетина години, но те също изглеждаха стари и запуснати. В Баумор нямаше много работа, а в Пайн Гроув — още по-малко, така че една кратка разходка по улицата на Джанет би депресирала всеки посетител.

Новината я беше изпреварила и около караваната вече се беше събрала малка тълпа. Съседите я сложиха да си легне, после насядаха в миниатюрната всекидневна и шепнешком започнаха да обсъждат присъдата и значението ѝ.

Четирийсет и един милиона долара? Как щеше да се отрази тази присъда на останалите съдебни процеси? Дали „Крейн Кемикъл“ щяха да бъдат принудени да почистят отпадъците? Кога можеше да се очакват парите? Хората внимаваха да не навлизат в подробности по последния въпрос, но той беше в главите на всички.

Пристигнаха още приятели, така че гостите се изсипаха на разклатената дървена веранда пред караваната, събраха пластмасови столове и седнаха да си говорят на хладно. Пиеха бутилирана вода и безалкохолни напитки. Бяха страдали дълго, така че победата беше особено сладка. Най-сетне бяха спечелили. Нещо. Каквото и да е. Бяха

успели да нанесат удар на „Крейн Кемикъл“ — компанията, която мразеха с цялото си сърце — и ударът не беше за пренебрегване. Може би най-после бе настъпил обрат. Може би някой там, далеч от Баумор, най-сетне се беше вслушал в молбите им.

Разговаряха за адвокати, за писмени показания под клетва, за Агенцията за защита на околната среда и за последните токсикологични и геологични доклади. Макар че нямаха добро образование, с лекота употребяваха технически термини, свързани с токсични отпадъци, замърсяването на подпочвените води и ракови заболявания. Все пак лично изживяваха този ад.

Джанет лежеше будна в тъмната си спалня, заслушана в приглушените разговори навън. Чувстваше се в безопасност. Това бяха нейните хора — приятели, роднини и другари по неволя. Бяха близки помежду си, защото бяха страдали заедно. И както бяха споделили страданието, така щяха да споделят и парите. Ако изобщо видеше парите от това дело, Джанет беше решила да ги подели с другите.

Вперила поглед в тъмния таван, тя не се вълнуваше толкова от присъдата. Облекчението ѝ от приключването на изтощителния процес потискаше тръпката от победата. Искаше ѝ се да спи цяла седмица, а когато се събуди, да се озове в един чисто нов свят, където малкото ѝ семейство да бъде непокътнато, а всички останали да са щастливи и здрави. Но за пръв път, след като беше чула присъдата, тя се запита какво точно можеше да си купи с тези пари.

Достойнство. Достойно място за живот и достойно място за работа. Някъде далеч, разбира се. Щеше да се изнесе от Баумор и окръг Кеъри, където всички реки, потоци и водоеми бяха замърсени. От друга страна, нямаше да замине далеч, защото всички, които обичаше, живееха наблизо. Но си мечтаеше за нов живот в нов дом, в който тече чиста вода, която не мирише, не оставя петна и не носи болести и смърт.

Джанет чу как се затваря вратата на поредния автомобил и изпита благодарност, че има толкова много приятели. Сигурно трябваше да си оправи косата и да излезе да ги поздрави. Тя влезе в миниатюрната баня до леглото, светна лампата и завъртя крана — после седна на ръба на ваната и се загледа в сивата вода, която се плискаше от чешмата в покритата с тъмни петна мивка от изкуствен порцелан.

Водата ставаше да я пуснеш в тоалетната — и за нищо друго. Водопроводът в града беше общинска собственост и градската управа беше забранила на жителите си да пият от собствената ѝ вода. Преди три години градският съвет беше публикувал решение, в което гражданите се приканваха да използват водата само за тоалетни нужди. Във всички обществени тоалетни бяха поставени предупредителни табели с текст: ВОДАТА НЕ Е ЗА ПИЕНЕ. Доставяха чистата вода с камиони от Хатисбърг и всички къщи в Баумор — както караваните, така и къщите — бяха оборудвани с 20-литрови резервоари за вода. Хората, които можеха да си го позволят, си бяха монтирали 400-литрови резервоари в задния двор. А най-хубавите къщи в града имаха цистерни за дъждовна вода.

В Баумор водата представляваше всекидневен проблем. Използването на всяка чаша вода се обмисляше внимателно, тъй като доставките бяха несигурни. Всяка капчица вода, която влизаше в човешко тяло или дори само се докосваше до него, идваше от бутилка, която на свой ред идваше от проверен и доказан водоизточник. Пиенето на вода и готвенето бяха лесни в сравнение с къпането и почистването. Хигиената беше истинско предизвикателство и повечето жени в Баумор се подстригваха късо, а много от мъжете носеха бради.

Мъките с водата бяха станали пословични. Преди десет години общината беше монтирала напоителна система на бейзболното игрище в училището, но тревата първо потъмня, а после изсъхна. Градският плувен басейн беше затворен, след като един специалист се беше опитал да обработи водата в него с щедри дози хлор; водата беше придобила солеността на морска вода и миризмата на отходна яма. Когато методистката църква се запали, пожарникарите свързаха маркучите си с най-близкия водоизточник, но започнаха да губят битката с огъня и едва тогава установиха, че водата само усилва пламъците. Няколко години по-рано гражданите на Баумор бяха открили, че водата предизвиква напукване на боята на автомобилите им само след няколко измивания.

А ние я пиехме в продължение на години, каза си Джанет. Продължихме да я пием дори когато започна да мирише. Дори когато си смени цвета. Продължихме да я пием, докато се оплаквахме на градския съвет. Проведоха се изследвания, водата беше обявена за безопасна и ние продължихме да я пием. Пиехме я преварена, за по-

сигурно. Правехме си кафе и чай с мисълта, че от високата температура водата става безопасна. А когато не я пиехме, се къпехме с нея и вдишвахме парите. Какво можехме да направим? Да се събираме на кладенеца всяка сутрин като древните египтяни и да носим вода в кофи на главите си? Да си изкопаем собствени кладенци за по 2000 долара и да открием на дъното същата мръсна вода, която тече в градския водопровод? Да ходим с колите си до Хатисбърг и да си носим вода в туби?

Джанет си спомняше успокоителните думи, произнесени толкова отдавна от специалистите, които показваха графиките си и изнасяха лекции пред градския съвет и жителите на Баумор, натъпкани в една зала. Специалистите ги уверяваха, че водата е изследвана и напълно безопасна, стига да се обработва с щедри дози хлор. Спомняше си и думите на скъпо платените експерти, докарани на процеса от „Крейн Кемикъл“, които бяха потвърдили, че през годините от завода в Баумор е „имало леко изтичане“, но то не било повод за притеснение, защото бихлоронилинът и другите „неразрешени“ съединения били усвоявани от почвата и оттам били отнасяни от подпочвените води, без да представляват опасност за питейната вода в града. В съзнанието ѝ още звучаха сложните обяснения на учените, които надменно уверяваха хората, че водата, която вонеше ужасно, ставала за пиене.

Успокоителните думи ставаха все повече, докато нарастваше и броят на жертвите. Ракът вилнееше в Баумор — на всяка улица, в почти всяко семейство. Имаха четири пъти повече случаи на рак, отколкото беше средната стойност за страната. Шест пъти повече. Десет пъти повече. По време на процеса нейните адвокати бяха наели специалист, който беше обяснил на съдебните заседатели, че в района на Баумор вече има петнайсет пъти повече случаи на рак от средното за страната.

В Баумор имаше толкова много болни от рак, че редица държавни и частни изследователски институти започнаха да се интересуват от града. Терминът „раков клъстър“ — населено място, в което броят на раково болните е значително по-висок от средния за страната — навлезе във всекидневното общуване. Един журналист от списание мрачно се пошегува, че окръг Кеъри трябва да се преименува на окръг „Тумор“, и прякорът им остана.

Окръг „Тумор“, САЩ. Снабдяването с вода се превърна в сериозен товар за общинския бюджет. Икономическото развитие замря и градът бързо западна.

Джанет затвори крана, но водата продължаваше да тече по тръбите, които се спускаха в земята под краката ѝ. Водата винаги дебнеше — като невидим хищник с безкрайно търпение. Безшумен и смъртоносен хищник, роден от земята, замърсена от „Крейн Кемикъл“.

Джанет често се будеше през нощта и слушаше как водата тече по тръбите.

Шумът от капещия кран беше като стъпките на въоръжен крадец.

Тя си пооправи косата, без да постигне особен ефект, опита се да не се поглежда дълго в огледалото и си изми зъбите с вода от един буркан, който винаги държеше на мивката. После светна лампата в стаята си, отвори вратата, насили се да се усмихне и пристъпи във всекидневната, пълна с приятели.

Беше време да отидат на църква.

* * *

Колата на мистър Трюдо беше черно бентли, карано от чернокож шофьор на име Толивър, който твърдеше, че е от ямайски произход, но имиграционните му документи бяха точно толкова съмнителни, колкото и престореният му карибски акцент. Толивър работеше за Трюдо от десет години и винаги усещаше настроенията му. Сега бързо реши, че шефът е в лошо настроение — докато се бореха със задръстването по магистралата „Франклин Делано Рузвелт“ към центъра на града. Още първият сигнал беше недвусмислен — мистър Трюдо сам затръшна задната врата на колата, преди Толивър да успее да изпълни задълженията си.

Шофьорът знаеше от пресата, че шефът му демонстрира нерви от стомана на заседанията на борда на директорите. Беше непогрешим, решителен, пресметлив и прочие. Но когато оставаше сам на задната седалка на колата, дори когато разделителната преграда беше вдигната докрай, той често показваше истинския си нрав. Мистър Трюдо всъщност беше избухлив мъж с огромно его, който мразеше да губи.

А този път определено беше загубил. В момента говореше по телефона и макар че не крещеше, със сигурност не шепнеше. Акциите щяха да се сринат. Адвокатите бяха глупаци. Всички го бяха излъгали. Трябваше да се ограничат щетите. Толивър не успяваше да чуе всичко, но дори за него беше очевидно, че събитията в Мисисипи са пълна катастрофа.

Шефът му беше на шейсет и една години и според класацията на списание „Форбс“ притежаваше общо два милиарда долара. Толивър често се питаше колко пари са достатъчно за един човек. Какво щеше да прави с още един милиард? Или два? Защо работеше толкова много, след като имаше повече пари, отколкото някога щеше да бъде в състояние да похарчи? Вече си имаше къщи, частни реактивни самолети, съпруги, яхти, бентлита — всички играчки на богатите бели мъже.

Но Толивър всъщност знаеше отговора. За мистър Трюдо никаква сума нямаше да бъде достатъчна. Защото в града имаше и по-големи риби от него и той се напругаше да ги настигне.

Толивър зави на запад по Шейсет и трета и бавно се придвижи до Пето Авеню, където направи рязък завой към масивен стоманен портал. Той бързо се отвори, бентлото потъна под земята и спря до един служител от охраната, който отвори задната врата.

— Тръгваме след час — извика мистър Трюдо към Толивър, после слезе от колата и изчезна с две тежки куфарчета в двете си ръце.

Асансьорът светкавично го издигна шестнайсет етажа по-нагоре, до върха на сградата, където мистър и мисис Трюдо живееха в разточителен разкош. Мезонетът им заемаше най-горните два етажа и многобройните му гигантски прозорци гледаха към Сентръл Парк. Бяха го купили преди шест години за 28 милиона долара, малко след приказната им сватба, и бяха похарчили още десетина милиона долара, за да го подновят до такава степен, че да е достоен за кориците на водещите списания за вътрешен дизайн. Поддържаха персонал, който се състоеше от две камериерки, готвач, иконом, лични камериери за него и за нея, поне една бавачка и, разбира се, задължителната лична асистентка на мисис Трюдо, която се грижеше тя да пристига навреме на различните събития и на обяд.

Камериерът на мистър Трюдо пое куфарчетата и палтото му в момента, в който ги свали. После шефът се изкачи по стълбите до

втория етаж, за да потърси жена си. Точно в момента всъщност не искаше да я вижда, но малките ритуали трябваше да се спазват.

Мисис Трюдо беше в будоара си, а от двете ѝ страни стоеше по един фризьор и двамата едновременно и ожесточено се трудеха над правата ѝ руса коса.

— Здравей, скъпа — поздрави предано мистър Трюдо. Каза го най-вече заради присъствието на фризьорите — млади мъже, които, изглежда, дори не забелязваха факта, че мисис Трюдо е практически гола.

— Харесва ли ти косата ми? — попита Бриана, без да откъсва поглед от огледалото.

Двете момчета не спираха да се суетят около нея — четири ръце правеха нещо едновременно, в различни посоки.

Не попита „Как мина днес?“ или „Какво стана на делото?“, или дори най-подходящото „Здравей, скъпи“. Не — тя попита само „Харесва ли ти косата ми?“

— Прекрасна е — отвърна той, докато излизаше.

Ритуалът беше изпълнен и вече можеше да я остави на специалистите, които се грижеха за външността ѝ. Той спря до огромното им легло и погледна роклята ѝ за вечерта — „Валентино“, както вече беше разбрал от нея. Беше яркочервена, с дълбоко деколте, което може би нямаше да прикрива съвсем адекватно фантастичния ѝ чисто нов бюст. Беше къса и почти прозрачна, сигурно тежеше по-малко от сто грама и вероятно струваше поне 25 хиляди долара. Беше втори размер, което означаваше, че щеше да стои на кльощавото ѝ тяло така, че другите анорексички на партито престорено да се удивляват в каква „добра форма“ е тя. Честно казано, на Карл Трюдо беше започнало да му омръзва от маниакалните ѝ навици: по един час дневно с личния ѝ треньор (300 долара на час), по един час дневно с преподавателя ѝ по йога (300 долара на час) и по един час дневно с личния ѝ диетолог (200 долара на час), като целта на всичко това беше да изгори и последната мастна клетка в тялото си, така че да поддържа тегло между 42 и 45 килограма. Винаги беше готова за секс — това влизаше в уговорката, — но той беше започнал да се тревожи да не бъде пронизан от някое стърчащо ребро или просто да не я смачка в леглото. Бриана беше само на трийсет и една, но той вече беше забелязал една-две бръчки точно над носа ѝ. Козметичният хирург

можеше да се справи с тях, но дали тя не плащаше твърде висока цена за агресивното си гладуване?

Както и да е, имаше по-важни неща, за които да се тревожи. Младата зашеметяваща съпруга представляваше само част от неговия ослепителен имидж.

Имаха и дете — нещо, което Карл нямаше нищо против да пропусне. Той вече имаше шест, което според него беше предостатъчно. Три от тях бяха по-големи от самата Бриана. Но тя настояваше, по очевидни причини. Детето представляваше сигурност, а тъй като се беше омъжила за човек, който обожаваше жените в същата степен, в която обожаваше брачната институция, детето означаваше и други неща: семейно огнище, връзки, корени и — макар че това не се казваше на глас — значителни юридически усложнения, ако се стигнеше до развод. Детето беше защитата, от която се нуждаеше всяка лъскава съпруга.

Бриана роди момиченце и избра ужасяващото име Садлър Макгрегър Трюдо, в което Макгрегър беше моминското име на Бриана, а Садлър беше съчинено абсолютно произволно. Отначало тя твърдеше, че Садлър е старо разбойническо шотландско име, но после Карл случайно попадна на една книга с имена за бебета и Бриана се отказа от тази своя измислица. Всъщност на него не му пукаше. Детето беше негово, доколкото носеше неговата ДНК. Вече се беше опитвал да се преструва на баща с предишните си семейства и се беше провалил.

Сега Садлър беше на пет и практически беше изоставена и от двамата си родители. Бриана, която беше положила толкова героични усилия да стане майка, бързо изгуби интерес към всичко, свързано с майчинството, и предаде отговорността на поредица от бавачки. Настоящата беше набита млада рускиня с имиграционни документи, които можеха да си съперничат по съмнителност с тези на Толивър. В момента Карл не можеше да си спомни името ѝ. Бриана я нае, развълнувана от факта, че бавачката говори руски и може би по някакъв начин ще предаде езика на Садлър.

— А ти какъв език очакваше да говори една рускиня? — беше попитал Карл.

Бриана не беше отговорила.

Карл влезе в детската стая, вдигна дъщеря си от пода и я прегърна, все едно не можеше да живее без нея, целуна я, попита я какво е правила цял ден и... само след броени минути успя да се измъкне в кабинета си, където вдигна телефона и се зае да крещи на Боби Рацлаф.

След няколко безплодни телефонни разговора той си взе душ, изсуши косата си, идеално боядисана с прошарени отънъци, и се облече с най-новия си смокинг на „Армани“. Беше му малко тесен в кръста — сигурно беше наедрял с няколко сантиметра от времето, когато Бриана все още го преследваше в мезонета му. Докато се обличаше, изруга наум предстоящата вечер, партито и хората, които щеше да срещне там. Вече всички щяха да знаят. Новината вероятно препускаше из финансовия свят. Звъняха телефони, а конкурентите му се заливаха от смях и злобно се радваха на неуспеха на „Крейн Кемикъл“. Интернет преливаше от последните новини от Мисисипи.

Ако беше някое друго парти, великият Карл Трюдо просто щеше да се обади по телефона и да се извини, че е болен. Гордееше се, че може да прави точно каквото си поиска всеки един ден от живота си, и ако решеше да пропусне някое парти в последната минута и така да обиди домакините, какво толкова, по дяволите? Но това събитие беше специално.

Бриана беше успяла най-после да се уреди в борда на директорите на Музея за абстрактно изкуство, а тази вечер беше най-важното им мероприятие. Щеше да има дизайнерски рокли, пластични операции на корема и стегнати нови бюстове, изваяни брадички и съвършен тен, диаманти, шампанско, пастет от гъши дроб, хайвер, вечеря от прочут готвач, закрит търг за любители и открит за редовните купувачи. И най-важното — щеше да има достатъчно камери и фотоапарати, за да убедят всички присъстващи, че лично те са най-важните хора на света. Беше вечер, в сравнение с която раздаването на „Оскарите“ бледнееше.

Гвоздеят на програмата, поне за някои от присъстващите, щеше да бъде публичната продажба на определено произведение на изкуството. Всяка година комитетът възлагаше на някой „обещаващ“ художник или скулптор да създаде нещо специално за събитието и обикновено прибираше по един милион долара и отгоре от резултата. Картината от миналата година бе твърде смущаващо изображение на

човешки мозък, прострелян от упор, и се продаде за шест милиона. Тазгодишната творба представляваше потискаща купчина от черна глина, от която се издигаха бронзови пръчки, оформящи неясните очертания на фигура на младо момиче. Носеше мистериозното название „Малтретираната Имелда“ и вероятно щеше да си остане в някоя неизвестна галерия в провинциално градче в щата Минесота, ако създателят ѝ не беше някакъв измъчен аржентински гений, за когото се говореше, че е на ръба на самоубийството. Познавачите от колекционерските кръгове в Ню Йорк много добре знаеха, че това автоматично би удвоило цената на всичките му творби. Бриана беше разпръснала няколко рекламни брошури в мезонета и няколко пъти беше намекнала, че „Малтретираната Имелда“ би се вписала страхотно в интериора на тяхното фоайе, точно до входа на асансьора.

Карл знаеше, че от него се очаква да купи проклетото нещо, и се надяваше наддаването да не е много ожесточено. А ако наистина станеше собственик на творбата, разчиташе на експедитивно самоубийство от страна на автора.

Съпругата му се появи откъм будоара си, облечена в роклята на „Валентино“. Фризьорите си бяха отишли и тя се беше справила с обличането и с бижутата си съвсем сама.

— Изглеждаш страхотно — каза Карл съвсем искрено.

Въпреки стърчащите ребра Бриана беше изключително красива жена. Косата ѝ не изглеждаше по-различно от това, което беше видял в шест сутринта, когато я беше целунал за довиждане, докато тя отпиваше от кафето си, току-що станала от сън. Сега, хиляда долара по-късно, Карл не откри почти никаква разлика.

Е, няма значение. Той много добре знаеше цената на трофеите. И на лъскавите неща. Предбрачното споразумение ѝ осигури по 100 хиляди долара на месец джобни пари, докато са женени, и двайсет милиона долара в случай на развод. Освен това Бриана щеше да вземе и Садлър — с право на чести гостувания при баща ѝ, ако той поиска.

Двамата се качиха в бентлитото, излязоха от подземния гараж и потеглиха по Пето Авеню. Бриана изведнъж каза:

— О, боже, забравих да целуна Садлър. Каква майка съм аз?

— Нищо ѝ няма — отвърна Карл, който също беше забравил да пожелае „Лека нощ“ на дъщеря си.

— Чувствам се ужасно — добави Бриана, преструвайки се на отвратена от себе си.

Палтото ѝ от „Прада“, дълго до глезените, беше разтворено и разкриваше изумителните ѝ крака, които сякаш стигаха до подмишниците ѝ. Бяха без чорапи или каквото и да е друго. Бяха изложени пред Карл, за да ги гледа, да им се възхищава, да ги докосва и да ги гали, и Бриана нямаше нищо против, ако Толивър също си оплакнеше окото. Както винаги тя беше изцяло на показ.

Карл ги погали, защото чувството беше приятно, но му се искаше да каже нещо от рода на „Започват да приличат на дръжки на метли“.

Реши да се въздържи.

— Какво стана на делото? — попита най-сетне тя.

— Съдебните заседатели ни размазаха — отвърна той.

— Много съжалявам.

— Нищо, ще се оправим.

— Колко?

— Четирийсет и един милиона.

— Ах, тези невежи тъпанари!

Карл рядко ѝ разказваше нещо за сложния и тайнствен свят на корпорацията. Съпругата му беше достатъчно заета с благотворителност, обеди и треньори. Той не очакваше, а и не понасяше твърде много въпроси.

Но Бриана вече беше проверила в интернет и знаеше точно какво е решението на съдебните заседатели. Знаеше и какво казват адвокатите за обжалването, както и за това, че на следващата сутрин акциите на „Крейн Кемикъл“ ще понесат сериозен удар. Бриана винаги проверяваше всичко и тайно си водеше бележки. Беше невероятно красива и слаба, но в никакъв случай не беше глупава.

Карл отново беше започнал да говори по телефона.

Сградата на Музея за абстрактно изкуство беше на няколко пресечки на юг между Пето Авеню и „Мадисън“. Докато бавно се приближаваха във вечерното задръстване, забелязаха проблясването на стотици светкавици. Бриана се изправи, стегна съвършените си коремни мускули и изложи на показ новите си придобивки. След това отбеляза:

— Господи, колко ги мразя тези!

— Кои?

— Фотографите.

Карл се усмихна на очевидната лъжа. Колата спря и един служител със смокинг побърза да отвори вратата, докато обективите се насочваха към черното бентли, сякаш привлечени от магнит. Великият Карл Трюдо излезе, без да се усмихне, следван от краката. Бриана знаеше точно как да даде на фотографите — а оттам на жълтите издания и може би дори на едно-две модни списания — точно това, което искаха: изобилие от чувствена плът, без да разкрива всичко. Първо стъпи с десния си крак, издокаран в обувка на „Джими Чу“, която струваше по сто долара на всяко пръстче, после професионално се извъртя на седалката, палтото на „Прада“ се разтвори, роклята на „Валентино“ се плъзна нагоре в синхрон с палтото и целият свят видя какво е истинското предимство да бъдеш милиардер и да притежаваш лъскава съпруга.

Двамата поеха по червения килим, хванати под ръка, като махаха на фотографите и не обръщаха никакво внимание на репортерите. Един от тях дори има дързостта да подвикне:

— Ей, Карл, ще коментираш ли присъдата от Мисисипи?

Карл, разбира се, не го чу — или поне така се престори.

Но леко ускори крачка и скоро се озоваха вътре — на относително безопасен терен. Поне така се надяваше. До тях се доближиха платени посрещачи, взеха им палтата, предложиха им професионални усмивки, появиха се дружелюбни фотоапарати и стари приятели и скоро Карл и Бриана потънаха в уютното множество от истински богати хора, които се преструваха, че се наслаждават на компанията си.

Бриана откри своята най-добра приятелка — друга анорексична съпруга с подобно необикновено тяло, измършавяло от глад навсякъде, освен в абсурдно големите гърди.

Карл се отправя директно към бара, но не успя да стигне дотам — един тъпак, когото искрено се беше надявал да избегне, едва не го събори.

— Карл, приятелю! — прогърмя гласът му. — Чух, че има лоши новини на южния фронт!

— Да, много лоши — съгласи се Карл доста по-тихо, като в същото време сграбчи висока чаша с шампанско и се зае да я пресуши.

Пит Флинт беше 228-ми в класацията на списание „Форбс“ за 400-те най-богати американци. Карл беше 310-и, но и двамата знаеха точно мястото на другия в класацията. Наоколо се забелязваха и 87-и и 141-ви, както и множество претенденти, засега останали извън престижния списък.

— Мислех, че твоите момчета държат всичко под контрол — продължи да му досажда Флинт, отпивайки от водна чаша, пълна или със скоч, или с бърбън. Някак си успяваше да си придаде съчувствено изражение, зад което едва прикриваше радостта си.

— Да, и ние така си мислехме — отвърна Карл, като си представяше как удря шамари и на двете му бузи.

— Ще обжалвате ли? — попита сериозно Флинт.

— И още как — увери го Карл.

На същото събитие миналата година Флинт храбро беше удържал до самия трескав край и си беше тръгнал с „Мозък от упор“ — съмнителния шедьовър на стойност 6 милиона долара, с който беше започнала кампанията за събиране на средства на Музея за абстрактно изкуство. Нямаше никакво съмнение, че и тази година той щеше да се опита да грабне голямата награда.

— Добре, че се отървахме от акциите на „Крейн Кемикъл“ още миналата седмица — продължи Флинт.

Карл понечи да изругае, но се въздържа. Флинт управляваше хедж фонд, пословичен с рисковите си инвестиции. Дали наистина беше продал акциите на „Крейн Кемикъл“ в очакване на неблагоприятна присъда? Въпросителният поглед на Карл очевидно беше достатъчно красноречив.

— О, да — потвърди Флинт, като отпи голяма глътка от чашата си и премлясна. — Нашият човек на южния фронт ни предупреди, че ще ви прецакат.

— Няма да платим нито цент — заяви самоуверено Карл.

— Ще платите още утре, приятелю. Бас държа, че акциите на „Крейн Кемикъл“ ще паднат с двацет процента.

С тези думи събеседникът му се обърна и се отдалечи, като остави Карл да довърши питието си и веднага да си вземе друго. Двацет процента? Мозъкът му беше бърз като лазер и веднага направи необходимите изчисления. Карл притежаваше 45 процента от акциите на „Крейн Кемикъл“, компания с пазарна стойност от 3,2

милиарда долара по цени при затваряне на борсата. Ако акциите наистина поевтинееха с двайсет процента, това щеше да му струва 280 милиона долара. Не в брой, разбира се, а само на хартия, но все пак щеше да бъде тежък работен ден.

Карл смяташе, че по-скоро става дума за десет процента. Поне така твърдяха момчетата от финансовия отдел.

Дали наистина беше възможно хедж фондът на Флинт да се отърве от голям брой акции на „Крейн Кемикъл“, без Карл да разбере? Той се втрени в един смутен барман, докато обмисляше тази възможност. Да, не беше невъзможно, но не беше и много вероятно. Сигурно Флинт просто искаше да посипе малко сол в раната му.

После отнякъде се появи директорът на музея и Карл искрено му се зарадва. Той никога нямаше да заговори за присъдата, ако изобщо беше чул новината за нея. Щеше да му говори само приятни неща и, разбира се, щеше да отбележи колко прекрасно изглежда Бриана. Щеше да го попита за Садлър и за преустройството на вилата им в Хамптънс.

Двамата побъбриха на подобни теми, носейки чашите с напитките си през пълната зала на музея и отбягвайки неприятните събеседници. Накрая спряха пред „Малтретираната Имелда“.

— Великолепна е, нали? — отбеляза директорът.

— Прекрасна — съгласи се Карл и хвърли поглед вляво, където по една случайност се беше озовал номер 141. — За колко ще се продаде?

— Цял ден обсъждаме този въпрос. Но никой не знае със сигурност при такава публика. Бих казал, че поне за пет милиона.

— А колко струва всъщност?

Директорът се усмихна в мига, в който един фотограф реши да ги снима заедно.

— Това е съвсем отделен въпрос, нали така? Последната значима творба на този скулптор беше продадена на японски колекционер за около два милиона долара. Естествено, японският джентълмен не даряваше големи суми на нашия малък музей.

Карл отново отпи от чашата си, докато обмисляше казаното. Целта на кампанията на Музея за абстрактно изкуство беше да събере 100 милиона долара за пет години. Според Бриана вече бяха събрали половината сума и имаха нужда от сериозен успех на търга тази вечер.

Художественият критик на „Ню Йорк Таймс“ се представи и се включи в разговора им. Карл се запита дали той знае за присъдата. Критикът и директорът започнаха да обсъждат аржентинския скулптор и психическите му проблеми, докато Карл разглеждаше „Малтретираната Имелда“ и си задаваше въпроса дали наистина иска това нещо постоянно да стои във фоайето на луксозния му мезонет.

Колкото до жена му, тя със сигурност искаше.

Временният дом на семейство Пейтън беше апартамент с три спални на втория етаж в комплекс близо до университета. Уес беше живял тук като студент и все още не можеше да повярва, че се е върнал в този квартал. Но в живота му напоследък бяха настъпили толкова много драстични промени, че, така или иначе, му беше трудно да се съсредоточи само върху една от тях.

Какво точно означаваше „временен“? Това беше най-важният въпрос за мистър и мисис Пейтън, макар че не го бяха обсъждали от седмици, а нямаше да го направят и сега. Може би след ден-два, когато умората и шокът от преживяното преминеха, щяха да намерят свободно време да поговорят за бъдещето. Уес бавно мина през паркинга, покрай препълнен контейнер за отпадъци, около който се валяха кутии от бира и счупени бутилки. Студентите се забавляваха, като хвърляха празните бутилки от прозорците на по-горните етажи, над паркинга и колите, общо взето, в посоката на контейнера. Бутилките се пръскаха на парчета с трясък, който разтърсваше целия блок. Студентите се забавляваха. Други — не. За семейство Пейтън, които и бездруго страдаха от недоспиване, понякога шумът беше непоносим.

Собственикът, който им беше стар клиент, бе смятан за най-противния хазяин в града, поне от студентите. Той сам предложи на семейство Пейтън да се нанесат при него, а неофициалната им уговорка за наема беше хиляда долара на месец. Живееха там от седем месеца и бяха платили само за три, но собственикът твърдеше, че няма проблеми. Ако искаше да си прибере дълговете от тях, трябваше да се нареди на опашка. Адвокатската кантора „Пейтън и Пейтън“ беше доказала, че може да привлече клиенти и да печели, така че двамата съпрузи партньори винаги можеха да се върнат в играта.

Какво ще кажете за това връщане в играта? — помисли си Уес, докато паркираше. Четирийсет и един милиона долара стигат ли?

За момент изпита радостно въодушевление, после умората отново го надви.

Като роби на някакъв ужасен навик, двамата слязоха от колата и едновременно се протегнаха да вземат куфарчетата си от задната седалка.

— Не — изведнъж обяви Мери Грейс. — Тази вечер няма да работим. Ще ги оставим в колата.

— Слушам, госпожо.

Двамата се изкачиха по стълбите, шумно огласяни от рап музиката от близкия прозорец. Мери Грейс извади ключовете си, за да отвори, и двамата влязоха в апартамента, където двете им деца гледаха телевизия с Рамона, бавачката от Хондурас. Лайза, деветгодишната им дъщеря, се втурна към тях.

— Мамо, спечелихме, спечелихме!

Мери Грейс я вдигна във въздуха и силно я прегърна.

— Да, миличка, спечелихме.

— Четирийсет милиарда!

— Милиона, миличка, не милиарда.

Мак, петгодишният им син, изтича при баща си и двамата родители дълго прегръщаха децата си в тясното антре. За пръв път от произнасянето на присъдата Уес видя сълзи в очите на съпругата си.

— Видяхме ви по телевизията! — каза Лайза.

— Изглеждахте уморени — обади се Мак.

— Аз наистина съм уморен — призна си Уес.

Рамона ги наблюдаваше от известно разстояние с едва забележима усмивка. Не беше съвсем сигурно какво точно означава тази присъда, но разбираше достатъчно, за да се радва на новината.

Двамата свалиха палтата и обувките си и членовете на семейство Пейтън се отпуснаха на удобното канапе с дебела кожена тапицерия и се заеха да се прегръщат, да се гъделичкат и да си говорят за училище. Уес и Мери Грейс бяха успели да запазят повечето си мебели, така че мизерният апартамент беше обзаведен с красиви предмети, които не само им напомняха за миналото, но и подсказваха за едно по-добро бъдеще. Това жилище беше просто неочаквана временна спирка в живота им.

По пода на всекидневната бяха разхвърляни тетрадки и листове — ясно доказателство, че домашните са били написани, преди да се включи телевизорът.

— Умирам от глад — обяви Мак, като безуспешно се опитваше да развърже вратовръзката на баща си.

— Мама каза, че ще вечеряме макарони със сирене — отвърна Уес.

— Супер! — извикаха двете деца и Рамона се насочи към кухнята.

— Сега ще имаме ли нова къща? — попита Лайза.

— Мислех, че тук ви харесва — каза Уес.

— Харесва ни, но нали ще си потърсим нова къща?

— Естествено.

Двамата бяха подхождали внимателно с децата. Бяха обяснили в основни линии процеса на Лайза — лоша компания замърсява водата и много хора се разболяват заради това — и тя бързо беше взела страна, като обяви, че също не харесва компанията. И ако се налагаше да се преместят в апартамент, за да се борят срещу нея, тя беше „за“.

Но все пак бяха преживели травма, когато напуснаха хубавата си нова къща. Спалнята на Лайза беше в розово и бяло и в нея имаше всичко, което едно малко момиченце може да иска. Сега двамата с брат й имаха обща стая и макар да не се оплакваше, тя все пак се питаше колко време ще издържат така. От своя страна, Мак по цял ден беше на детска градина, за да се притеснява за жилищния проблем.

Но и на двете деца им беше мъчно за стария квартал, където къщите бяха големи, а в задните дворове имаше басейни и пързалки. Приятелите им живееха в съседните къщи или най-много зад ъгъла. Училището беше частно и безопасно. Църквата беше на една пресечка разстояние и всички се познаваха.

Сега училището им беше държавно и имаха много повече чернокожи, отколкото бели съученици, а в неделя ходеха в една епископална църква в центъра, отворена за всички.

— Няма да се преместим скоро — предупреди ги Мери Джейн, — но можем да започнем да търсим.

— Умирам от глад — повтори Мак.

Всеки път, когато някое от децата повдигнеше въпроса за къщата, родителите по навик го отбягваха. Накрая Мери Грейс се изправи и се обърна към Лайза.

— Хайде да готвим.

Уес намери дистанционното и се обърна към Мак.

— Хайде да гледаме спортния канал.

Каквото и да е, само не местните новини.

— Става — съгласи се детето.

Рамона беше сложила вода да заври и режеше един домати. Мери Грейс бързо я прегърна и попита:

— Как беше днес?

Денят беше минал добре. Децата не бяха имали проблеми в училище. Домашните вече бяха написани. След малко Лайза се оттегли в детската. Все още не проявяваше никакъв интерес към готвенето.

— А при вас? — попита Рамона.

— Беше хубав ден — отвърна Мери Грейс. — Хайде да настържем бял чедър.

Тя извади едно парче от хладилника и се зае да го стърже.

— Значи вече сте спокойни? — попита Рамона.

— Да, поне за няколко дни.

Една приятелка от църквата им беше помогнала да намерят Рамона, която по това време се криеше и гладуваше в един приют в Батън Руж. Там тя спеше на нар и ядеше консерви от помощи за жертвите на урагана. Беше оцеляла след мъчително тримесечно пътуване на север от Централна Америка, през Мексико, щата Тексас и накрая Луизиана, но нито едно от обещаните ѝ неща не се беше сбъднало. Не беше открила нито работа, нито семейство, на което да помага, нито документи, нито някой, който да се погрижи за нея.

При обичайни обстоятелства на семейство Пейтън никога нямаше да им хрумне да наемат бавачка от Хондурас, която пребивава нелегално в страната. Но те я приеха в дома си, научиха я да шофира по няколко избрани улици, да използва мобилен телефон, компютър и кухненски уреди и я притиснаха да научи английски. Рамона вече имаше добра основа от католическото училище, в което беше ходила в родината си, и по цял ден оставаше в апартамента, като почистваше и имитираше гласовете от телевизора. За осем месеца беше отбелязала значителен напредък. Но все още предпочиташе да мълчи и да слуша — особено Мери Грейс, която имаше нужда да се разтовари пред някого. През последните четири месеца в редките случаи, когато Мери Грейс приготвяше вечерята, тя не спираше да бърбори с Рамона, която поглъщаше всяка дума. Това ѝ действаше като чудесна психотерапия

— особено след някой гаден ден, прекаран в съдебната зала в компанията на пренапрегнати юристи от мъжки пол.

— Как беше с колата? — попита Мери Грейс както всяка вечер.

Втората им кола беше стара хонда акорд, която Рамона все още не беше успяла да повреди. По редица причини семейство Пейтън се ужасяваха от перспективата да пуснат по улиците на Хатисбърг нелегално пребиваваща чужденка без шофьорска книжка и застраховка да кара хонда с навъртян огромен километраж, на чиято задна седалка безгрижно седят двете им дечица. Бяха научили Рамона да кара по едни и същи задни улици, по определени маршрути до училището, супермаркета и ако се наложеше, до тяхната кантора. Ако някой ден полицията я спреше за проверка, щяха да молят за прошка ченгетата, прокурорите и съдията. Поне ги познаваха всичките.

Освен това Уес със сигурност знаеше, че при съдията работи друг нелегално пребиваващ чужденец, който поддържаше градината му.

— Добре — отвърна Рамона. — Нямаше проблеми. Всичко е наред.

Значи наистина е бил един хубав ден, помисли си Мери Грейс, като се зае да разтопява сиренето.

Телефонът звънна и Уес неохотно вдигна слушалката. Бяха извадили номера си от телефонния указател, след като някаква откачалка беше започнала да ги заплашва по телефона. Използваха мобилните си телефони за всичко. Той изслуша обаждането от другата страна, отговори нещо, затвори и отиде в кухнята, където прекъсна готвенето.

— Кой беше? — попита притеснено Мери Грейс.

Всички обаждания в апартамента се приемаха с подозрение.

— Шърман, от кантората. Каза, че наоколо се навъртат репортери и чакат да хванат звездите.

Шърман беше един от помощниците им.

— А той какво прави още в офиса? — попита Мери Грейс.

— Предполагам, че не може да се нарадва. Имаме ли маслини за салатата?

— Не. Ти какво му каза?

— Да стреля по някой репортер и останалите ще се разпръснат.

— Ще разбъркаш ли салатата? — обърна се Мери Грейс към Рамона.

Петимата се скупчиха около малката маса в ъгъла на кухнята. Хванаха се за ръце, докато Уес каже молитвата и благодари за хубавите неща в живота, семейството, приятелите и училището. И за храната. Освен това искаше да благодари и за мъдрите и щедри съдебни заседатели и фантастичния изход от делото, но щеше да го направи по-късно. Всички си взеха първо от салатата, а после от макароните със сирене.

— Ей, тате, може ли да спим на палатка? — попита изведнъж Мак, след като беше преглътнал първата хапка.

— Естествено! — отвърна Уес, макар че гърбът веднага го заболя.

„Да спим на палатка“ в апартамента означаваше да се покрие подът на всекидневната с одеяла и възглавници и да се спи на него, обикновено след като се гледа телевизия до късно. Правеха го най-вече в петък вечер, и то само ако мама и татко се присъединят. Рамона също винаги получаваше покана, но вежливо отказваше.

— Но ще си легнем рано — предупреди Мери Грейс. — Утре сте на училище.

— В десет часа? — предложи Лайза, която бе главният преговарящ.

— Девет — каза Мери Грейс.

И двете деца се усмихнаха, защото това означаваше с половин час по-късно от обичайния им час за лягане.

Мери Грейс седеше с децата си, наслаждаваше се на щастливия миг и се надяваше, че умората ѝ скоро ще премине. Може би сега щеше да може да си почива повече, да ги води на училище, да посещава часовете им и да обядва с тях. Жадуваше единствено да бъде майка, нищо повече и се боеше от мрачния ден, в който отново щеше да ѝ се наложи да влезе в съдебна зала.

Сряда вечер означаваше вечеря в църквата на Пайн Гроув, където всеки носеше нещо стотвено и винаги имаше впечатляващо много хора. Църквата беше на сред квартала и в сряда и в неделя повечето от богомолците просто трябваше да изминат пеша една-две пресечки до нея. Вратите на църквата бяха отворени по осемнайсет часа на ден, а

пасторът, който живееше в малка пристройка отзад, винаги беше на разположение.

Вечеряха в залата за събирания в грозна метална пристройка отстрани на параклиса, където върху сгъваеми маси подреждаха всякакви домашни ястия. Днес имаше кошница с бели хлебчета, голяма кана със сладък чай и, разбира се, много бутилки с вода. Щяха да дойдат повече хора от обикновено и всички се надяваха и Джанет да се появи. Имаха повод да празнуват.

Църквата на Пайн Гроув яростно отстояваше независимостта си и се разграничаваше от обичайните вероизповедания, което бе източник на известна гордост за основателя ѝ — пастор Дени От. Беше построена преди няколко десетилетия от баптисти, но после беше западнала, както и целият Баумор. В деня, в който пристигна пастор От, цялото паство се състоеше едва от няколко тежко белязани от живота души. Години на вътрешни дразги бяха прогонили повечето ѝ членове. От прогони и останалите, а после широко отвори вратите на църквата за всички жители на квартала и сам протегна ръка към хората.

Не го приеха веднага, най-вече защото беше от „северните щати“ и говореше с изчистен, образован акцент. Причината да дойде на юг беше едно момиче от Баумор, с което се беше запознал в библейско училище в щата Небраска. След редица злощастни събития се наложи временно да изпълнява длъжността на пастор на Втора баптистка църква. Всъщност не беше баптист, но тъй като в тази част от страната нямаше много млади пастори, църквата не беше в положение да избира. Само след шест месеца всички баптисти от предишното паство бяха напуснали църквата в Пайн Гроув и тя вече имаше ново име.

Пасторът носеше брада и често проповядваше, облечен в памучна риза и с туристически обувки. Вратовръзките не бяха забранени, но със сигурност не се приемаха добре. Това беше църква на народа, където всеки можеше да намери спокойствие и утеха, независимо дали е облечен с най-хубавите си дрехи. Освен това пастор От веднага изхвърли старото издание на Библията и химните. Мрачните текстове, написани от първите заселници, не му вършеха никаква работа. Богослуженията приеха по-свободна форма, модернизирана с китари и прожектиране на диапозитиви. Пасторът вярваше и учеше, че бедността и несправедливостта са по-важни

социални проблеми на съвременното общество, отколкото абортите и правата на хомосексуалистите, но все пак внимаваше с проповедите си.

Църквата се разрасна и просперира, макар че пасторът не се интересуваше от пари. Един негов приятел от семинарията поддържаше благотворителна мисия в Чикаго и оттам Дени От се сдобиваше с използвани, но съвсем запазени дрехи, които складираше в „гардероба“ на църквата. Освен това той постоянно досаждаше на по-големите паства в Хатисбърг и Джаксън и с помощите от тях поддържеше запас от хранителни продукти в единия край на залата за събирания. Досаждаше постоянно и на фармацевтични компании, които го снабдяваха с излишните си количества, така че „аптеката“ на църквата винаги беше заредена с лекарства.

Дени От смяташе, че като пастор носи отговорност за всички жители на Баумор и че никой не бива да остава гладен, болен или без покрив над главата, ако зависеше от него. Не и по негово време — а времето на Дени От никога не свършваше.

Беше провел погребалните служби на шестнайсет от собствените си хора, убити от „Крейн Кемикъл“, и толкова яростно ненавиждаше корпорацията, че постоянно се молеше за прошка. Не изпитваше омраза към безименните, анонимни хора, които бяха собственици на „Крейн Кемикъл“ — това би противоречало на вярата му, — но със сигурност мразеше самата корпорация. Дали беше грях да мразиш корпорация? Душата му всеки ден се измъчваше от този въпрос и за по-сигурно той не спираше да се моли.

Всички шестнайсет души бяха погребани в малкото гробище зад църквата. Когато беше топло, пасторът подрязваше тревата около надгробните камъни, а когато беше студено, поддържаше и боядисваше бялата ограда около гробището, за да държи сърните на разстояние. Макар и да не го беше планирал, църквата му се беше превърнала в център на всички действия, насочени срещу „Крейн Кемикъл“ в окръг Кеъри. Почти всички членове на паството му бяха засегнати от смъртта или болестта на някой близък, причинени от компанията.

По-голямата сестра на съпругата му беше завършила гимназията в Баумор в един клас с Мери Грейс Шелби. Пастор От и семейство Пейтън бяха много близки. В кабинета на пастора често се даваха

юридически консултации при затворени врати, по телефона, от някой от двамата съпрузи адвокати. В залата за събирания на църквата бяха написани десетки показания под клетва в присъствието на адвокати от големи градове. Дени От мразеше корпоративните адвокати почти толкова, колкото ненавиждаше и самата корпорация.

Докато течеше процесът, Мери Грейс често се обаждаше на пастор От и му повтаряше да не бъде прекален оптимист. И той, разбира се, не беше. Така че когато преди два часа Мери Грейс му се обади, за да му съобщи невероятната новина, От прегърна жена си и двамата затанцуваха из къщата, като викаха и се смееха. „Крейн Кемикъл“ беше размазана, унижена, разкрита и наказана. Най-сетне!

Пасторът се беше изправил пред паството си, за да ги поздрави, когато видя как в църквата влизат Джанет с доведената ѝ сестра Бет и придружаващите ги приятели. Веднага я заобиколи множеството от хора, които я обичаха — искаха да споделят великия миг и да ѝ кажат по някоя, успокоителна дума. Настаниха я в дъното на залата, до едно старо пиано, и пред нея се образува нещо като опашка. Джанет успяваше да се усмихва и дори да благодари на хората, но изглеждаше слаба и изтощена.

С всяка изминала минута яденето изстиваше, а църквата вече беше пълна, така че пастор От най-сетне взе думата и произнесе продължителна и шумна благодарствена молитва. Завърши я с апломб и добави:

— А сега да хапнем!

Както винаги първи се наредиха децата и възрастните хора, за да им сервира. Пасторът се придвижи към дъното на залата и не след дълго се озова до Джанет. Когато вниманието на хората се премести от нея към храната, тя прошепна на пастора си:

— Искам да отида на гробището.

Пастор От я изведе през една странична врата, от която се излизаше на тясната, покрита с чакъл уличка зад църквата. Гробището беше на петдесетина метра. Двамата вървяха бавно и мълчалото в тъмното. Пасторът отвори дървената врата и те влязоха в гробището — чисто и добре поддържано. Надгробните камъни бяха малки. Тук почиваха работници, така че нямаше паметници, крипти или помпозни гробници.

Джанет клекна между два гроба, четири реда по-надясно. В единия почиваше Чад — болнавото ѝ дете, което беше живяло едва шест години, докато ракът го умори. В другия бяха останките на Пит — съпруга ѝ, с когото беше живяла осем години. Баща и син почиваха заедно, завинаги. Джанет ги посещаваше поне веднъж седмично и всеки път си пожелаваше да отиде при тях. Тя погали едновременно двата надгробни камъка и тихо заговори:

— Здравейте, момчета, мама е. Няма да повярвате какво стана днес.

Пастор От тихо се отдалечи, за да я остави насаме със сълзите, мислите и думите, които не биваше да чува. Изчака я до вратата, докато минутите бавно се нижеха, а сенките на надгробните камъни пълзяха между редовете под лунната светлина. Именно той беше погребал Чад и Пит. Беше погребал общо шестнайсет души, но сигурно щеше да има и още. Шестнайсет безмълвни жертви, които може би вече не бяха толкова безмълвни. От малкото гробище зад църквата на Пайн Гроув един глас най-сетне се беше чул. Силен и гневен глас, който настояваше за справедливост.

Пасторът виждаше сянката на Джанет и дочуваше шепота ѝ.

Беше се молил с Пит в последните минути, преди той да си отиде, и беше целунал малкия Чад по челото в последния му час. Беше събирал пари за ковчезите и погребенията им. А след това, заедно с двама дякони, беше изкопал и гробовете им. Погребенията им бяха през осем месеца едно от друго.

Най-сетне Джанет се изправи, сбогува се с мъртвите и отиде при него.

— Трябва да се върнем при другите — каза От.

— Да, благодаря — отвърна тя, като бършеше сълзите си.

Масата на мистър Трюдо му струваше 50 хиляди долара и тъй като лично беше подписал чека, можеше да контролира кой ще седне до него. От лявата му страна беше Бриана, а до нея седеше добрата ѝ приятелка Санди — поредният скелет. Санди току-що се беше измъкнала от последния си брак и вече беше излязла на лов за съпруг номер три. От дясната му страна бяха един пенсиониран banker, негов добър приятел, и съпругата му — приятни хора, които обичаха да си

бъбрят за изкуство. Точно срещу Карл седяха неговият уролог и съпругата му. Беше ги поканил, защото не говореха много. Последният човек на масата беше служител в Трюдо Груп и просто беше извадил лошия късмет да попълни бройката.

Известният готвач, поканен за събитието, беше съставил меню, което започваше с хайвер и шампанско и продължаваше с крем супа от омари, ордъовър от пастет от гъши дроб соте с гарнитура и основно ястие от шотландска яребица за месоядните и букет от водорасли за вегетарианците. Десертът беше разкошно многопластово творение от различни италиански сладоледи. Към всяко ястие бе поднесено подходящото вино, включително и към десерта.

Карл изпразни всички чинии, които му сервираха, и не спря да пие. Разговаряше само с банкера, защото той беше чул новината за процеса и проявяваше разбиране и съчувствие. Бриана и Санди си шепнеха невъзпитано през цялото време, злословейки по адрес на всички останали жени на партито. И двете някак си успяваха да пренаредят храната в чиниите си, без да хапнат от нея. Към основното ястие Карл вече беше почти пьян и едва се сдържа да не изрече „Знаеш ли колко струва тази проклета храна?“, докато гледаше как жена му ровичка из водораслите, но нямаше смисъл да започва скандал.

Накрая известният готвач, за когото Карл никога не беше чувал, беше представен на гостите и всички четиристотин души дълго го аплодираха, макар че практически всички до един бяха останали гладни след менюто от пет ястия. Но все пак не се бяха събрали заради храната, а заради парите.

След две бързи речи всички се съсредоточиха върху основното събитие за вечерта. „Малтретираната Имелда“ беше внесена в атриума, драматично висяща от малък кран на височина шест метра от пода, така че всички да я виждат. За по-интересно беше осветена от прожектори. Гостите притихнаха, докато армия от незаконно пребиваващи чужденци с черни сака и вратовръзки отсервираха масите.

Водещият търга заговори за „Малтретираната Имелда“ и гостите се заслушаха. После той се прехвърли на темата за създателя на творбата и гостите наостриха уши. Наистина ли беше луд? Побъркан? На косъм от самоубийството? Всички искаха повече такива подробности, но водещият не отстъпваше. Беше подчертано

благовъзпитан и почтен британец — факт, който със сигурност щеше да добави поне един милион долара към крайната цена.

— Предлагам да започнем наддаването от пет милиона долара — произнесе носово той и публиката ахна.

Бриана изведнъж се отегчи от Санди, премести се по-близо до Карл, изпърха с дългите си мигли и сложи ръка на бедрото му. Карл отвърна с кимване към най-близкия служител на галерията, с когото вече беше разговарял. Служителят вдигна една табела към подиума и „Имелда“ сякаш изведнъж оживя.

— И имаме пет милиона! — обяви водещият търга, като предизвика оглушителни аплодисменти. — Добро начало, благодаря. Продължаваме с шест милиона.

Продължиха с шест, седем, осем и девет милиона. Карл кимна и на десет милиона. Не спираше да се усмихва, но стомахът му се беше свил. Колко щеше да му струва това отвратително нещо? В галерията имаше поне шестима милиардери и още няколко души, които не бяха далеч от тази сума. Никак не липсваха хора с ненормално раздуто его и ужасно много пари, но точно тази вечер нито един от тях нямаше толкова отчаяна нужда да се появи във вестниците, колкото Карл Трюдо.

И Пит Флинт много добре го знаеше.

Двама от участниците в търга отпаднаха на единайсет милиона.

— Колко остават? — прошепна Карл на своя приятел банкиер, който не спираше да оглежда публиката.

— Само Пит Флинт и може би още един.

Кучи син! Когато Карл кимна на дванайсет милиона долара, Бриана едва не му облиза ухото от благодарност.

— Имам дванайсет милиона! — обяви водещият търга.

Хората избухнаха в аплодисменти и подвиквания. Водещият мъдро предложи:

— Да направим кратка пауза.

Всички отпиха от чашите си. Карл пресуши своята. Пит Флинт седеше зад него, на две маси разстояние, но Карл не посмя да се обърне и така да признае публично за тяхната малка война.

Ако Флинт наистина се беше отървал от акциите на „Крейн Кемикъл“, щеше да спечели милиони от тази присъда. Карл очевидно

беше загубил милиони от нея. Само на хартия, разбира се, но не беше ли така с всичко?

„Малтретираната Имелда“ например не беше. Висеше си там съвсем истинска и Карл не можеше да си позволи да я загуби — във всеки случай, не и срещу Пит Флинт.

Рундовете за 13, 14 и 15 милиона долара бяха проведени с вещина от водещия, като всеки от тях предизвикваше нов взрив от аплодисменти. Слухът беше обиколил залата и вече всички знаеха, че Карл Трюдо и Пит Флинт се състезават. Когато аплодисментите затихнаха, двамата състезатели тежка категория вече бяха готови за следващия рунд. Обявиха шестнайсет милиона, Карл кимна и прие аплодисментите.

— Имаме ли седемнайсет милиона? — извика водещият, който също беше силно развълнуван.

Настъпи дълга пауза. Атмосферата в залата бе наелектризирана.

— Много добре, значи шестнайсет. Шестнайсет първи път... шестнайсет втори път... и да! Имаме седемнайсет милиона долара!

През цялото изпитание Карл не спря да се кълне пред себе си и веднага да нарушава клетвите си, но беше твърдо решен да не минава границата от седемнайсет милиона долара. Когато ревят на публиката утихна, той се отпусна на мястото си — хладнокръвен като истинска корпоративна акула, която разполага с милиарди. Флинт блъфираше, а сега се беше прецакал да вземе „Имелда“ за 17 милиона долара.

— Мога ли да предложа осемнайсет? — извика водещият.

Още аплодисменти. И още малко време за Карл да помисли. Щом беше готов да плати седемнайсет, защо не и осемнайсет? Още повече, че ако скочеше на осемнайсет, тогава Флинт щеше да разбере със сигурност, че Карл ще остане в битката докрай, независимо колко кръв ще пролее.

Струваше си.

— Осемнайсет? — попита водещият на търга.

— Да — каза Карл на глас, достатъчно силно, за да го чуят много хора в залата.

Стратегията му успя. Пит Флинт се оттегли в безопасното убежище на парите, които не беше похарчил, и развеселено проследи как великият Карл Трюдо приключва неизгодната сделка.

— Продадена за осемнайсет милиона долара на мистър Карл Трюдо! — извика водещият и взриви публиката, която скочи на крака.

„Малтретираната Имелда“ беше спусната до нивото на пода, така че новите ѝ собственици да позират с нея. Много от останалите, разкъсвани от завист и високомерие, бяха вперили очи в семейство Трюдо и новата им придобивка. Засвири оркестър, танците започнаха. Бриана бе силно развълнувана от демонстрацията на толкова много пари и по средата на първия танц Карл леко я бутна назад, по-далеч от центъра на залата. Бриана беше възбудена, държеше се предизвикателно и показваше колкото може повече от тялото си. Хората я гледаха, но това изобщо не я притесняваше.

След втория танц Карл каза:

— Хайде да се махаме оттук.

През нощта Уес някак си беше успял да се премести на канапето, където беше много по-меко, и когато се събуди призори, Мак се беше свил в тясното място до него. Мери Грейс и Лайза спяха на пода под тях, увити в одеяла. Бяха гледали телевизия, а след като двете деца заспаха, тихо бяха отворили и изпили една бутилка евтино шампанско, която пазеха за специален случай. Алкохолът и умората ги бяха надвили и те бяха потънали в сън с мисълта, че никога няма да се събудят.

Пет часа по-късно Уес отвори очи и повече не можа да заспи. Сякаш отново се беше озовал в съдебната зала, изпотен и притеснен, и гледаше как съдебните заседатели влизат един по един, търсейки някакъв знак за присъдата по лицата им, а след това чуваше тържествените думи на съдия Харисън. Думи, които щеше да чува до сетния си час.

Днес щеше да бъде страхотен ден и Уес не искаше да го прекара на канапето.

Той внимателно се отдръпна от Мак, зави го с одеяло и тихо влезе в разхвърляната спалня, където си сложи тениска и шорти и обу маратонките за джогинг. По време на процеса се беше опитвал да тича всеки ден, често в полунощ или дори в пет през нощта. Само преди един месец беше стигнал на десет километра от апартамента в три сутринта. Тичането му помагаше да си проясни мислите и да се освободи от напрежението. Докато асфалтът се носеше под него в мрака, той планираше стратегията си, провеждаше кръстосан разпит на свидетели, спореше с Джаред Къртин, произнасяше речи пред съдебните заседатели и вършеше десетки други неща.

Може би при това бягане трябваше да помисли за нещо друго — каквото и да е, само не за процеса. Може би трябваше да помечтае за ваканция. За някой плаж. Но вече го тормозеше перспективата за обжалването.

Мери Грейс не се размърда, когато Уес се измъкна от апартамента и заключи след себе си. Беше 5:15 ч.

Той направо затича, без да се разгръва, и скоро се озова на Харди Стрийт, която водеше към университета. Харесваше му, че там може да бяга на спокойствие. Обиколи общежитията, където беше живял като студент, и футболното игрище, където някога беше тренирал, и след половин час стигна до „Джава Уъркс“, любимото му кафене на улицата срещу университета. Остави четири монети по двайсет и пет цента на бара и взе малка чаша от специалното им кафе. Четири монети по двайсет и пет цента. Едва не се разсмя на глас, докато ги броеше. Разходите за кафе бяха внимателно планирани и той постоянно си събираше монети за тази цел.

В края на бара бяха изложени сутрешните вестници. Заглавието на първа страница на „Хатисбърг Америкън“ крещеше: „Крейн Кемикъл закована с 41 милиона“. Имаше голяма, чудесна снимка, на която се виждаше как той и Мери Грейс излизат от съдебната зала — уморени, но щастливи. И по-малка снимка на Джанет Бейкър, която все така плачеше. Бяха цитирани адвокатите и няколко съдебни заседатели, включително и кратка реч на д-р Лиона Роча, която очевидно беше изиграла важна роля в стаята, където съдебните заседатели бяха достигнали до окончателното си решение. Беше сътворила няколко бисера, но сред тях се открояваше следното: „Бяхме разгневени от арогантно и пресметливо отношение на «Крейн Кемикъл» към природата и хората, от незачитането на правилата за безопасност и от подлостта, с която са се опитали да прикрият всичко това.“

Уес направо беше влюбен в тази жена. Изчете цялата статия, без да обръща внимание на кафето си. Вестникът с най-голям тираж в щата беше „Клариън-Леджър“, който се печаташе в Джаксън, и заглавието на първата му страница беше по-сдържано, но все пак впечатляващо: „Крейн Кемикъл призната за виновна — огромна присъда“. Там също имаше много снимки, цитати и подробности от делото, и след няколко минути Уес се хвана, че е започнал да чете по диагоналната система. „Сън Хералд“ от Билокси имаше най-доброто заглавие: „Съдията на «Крейн Кемикъл»: Давай парите“.

Новини и снимки на първата страница на големите всекидневници. Не беше лошо за малка кантора като „Пейтън и Пейтън“. Това беше началото на завръщането им в играта и Уес нямаше търпение. В офиса щяха да започнат да звънят потенциални

клиенти за дела за развод, фалит и стотици други дреболии, за които той нямаше да има време. Затова вежливо щеше да ги насочва към други малки кантори, каквито имаше предостатъчно, и всяка сутрин щеше да проверява дали в мрежите не се е хванало нещо по-голямо. След такава присъда, снимки във вестниците и безкрайно обсъждане в целия град кантората им нямаше да остане без работа.

Уес изпи кафето си и отново излезе на улицата.

* * *

Карл Трюдо също излезе от дома си преди изгрев. Можеше да си остане вкъщи и да не излиза цял ден, като остави служителите си от отдела за връзки с обществеността да се оправят с кризата. Можеше да се скрие зад адвокатите си. Да се качи в частния си реактивен самолет и да замине за вилата си в Ангуила или имението си в Палм Бийч. Но Карл не беше такъв човек. Никога не беше бягал от конфликтите и нямаше да започне да го прави и сега.

А и искаше да се махне от жена си. Снощи му беше струвала цяло състояние и сега я мразеше заради това.

— Добро утро — каза той рязко на Толивър, докато се настаняваше на задната седалка на бентлитото.

— Добро утро, сър — отвърна Толивър.

Имаше достатъчно опит, за да не попита нещо глупаво като „Как сте, сър?“ Все пак беше 5:30 — не точно невероятен час за мистър Трюдо, но все пак извън рамките на обичайното. Обикновено излизаха от апартамента един час по-късно.

— Карай — нареди шефът и Толивър с рев пое по Пето Авеню.

Двайсет минути по-късно Карл вече се намираше в частния си асансьор заедно със Стю — асистента, чиято служебна характеристика беше да бъде на разположение двамайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, в случай че големият шеф има нужда от нещо. Стю беше предупреден един час по-рано и беше получил следните инструкции: направи кафе, сложи в тостера един геврек и пригответи фреш от портокал. Трябваше да купи и шест различни вестника, които да подреди на бюрото на мистър Трюдо, а в момента търсеше новини

за присъдата в интернет. Карл не даде почти никакъв знак, че го е забелязал.

Двамата влязоха в кабинета на Карл, където Стю пое сакото му, наля му кафе и получи заповед да побърза с геврека и сока.

Карл се настани на аеродинамичния си дизайнерски стол, изпука с кокалчетата си, притегни се към бюрото, пое си дълбоко дъх и отвори „Ню Йорк Таймс“. Новината беше на първа страница, лява колона. Не на първата страница на раздела за бизнес, а на първата страница на целия проклет вестник! Заедно с водещите новини за лошия развой на войната, последния скандал в Конгреса и поредните жертви в ивицата Газа.

Първа страница. Заглавието гласеше: „Крейн Кемикъл е призната за виновна за смърт, причинена от токсични отпадъци“. Карл, който здраво беше стиснал челюсти, зяпна. Под заглавието беше написано „Хатисбърг, щата Мисисипи“ и имаше следния сбит преразказ на статията: „Съдебните заседатели присъдиха на младата вдовица обезщетение от 3 милиона долара за реални вреди, както и 38 милиона долара наказателно обезщетение срещу Крейн Кемикъл“. Карл бързо прочете статията — все пак знаеше проклетите подробности. Вестникът ги беше описал точно както се очакваше. Нито един от адвокатите не беше успял да каже нещо оригинално. Дрън, дрън, дрън.

Но защо на първа страница?!

Това му се стори евтин удар под пояса, но скоро последва и още един — на страница втора от раздела за бизнес, където някакъв анализатор изтъкваше и другите юридически проблеми на „Крейн Кемикъл“. Именно стотиците потенциални съдебни процеси, в които ищците щяха да поискат абсолютно същото като Джанет Бейкър. Според въпросния специалист, за когото Карл никога не беше чувал (което не беше обичайно), щетите за „Крейн Кемикъл“ можеха да достигнат „няколко милиарда“ долара и тъй като „Крейн Кемикъл“ водела „съмнителна политика по отношение на застраховките, покриващи щетите в пълен размер“, компанията била практически „беззащитна“ и последиците щели да бъдат „катастрофални“.

Карл ругаеше на глас, когато Стю бързо влезе в стаята, за да му донесе геврека и портокаловия сок.

— Ще има ли нещо друго, сър? — попита той.

— Не, затвори вратата.

Карл набързо прегледа и раздела за изкуство. На първа страница имаше статия за снощното събитие в Музея за абстрактно изкуство, достигнало своята кулминация с енергично наддаване и прочие. В долния десен ъгъл на страницата имаше снимка на мистър и мисис Трюдо, които позираха с най-новата си придобивка. Бриана, която по принцип беше фотогенична (това се очакваше от нея, по дяволите), на тази снимка направо блестеше. Карл изглеждаше богат, слаб и млад — поне така си помисли, — а „Малтретираната Имелда“ беше точно толкова неразбираема на снимката, колкото и на живо. Наистина ли беше творба на изкуството? Или просто беше смес от бронз и цимент, забъркана от някакъв несигурен човечец, който с всички сили се опитваше да се преструва на измъчен?

Май беше второто — поне според критика на „Ню Йорк Таймс“, същият приятен господин, с когото Карл си беше побъбрил преди вечерята. Репортерът го беше попитал дали мистър Трюдо е направил добра инвестиция, като е похарчил 18 милиона долара за творбата, и критикът беше отговорил: „Не, но със сигурност е подпомогнал кампанията за набиране на средства за музея.“ След това обясняваше, че пазарът на абстрактна скулптура изживява стагнация през последното десетилетие и надали ще се оживи изведнъж, поне според неговото мнение. Критикът не виждаше голямо бъдеще за „Малтретираната Имелда“. Статията завършваше на страница седма с още два абзаца и снимка на скулптора Пабло, който се усмихваше на камерата и изглеждаше съвсем нормален и в отлично здраве.

Въпреки всичко Карл остана доволен, макар и само за малко. Статията беше положителна и го описваше като запазил спокойствие след присъдата, стабилен, упражняващ контрол върху живота си. Добрите оценки в медиите струваха пари, макар Карл отлично да знаеше, че сумата е много далеч от 18 милиона долара. Той задъвка геврека, без да усеща вкуса му.

Обратно към касапницата. Новината за изхода от процеса беше на първите страници на „Уолстрийт Джърнъл“, „Файненшъл Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“. След четири вестника Карл се умори да чете едни и същи цитати от адвокатите и едни и същи прогнози от експертите. Отдръпна се от бюрото, отпи от кафето и си припомни колко много ненавиждаше репортерите. Но все още беше жив. Атаките от страна на

пресата бяха брутални и щяха да продължат, но той, великият Карл Трюдо, ги понасяше стоически и продължаваше напред.

Това сигурно щеше да бъде най-лошият ден в кариерата му, но утре щеше да бъде по-добре.

Беше 7:00 ч. сутринта. Борсата отваряше в 9:30 ч. При затварянето на борсата предишния ден цената на акциите на „Крейн Кемикъл“ беше 52,50 долара, с 1,25 долара повече, защото съдебните заседатели, изглежда, не можеха да достигнат до окончателно решение. Експертите предвиждаха паническа разпродажба на акциите на корпорацията още при отварянето на борсата, но оценките им за размера на щетите се разминаваха.

Директорът на отдела за връзки с обществеността му се обади и Карл му обясни, че няма да разговаря с репортери, журналисти, анализатори и всякакви други, независимо как се наричат, колко са и дали опъват палатки във фоайето на сградата. Отделът за връзки с обществеността трябваше да се придържа към официалната политика на корпорацията — „Планираме да обжалваме енергично и очакваме успешен край на делото“ — и да не се отклонява нито с една дума от нея.

В 7:15 ч. пристигна Боби Рацлаф заедно с Феликс Бард, финансовия директор. Нито един от тях не беше спал повече от два часа и двамата бяха изумени, че шефът им е намерил време да отиде на парти. Те извадиха дебелите си папки за документи, поздравиха мрачно и стегнато и се настаниха на заседателната маса. Щяха да останат там през следващите дванайсет часа. Имаше много неща, които трябваше да обсъдят, но основната причина за срещата беше фактът, че мистър Трюдо не искаше да остава сам в бункера си, когато отворят борсата и там настъпи истински ад.

Рацлаф започна пръв. След процеса щяха да бъдат подадени множество искове, които нямаше да променят с нищо изхода от делото, което щеше да бъде прехвърлено във Върховния съд на щата Мисисипи.

— Този съд е известен с това, че често застава на страната на ищците, но в последно време положението започва да се променя. Прегледахме решенията по делата за големи искове през последните две години и се оказа, че съдът обикновено се разделя на пет срещу четири в полза на ищеца, но невинаги.

— Колко време ще мине, преди да завърши делото по обжалването? — попита Карл.

— Между осемнайсет и двайсет и четири месеца.

Рацлаф продължи. Срещу Крейн Кемикъл Корпорейшън бяха заведени сто и четирийсет дела заради историята с Баумор, като в една трета от тях жертвите бяха починали. Според обширното и все още продължаващо разследване на Рацлаф и помощниците му, както и на адвокатите им в Ню Йорк, Атланта и Мисисипи, вероятно имаше още триста-четиристотин случая, които притежаваха „съдебен потенциал“, което означаваше, че включват смърт, вероятна скорошна смърт или тежко заболяване от страна на ищеца. Сигурно имаше и хиляди случаи, в които ищците страдаха от леки заболявания — кожни обриви, рани и постоянна кашлица, но засега тези дела се смятаха за леки.

Тъй като беше трудно да се докаже наличието на отговорност за причинена болест, повечето от изброените дела не бяха водени агресивно. Разбира се, сега това щеше да се промени.

— Не се съмнявам, че адвокатите на ищцата в момента страдат от доста тежък махмурлук — пошегува се Рацлаф, но Карл не се усмихна.

Не се усмихна нито веднъж. Просто не спираше да чете, без да вдига поглед към събеседниците си, и не пропускаше нищо.

— Колко от тези случаи са в кантората на семейство Пейтън? — попита той.

— Около трийсет. Не знаем със сигурност, защото все още не са завели дела по всичките. Ще трябва да почакаме, за да разберем.

— В една от статиите пишеше, че делото на Бейкър едва не ги разорило.

— Точно така. Бяха заложили всичко.

— Дължат ли пари на банката?

— Да, така се говори.

— Знаем ли на коя банка?

— Не, не съм сигурен.

— Проверете. Искам да знам номерата на сметките им, условията по кредита, всичко.

— Дадено.

Радлаф прегледа доклада си и обобщи, че нямат полезни ходове. Язовирната стена се беше пропукала и се задаваше потоп. Адвокатите щяха да ги нападнат от всички страни и цената на защитата им щеше да скочи поне четири пъти — до 100 милиона долара годишно. Най-скорошното дело щеше да се гледа след осем месеца в същия съд, при същия съдия. Предстоеше нова голяма присъда, а след това — кой знае.

Карл погледна часовника си и измърмори, че трябва да се обади по телефона. Стана от масата, обиколи кабинета си и накрая застана до прозорците, които гледаха на юг. Тръмп Билдинг привлече вниманието му. Намираще се на Уолстрийт 40, близо до Нюйоркската фондова борса, където съвсем скоро акциите на „Крейн Кемикъл“ щяха да станат водещата тема на деня. Инвеститорите му панически щяха да напуснат кораба, а спекулантите да наблюдават безпомощно страхотния провал. Каква жестока ирония — той, великият Карл Трюдо, който толкова пъти беше гледал отвисоко как някоя нещастна компания изгаря пред очите му, сега сам щеше да се бори с лешоядите. Колко пъти беше предизвиквал срив в цената на акциите на някоя компания, така че да ги изкупи за центове? Легендарното му богатство беше натрупано точно с такава безмилостна тактика.

Колко тежък щеше да бъде ударът? Това беше най-големият въпрос, но по петите го следваше и втори: колко щеше да продължи?

Той се приготви да чака.

Том Хъф облече най-елегантния си тъмен костюм и след дълги спорове със себе си реши да се появи на работа в Секънд Стрийт Банк няколко минути по-късно от обикновено. Всички щяха да очакват да отиде малко по-рано и ако наистина го направеше, щеше да изглежда твърде самоуверен. Но по-важното беше, че искаше всички да бъдат на работа, когато пристигнеше — възрастните касиерки на първия етаж, симпатичните секретарки на втория и заместник-директорите на отдели на третия етаж, които му бяха преки конкуренти. Хъфи искаше да се появи триумфално пред възможно най-голяма публика. Беше заложил много на семейство Пейтън и искаше да се наслади на победата си.

Вместо това касиерките не му обърнаха никакво внимание, секретарките сякаш по сигнал се извърнаха от него, а конкурентите му се усмихваха лукаво — и всичко това беше предостатъчно, за да го изпълни с неприятни подозрения. На бюрото си намери съобщение с гриф „Спешно“, в което се казваше, че трябва да се обади на мистър Къркхед. Случваше се нещо неприятно — и Хъфи изведнъж се почувства не толкова самоуверен. Планът му за ефектно появяване се беше провалил. Какво следваше сега?

Мистър Къркхед го чакаше в кабинета си, а вратата беше отворена, което винаги беше лош знак. Шефът мразеше отворените врати и насърчаваше мениджърите в банката да ръководят отделите си при затворени врати. Беше жлъчен, груб, циничен и се страхуваше от сянката си, така че затворените врати му вършеха по-добра работа.

— Седни — нареди той.

Дори не му хрумна да го поздрави с „Добро утро“, камо ли с успеха.

Беше се настанил зад претенциозното си бюро, а голямата му плешива глава беше наведена ниско над таблиците, сякаш искаше да подуши какво не е наред в тях.

— Как сте, мистър Къркхед? — изчурулика Хъфи.

За малко не каза „мистър Пръцхед“, както почти винаги наричаше шефа си в негово отсъствие. Дори възрастните касиерки на първия етаж понякога употребяваха този прякор.

— Супер. Донесе ли досието на Пейтън?

— Не, сър. Никой не ми е казал да го нося. Някакъв проблем ли има?

— Всъщност като стана дума, има цели два проблема. На първо място сме дали на тези хора един катастрофален заем на стойност над 400 хиляди долара, който, естествено, е просрочен и негарантиран. Това със сигурност е най-лошият кредит, даван от тази банка.

Директорът произнесе „тези хора“ с такъв тон, сякаш Уес и Мери Грейс бяха крадци на кредитни карти.

— Този заем не е от вчера, сър.

— Може ли да се доизкажа? А сега имаме и едно отвратително съдебно решение, което би трябвало да ме кара да се чувствам добре, защото съм банкер и чета вестници, но всъщност ме кара да се чувствам ужасно, защото съм уважаван лидер в бизнеса на този град. Какво е посланието, което отправяме към потенциалите си индустриални клиенти с такива присъди?

— „Не изхвърляйте токсични отпадъци в нашия щат“?

Дебелото лице на мистър Пръцхед почервения и той махна с ръка, сякаш искаше да прогони отговора на Хъфи като досадна муха. После се прокашля и едва не се задави със собствената си слюнка.

— Това е лоша новина за бизнес климата в нашия щат — каза той. — Тя е на първа страница на всички вестници тази сутрин. Звънят ми от централата на банката. Днес е един много лош ден.

Хъфи си помисли, че в Баумор също бяха преживели много лоши дни. Особено когато имаше погребения.

— Четирийсет и един милиона долара — продължи Пръцхед. — За една бедна жена, която живее в каравана.

— Няма нищо лошо в караваните, мистър Къркхед. В този щат има много добри хора, които живеят в каравани. Ние им даваме заеми, за да си ги купят.

— Не разбираш най-главното. Става дума за безобразно много пари. Цялата финансова система ще се побърка. И защо точно тук? Защо точно щатът Мисисипи е известен с гадни съдебни дела? Защо

съдебните адвокати от цялата страна се влюбиха в него? Погледни статистиката. Всичко това вреди на бизнеса, Хъф. На нашия бизнес.

— Да, сър, но сигурно все пак се чувствате по-добре тази сутрин, когато си помислите за заема на семейство Пейтън.

— Искам да го върнат. Веднага.

— И аз.

— Изготви ми план. Направи си среща с тях, за да се уговорите как ще върнат парите, но имай предвид, че няма да го одобря, ако не ми изглежда разумен. Заеми се веднага.

— Да, сър, но все пак ще им трябва няколко месеца, докато си стъпят на краката. Те практически са затворили...

— Не ми пука за тях, Хъф. Просто искам този проклет заем да изчезне от нашите отчети.

— Да, сър. Това ли е всичко?

— Да. И никога повече не давай заеми за съдебни процеси, чуваш ли?

— Не се тревожете.

На същата улица, на която се намираше банката, адвокат Джаред Къртин за последен път провери войниците си, преди да се отправи обратно към Атланта и към леденото посрещане, което го очакваше там. Щабът му се помещаваше в една наскоро ремонтирана стара сграда на Фронт Стрийт. Добре осигурената във финансово отношение защита на „Крейн Кемикъл“ беше взела сградата под наем преди две години и я беше оборудвала с впечатляващ набор от технологии и персонал.

Настроението беше мрачно, което не беше изненада за никого, макар че повечето от местните служители не се притесняваха от присъдата. След като бяха работили в продължение на толкова месеци под ръководството на Къртин и арогантните му помощници от Атланта, те изпитваха тайно задоволство, че адвокатите се оттеглят след поражението. Но щяха да се върнат. Присъдата беше гаранция за възобновен ентусиазъм от страна на жертвите на „Крейн Кемикъл“ и много нови дела, заведени срещу корпорацията.

На сбогуването лично присъстваше и Франк Съли — местен адвокат, съдружник в кантора със седалище в Хатисбърг, който

първоначално беше нает от „Крейн Кемикъл“ да я защитава в този процес, но впоследствие беше изместен от „голяма фирма“ от Атланта. В крайна сметка Съли седеше на претъпканата маса на защитата, но беше понесъл унижението да не каже нито дума в съда в продължение на четирите месеца на делото. Беше възразявал срещу почти всички тактически ходове и стратегии, използвани от Къртин. Изпитваше толкова силна неприязън и недоверие към адвокатите от Атланта, че тайно беше изпратил доклад до съдружниците си, в който прогнозираше огромното наказателно обезщетение. И сега тайничко злорадстваше.

Но той беше професионалист. Работеше за клиента си — дотолкова, доколкото му позволяваше самият клиент — и винаги изпълняваше задачите, които му възлагаше Къртин. И с радост щеше да го направи отново, защото към днешна дата малката му кантора беше получила от „Крейн Кемикъл“ над един милион долара.

С Къртин си стиснаха ръцете на вратата. И двамата знаеха, че отново ще разговарят по телефона още преди края на работния ден. Но и двамата изпитваха тайно въодушевление, че се разделят. Два микробуса, взети под наем, откараха Къртин и десетимата му помощници на летището, където ги чакаше симпатичен частен самолет за седемдесетминутен полет до Атланта, макар че никой не бързаше особено. Да, семействата им липсваха, но имаше ли нещо по-унизително от това да се върнат от това затънтено място с подвити опашки?

Карл продължи да се крие на четирийсет и петия етаж, докато по улиците се вихреха слухове за изхода от делото. В 9:15 ч. за трети път тази сутрин му се обади неговият banker от „Голдман Сакс“, за да му съобщи лошата новина, че борсата няма да започне деня с продажба на акциите на „Крейн Кемикъл“. Бяха прекалено нестабилни. Натискът да се продават бе твърде голям.

— Явно са сметнали, че всички ще се опитат да продават едновременно — каза направо той и Карл едва се сдържа да не го наругае.

Борсата отвори в 9:30 ч. и търговията с акции на „Крейн Кемикъл“ наистина беше отложена. Карл, Рацлаф и Феликс Бард седяха на заседателната маса, изтощени от работа, с навити ръкави, потънали в документи, стиснали по един телефон във всяка ръка, и не

спираха да водят напрегнати разговори. Бомбата най-сетне избухна малко след 10:00 ч., когато акциите на „Крейн Кемикъл“ започнаха да се продават — по 40 долара едната. Нямаше желаещи да купуват, дори когато цената падна на 35 долара. Сривът бе временно спрял чак на ниво 29,50 долара за акция, когато в търговията се включиха спекулантите и започнаха да купуват. През следващия час цената подскочаше нагоре-надолу, но към обяд вече се беше установила на 27,25, а разпродаването на „Крейн Кемикъл“ вървеше с пълна сила. Още по-лошото беше, че съдбата на компанията беше водещата новина на деня. Телевизиите с радост включиха във финансовите си новини анализатори на живо, които със зле прикрито задоволство описваха впечатляващия крах на „Крейн Кемикъл“.

Водещите новини на деня бяха три: войната в Ирак, поредното природно бедствие някъде по света и... „Крейн Кемикъл“.

Боби Рацлаф поиска разрешение да отиде до кабинета си. Изтича един етаж надолу по стълбите и едва успя да стигне до мъжката тоалетна. Нямаше никой. Той влезе в най-отдалечената от входа кабинка, вдигна капака на чинията и повърна.

Деветдесетте хиляди акции на „Крейн Кемикъл“, които самият той притежаваше, току-що се бяха сринали от обща пазарна стойност, възлизаща на около 4,5 милиона долара, на около 2,5 милиона, а катастрофата продължаваше. Беше използвал акциите за гаранция на всичките си играчки — малката вила в Хамптънс, любимото му порше карера, половината дял от една яхта. Тук дори не се включваха постоянните разходи — таксите за частни училища, членството в голф клуба и прочие. Неофициално погледнато, Боби вече беше неофициално фалирал.

И за пръв път през живота си осъзна защо през 1929 г. бизнесмените като него са скачали от небостъргачите.

Семейство Пейтън смятаха да отидат заедно до Баумор, но в последния момент в кантората им пристигна техният banker и промени плановете. Уес реши да остане, за да се разбере с Хъфи. Мери Грейс взе форда и потегли към родния си град.

Отиде първо в Пайн Гроув, а после в църквата, където я чакаха Джанет Бейкър, пастор Дени От и много други жертви на

замърсяването, представлявани от кантората им. Срецнаха се в помещението за събирания на църквата, където имаше приготвени сандвичи за обяд. Джанет също изяде един, което беше рядко събитие. Изглеждаше спокойна, отпочинала и щастлива, че е далеч от съдебната зала и процеса.

Шокът от присъдата беше започнал да се уталожва. Вероятността за печалба разведряваше общото настроение и предизвикваше порой от въпроси. Мери Грейс внимателно поохлади въодушевлението. Описа им трудното обжалване, което предстоеше по делото „Бейкър“. Заяви, че не се надява на извънсъдебно споразумение и дори не е оптимист по отношение на следващото дело. Честно казано, двамата с Уес просто не притежаваха необходимите средства или енергия, за да се изправят срещу „Крейн Кемикъл“ в още един продължителен съдебен процес, но тя не го сподели с хората от Баумор.

Във всички други отношения Мери Грейс беше уверена и спокойна за бъдещето. Двамата с Уес бяха доказали без съмнение, че техните клиенти са прави. А това означаваше, че скоро в Баумор ще се появяват много други адвокати, които ще се стремят да представляват други жертви на „Крейн Кемикъл“ и може би дори ще предлагат пари в брой. При това не само местни адвокати, а и големи акули — от онези, които преследваха подходящи случаи из цялата страна и често пристигаха на мястото на трагедията още преди спасителните екипи. Мери Грейс ги предупреди спокойно, но строго:

— Не се доверявайте на никого. „Крейн Кемикъл“ ще изсипят в Баумор детективи, доносници и информатори и всички те ще се опитват да докопат нещо, което някой ден да бъде използвано срещу вас в съда. Не разговаряйте с репортери, защото може да кажете нещо на шега, а след това то да бъде използвано официално. Не подписвайте нищо, преди да го прегледаме аз или съпругът ми. Не разговаряйте с други адвокати.

После Мери Грейс побърза да ги обнадежди. Ефектът от присъдата щеше да се усети в цялата система на правораздаване. Правителствените комисии щяха да си вземат бележка. Химическата индустрия също. Акциите на „Крейн Кемикъл“ бяха започнали да се сриват, а когато акционерите губят пари, те настояват за промени.

Когато Мери Грейс приключи, Дени От проведе импровизирана молитва. След нея Мери Грейс прегърна клиентите си, пожела им всичко най-добро, обеща им да дойде пак след няколко дни и излезе пред църквата заедно с От. Имаше още една уговорка.

Журналистът се казваше Тим Шепард. Беше пристигнал в града преди месец и с упорити усилия беше успял да спечели доверието на пастор От, който едва тогава го запозна с Уес и Мери Грейс. Шепард беше журналист на свободна практика с впечатляваща професионална биография, беше написал няколко книги и говореше с южняшки акцент, който неутрализираше част от недоверието на хората от Баумор към медиите. Семейство Пейтън го бяха отбягвали по време на самия процес по много причини. Но сега, когато всичко свърши, Мери Грейс щеше да разговаря за пръв път с него. И ако интервюто минеше добре, може би щеше да го последва друго.

— Мистър Къркхед си иска парите — каза Хъфи.

Намираше се в импровизирания кабинет на Уес, където стените бяха небоядисани гипсови плоскости, подът беше гол бетон, а мебелите бяха втора ръка.

— Сигурен съм, че си ги иска — отвърна рязко Уес.

Ядосваше се, че банкерът се появява само няколко часа след обявяването на присъдата, при това с такова отношение.

— Кажи му да се нареди на опашката — добави той.

— Стига, Уес. Много добре знаеш, че закъсняваме с плащането.

— Къркхед да не е тъп? Да не си мисли, че на следващия ден след обявяването на присъдата ще ни напишат чек за цялата сума?

— Да, тъп е. Но не чак толкова.

— Той ли те изпрати?

— Да. Сгриза ме още сутринта и предполагам, че ще го прави всеки ден.

— Не можете ли да почакате един-два дни или седмица? Да ни оставите да си поемем въздух и да се порадваме малко?

— Той иска да съставим план. В писмена форма. В който да се опише как ще се върне кредитът, на какви вноски и прочие.

— Ще му дам аз един план... — започна Уес, но се отказа.

Не искаше да се кара с Хъфи. Не бяха точно приятели, но със сигурност се държаха дружелюбно и изпитваха симпатия един към друг. Уес изпитваше и огромна благодарност към Хъфи, че се беше съгласил да рискува. А Хъфи изпитваше възхищение към семейство Пейтън, че бяха готови да заложат всичко. Беше прекарал много часове с тях, докато постепенно се лишаваха от дома си, кантората, колите и пенсионните си осигуровки.

— Да започнем с първите три месеца — предложи Хъфи.

Беше седнал на сгъваем стол с неравни крака, който малко се клатеше.

Уес си пое дълбоко въздух и завъртя очи към тавана. Изведнъж се почувства много уморен.

— Имало едно време една кантора, която правела оборот от петдесет хиляди долара на месец и печалба от трийсет хиляди преди облагане. Животът бил прекрасен, спомняш си. Ще трябва цяла година, за да завъртим машината отново, но ще го направим. Нямаме друг избор. Ще оцелеем, докато мине обжалването. Ако присъдата остане, Къркхед може да си вземе парите в брой и да изчезне. А ние ще се пенсионираме и ще си купим яхта. Ако отменят присъдата, ще обявим фалит и ще пуснем обяви, че уреждаме бързи разводи.

— Е, присъдата със сигурност ще привлече нови клиенти.

— Да, но повечето ще бъдат дребни риби.

Уес нарочно беше използвал думата „фалит“, за да постави Хъфи обратно на мястото му при Пръцхед и всички останали бандити от банката — макар и по най-вежливия начин. Присъдата не можеше да се определи като материален актив, а без нея финансовото състояние на семейство Пейтън изглеждаше точно толкова безрадостно, колкото и предишния ден. Вече бяха изгубили практически всичко, а обявяването на фалит щеше да бъде просто поредното унижение, което щяха да бъдат принудени да преглътнат.

Но те щяха да се върнат в играта.

— Няма да ти дам такъв план, Хъфи. Благодаря, че попита. Ела пак след трийсет дни и ще поговорим. Но точно сега имам работа с клиенти, на които отдавна не съм обръщал внимание.

— А какво да кажа на мистър Пръцхед?

— Много просто. Ако се опита да ни притисне още веднъж, може да си избърше задника с договора ни за кредит. Но ако ни остави

на мира за малко, ще върнем всичко.

— Ще му предам.

* * *

Мери Грейс и Тим Шепард седяха в едно сепаре до прозореца на кафене „Бейб“ на главната улица и разговаряха. Мери Грейс помнеше времето, когато тази улица беше оживено място, където хората се събираха и пазаруваха. Баумор беше прекалено малък град, за да отворят хипермаркет в него, така че местните търговци бяха оцелели. Когато Мери беше дете, по главната улица имаше много коли и трудно се намираще място за паркиране. Сега половината магазини бяха затворени, витрините им бяха покрити с шперплат, а другата половина едва свързваха двата края.

Едно момиче с престилка им донесе две чаши черно кафе и се отдалечи, без да каже дума. Мери Грейс си сипа захар и я разбърка. Тим Шепард внимателно я наблюдаваше.

— Сигурна ли сте, че кафето може да се пие? — попита той.

— Естествено. Градската управа издаде разпоредба, че водата в града не може да се използва в заведения за обществено хранене. Освен това познавам Бейб от трийсет години. Тя беше една от първите, които започнаха да използват бутилирана вода.

Шепард предпазливо отпи от кафето си, после включи диктофона и отвори бележника си.

— Защо се заехте с това дело? — попита той.

Мери Грейс се усмихна, поклати глава и продължи да разбърква кафето си.

— И аз съм се питала хиляди пъти, но отговорът всъщност е много прост. Пит, съпругът на Джанет, работеше за чичо ми. Познавах лично няколко от жертвите. Градът е малък и когато толкова много хора се разболяха изведнъж, стана очевидно, че за това си има причина. Ракът идваше на вълни и причиняваше толкова много страдания. След като бях на три-четири погребения, осъзнах, че трябва да се предприеме нещо.

Журналистът си водеше бележки, без да коментира. Мери Грейс продължи:

— „Крейн Кемикъл“ беше най-големият работодател в града и от години се носеха слухове, че изхвърлят токсични отпадъци. Много хора, които работеха при тях, се разболяха. Спомням си, че когато се върнах след първата година в колежа, всички говореха колко лоша е станала водата. Ние живеехме на няколко километра извън града и имахме собствен кладенец, така че това не беше проблем за нас. Но в града нещата непрекъснато се влошаваха. С годините слуховете, че се изхвърлят токсични отпадъци, се разпространиха дотолкова, че всички повярваха в тях. В същото време водата се превърна в някаква мътилка, която не можеше да се пие. Накрая удари и ракът — черен дроб, бъбреци, отделителна система, стомах, жлъчка, левкемия. Една неделя отидох на църква с нашите и видях пред себе си четири лъскави голи глави. Пациенти на химиотерапия. Имах чувството, че съм попаднала във филм на ужасите.

— Някога съжалявали ли сте, че се заехте с делото?

— Не, никога. Загубихме много, но родният ми град също загуби много. Да се надяваме, че на това се сложи край. Двамата с Уес сме млади, ще оцелеем. Но много от хората тук или са мъртви, или са безнадеждно болни.

— Мислите ли вече за парите?

— Какви пари? Обжалването ще продължи осемнайсет месеца, а точно в момента това ми се струва цяла вечност. Трябва да погледнете на ситуацията в перспектива.

— Каква перспектива?

— Представете си всичко след пет години. След пет години токсичните отпадъци ще бъдат почистени и вече никой няма да страда от тях. Защото тогава „Крейн Кемикъл“ и застрахователите им най-сетне ще бъдат принудени да бръкнат в дълбоките си джобове и да обезщетят всички онези семейства, на които са навредили. И тогава всички ще получат своя дял.

— Включително и адвокатите.

— Разбира се. Ако не бяха адвокатите, „Крейн Кемикъл“ все още щяха да бъдат тук, да произвеждат „Пиламар 5“ и да изхвърлят отпадъците в яма зад завода, без никой да им държи сметка.

— А вместо това те вече са в Мексико, където...

— Да, където продължават да произвеждат „Пиламар 5“ и да изхвърлят отпадъците в яма зад завода. И там никой не възразява.

Защото нямат нашата съдебна система.

— Как преценявате вашите шансове при обжалването?

Мери Грейс отпи от кафето си, в което беше сипала прекалено много захар, и се канеше да отговори, когато край тяхната маса мина един застрахователен агент, стисна ѝ ръката, прегърна я, благодари ѝ няколко пъти и едва не се разплака, преди да се отдалечи. След това в кафенето влезе мистър Грийнуд, директорът на нейната гимназия, който вече се беше пенсионирал, дойде направо при нея и почти я смачка в мечешката си прегръдка. Мистър Грийнуд не обърна никакво внимание на Шепард, защото не спираше да повтаря колко се гордее със своята ученичка. Той също ѝ благодари, обеща да продължи да се моли за нея, попита я как е семейството ѝ и прочие. Когато най-сетне се сбогува и си тръгна, при Мери Грейс дойде собственичката на кафенето, самата Бейб, която също я прегърна и я засипа с поздравления.

Най-сетне Шепард се изправи и излезе. Мери Грейс се присъедини към него едва след още няколко минути.

— Извинявайте — каза тя. — Но всички в града много се вълнуват.

— Да, много са горди с вас.

— Да отидем да разгледаме завода — предложи Мери Грейс.

Фабрика 2 на „Крейн Кемикъл“ в Баумор, както беше официалното ѝ наименование, се намираше в изоставена промишлена зона на изток от града. Представляваше редица от бетонни сгради с плосък покрив, съединени с дебели тръбопроводи и конвейери. Зад сградите се издигаха водни кули и силози. Всичко беше обрасло с увивни растения и плевели. По време на процеса компанията беше оградил завод с цели километри телена мрежа, висока четири метра и поръбена с бодлива тел. Тежкият портал беше затворен с вериги и катинари. Заводът приличаше на затвор, в който се случват лоши неща, но те остават тайна за външния свят.

Мери Грейс беше идвала тук поне десетина пъти в хода на процеса, но винаги придружавана от цяла тълпа — други адвокати, инженери, бивши служители на „Крейн Кемикъл“, охранители, дори съдия Харисън. Последното посещение беше преди два месеца, когато компанията се беше съгласила да покаже завода на съдебните заседатели.

Двамата с Шепард спряха пред портала и разгледаха катинарите. Имаше голяма ръждива табела с името на завода и собственика. Докато гледаха навътре през оградата от телена мрежа, Мери Грейс заговори:

— Преди шест години, когато стана ясно, че съдебният процес няма да им се размине, „Крейн Кемикъл“ избягаха в Мексико. Дадоха на служителите си три дни предизвестие и по 500 долара обезщетение, а много от тях бяха работили тук през последните трийсет години. Това беше невероятно глупав начин да се махнат от града, защото така някои от бившите им служители се превърнаха в най-ценните ни свидетели по делото. Разочарованието им беше огромно. Ако „Крейн Кемикъл“ изобщо са имали някакви приятели в Баумор, със сигурност ги изгубиха, когато прецакаха работниците си.

Фотографът, който работеше с Шепард, ги посрещна на портала и започна да снима. Тримата тръгнаха покрай оградата, докато Мери Грейс им обясняваше като екскурзовод:

— В продължение на години порталът не се заключваше. Редовно имаше вандалски прояви. Идваха тийнейджъри, за да пият и да се друсат. Но сега хората стоят далеч от това място. Всъщност няма нужда от портала и оградата. Никой дори не си помисля да идва тук.

От северната страна на завода се виждаше дълга редица дебели метални цилиндри. Мери Грейс ги посочи и обясни:

— Това там са съоръжения за извличане. Бихлоронилинът, който остава като отпадъчен продукт, се съхраняваше в тези резервоари. Оттам някои бяха транспортирани другаде, но повечето просто са били откарвани в гората зад завода и изсипвани в една яма.

— „Ямата на Проктър“? — попита Шепард.

— Да, мистър Проктър отговаряше за изхвърлянето. Умря от рак, преди да успеем да му изпратим призовка.

Тримата продължиха покрай оградата и тя добави:

— Оттук не се вижда, но в гората всъщност има три ями, където просто са изхвърляли резервоарите и са ги заривали с пръст и кал. През годините резервоарите започнали да текат, защото дори не са били запечатани както трябва, и химикалите се просмукали в почвата. Продължило с години пели тонове бихлоронилин, картоликс, аклар и други съединения, които са доказано канцерогенни. И ако вярвате на специалистите, а съдебните заседатели очевидно са им повярвали,

всички тези отрови в крайна сметка са замърсили водоносния пласт, от който идва водата на Баумор.

Една количка за голф се приближи от другата страна на оградата. В нея седяха двама дебели въоръжени охранители. Те спряха и ги загледаха.

— Не им обръщайте внимание — прошепна Мери Грейс.

— Какво търсите? — попита единият.

— Имаме право да стоим от тази страна на оградата — отвърна тя.

— Какво търсите? — повтори той.

— Аз съм Мери Грейс Пейтън, адвокат — представи се тя. — Гледайте си работата, момчета.

И двамата кимнаха и бавно се отдалечиха.

Мери Грейс погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам.

— Кога ще можем да се срещнем отново?

— Ще видим. Не искам да обещавам нищо. Точно в момента нещата са доста напрегнати.

Мери Грейс и Тим Шепард се върнаха в църквата на Пайн Гроув и се сбогуваха. После Шепард си тръгна, а Мери Грейс измина пеш трите пресечки до караваната на Джанет. Бет беше на работа и там беше тихо. Мери Грейс и Джанет седнаха под едно дръвче с две бутилки лимонада. Този път нямаше сълзи и салфетки — просто си поговориха по женски за живота, семействата и изминалите четири месеца, които бяха преживели в онази ужасна съдебна зала.

Около час преди затварянето на борсата акциите на „Крейн Кемикъл“ удариха дъното — 18 долара, — а след това започнаха доста немощен възход, ако тази дума изобщо можеше да се употреби в случая. В продължение на половин час цената неуспешно се опитваше да стигне границата от 20 долара и накрая успя да се задържи на това равнище.

Катастрофата се утежняваше от странното решение на някои инвеститори да накажат и останалата част от империята на Карл. Неговата компания Трюдо Груп притежаваше 45 процента от „Крейн Кемикъл“ и по-малки дялове от шест други дружества — три химически компании, фирма за проучване на нефтени находища, един производител на авточасти и верига хотели. Следобед акциите на шестте компании също започнаха да се сриват. В това нямаше никаква логика, но пазарът често се държи нелогично. На Уолстрийт провалът е заразителен. Паниката е често явление, но рядко може да се обясни.

Мистър Трюдо не беше предвидил верижната реакция. Не го бе направил и Феликс Бард, неговият опитен финансов магьосник. Минутите се превърнаха във векове, докато двамата с ужас наблюдаваха как милиарди долари напускат Трюдо Груп.

Обвиненията за катастрофата бяха повсеместни. Очевидно всичко беше започнало с присъдата в Мисисипи. Но много анализатори, включително и дърдорещите „експерти“ по телевизията, не пропускаха да изтъкнат факта, че „Крейн Кемикъл“ години наред беше рискувала да работи без застраховка, покриваща щетите в пълен размер. Така компанията наистина беше спечелила цяло състояние, което сега трябваше да връща. Боби Рацлаф се беше заслушал в един такъв анализ по телевизията, когато Карл изръмжа:

— Изключи го!

Беше почти 4:00 ч. следобед — вълшебният час, в който борсата щеше да затвори и кръвопролитие то най-сетне щеше да спре. Карл седеше зад бюрото, притиснал телефона към ухото си. Бард не откъсваше поглед от два монитора едновременно, за да отбележи

последните котировки. Рацлаф беше преbledнял, объркан и още по-фалирал отпреди, и само обикаляше от прозорец на прозорец, сякаш търсеше откъде да се хвърли.

Акциите на другите шест компании успяха да се възстановят преди затварянето на борсата и макар че бяха поевтинели значително, щетите не бяха катастрофални. Все пак тези компании се представяха добре на пазара и с времето цените на акциите им сами щяха да се покачат. От друга страна, „Крейн Кемикъл“ вече не можеше да бъде спасена. При затварянето на борсата акциите ѝ се котираха по 21,25 долара, като бяха поевтинели с цели 31,25 долара от предишния ден. Пазарната стойност на компанията беше паднала от 3,2 милиарда на 1,3 милиарда долара. Личният дял на мистър Трюдо от 45 процента вече се оценяваше на около 850 милиона долара. Бард бързо изчисли и добавените загуби от другите шест компании и стигна до извода, че за един работен ден шефът му беше изгубил 1,1 милиарда долара. Е, не беше рекорд, но със сигурност бе достатъчно, за да нареди Карл сред някоя десетка.

След като прегледаха и последните цифри, Карл каза на Бард и Рацлаф да си облекат саката, да си оправят вратовръзките и да го последват.

Четири етажа по-долу, където се намираха офисите на „Крейн Кемикъл“, директорите на компанията се бяха скупчили в малка трапезария, запазена само за тях. Храната беше пословично блудкава, но гледката си струваше. В този ден никой не обърна внимание на обяда, защото никой не беше гладен. Всички чакаха от един час, разтърсени от провала на борсата и ужасени от перспективата за нова експлозия, този път от горния етаж. Настроението в трапезарията беше по-лошо, отколкото на погребение. Но мистър Трюдо успя да разведри настроението. Той решително влезе в стаята, следван от двамата си подчинени — Бард беше успял да си сложи някаква изкуствена усмивка, но Рацлаф беше съвсем позеленял — и вместо да се разкрещи, благодари на всички за труда и усилията, които бяха положили за компанията.

После Карл се усмихна широко и продължи:

— Господа, днес не беше добър ден. Сигурен съм, че всички ще го помним дълго.

Говореше дружелюбно, все едно просто се беше отбил при подчинените си след края на работното време.

— Но днешният ден свърши, за щастие, а ние все още стоим на краката си. А от утре започваме да си отмъщаваме.

Няколко души притеснено се спогледаха, един-двама дори успяха да се усмихнат. Повечето от присъстващите бяха очаквали да бъдат уволнени незабавно.

— Искам да запомните три неща, които ще кажа в този исторически ден — продължи Карл. — Първо, никой тук няма да загуби работата си. Второ, „Крейн Кемикъл“ ще преживее тази абсурдна съдебна грешка. И трето, аз не възнамерявам да загубя битката.

В този момент Карл Трюдо беше олицетворение на самоуверения лидер, на командира, който вдъхновява войниците в окопите. Ако беше вдигнал два пръста за поздрав и държеше пура, щеше да прилича на Уинстън Чърчил в най-добрите му години. Той нямаше да се предаде и нямаше да позволи и на никой друг да го направи. Вдигнете глави, изправете рамене и прочие.

Дори Боби Рацлаф се почувства малко по-добре.

Два часа по-късно Рацлаф и Бард най-сетне бяха освободени да си ходят вкъщи. Карл имаше нужда да остане сам, за да помисли, да си поближе раните и да проясни съзнанието си. Реши да се разведри с един скоч и си свали обувките. Слънцето залязваше някъде зад Ню Джърси и той с радост се сбогува с този толкова незабравим ден.

Хвърли поглед на компютъра си и провери телефонните обаждания за деня. Бриана беше звъняла четири пъти, но нямаше нищо спешно. Ако обаждането беше важно, секретарката на Карл го записваше като „съпругата ви“, а не „Бриана“. Щеше да й звънне по-късно. Сега не беше в настроение да изслуша подробен доклад за тренировките ѝ през деня.

Обажданията бяха повече от четирийсет, но номер двайсет и осем привлече вниманието му. Сенатор Грот беше звънял от Вашингтон. Карл почти не го познаваше лично, но всички сериозни корпоративни играчи бяха чували за сенатора. Грот беше изкарал три мандата в Сената на САЩ, избран от щата Ню Йорк, преди да се

пенсионира доброволно и да се присъедини към могъща адвокатска фирма, където беше натрупал цяло състояние. Грот беше „мистър Вашингтон“ — всемогъщ вътрешен човек, опитен консултант и съветник, който поддържаше офиси на Уолстрийт, на Пенсилвания Авеню и къде ли не. Сенатор Грот познаваше повече хора от всеки друг, често играеше голф с последния обитател на Белия дом, обикаляше целия свят в търсене на нови полезни контакти, предлагаше съветите си само на най-влиятелните и като цяло се смяташе за най-добрата връзка между големите американски корпорации и висшите политически кръгове в САЩ. Ако сенаторът се обадеше на някого, той просто бе длъжен да му върне обаждането — независимо от факта, че току-що е загубил един милиард долара. Защото сенаторът знаеше точно колко голяма е загубата и това го тревожеше.

Карл набра личния му номер. Изчака осем позвънявания, преди един груб глас да каже:

— Грот.

— Сенатор Грот, обажда се Карл Трюдо — представи се вежливо Карл.

Държеше се така с изключително малко хора, но сенаторът изискваше и заслужаваше уважение.

— А, здравей, Карл — отвърна събеседникът му, сякаш много пъти бяха играли голф.

Когато чу гласа му, Карл веднага си представи лицето на сенатора, което беше виждал безброй пъти по новините.

— Как е Еймъс? — попита големият човек.

Еймъс беше общият им познат, който ги свързваше в това обаждане.

— Страхотно. Миналия месец обядвахме заедно.

Беше лъжа, разбира се. Еймъс беше директорът на юридическа кантора, която Карл използваше от години. Не беше фирмата на сенатора — беше много по-ниско от нея по хранителната верига. Но Еймъс все пак беше важна личност — достатъчно важна, за да се споменава от сенатора.

— Предай му много поздравии.

— На всяка цена — отвърна Карл, но вече си мислеше: „Хайде, изплюй камъчето.“

— Знам, че си имал дълъг ден, така че няма да те задържам — заяви сенаторът и направи многозначителна пауза. — В Бока Ратоун има един човек, с когото трябва да се видиш. Казва се Райнхарт, Бари Райнхарт. Работи като един вид консултант, макар че го няма в телефонния указател. Фирмата му специализира предимно в провеждането на избори.

Сенаторът отново замълча, така че Карл трябваше да каже нещо.

— Добре — каза той. — Слушам ви.

— Той е изключително компетентен, интелигентен, дискретен, преуспял и скъпо платен. Ако изобщо има човек, който може да оправи тази присъда, това е мистър Райнхарт.

— Да оправи тази присъда — повтори Карл.

Сенаторът продължи:

— Ако се интересуваш, мога да му се обадя, за да те улесня.

— Ами да, естествено, че се интересувам.

„Да оправи тази присъда.“ Звучеше като музика в ушите му.

— Добре, ще поддържаме връзка.

— Много благодаря.

С това разговорът приключи. Подобно поведение беше типично за сенатора. Правеше услуга в един момент, за да получи отплата в следващия. Всички членове на приятелския му кръг се грижеха един за друг когато трябваше. Обаждането беше безплатно, но някой ден сенаторът щеше да си получи наградата.

Карл разбърка скоча си с пръст и прегледа останалите обаждания. Всичките изглеждаха ужасно.

„Да оправи тази присъда“, повтаряше си той.

В средата на безупречно поддържаното му бюро лежеше доклад с гриф ПОВЕРИТЕЛНО. Нима всичките му доклади не бяха поверителни? Някой беше надраскал с черен маркер на плика името ПЕЙТЪН. Карл отвори плика, качи крака на бюрото и разгледа съдържанието му. Вътре имаше снимки — на първата се виждаха мистър и мисис Пейтън, хванати за ръка да излизат триумфално от сградата на съда. Следващата снимка беше от някакво юридическо списание и на нея се виждаше Мери Грейс заедно с кратка биография. Беше родена в Баумор, завършила колеж в Милсапс, юридически факултет в Университета на Мисисипи, имаше две години стаж като секретар в съда и още две в кантората на обществен защитник, беше

избирана за председател на адвокатурата в окръга, бе лицензиран съдебен адвокат, член на училищното настоятелство, на Демократическата партия и на няколко екодвижения.

В същото списание имаше снимка и статия за Джеймс Уесли Пейтън. Роден в Монро, щата Луизиана, беше завършил Университета на Южен Мисисипи с футболна стипендия, беше следвал право в Тюлейн, бе работил три години като помощник-прокурор и беше член на всички възможни сдружения на съдебни адвокати, на Ротъри Клъб, на Сивитан Клъб и на няколко организации за граждански права.

С други думи, двама провинциални адвокати, занимаващи се с незначителни дела, които току-що собственоръчно бяха извадили Карл Трюдо от класацията на 400-те най-богати американци на списание „Форбс“.

Имаха син и дъщеря, незаконно пребиваваща бавачка, децата им бяха записани в държавно училище, семейството ходеше на епископална църква, домът и кантората им бяха ипотекирани, както и двата им автомобила, а самата кантора (нямаха съдружници, само помощен персонал) вече беше на десет години и макар че едно време беше печелила добре (за разбиранията на малкия град), в момента се беше подслонила в изоставен магазин, където не бяха плащали наем от три месеца. А после следваше и най-хубавото: семейство Пейтън имаше големи дългове, поне 400 хиляди долара към Секънд Стейт Банк, и кредитът им практически не беше обезпечен с нищо. През последните пет месеца не бяха правили никакви вноски, дори по лихвата. Банката беше местна, с десет клона в южната част на щата Мисисипи. Заемът от 400 хиляди долара беше отпуснат с единствената цел да финансира делото срещу „Крейн Кемикъл“.

— Четиристотин хиляди долара — измърмори Карл.

Самият той вече беше платил почти 14 милиона за защитата.

Банковите им сметки бяха празни. Кредитните им карти бяха анулирани. Другите им клиенти (които не бяха от Баумор) се оплакваха от липса на внимание.

Не бяха печелили други големи дела. Нищо, което дори да се доближава до един милион долара.

Обобщение: тези хора са затънали в дългове и едва се държат. Ще рухнат при най-малкото побутване.

Стратегия: да се проточи обжалването и да се отлага до безкрай. Да се засили натиска от страна на банката. Възможно бе направо да се купи Секънд Стейт Банк и директно да се притиснат да платят дълга. Така нямаше да имат друг избор, освен да обявят фалит. Оставаха с вързани ръце по средата на обжалването. И нямаше да имат възможност да внесат в съда другите си трийсетина иска срещу „Крейн Кемикъл“, а още по-малко — да поемат нови клиенти.

Извод: малката кантора може да бъде унищожена.

Докладът не беше подписан, което не беше изненадващо, но Карл знаеше, че е съставен от някой от двамата супер-професионалисти, които работеха в отдела на Рацлаф. Трябваше да разбере кой от двамата, за да му увеличи заплатата. Беше свършил добра работа.

Великият Карл Трюдо беше унищожавал гигантски конгломерати, беше превземал враждебно настроени бордове на директори, беше уволнявал известни изпълнителни директори, беше разстройвал цели индустрии, беше обирал банкери, беше манипулирал цените на борсата и беше съсипвал кариерата на десетки свои врагове.

Значи със сигурност можеше да се справи с някаква семейна адвокатска кантора от Хатисбърг, щата Мисисипи.

Толивър го закара вкъщи малко след 9:00 ч. вечерта. Карл нарочно беше избрал този час, така че Садлър да си е легнала, за да не се налага да се занимава с дете, от което изобщо не се интересуваше. Другото дете обаче не можеше да бъде избегнато. Бриана го чакаше като добра съпруга. Трябваше да вечерят до камината.

Когато влезе, Карл почти се сблъска с „Имелда“, която вече беше намерила постоянното си убежище в неговото фоайе и изглеждаше още по-малтретирана отпреди. Той неволно зяпна скулптурата. Дали тази купчина месингови пръти наистина изобразяваше младо момиче? Къде ѝ беше тялото? Къде бяха крайниците? Кое от тези неща ѝ беше главата? Наистина ли беше платил толкова много пари за някаква абстрактна безсмислица?

И колко време щеше да го измъчва в собствения му мезонет?

Докато камериерът вземаше палтото и куфарчето му, Карл тъжно гледаше този шедьовър, а после чу и думите, от които толкова се

страхуваше:

— Здравей, скъпи.

Бриана се появи в червен халат, който се развяваше след нея. Двамата едва докоснаха бузите си за целувка.

— Не е ли зашеметяваща? — попита развълнувано тя, посочвайки „Имелда“.

— „Зашеметяваща“ е най-точно казано — съгласи се той.

Карл погледна първо Бриана, после „Имелда“ и му се прииска да ги удуши и двете. Но този миг бързо отмина. Той не признаваше поражение.

— Вечерята е готова, скъпи — изгука съпругата му.

— Не съм гладен. Да пийнем нещо.

— Но Клодел е приготвила любимата ти риба на скара.

— Нямам апетит, скъпа — отвърна той, като свали вратовръзката си и я метна на камериера.

— Днес е бил ужасен ден, знам — съгласи се тя. — Скоч?

— Да.

— Ще ми разкажеш ли? — попита тя.

— С удоволствие.

Личният финансов консултант на Бриана — една жена, за съществуването на която Карл дори не подозираше — през целия ден се беше обаждала с подробности около финансовия срив на съпруга ѝ. Бриана знаеше всички промени в цените на акциите, както и окончателния резултат от приблизителните изчисления, според които финансите на съпруга ѝ вече бяха олекнали с около един милиард долара.

Тя освободи прислугата от кухнята и се преоблече в една доста по-отворена нощница. После посрещна мъжа си до камината, където двамата си побъбриха, докато той заспа.

В 10:00 ч. сутринта в петък, два дни след обявяването на присъдата, служителите на „Пейтън и Пейтън“ за пръв път се събраха отново в „Дупката“ — широко отворено пространство със стени от гипсокартон, до които бяха наредени ръчно сковани етажерки. Самите стени бяха плътно покрити със снимки, медицински картони, профили на съдебните заседатели, свидетелски показания на експерти и стотици други документи и веществени доказателства. По средата на помещението имаше самоделно направена маса от голямо парче шперплат и две дървени магарета, обградена от разнородна сбирщина метални и дървени столове, на всеки от които липсваше по нещо. Масата очевидно беше послужила за център на бурята през последните четири месеца, защото беше зарината с купища документи и юридически издания. Шърман, един от помощниците им, беше прекарал по-голямата част от предишния ден в изнасяне на боклуци — чаши за кафе, кутии от пица и китайска храна и бутилки от минерална вода. Освен това беше премел и бетонния под, макар че не си личеше особено.

Предишната им кантора, която се намиреше в триетажна сграда на главната улица, беше красиво обзаведена, функционална и почиствана всяка вечер от съответната фирма. Тогава на външния вид и реда се отдаваше по-голямо значение.

Сега просто се опитваха да оцелеят.

Въпреки ужасния пейзаж настроението беше ведро — по очевидни причини. Маратонът беше свършил. Все още не можеха да повярват на невероятната присъда, която бяха извоювали. Обединени от усилията и трудностите, служителите в малката кантора се бяха изправили дружно срещу огромния звяр и бяха спечелили важна победа за силите на доброто.

Мери Грейс обяви началото на срещата. Телефоните бяха включени на „изчакване“, защото секретарката Таби беше важна част от екипа и щеше да участва в обсъждането. Слава богу, че телефоните най-сетне бяха започнали да звънят отново.

Шърман и Ръсти, другият помощник в кантората, бяха облечени с джинси, тениски и не носеха чорапи. След като работеха в помещението на изоставен хипермаркет, очевидно нямаше смисъл да ходят с костюми. Таби и Вики, другата секретарка, също се бяха отказали да носят хубави рокли, след като и двете бяха съдрали дрехите си на импровизираните мебели. Единствено счетоводителката Оливия продължаваше да идва всеки ден в подходящо делово облекло.

Всички седяха около шперплатовата маса, отпиваха от нискокачественото кафе, с което вече бяха привикнали, и с усмивка слушаха обобщението на Мери Грейс.

— Ще последват обичайните искове — каза тя. — Съдия Харисън е насрочил изслушване след трийсет дни, но не очакваме изненади.

— За съдия Харисън! — каза Шърман и всички вдигнаха чашите си с кафе като за тост.

В тази фирма цареше много демократична атмосфера. Никой не се чувстваше по-високопоставен от другите. Всеки можеше да говори когато поиска. Обръщаха се един към друг на малки имена. Бедността кара хората да се чувстват равни.

Мери Грейс продължи:

— През следващите няколко месеца двамата с Шърман ще придвижим делото „Бейкър“ и останалите случаи от Баумор. Уес и Ръсти ще се заемат с всичко останало, за да изкарат малко пари.

Думите ѝ бяха посрещнати с аплодисменти. Шърман предложи нов тост:

— За парите!

Беше завършил право вечерно, но не беше успял да вземе изпита за адвокат. Беше към четирийсет и пет годишен и цял живот беше работил в кантора, така че познаваше законите по-добре от повечето дипломирани адвокати. Ръсти беше с двайсет години по-млад от него и искаше да следва медицина.

— Като стана дума — продължи Мери Грейс, — Оливия ми даде последния ни финансов отчет. Приятно четиво, както винаги.

Тя взе един лист хартия и се загледа в цифрите.

— Вече официално не сме плащали наем от три месеца, така че дължим общо четири хиляди и петстотин долара.

— О, нека да ни изхвърлят, моля! — обади се Ръсти.

— Но хазяинът ни все още е клиент на кантората, така че не се притесняваме. Всички останали сметки не са плащани поне от два месеца — освен, разбира се, телефоните и електричеството. Заплатите не са плащани от четири седмици...

— Пет — обади се Шърман.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— От днес — потвърди той. — Днес е ден за заплати. Или поне така беше.

— Добре, извинявайте, от пет седмици. Би трябвало да получим някакви пари след една седмица, ако приключим делото „Рейни“. Ще се опитаме да наваксаме.

— Ще се оправим — обади се Таби.

Тя беше единствената неомъжена във фирмата. Всички други имаха съпрузи или съпруги, които работеха. Бюджетите на всички семейства бяха болезнено свити, но хората бяха твърдо решени да оцелеят някак си.

— А семейство Пейтън? — попита Вики.

— Sprawяме се — отвърна Уес. — Знам, че се тревожите за нас, и ви благодаря, но и ние се справяме също като вас. Казвал съм го стотици пъти и пак ще го кажа. С Мери Грейс ще ви платим в първия възможен момент. Нещата ще се оправят.

— Повече се тревожим за вас — добави Мери Грейс.

Но никой не възнамеряваше да напуска. Никой не заплашваше с нищо.

Много отдавна бяха достигнали до споразумение, макар и не в писмена форма. Ако и когато получеха парите от процесите, заведени от жертвите на „Крейн Кемикъл“ в Баумор, парите щяха да бъдат разделени между всички служители на кантората. Може би не поравно, разбира се, но всички знаеха, че ще бъдат възнаградени за труда си.

— А банката? — попита Ръсти.

В тяхната фирма вече нямаше тайни. Всички знаеха, че Хъфи е идвал предишния ден, както и колко точно пари дължаха на Секънд Стейт Банк.

— Отрязах ги — отвърна Уес. — Ако продължат да ни притискат, ще обявим фалит и ще ги прецакаме.

— Аз съм „за“ да прецакаме банката — каза Шърман.

Очевидно всички присъстващи бяха единодушни, че банката трябва да бъде прецакана, макар че всички знаеха истината. Никога нямаше да успеят да приключат този съдебен процес, ако Хъфи не беше лобирал за тях, за да убеди мистър Пръцхед да разреши кредита. Знаеха също, че съпрузите Пейтън няма да се успокоят, докато не върнат парите.

— Би трябвало да изкараме дванайсет хиляди от делото „Рейни“ — каза Мери Грейс. — И още десет хиляди от кучешкото ухапване.

— Може би даже петнайсет — обади се Уес.

— А после? Откъде чакаме следващото плащане?

Въпросът беше отправен към всички присъстващи.

— Гийтър? — каза Шърман.

Беше по-скоро въпрос, отколкото предложение.

Уес и Мери Грейс се спогледаха неразбиращо, после се обърнаха към Шърман:

— Кой е Гийтър?

— Гийтър, представете си, е наш клиент. Подхлъзнал се и паднал в магазин на „Крогър“. Обърна се към нас преди около осем месеца.

Някои от хората около масата се спогледаха. Беше очевидно, че двамата адвокати са забравили един от собствените си клиенти.

— Не си спомням — призна си Уес.

— Какъв потенциал би имало едно дело? — попита Мери Грейс.

— Не много голям. Трудно може да се докаже. Може би двайсет хиляди. Нека да го прегледаме заедно в понеделник.

— Добра идея — съгласи се Мери Грейс и бързо смени темата. — Знам, че телефоните започнаха да звънят, а ние определено трябва да изкараме пари, но не бива да се натоварваме с всякакви боклуци. Няма да се занимаваме с имуществени дела и установяване на фалит. Никакви криминални случаи освен ако нямат финансов потенциал. Никакви оспорвани разводи — ще оправяме бързите разводи за хиляда долара парчето, но всичко трябва да е уговорено предварително. Нашата кантора специализира в дела за причинени телесни повреди и ако се натоварим с дребни случаи, няма да ни остане ресурс за големите. Има ли въпроси?

— По телефона идват всякакви странни предложения — каза Таби. — От цялата страна.

— Не се занимавайте с тях — отвърна Уес. — Не можем да работим във Флорида или в Сиатъл. Трябват ни само бързи дела в нашия щат, поне през следващите дванайсет месеца.

— Колко време ще продължи обжалването? — попита Вики.

— От осемнайсет до двайсет и четири месеца — отвърна Мери Грейс. — И почти няма какво да направим, за да ускорим процеса. Точно затова е толкова важно да се напънем и да изкараме някакви пари от другаде.

— Кое то води до една друга тема — продължи Уес. — Присъдата драматично ще промени пейзажа. На първо място, точно в момента очакванията са неимоверно големи, така че останалите ни клиенти от Баумор ще започнат да ни преследват. Те също ще искат да влязат в съда и да получат такава голяма присъда. Трябва да бъдем търпеливи с тях, но не бива да им позволяваме да ни побъркат. Второ, в Баумор ще кацнат всички лешояди. Адвокатите ще се борят за клиенти. Веднага докладвайте, ако се засечете с други юристи. Трето, след тази присъда напрежението в „Крейн Кемикъл“ ще нарасне още повече. Мръсните им номера ще станат още по-мръсни. Изпратили са хора да ни наблюдават. Не вярвайте на никого. Не говорете с никого. Нищо не бива да излиза от офиса. Унищожавайте всички ръкописи. Веднага щом можем да си го позволим, ще наемем охрана за през нощта. Но най-важното е да бъдем непрекъснато нащрек.

— Забавно е — обади се Вики. — Като на кино.

— Има ли въпроси?

— Да — отвърна Ръсти. — Може ли двамата с Шърман пак да хукнем за клиенти, претърпели злополуки? Все пак от началото на делото минаха четири месеца. Липсват ми силните емоции.

— Не съм влизал в „Спешна помощ“ от няколко седмици — добави Шърман. — Искам пак да чуя сирените.

Не стана съвсем ясно дали се шегуват, но моментът, така или иначе, беше подходящ всички да се посмеят. Накрая Мери Грейс се намеси:

— Не ме интересува какво ще правите, просто не ми казвайте всички подробности.

— Край на срещата — обяви Уес. — Освен това е петък. Всички си тръгват на обяд. Заклучваме офиса. Ще се видим в понеделник.

* * *

Мери Грейс и Уес взеха Мак и Лайза от училище, обядваха в една закувалня и потеглиха на юг с колата. Един час след като бяха излезли от града, видяха табелата за отклонението към езерото Гарланд. Шосето се стесни, а после се превърна в черен път. Къщата беше в края на пътя, издигната на пилони над водата на място, където гората стигаше до брега. На верандата имаше малък кей, а отвъд него огромното езеро сякаш се простираше на километри наоколо. Нямаше никакви други хора.

Къщата беше собственост на техен приятел адвокат от Хатисбърг — едно време Уес беше работил за него, но опитният юрист беше отказал да се занимава с Баумор. Решението му изглеждаше мъдро, поне допреди четирийсет и осем часа. Сега имаше значително повече основания за съмнение в това.

Първоначалната идея беше да продължат още няколко часа с колата, докато стигнат до Дестин, и да прекарат уикенда на плажа. Но просто не можеха да си го позволят.

Разтовариха колата и преместиха нещата в просторната къща с огромно централно помещение със скосен таван. Мак го огледа и обяви, че е идеално за „спане на палатка“.

— Ще видим — отвърна Уес.

На първия етаж имаше три малки спални и той възнамеряваше да си намери удобно легло. Целта на този уикенд беше да се наспят както трябва. Да се наспят и да прекарат повече време с децата.

Рибарските принадлежности бяха в килера под верандата, както им бяха обещали. Лодката беше вдигната на ръба на кея и децата с нетърпение проследиха как Уес я спуска във водата. Мери Грейс им сложи спасителни жилетки, за да няма никаква опасност. Час след като бяха пристигнали, тя вече се беше свила под одеялото на един удобен шезлонг на верандата с книга в ръка и гледаше как мъжът и децата ѝ се носят с лодката в езерото — три мънички силуета, твърдо решени да хванат някаква риба.

Беше средата на ноември и червените и жълтите листа падаха от дърветата, въртяха се на вятъра и покриваха къщата, кея и водата. Не се чуваше нито звук. Дори двигателят на лодката вече беше заглъхнал.

Вятърът беше съвсем слаб. Точно в момента птиците и животните явно бяха някъде другаде. Цареше съвършено спокойствие и тишина — рядък миг, на който Мери Грейс се наслади напълно. Тя остави книгата, затвори очи и се опита да мисли за нещо, което да няма връзка с изминалите няколко месеца.

Къде щяха да бъдат след пет години? Мери Грейс реши да се съсредоточи върху бъдещето, защото миналото сякаш беше погълнато от делото „Бейкър“. Със сигурност щяха да бъдат в собствена къща, макар че никога повече нямаше да заложат бъдещето си срещу тлъста ипотека за луксозна къща в предградията. Тя искаше дом, нищо повече. Вече не се интересуваеше от вносни коли, скъп офис и всички останали играчки, които преди й се струваха толкова важни. Искаше просто да бъде майка на децата си и да има дом, в който да ги отгледа.

Освен това искаше още адвокати. Кантората им щеше да се разрасне и да се изпълни с интелигентни и талантливи юристи, които да не се занимават с нищо друго, освен да преследват виновните за токсичните ями, лошите лекарства и дефектните продукти. Някой ден „Пейтън и Пейтън“ щяха да се прочуят не с делата, които печелят, а с лошите хора, които изправят пред правосъдието.

Мери Грейс беше на четирийсет и една и беше уморена. Но умората щеше да премине. Предишните й мечти да бъде майка на пълен работен ден и да си стои вкъщи бяха забравени завинаги. Делото срещу „Крейн Кемикъл“ я беше настроило радикално. След последните четири месеца тя никога нямаше да бъде същата.

Стига толкова. Очите й отново бяха широко отворени.

Всяка мисъл я връщаше към делото, Джанет Бейкър и „Крейн Кемикъл“. Не искаше да прекара чудесния спокоен уикенд в мисли за такива неща. Затова отвори книгата и зачете.

* * *

За вечеря си изпекоха наденички в огнището близо до водата, а после седнаха на тъмния кей, за да погледат звездите. Беше ясно и хладно, така че всички се свиха под едно одеяло. На хоризонта проблясваше светлинка и след кратък спор всички се съгласиха, че това най-вероятно е лодка.

— Тате, разкажи ни приказка — помоли Мак.

Беше притиснат между сестра си и майка си.

— Каква приказка?

— За призраци. Страшна приказка.

Уес се сети първо за кучетата от Баумор. В продължение на години край града се скиташе глутница бездомни кучета. Кучетата често лаеха и виеха по цяла нощ, като вдигаха повече шум от койоти. Според легендата те бяха побеснели, защото бяха пили от водата на Баумор.

Но стига толкова за Баумор. Уес се сети за една история за призрак, който бродел по водата през нощта и търсел любимата си съпруга, която се удавила в това езеро. Започна да разказва и усети как децата се притискат по-плътно до него.

Пазач в униформа отвори портала на имението и кимна на шофьора, докато дългият черен мерцедес минаваше покрай него — бързо както винаги. Мистър Карл Трюдо, сам на задната седалка, беше потънал в сутрешните вестници. Беше 7:30 ч. — твърде рано за голф или тенис, както и за съботното сутрешно задръстване в Палм Бийч. След броени минути колата излезе на междущатска магистрала 95 и се понесе на юг.

Карл не обърна внимание на финансовия обзор. Слава богу, тази седмица най-сетне беше свършила. При затварянето на борсата предишния ден акциите на „Крейн Кемикъл“ се търгуваха за 19,50 долара и не даваха признаци за стабилизация. И макар че винаги щяха да го запомнят като един от малцината, изгубили един милиард долара в рамките на един работен ден, Карл Трюдо вече планираше следващия си удар. Дайте му една година, и той ще си върне този милиард. Дайте му две години, и той ще го удвои.

Четирийсет минути по-късно вече беше в Бока Ратоун, на крайбрежното шосе, на път към високите жилищни сгради и хотели край плажа. Административната сграда представляваше лъскав цилиндър, десететажен, защитен от портал и охрана. Липсваха отличителни знаци и табели. Махнаха на мерцедеса да влезе и той спря под арката на входа. Млад човек с черен костюм и строго лице отвори задната врата и каза:

— Добро утро, мистър Трюдо.

— Добро утро — отвърна Карл и слезе от колата.

— Насам, сър.

Резултатите от бързото проучване на Карл показваха, че компанията „Трой и Хоуган“ упорито се старее да остане незабелязана. Нямаше уебсайт, брошури, реклами и телефонен номер в указателя, нито каквото и да било друго, което да привлече някакви клиенти. Не беше адвокатска фирма, защото не бе регистрирана в щата Флорида или в който и да е друг щат. Нямаше регистрирани лобисти. Беше корпорация, а не дружество с ограничена отговорност или някакъв

друг вид търговско сдружение. Не беше ясно откъде идва името ѝ, защото не съществуваха нито Трой, нито Хоуган. Фирмата предлагаше маркетингови и консултантски услуги, но никой не знаеше точно какви. Беше учредена със седалище на Бермудските острови. Местното им представителство беше адвокатска кантора в Маями, която беше частна собственост, и никой не знаеше кой я притежава.

Колкото по-малко научаваше Карл за тази фирма, толкова повече ѝ се възхищаваше.

Основното действащо лице в нея се казваше Бари Райнхарт и тук следата ставаше малко по-гореща. Според различни приятели и познати във Вашингтон Райнхарт беше минал през столицата преди двайсет години, без да остави и един пръстов отпечатък. Беше работил за един конгресмен, за Пентагона и за няколко средно големи лобистки организации — типичната професионална биография на милиони други като него. Беше напуснал града през 1990 г. без видима причина и следите му отново се появяваха в щата Минесота, където успешно беше провел предизборната кампания на някакъв абсолютно непознат политик, за да го вкара в Конгреса. След това се беше прехвърлил в щата Орегон, където със същите вълшебни средства беше вкарал един политик в Сената. И точно когато репутацията му беше започнала да работи за него, той изведнъж бе престанал да се занимава с предизборни кампании и бе изчезнал безследно.

Райнхарт беше четирийсет и осем годишен, с два брака и два развода зад гърба си, нямаше деца, нямаше криминално досие и не принадлежеше към нито една професионална или гражданска организация. Беше завършил политически науки в Университета на Мериленд и право в Университета на Невада.

Никой не знаеше точно с какво се занимава в момента, но каквото и да беше то, работата явно вървеше. Офисът му на последния етаж на стъкления цилиндър беше красиво обзаведен с образци на минималистичното изкуство и модерни мебели. Карл, който не пестеше средства за обзавеждането на собствения си офис, остана впечатлен.

Бари го чакаше на вратата на кабинета си. Двамата си стиснаха ръцете и размениха обичайните любезности, докато очите им попиваха подробности за костюма, ризата, вратовръзката и обувките на другия. Нямаше нищо необичайно. Всеки детайл беше подготвен грижливо,

макар че беше събота сутрин в южната част на щата Флорида. Първото впечатление беше решаващо, особено за Бари, който с нетърпение очакваше да улови в мрежата си нов и сериозен клиент.

Карл донякъде беше очаквал мазен продавач на автомобили в евтин костюм, но остана приятно изненадан. Мистър Райнхарт се държеше с достойнство, говореше тихо, изглеждаше безупречно и беше абсолютно спокоен в присъствието на толкова влиятелен човек като Карл Трюдо. Не бяха равни, разбира се, но това очевидно не го притесняваше.

Секретарката ги попита искат ли кафе, после двамата влязоха в кабинета, където ги посрещна Атлантическият океан. От десетия етаж на сградата на самия бряг той изглеждаше наистина безкраен. Карл, който гледеше река Хъдсън по няколко пъти на ден, изпита известна завист.

— Прекрасно — отбеляза той, отправил поглед към хоризонта.

— Не е лошо място за работа — съгласи се Бари.

Двамата се настаниха в бежови столове с кожена тапицерия, докато им донесат кафето. Секретарката затвори вратата зад гърба си и в кабинета се възцари уютно спокойствие.

— Благодаря, че се съгласихте да се видим толкова скоро, при това в събота сутрин — започна Карл.

— Удоволствието е мое — отвърна Бари. — Разбрах, че сте имали тежка седмица.

— Имал съм и по-добри. Значи сте говорили лично със сенатор Грот?

— О, да. Ние често си говорим по телефона.

— Когато ви се обадох, не можах да разбера съвсем ясно с какво точно се занимава вашата фирма...

Бари се засмя и кръстоса крака.

— Занимаваме се с кампании. Ето, вижте.

Той взе едно дистанционно, натисна някакъв бутон и от тавана се спусна широк бял екран, който закри почти цялата стена. На екрана се появи карта на САЩ. Повечето щати бяха оцветени в зелено, а останалите — в бледожълто.

— В трийсет и девет щата се провеждат избори за апелативни и върховни съдии. Те са оцветени в зелено. В щатите, оцветени в жълто,

проявяват здрав разум и назначават съдиите. Ние си изкарваме хляба в зелените щати.

— Избори за съдии?

— Да. Точно с това се занимаваме, и то без много шум. Когато нашите клиенти имат нужда от помощ, ние си набелязваме някой върховен съдия, който не е приятелски настроен към тях, и го отстраняваме от играта — него или нея.

— Просто така?

— Просто така.

— Кой са клиентите ви?

— Не мога да ви кажа имена, разбира се, но всички са на вашето ниво. Големи корпорации в областта на енергетиката, застраховането, химическата и фармацевтичната промишленост, дървопреработването, всякакви производства. Освен това лекари, болници, старчески домове, банки. Набираме огромни средства и наемаме хора на място, за да провеждат агресивни кампании.

— Работили ли сте в Мисисипи?

— Все още не. — Бари натисна друг бутон и зелените щати бавно почерняха. — По-тъмните са тези, в които сме работили. Както виждате, те са из цялата страна. Поддържахме постоянно представителство във всичките трийсет и девет щата.

Карл отпи от кафето и кимна на Бари да продължи.

— Тук работят петдесет души, цялата сграда е наша собственост и натрупваме огромни количества данни. Информацията е власт, а ние знаем всичко. Следим всички решения на апелативния съд в зелените щати. Познаваме всички апелативни съдии, биографиите им, семействата им, кариерата, разводите им, фалитите им, всички мръсни подробности. Преглеждаме всяко решение и можем да предскажем изхода на почти всяко обжалване. Следим всички закони и законопроекти, които могат да повлияят върху гражданското съдопроизводство. Също така следим и големите граждански процеси.

— Например процеса в Хатисбърг?

— О, да. Изобщо не бяхме изненадани от присъдата.

— Тогава защо моите адвокати бяха изненадани?

— Защото са добри, но не са велики. Освен това ищцата просто имаше по-силни правни основания. Занимавал съм се с много случаи на токсични отпадъци, но Баумор е един от най-неприятните.

— Значи на обжалването пак ще загубим?

— Това е моята прогноза. Чака ви потоп.

Карл хвърли поглед към океана и отпи от кафето си.

— Какво ще се случи на обжалването?

— Зависи кои са съдиите във Върховния съд на щата Мисисипи.

Точно в момента има доста голяма вероятност присъдата да бъде потвърдена с пет на четири гласа. През последните две десетилетия този съд стана пословичен със съчувствието си към ищците. Вероятно знаете, че в щата се водят множество дела срещу големи корпорации, свързани с азбест, тютюневи изделия, лекарствени препарати за отслабване и прочие.

— Значи ще загубя само с един глас?

— Общо взето. Поведението на съда не може да бъде предвидено сто процента, но да — обикновено се стига до решение с пет на четири гласа.

— Следователно ни трябва само един приятелски настроен съдия.

— Да.

Карл остави чашата си на масата и се изправи. Свали сакото, закачи го на един стол, отиде до прозорците и се загледа в океана. Един товарен кораб бавно се движеше на хоризонта и той не откъсна поглед от него в продължение на няколко минути. Бари бавно отпиваше от кафето си.

— Имате ли предвид някой съдия? — попита накрая Карл.

Бари отново хвана дистанционното. Екранът угасна, после потъна обратно в тавана. Той се протегна, сякаш го болеше гърбът, и каза:

— Може би първо трябва да поговорим за условията.

Карл кимна и се върна на стола си.

— Да ги чуем.

— Предложението е следното. Вие наемате нашата фирма, парите се превеждат по съответните сметки и аз ви представям план за реструктуриране на Върховния съд на щата Мисисипи.

— Колко ще ми струва това?

— Имаме две такси. Първо, един милион долара за услугата. Легално изплатени и документирани. Така официално ставате наш клиент, а ние се задължаваме да ви осигурим консултантски услуги в

областта на връзките с държавните учреждения — невероятно мъгляво определение, което покрива почти всичко. Втората такса е седем милиона долара и тя се внася в офшорна сметка. Част от тези пари ще се използват за финансирането на кампанията, но повечето остават за нас. Само първата сума влиза във финансовите ни отчети.

Карл кимна в знак на разбиране.

— Значи за осем милиона долара мога да си купя съдия от Върховния съд?

— Точно това е идеята.

— А колко изкарва на година един върховен съдия?

— Сто и десет хиляди.

— Сто и десет хиляди долара — повтори Карл.

— Всичко е относително. Вашият кмет в Ню Йорк похарчи седемдесет и пет милиона, за да го изберат на пост, където ще печели несравнимо по-малко. В политиката е така.

— Политиката — повтори Карл с такъв тон, все едно искаше да се изплюе. После тежко въздъхна и се смъкна няколко сантиметра пониско на стола. — Е, все пак е по-евтино от присъдата.

— Много по-евтино, а да не забравяме и за другите присъди. Осем милиона е отлична сделка.

— Казвате го, сякаш няма нищо по-лесно.

— Не е така. Кампаниите са тежки и безмилостни, но ние знаем как да ги печелим.

— Искам да знам как ще похарчите парите. Да видя някакъв план.

Бари отиде да си налее още кафе от сребърен термос. После спря до великолепните си прозорци и се загледа в Атлантическия океан. Карл погледна часовника си. Имаше час за голф в 12:30 в Палм Бийч Кънтри К्लъб; не че това имаше чак толкова голямо значение. Играеше голф само защото от човек в неговото положение се очакваше да го прави.

Райнхарт изпи кафето и се върна на мястото си.

— Всъщност не искате да знаете как ще похарчим парите ви, мистър Трюдо. Искате да спечелите. Искате да имате приятел във Върховния съд, така че, когато след осемнайсет месеца се гледа делото „Бейкър срещу Крейн Кемикъл“, да сте сигурен в присъдата предварително. Точно това искате. И точно това предлагаме ние.

— Надявам се да е така — отвърна Карл. — За осем милиона долара.

„Ти похарчи осемнайсет милиона за някаква грозна скулптура само преди три дни — помисли си Бари, макар че никога не би посмял да го изрече. — Притежаваш три реактивни самолета, всеки от които струва по четирийсет милиона. Ремонтът на вилата ти в Хамптънс ще ти излезе поне десет милиона. А това са само някои от играчките ти. Говорим за бизнес, не за играчки.“

Досието, което Бари беше събрал за Карл, беше много по-дебело от досието за Бари, което имаше Карл. Разбира се, причината беше ясна: мистър Райнхарт се стараеше да остане незабелязан, докато мистър Трюдо правеше всичко възможно, за да го забележат.

Моментът за сделката беше узрял, така че Бари леко засили натиска.

— Изборите за Върховен съд в щата Мисисипи са след една година, през ноември. Разполагаме с достатъчно време, но нямаме време за губене. Имате късмет в това отношение. Докато се борим за изборите през следващата година, делото ще се влачи към апелативния съд. Нашият нов съдия ще поеме поста си през януари по-следващата година и около четири месеца по-късно ще се заеме с „Бейкър срещу Крейн Кемикъл“.

За пръв път, откакто влезе в този кабинет, Карл забеляза нещичко от типичното поведение на търговеца на автомобили, но това вече нямаше значение. Политиката беше мръсна работа и победителите невинаги бяха най-честните момчета в града. В политиката трябваше да си малко бандит, за да успееш.

— Името ми не бива да бъде излагано на риск — каза строго той. Бари разбра, че току-що е спечелил още една чудесна сума.

— Такъв риск не съществува — заяви той с фалшива усмивка. — Имаме защитни механизми на всяко ниво. Ако някой от нашите хора обърка нещо, веднага го замества друг. Репутацията на „Трой и Хоуган“ е абсолютно безупречна. А щом не могат да хванат нас, със сигурност няма да могат да хванат и вас.

— И няма да има нищо документирано?

— Само първоначалната такса. Все пак ние сме законна консултантска фирма. Ще поддържаме официални отношения: консултиране, маркетинг, комуникации и други чудесни мъгляви думи,

които прикриват всичко останало. Но офшорната ни договорка ще остане напълно конфиденциална.

Карл се замисли. Накрая се усмихна и каза:

— Добре. Много добре.

В адвокатската кантора „Ф. Клайд Хардин и съдружници“ всъщност нямаше съдружници. Там работеха само Клайд и Мириам — немоцната секретарка, която беше по-старша от Клайд, защото работеше в кантората повече от четирийсет години, много по-дълго от него. Беше печатала на машина нотариални актове и завещания още за баща му, който се беше върнал от Втората световна война без един крак и беше прочут със своята тактика да си сваля дървената протеза пред съдебните заседатели, за да ги разсейва. Старецът беше починал много отдавна, като беше завещал стария си офис, мебелите и секретарката на единственото си дете Клайд, който от своя страна вече беше на петдесет и четири и също се чувстваше много стар.

Кантората на Хардин се намиреше на главната улица в Баумор вече повече от шейсет години. Беше оцеляла през войни, депресии, рецесии, седящи стачки, бойкоти и борби за граждански права, но Клайд не беше съвсем сигурен, че тя ще преживее „Крейн Кемикъл“. Градът сякаш пресъхваше около него. Прякорът „Тумор“ беше прекалено грозен. Седнал в кантората си на главната улица като на първия ред край ринга на боксов мач, Клайд беше проследил как търговците, собствениците на кафенета, адвокатите и лекарите един по един се бяха отказали от бизнеса си и бяха напуснали града.

Клайд никога не беше искал да става адвокат, но баща му не му беше оставил избор. И макар че оцеляваше с таксите от нотариални актове, завещания и разводи и дори успяваше да изглежда колоритен и доволен в памучните си костюми, папийонки и сламени шапки, всъщност дълбоко в себе си мразеше както правото, така и провинциалната си кантора. Ненавиждаше всекидневните разпавии с клиенти, които бяха прекалено бедни, за да си позволят услугите му, враждите с другите адвокати, които се опитваха да му отмъкнат въпросните клиенти, дребнавите спорове със съдиите, чиновниците и всички останали, които му се изпречваха на пътя. В Баумор бяха останали само шестима адвокати и Клайд беше най-младият от тях.

Мечтаеше да се пенсионира и да заживее до някое езеро или на брега на океана, но това си оставаше само неизпълнима мечта.

Всяка сутрин в 8:30 ч. Клайд закусваше кафе и едно пържено яйце в „Бейб“, на седем входа вдясно от кантората му, и всеки ден обядваше печено сирене и студен чай в „Бобс Бъргърс“, на седем входа вляво. Всеки следобед в пет часа, когато Мириам си подредеше бюрото и си тръгнаше, Клайд изваждаше бутилка и си сипваше водка с лед. Обикновено го правеше сам и това беше най-приятният момент от деня. Наслаждаваше се на тишината. Понякога единствените шумове в стаята бяха съскането на вентилатора на тавана и потракването на ледените кубчета в чашата му.

Беше отпил само две глътки — макар и доста солидни — и започваше да усеща приятното леко замаяване, когато на вратата се почука, при това прекалено силно. Клайд не очакваше никого. Центърът на града опустяваше в пет часа всеки ден, но все пак понякога минаваше някой клиент, който да търси юридическа помощ. А Клайд не можеше да си позволи да не обръща внимание на случайните посетители. Остави чашата си на една етажерка и отиде да отвори. Отвън чакаше добре облечен мъж. Представи се като Стърлинг Блиц или нещо подобно. Клайд погледна визитката му. Всъщност беше Бинц. Стърлинг Бинц. Адвокат. От Филадельфия, щата Пенсилвания.

Мистър Бинц беше на четирийсет години, нисък и слаб, стегнат и излъчващ особеното самодоволство, характерно за всички истински янки, когато попаднат в забутаните южни щати. Непрекъснато се подсмиват така, все едно искат да кажат: „Как е възможно някой да живее тук?!“

Клайд не го хареса още от първия миг, но освен това искаше да си допие водката, така че му предложи коктейл. Мистър Бинц с радост прие.

Двамата седнаха от двете страни на бюрото и се заеха с напитките си. След няколко минути скучни приказки Клайд най-сетне каза:

— Защо не карате направо?

— Дадено — отвърна посетителят с остър, твърд и дразнещ акцент. — Моята фирма се занимава с колективни иски в големи дела. Не работим нищо друго.

— И изведнъж решихте да посетите нашето градче? Каква изненада!

— Да, точно така. Проучванията ни показват, че тук има поне хиляда потенциални дела, и ние бихме искали да поемем колкото можем повече от тях. Но имаме нужда от местен представител.

— Малко сте закъснели, приятел. Ловците на линейки претърсват целия град вече пет години.

— Да, предполагам, че повечето смъртни случаи вече са в ръцете на други адвокати, но има и много други. Бихме искали да открием жертвите, които имат проблеми с черния дроб и бъбреците, язви в стомаха, в дебелото черво, кожни заболявания и десетки други болести, които, разбира се, са причинени от „Крейн Кемикъл“. Ще ги прегледаме при нашите лекари и когато съберем няколко десетки от най-подходящите, ще ударим „Крейн Кемикъл“ с колективен иск. Точно по нашата специалност. Постоянно работим по такива дела. Можем да изкараме огромни парични обезщетения.

Клайд слушаше внимателно, макар че се преструваше на отегчен.

— Продължавайте — каза той.

— „Крейн Кемикъл“ вече получиха един здрав ритник между краката. Не могат да си позволят да влизат в съда за всяко нещо, така че ще бъдат принудени да прибегнат до извънсъдебни споразумения. Ако успеем да хванем първия колективен иск, все едно сме седнали на първия ред.

— Ние?

— Да. Моята фирма проявява интерес към съдружие с вашата кантора. Ние ще свършим цялата работа. Но имаме нужда от вас като местен представител, както и от контактите и присъствието ви в Баумор.

— Колко? — попита направо Клайд.

Нямаше смисъл да си мери приказките пред този дребен мошеник от севера.

— Петстотин долара на клиент и пет процента от таксите, когато сключим споразумението. Пак повтарям, че ние ще свършим цялата работа.

Клайд разклати леда в чашата си и се опита да пресметне наум.

Стърлинг продължи:

— Съседната сграда е свободна. Ще...

— О, да, в Баумор има много свободни сгради.

— Кой е собственикът на съседната?

— Аз. Тя се води част от тази сграда. Дядо ми я купил преди хиляда години. Имам и още една от другата страна на улицата. Тя също е празна.

— Съседната сграда е идеална за клиника. Ще направим ремонт, ще ѝ придадем вид на болница, ще доведем нашите лекари и ще рекламираме бясно за всички, които се чувстват болни. Хората ще идват на тълпи. Ще ги прегледаме, ще ги регистрираме и ще заведем колективен иск във федералния съд.

Цялата история определено намирисваше на мошеничество, но Клайд знаеше достатъчно за колективните иски, за да прецени, че Стърлинг си разбира от работата. Петстотин клиенти по 500 долара на парче, плюс 5 процента от джакпота. Той се протегна за бутилката и отново напълни двете чаши.

— Интересно — процеди Клайд.

— И с потенциал за голяма печалба.

— Добре, но аз не работя във федералния съд.

Стърлинг отпи от почти смъртоносното количество водка и се усмихна. Прекрасно разбираше с кого си има работа. Този провинциален глупак нямаше да е в състояние да води дори дело за джебчийство в градския съд.

— Както вече казах, ние ще свършим цялата работа. Играем твърдо.

— Освен това не се занимавам с нищо неморално или незаконно — продължи Клайд.

— Естествено. Печелим колективни иски в големи дела от двайсет години насам. Проверете го.

— Ще проверя.

— Но го направете бързо. Тази присъда привлече много внимание. Състезанието започна. Който пръв спечели клиентите и заведе първия колективен иск, той печели.

След като посетителят си тръгна, Клайд си наля още една водка — трета и последна — и към дъното на чашата вече се беше сдобил с куража да каже на всички местни да вървят по дяволите. О, с какво удоволствие щяха да се нахвърлят върху него! Как смееше да търси

жертви/клиенти чрез реклами в местния вестник и да превръща кантората си в евтина клиника за дежурни диагнози, да се сдушва с някакви съмнителни адвокати от севера и да печели от нещастията на собствените си съграждани? Списъкът с греховете му щеше да бъде безкраен, а слуховете щяха да превземат целия Баумор — но колкото повече пиеше, толкова по-твърдо ставаше решението му да ги прати по дяволите и поне веднъж в живота си да се опита да изкара малко пари.

Като човек с толкова непостоянен характер Клайд тайничко се боеше от сблъсъците в съдебната зала. Преди години му се беше случвало да застава срещу съдебните заседатели, но всеки път го обземаше такъв страх, че почти не можеше да говори. Затова беше изградил безопасна, уютна адвокатска практика в кантората си — така си плащаше сметките, но оставаше далеч от страховитите битки в съда, в които се печелеха (и губеха) истинските пари.

Защо да не рискува поне веднъж?

А и нямаше ли така да помогне на града си? Всеки цент, отнет от „Крейн Кемикъл“ и вложен някъде в Баумор, беше победа. Той си наля четвърто питие — което вече наистина беше последно — и взе решение: да, по дяволите, щеше да стисне ръката на Стърлинг и неговата банда адвокати, за да нанесе могъщ удар в името на справедливостта.

Два дни по-късно пристигна един строителен предприемач, когото Клайд беше представлявал в поне три различни дела за развод. Водеше със себе си цял екип от дърводелци, бояджии и общи работници, които нямаха търпение да започнат работа, за да ремонтират съседната сграда.

Два пъти в месеца Клайд играеше покер със собственика на „Баумор Нюз“, единствения вестник в окръга. Точно както и самият град, седмичникът бързо западаше и вече едва креташе. И така, в следващия брой първата страница беше посветена на новината за присъдата в Хатисбърг, но имаше и обширна статия за адвокат Хардин, който беше встъпил в съдружие с голяма адвокатска фирма от национален мащаб със седалище във Филадельфия. А на цяла вътрешна страница във вестника имаше обява, която практически умоляваше всички граждани на окръг Кеъри да минат през новата „диагностична клиника“ на главната улица за напълно безплатен преглед.

Клайд се радваше на тълпата и на вниманието към собствената си персона — и вече мислено броеше парите.

* * *

В 4:00 ч. сутринта беше студено и тъмно. Заплашваше да завали всеки момент, когато Бък Бърлисън паркира пиката си на малкия служебен паркинг на помпената станция в Хатисбърг. Взе термоса си с кафе, студения си сандвич с шунка и 9-милиметровия си автоматичен пистолет и отнесе всичко в огромния товарен камион с цистерна, която събираше 40 хиляди литра. Запали двигателя и провери маслото, гумите и горивото.

Човекът от нощната смяна чу дизеловия двигател и излезе от контролната стая на втория етаж.

— Здравсти, Бък! — подвикна той.

— Добро утро, Джейк — кимна Бък. — Пълна ли е цистерната?

— Готов си.

Тази част от разговора не беше претърпяла никакви промени през последните пет години. След нея обикновено следваха няколко реплики за времето и кратко сбогуване. Но тази сутрин Джейк реши да направи една добавка към диалога, която обмисляше от няколко дни.

— По-добре ли са хората в Баумор?

— Проклет да съм, ако знам. Не си говорим.

И това беше. Бък отвори вратата откъм шофьорското място, подхвърли обичайното „До скоро“ и се качи в камиона. Джейк проследи как камионът бавно потегли по алеята, зави наляво и изчезна по улицата — единственото превозно средство, което се движеше в този ранен час.

Когато излезе на магистралата, Бък внимателно си наля кафе в пластмасовата капачка на термоса. Хвърли поглед към пистолета на мястото до себе си. Реши да остави сандвича за по-късно. Когато подмина табелата с надпис „Окръг Кеъри“, отново погледна към пистолета.

Пътуваше по три пъти на ден, четири дни в седмицата. Друг шофьор поемаше останалите три дни от седмицата. Често си разменяха смените, за да могат да почиват по празниците и да излизат

в отпуск. Бък не си беше представял такава кариера за себе си. Седемнайсет години беше работил като началник-смяна в „Крейн Кемикъл“ в Баумор, където печелеше три пъти повече, отколкото сега, когато караше вода в града.

По ирония на съдбата един от хората, които бяха направили толкова много, за да замърсят водата на Баумор, сега снабдяваше града с чиста вода. Но Бък не разбираше от ирония. Беше ядосан на компанията, защото беше избягала от града и го беше оставила без работа. И мразеше Баумор, защото в Баумор го мразеха.

Бък беше лъжец. Това беше доказвано няколко пъти, но най-убедителното доказателство беше бруталният кръстосан разпит, на който беше подложен преди месец. Мери Грейс Пейтън любезно му беше отпуснала достатъчно въже, за да се обеси сам пред съдебните заседатели.

В продължение на години Бък, както и всички останали мениджъри в „Крейн Кемикъл“ просто отричаха да знаят каквото и да било за изхвърляне на токсични отпадъци. Беше им наредено така от преките им началници. Отричаха го в докладите си. Отричаха го пред адвокатите на компанията. Отричаха го в клетвените си декларации. А най-вече го отричаха, когато заводът беше разследван от Агенцията за защита на околната среда и прокуратурата на САЩ. После обаче започна процесът. След като бяха отричали толкова дълго и толкова яростно, можеха ли изведнъж да се обърнат и да кажат истината? А след като в продължение на години ги беше подтиквавала да лъжат, „Крейн Кемикъл“ просто изчезна. Един уикенд се преместиха в Мексико, където намериха своя нов дом. Без съмнение, някой тъпак с трохи от тортиля по устата вече вършеше работата на Бък, но за пет долара на ден. Бък отпи от кафето си и изруга.

Някои от мениджърите решиха да излязат на чисто и казаха истината. Повечето не се отказаха от лъжите си. Всъщност нямаше значение, защото всички изглеждаха като глупаци на процеса — поне онези, които бяха извикани да свидетелстват. Някои се опитаха да се скрият. Ърл Крауч, вероятно най-големият лъжец от всички, беше преместен на работа в друг завод на „Крейн Кемикъл“, недалеч от Галвестън. Говореше се, че е изчезнал при загадъчни обстоятелства.

Бък отново хвърли поглед към 9-милиметровия си пистолет.

Досега беше получил само едно заплашително обаждане по телефона. Не знаеше как е при другите. Всички бяха напуснали Баумор и не поддържаха връзка помежду си.

Мери Грейс Пейтън. Ако pistolетът беше у него по време на кръстосания разпит, като нищо щеше да я застреля заедно със съпруга ѝ и няколко от адвокатите на „Крейн Кемикъл“, а последния куршум щеше да запази за себе си. В продължение на четири ужасни часа тя разкриваше всичките му лъжи една след друга. Бяха му обещали, че тези лъжи никога няма да излязат наяве, скрити в доклади и клетвени декларации, които „Крейн Кемикъл“ пазеше в сейфовете си. Но мисис Пейтън разполагаше с всички доклади и клетвени декларации и с още много други неща.

И когато изпитанието почти беше свършило, Бък кървеше като ранено животно, съдебните заседатели бяха побеснели, а съдията Харисън говореше нещо за лъжесвидетелстване, той едва не се пречупи. Беше изтощен, унижен и замаян и едва не скочи на крака, за да се обърне към съдебните заседатели и да каже:

— Значи искате да знаете истината? Ще ви кажа истината. Изхвърлихме толкова много мръсотии в онези дупки, че се чудя как целият град не гръмна. Изхвърляхме десетки, стотици литри отрови всеки ден — всякакви канцерогенни химикали, и то направо в земята. Изсипвахме ги от резервоари, от варели, дори от кофи. Понякога нощем, а понякога посред бял ден. Да, естествено, събирахме много и в специални зелени варели и плацахме цяло състояние на фирма, която да ги откара, за да ги унищожи както трябва. „Крейн Кемикъл“ трябваше да съблюдава закона. Да се подмазва на Агенцията за защита на околната среда. Виждали сте отчетите, в които всичко е попълнено както трябва. В съответствие с буквата на закона и прочие. Но докато момчетата с колосани ризи попълваха отчети в офисите, ние заравяхме отровите в дупките отзад. Защото беше много по-лесно и по-евтино просто да ги изхвърляме. И знаете ли какво? Негодниците отпред много добре знаеха какво се върши отзад.

На това място Бък трябваше да посочи с пръст към директорите на „Крейн Кемикъл“ и техните адвокати.

— Те покриха всичко! И ви лъжат дори в момента! Всички лъжат!

Бък държеше тази реч на глас, докато караше камиона, макар и не всеки ден. Намираще някаква странна утеха да мисли за това, което трябваше да каже, вместо за онова, което всъщност беше направил. Част от душата и повечето от мъжеството му бяха останали в съдебната зала. Да ругае на воля в големия си камион му действаше като някаква терапия.

Но да кара до Баумор в никакъв случай не му действаше така. Той не беше оттам и никога не беше харесвал града. А когато изгуби работата си, така или иначе, нямаше друг избор, освен да го напусне.

Когато магистралата се вля в главната улица на Баумор, той зави надясно и кара в продължение на четири пресечки. Мястото за разпределение на водата носеше прякора „Градски резервоар“. Беше точно под старата водна кула, която не се използваше много отдавна — металните ѝ вътрешности бяха разядени от отровната вода на града. Сега вместо нея се използваше голям алуминиев резервоар. Бък качи камиона на платформата, изключи двигателя, пъкна пистолета в джоба си и слезе. След това се зае да източи водата от цистерната в резервоара — рутинна процедура, която отнемаше трийсет минути.

От резервоара водата щеше да поеме към училищата, офисите и църквите в града и макар че водата от Хатисбърг ставаше за пиене, в Баумор все така се страхуваха от нея. Все пак тръбите на водопровода, които я пренасяха, в по-голямата си част бяха същите, по които бе текла старата отровна вода.

През целия ден до градския резервоар се точеше колона от автомобили. Хората носеха всякакви пластмасови и метални контейнери и варели, пълнеха ги и ги отнасяха по домовете си.

Онези, които можеха да си го позволят, плащаха на някой доставчик да го върши вместо тях. Водоснабдяването в Баумор си беше всекидневен проблем.

Навън все още беше тъмно, докато Бък чакаше цистерната да се изпразни. Той седеше в кабината — с включено парно, заключена врата и пистолет подръка. Всяка сутрин, докато чакаше там, мислеше за две определени семейства от Пайн Гроув. Семейства с мъже, някои от които бяха лежали в затвора. Големи семейства — с много чичовци и братовчеди. И двете семейства бяха изгубили по едно дете, болно от левкемия. И двете бяха завели дело срещу „Крейн Кемикъл“.

А всички знаеха, че Бък е голям лъжец.

Осем дни преди Коледа двете страни по делото се събраха за последен път в съдебната зала пред съдия Харисън. Изслушването беше насрочено, за да се уточнят подробностите по исковете след обявяването на присъдата.

Джаред Къртин изглеждаше в отлична форма и беше придобил слънчев загар след две седмици голф в Мексико. Той топло поздрави Уес и дори успя да се усмихне на Мери Грейс. Тя не му обърна внимание — говореше с Джанет Бейкър, която изглеждаше все така изпита и притеснена, но поне вече не плачеше непрекъснато.

Подчинените на Къртин подреждаха документацията си, за което всеки от тях получаваше по няколкостотин долара на час, а Франк Съли — местният им консултант — ги наблюдаваше развеселен. Всичко беше само заради шоуто. Съдия Харисън в никакъв случай нямаше да облекчи наказанието на „Крейн Кемикъл“ и всички го знаеха.

Имаше и други зрители. Хъфи беше заел обичайното си място, любопитен както винаги и допълнително разтревожен за кредита и бъдещето си в банката. Присъстваха и няколко репортери и дори обичайният художник, който рисуваше скици на хората в съдебната зала, които никой не можеше да разпознае. Няколко адвокати на други ищци също бяха дошли, за да следят хода на делото. Всички мечтаеха за извънсъдебно споразумение за солидна сума, което щеше да ги направи богати, без да се подлагат на бруталното мъчение, преживяно от кантората на Пейтън.

Съдия Харисън обяви началото на заседанието и заговори направо.

— Много се радвам да ви видя отново — започна той сухо. — Подадени са четиринайсет иска до съда — дванайсет от защитата и два от ищцата — и аз смятам да приключим с всички тях до обяд.

Той се вторачи в Джаред Къртин, сякаш го предизвикваше да каже и една излишна дума. После продължи:

— Прочел съм всички искове и приложения документи, така че ви моля да не повтаряте нищо, което вече сте написали. Мистър Къртин, заповядайте.

Първият иск беше за нов процес. Къртин бързо изреди всички причини, поради които беше загубил неговият клиент, като започна с няколко от съдебните заседатели, от които не беше доволен, но Харисън отхвърли исканията му. Екипът на Къртин беше успял да измисли цели двайсет и две процесуални грешки, които според тях бяха достатъчно основание за нов процес, но Харисън не беше съгласен с тях. След като слуша аргументите им в продължение на един час, съдията отхвърли иска за нов процес.

Джаред Къртин щеше да остане шокиран, ако съдията беше казал нещо друго. В момента се занимаваха с рутинни процедури, защото битката вече беше изгубена, но не и войната.

Последваха и останалите икове. След няколко минути вяла аргументация по всеки от тях съдия Харисън неизменно заявяваше:

— Отхвърля се.

Когато адвокатите свършиха с речите, събраха документацията и затвориха куфарчетата си, Джаред Къртин се обърна към съдията:

— Ваша светлост, за мен беше удоволствие. Сигурен съм, че след около три години пак ще се съберем по същия въпрос.

— Заседанието се закрива — отрязва го грубо съдията и силно удари с чукчето.

Два дни след Коледа, в един късен, студен и ветровит следобед, Джанет Бейкър излезе от караваната си в Пайн Гроув и тръгна към църквата и гробището зад нея. Първо целуна малкия надгробен камък на Чад, после седна и се облегна на камъка на съпруга си Пит. Беше починал на днешния ден преди пет години.

За пет години Джанет се беше научила да живее с добрите спомени, макар че не забравяше и лошите. Пит, който преди болестта беше едър мъж, се беше стопил до 55 килограма, не можеше да се храни и дори не можеше да пие вода поради туморите в гърлото и в хранопровода. Беше на трийсет години, но изглеждаше два пъти по-стар. Суровият мъж плачеше като бебе и молеше за още морфин, който да облекчи жестоката болка. Известен с приказките и вицовете си, от устата му вече не излизаше нищо друго, освен болезнени стонове. И молби — да му се помогне да свърши със себе си.

Последните дни на Чад бяха минали относително спокойно. Но последните дни на Пит бяха ужасни. Джанет просто беше видяла прекалено много.

Стига толкова лоши спомени. Всъщност беше дошла, за да си поговорят за съвместния им живот, за любовта им, за първия им апартамент в Хатисбърг, за раждането на Чад, за плановете за още деца и по-голяма къща и всички останали мечти, на които преди се смееха. Малкият Чад с въдица и впечатляващо количество риба, уловена в езерцето на чичо й. Малкият Чад с първия си екип за бейзбол, застанал до личния си треньор Пит. Коледа и Деня на благодарността, и ваканцията в Дисни Уърлд, когато и двамата вече бяха болни.

Джанет остана до тъмно както винаги.

Дени От я наблюдаваше от прозореца на кухнята си. Малкото гробище, което поддържаше толкова грижливо, в последно време приемаше прекалено много посетители.

Новата година започна с поредното погребение. Мис Инес Пърдю почина след дълго и мъчително заболяване на бъбреците. Беше на шейсет и една, вдовица с две големи деца, които за щастие бяха напуснали Баумор в момента, в който пораснаха. Инес нямаше медицинска застраховка и беше починала в малката си къща в покрайнините на града, обградена от приятелите си и пастор Дени От. След като я остави, пастор От отиде в гробището зад църквата на Пайн Гроув и с помощта на един дякон започна да копае гроб за покойницата — седемнайсетия поред.

Веднага щом хората се разотидоха, тялото на мис Инес беше натоварено в линейка и откарано право в моргата на болницата на окръг Форест в Хатисбърг. Там с него се зае патолог, нает от адвокатската кантора на семейство Пейтън, и проведе тричасова аутопсия. Мис Инес се беше съгласила на тази неприятна процедура, когато беше подписала договора си с адвокатите една година по-рано. Пробите, взети от органите и тъканите ѝ, можеха един ден да се превърнат в решаващо вещественно доказателство в съда.

Осем часа след смъртта си тя отново се върна в Баумор — в евтин ковчег, който беше оставен през нощта в църквата.

Пастор От отдавна беше успял да убеди паството си, че щом тялото е мъртво и духът се възнесе в небето, земните ритуали са глупави и незначителни. Погребения, бдения, балсамиране, цветя и скъпи ковчези — всичко това беше загуба на време и пари. Пепел при пепелта, прах при праха. Господ ни пращаше голи на този свят и така и трябваше да си отидем от него.

На следващия ден пастор От проведе погребалната служба за мис Инес в пълна църква, където присъстваха и Уес и Мери Грейс, както и още няколко любопитни адвокати. По време на погребалните служби (в които вече имаше доста голям опит) пастор От се опитваше да внуши нещо положително, понякога дори смешно. Приживе мис Инес беше резервната пианистка на църквата и макар че свиреше силно и с голям ентузиазъм, обикновено пропускаше поне половината

ноти. И тъй като беше практически глуха, така и не разбираше колко зле свири. Споменът за това поразведри присъстващите.

Нямаше нищо по-лесно точно в този момент да се нахвърли върху „Крейн Кемикъл“ и многобройните им грехове, но пастор От изобщо не спомена компанията. Мис Инес беше мъртва и нищо нямаше да промени този факт. Всички знаеха кой е убиецът.

Службата продължи един час. После носачите на ковчега го качиха на автентичната дървена каруца на мистър Ърл Манграм — последната, останала в окръга. Мистър Манграм беше една от първите жертви на „Крейн Кемикъл“, погребение номер три в кариерата на Дени От, и той специално беше пожелал ковчегът му да бъде откаран от църквата до гробището в каруцата на дядо му, теглена от престарялата кобила Блейз. Кратката процесия се превърна в такъв хит, че веднага решиха това да стане традиция в Пайн Гроув.

Когато качиха ковчега в каруцата, пастор От застана до Блейз, дръпна я за юздата и старата кобила се заклати напред, като поведе малката процесия от църквата към гробището.

В съответствие с южняшката традиция погребението на мис Инес беше последвано от импровизирана гощавка в църквата. Тези хора бяха свикнали със смъртта, а събирането след погребението им даваше възможност да се облекнат един на друг и да дадат воля на сълзите си. Пастор От обикаляше между тях, разговаряше с някои и се молеше с други.

Големият въпрос в тези мрачни мигове беше: „Кой ще бъде следващият?“ В много отношения жителите на Баумор се чувстваха като затворници. Измъчвани и изолирани от света, те никога не знаеха кой ще бъде следващият избраник на палача. Рори Уокър беше четиринайсетгодишен и бързо губеше дългата си битка с левкемията. Сигурно и неговият ред идваше. По време на погребението беше на училище, но майка му и баба му присъстваха.

Семейство Пейтън се свиха в един ъгъл заедно с Джанет Бейкър, където си говореха за всичко друго, но не и за делото. Докато се хранеха от картонени чинии, в които им бяха сипали малки порции задушени броколи със сирене, тя им разказа, че е започнала работа като продавачка нощна смяна в един магазин и вече е хвърлила око на

по-хубава каравана. Двете с Бет се бяха скарали. Бет имаше нов приятел, който често оставаше да спи при нея и май се интересуваше прекалено живо от правния статут на Джанет.

Джанет изглеждаше по-силна и разсъждаваше по-трезво. Беше напълняла с няколко килограма и каза, че вече не взема толкова много антидепресанти. Хората вече се отнасяха различно с нея. Тя говореше много тихо, а очите ѝ не се откъсваха от нейните съграждани.

— Известно време хората бяха много горди. Отвърнахме на удара. Спечелихме. Най-сетне някой от външния свят ни беше чул — нас, бедните хорица от бедното градче. Всички се въртяха около мен и ми говореха само хубави неща. Готвеха ми, чистеха караваната, винаги имаше някой на гости. Правеха всичко за горката малка Джанет. Но след известно време започнах да чувам да се говори за пари. Колко време ще продължи обжалването? Кога ще пристигнат парите? Какво смятам да правя с тях? И прочие, и прочие. По-малкият брат на Бет остана на гости една вечер, напи се и ми поиска назаем хиляда долара. Скарахме се и той ми каза как всички в града знаели, че вече съм получила част от парите. Останах шокирана. Значи хората говорят. Разпространяват всякакви слухове. Двайсет милиона това, двайсет милиона онова. Колко от парите ще раздам? Каква нова кола ще си купя? Къде ще си построя голямата нова къща? Постоянно следят какво си купувам, а то не е много. Мъжете също се появиха — всички свалячи от четирите съседни окръга се изредиха да ми се обаждат с предложение да наминат на гости или да ме заведат на кино. А аз със сигурност знам, че двама от тях дори още не са разведени. Бет познава братовчедите им. При това изобщо не се интересувам от мъже.

Уес извърна поглед.

— Говори ли с Дени? — попита Мери Грейс.

— Да, малко. И той е прекрасен. Каза ми да се моля за тези, които разпространяват слухове за мен. По цяла нощ се моля за тях. Наистина. Но имам чувството, че те се молят повече — за мен и за парите ми.

Тя подозрително се огледа.

Десертът беше бананов пудинг. Освен това послужи и за извинение да се разделят с Джанет. Тук бяха и някои други клиенти на семейство Пейтън, с които също трябваше да поговорят. Когато пастор

От и съпругата му започнаха да разчистват масите, опечалените най-сетне си тръгнаха.

Уес и Мери Грейс се срещнаха с Дени в кабинета му, в къщата до църквата. Трябваше да проведат разговора, който следваше всяко погребение. Има ли нови болни? Какви са диагнозите? Кои в Пайн Гроув са наели друга адвокатска фирма?

— Това нещо с Клайд Хардин излиза извън контрол — отвърна Дени. — Рекламираат се по радиото и във вестника — всяка седмица, на цяла страница. Едва ли не твърдят, че гарантират сигурни пари. И хората се стичат при тях.

Преди погребението на мис Инес Уес и Мери Грейс бяха минали пеша по главната улица на Баумор. Искаха да видят с очите си новата диагностична клиника до кантората на Ф. Клайд Хардин. На тротоара имаше два големи хладилни контейнера, пълни с бутилки вода и натрошен лед. Тийнейджър с тениска на „Бинц и Бинц“ им подаде по една бутилка. На етикета пишеше: Чиста изворна вода. Подарък от адвокатска кантора „Бинц и Бинц“. Имаше и безплатен телефонен номер за клиенти.

— Откъде е водата? — попита Уес.

— Не е от Баумор — отвърна бързо хлапето.

Уес остави Мери Грейс да си говори с него и влезе в клиниката, където трима потенциални клиенти вече чакаха за преглед. Нито един не изглеждаше болен. Симпатична млада дама на не повече от осемнайсет години поздрави Уес, подаде му брошура, формуляр и химикалка и му каза да попълни листа и от двете страни. Брошурата беше отпечатана професионално и изброяваше основните обвинения срещу „Крейн Кемикъл“ — компанията, за която вече беше „доказано в съда“, че е замърсила питейната вода на Баумор и окръг Кеъри. Всички въпроси трябваше да се отнасят до адвокатска кантора „Бинц и Бинц“ във Филадельфия, щата Пенсилвания. Въпросите на самия формуляр бяха от медицинско естество, с изключение на последните два: „(1) Как разбрахте за тази клиника? и (2) Познавате ли други хора, които може би са жертви на «Крейн Кемикъл»? Ако да, моля, напишете имената им и телефоните за връзка с тях.“

Докато Уес драскаше по формуляра, в чакалнята се появи лекар и повика следващия пациент. Носеше бяла престилка и стетоскоп на врата. Беше индиец или пакистанец и не изглеждаше на повече от трийсет.

Уес остана още няколко минути, после се извини и си тръгна.

— Те са дребни риби — каза Уес на Дени. — Ще запишат няколкостотин случая, но повечето ще бъдат без достатъчни основания за завеждане на дело. После ще подадат колективен иск във федералния съд. Ако извадят късмет, след няколко години ще стигнат до споразумение и ще спечелят по няколко хиляди долара на човек. Адвокатите ще приберат голяма част от парите като такси. Но вероятно е „Крейн Кемикъл“ да не се съгласят на споразумение и тогава новите клиенти няма да спечелят нищо, а Клайд Хардин пак ще започне да пише нотариални актове.

— Колко души от църквата са се записали? — попита Мери Грейс.

— Не знам. Не ми казват всичко.

— Не се притесняваме за това — каза Уес. — Честно казано, имаме предостатъчно случаи за дълго време напред.

— Наистина ли видях няколко шпиони на днешната служба, или само така ми се стори? — попита Мери Грейс.

— Да. Единият е адвокат от Джаксън, казва се Крандъл. Навърта се още от края на делото. Дори мина да ме поздрави. Обикновен мошеник.

— Чувал съм за него — каза Уес. — Успял ли е да привлече някакви клиенти?

— Не и от това паство.

Тримата обсъдиха адвокатите, после си поговориха за Джанет и новия натиск, на който беше подложена. Пастор От ѝ отделяше достатъчно време и беше сигурен, че тя се вслушва в съветите му.

След час срещата им приключи. Семейство Пейтън се върнаха в Хатисбърг. Още един от клиентите им беше погребан, а искът за причинени телесни повреди се беше превърнал в иск за причинена смърт в още едно дело.

Подготвителната документация пристигна във Върховния съд на щата Мисисипи през първата седмица на януари. Досието по делото в размер от 16 200 страници беше завършено от стенографите и копия от него беше изпратено до съдебния секретар и до адвокатите. Беше издадено съдебно нареждане до „Крейн Кемикъл“ да представи позицията си в рамките на деветдесет дни. Шейсет дни след това „Пейтън и Пейтън“ трябваше да представят възражението си.

В Атланта Джаред Къртин възложи задачата на служителите в апелативния отдел на кантората — наричаха ги „зубрачите“, но те бяха блестящи юристи, които обаче се представяха зле пред хора, затова беше най-добре да си стоят в библиотеката. Двама съдружници, четирима сътрудници и четирима помощници вече бяха потънали в работа по обжалването, когато пристигна дебелото досие и те лично се заеха да прочетат всяка дума, изречена по време на процеса.

Щяха да я анализират внимателно, така че да открият десетки основания за обжалване на присъдата.

В същото време досието се стовари и на шперплатовата маса в „Дупката“ в покрайнините на Хатисбърг. Мери Грейс и Шърман го зяпаха невярващо, сякаш се страхуваха да го докоснат. Веднъж Мери Грейс беше участвала в процес, който продължи десет дни, и досието по делото беше хиляда и двеста страници. Тогава ѝ се наложи да го прочете толкова много пъти, че ѝ ставаше лошо, само като го погледнеше. А сега трябваше да прочете това чудовище.

Ако изобщо имаха някакво предимство, това беше фактът, че бяха в съдебната зала през цялото време и помнеха повечето неща, които се съдържаха в досието. Всъщност Мери Грейс се появяваше много по-често на тези страници от всеки друг участник в процеса.

Но въпреки това трябваше да го прочетат многократно и внимателно и не биваше да отлагат. Целият процес и крайната присъда щяха да бъдат атакувани интелигентно и безмилостно от адвокатите на „Крейн Кемикъл“. Затова адвокатите на Джанет Бейкър трябваше да отвърнат на всеки техен аргумент с контрааргумент, дума по дума.

В щастливите дни след обявяването на присъдата планът беше Мери Грейс да се съсредоточи върху случаите от Баумор, докато Уес работи с другите им клиенти, за да изкара някакви приходи за кантората. Безплатната реклама около процеса беше безценна;

телефоните не спираха да звънят. Изведнъж се оказа, че всяка откачалка от югоизточните щати има нужда от услугите на семейство Пейтън. Адвокати, затънали в безнадеждни случаи, молеха за помощ. Роднини на хора, починали от рак, виждаха в присъдата знак за някаква надежда. Обвиняеми в криминални дела, съпрузи в процес на развод, малтретирани жени, фалирали бизнесмени, прецакани спекуланти и уволнени служители също решиха да се обадят или направо да отидат при прочутите адвокати. Но твърде малко от тях можеха да си позволят да платят прилично за услугите им.

От друга страна, истинските големи дела се оказаха рядкост. „Голямото дело“ — идеалният случай, в който вината беше ясна, а обвиняемият имаше дълбоки джобове; делото, което често вдъхваше мечти за пенсиониране, все още не беше стигнало до кантора „Пейтън и Пейтън“. Имаха няколко жертви на автомобилни катастрофи и трудови злополуки, но никой от тях нямаше да издържи в съда.

Уес работеше трескаво, за да приключи възможно най-много от тези дела, и отбелязваше някакъв напредък. Вече бяха платили наема, поне за офиса. Всички закъснели заплати също бяха изплатени. Хъфи и банката продължаваха да стоят на нокти, ала не смееха да ги притискат повече. Но семейство Пейтън все така не бяха направили никакви вноски — нито по главницата, нито по лихвата.

Човекът, на когото се спряха, се казваше Рон Фиск и беше адвокат, за когото никой не беше чувал извън родното му градче Брукхайвън, щата Мисисипи — на един час път южно от Джаксън, на два часа път западно от Хатисбърг и на осемдесет километра на север от границата с Луизиана. Избраха го сред многобройни кандидати с почти еднакви биографии, макар че нито един от тях дори не подозираше, че имената и кариерите им се проучват толкова внимателно. Беше бял, млад, с един брак, три деца, сравнително симпатичен, сравнително добре облечен, консервативен, ревностен баптист, завършил право в Университета на Мисисипи, без никакви проблеми от морално естество в юридическата си кариера, без никакви следи от криминално минало, с изключение на една глоба за превишена скорост, без никакви връзки с адвокатски групи, без никакви скандални случаи в кариерата си и... без абсолютно никакъв опит като съдия.

Нямаше никаква причина някой извън Брукхайвън да е чувал името на Рон Фиск и точно това го правеше идеалният кандидат. Избраха го, защото беше точно на възрастта да прескочи доста ниската им летва за юридически опит, но да бъде все още достатъчно млад, за да има големи амбиции.

Беше на трийсет и девет и работеше като младши съдружник в кантора с петима адвокати, която се занимаваше с дела за автомобилни катастрофи, палежи, трудови злополуки и с множество други рутинни иски. Клиентите на кантората бяха застрахователни компании, които плащаха на час и така осигуряваха на петимата съдружници прилични, но не и впечатляващи заплати. Като младши съдружник миналата година Фиск беше изкарал 92 хиляди долара. Това беше твърде далеч от заплатите на Уолстрийт, разбира се, но съвсем не беше зле за градче в щата Мисисипи.

В момента съдиите във Върховния съд получаваха по 110 хиляди долара годишно.

Съпругата на Фиск Дорийн печелеше по 41 хиляди на година като помощник-директор на частна психиатрична клиника. Бяха ипотекирали всичко — къщата, двете си коли и дори част от мебелите. Но семейство Фиск имаха безупречен кредитен рейтинг. Веднъж годишно почиваха с децата във Флорида, където наемаха апартамент в небостъргач за хиляда долара на седмица. Нямаха спестявания във фондове, а от материалните активи на родителите си не очакваха нищо особено.

Семейство Фиск бяха толкова чисти, че скърцаха. За тях просто нямаше какво да се изрови, дори в най-разгорещената мръсна кампания. Това беше абсолютно сигурен факт.

Тони Закари влезе в сградата пет минути преди 2:00 ч. следобед и обяви защо е дошъл.

— Имам уговорена среща с мистър Фиск — каза учтиво той и секретарката отиде да провери.

Докато чакаше, той огледа кантората. Увиснали етажерки, натезжали от прашни тонове. Износен килим. Тежкият дъх на хубава стара сграда, нуждаеща се от ремонт. Една врата се отвори и на прага се показа симпатичен млад човек с протегнатата ръка.

— Мистър Закари? Аз съм Рои Фиск — усмихна се той.

Вероятно го казваше по същия начин на всички нови клиенти.

— Приятно ми е.

— Заповядайте в кабинета ми — каза Фиск и махна към вратата.

Двамата влязоха, затвориха вратата и се настаниха от двете страни на голямо разхвърляно бюро. Закари отказа кафе, вода или безалкохолна напитка.

— Не искам нищо, благодаря — отвърна той.

Фиск беше навил ръкавите на ризата си и беше разхлабил възела на вратовръзката, сякаш се беше занимавал с физически труд. Закари веднага го хареса. Домакинът беше съвсем леко посивял на слепоочията и имаше хубави зъби и силна, волева брадичка. Определено ставаше за продан.

В продължение на няколко минути си поиграха на „Кои са общите ни познати?“, като Закари твърдеше, че отдавна живее в Джаксън и работи във фирма за връзки с държавните учреждения,

каквото и да означаваше това. Тъй като знаеше, че Фиск няма никакъв политически опит, изобщо не се притесняваше, че ще го разкрие. В действителност той живееше в Джаксън от по-малко от три години и съвсем доскоро беше работил като лобист за асоциация на производители на асфалт. Все пак намериха общ познат — сенатор от Брукхайвън — и няколко минути си поговориха за него, за да убият времето.

Когато подходящият момент настъпи, Закари каза:

— Искам да се извиня, но всъщност аз не съм нов клиент. Дойдох по много по-важна работа.

Фиск се намръщи и кимна. Продължавайте, сър.

— Чували ли сте за организацията „Съдебно бъдеще“?

— Не.

Почти никой не знаеше за тях. „Съдебно бъдеще“ отскоро се беше появила в сенчестия свят на лобирането и консултантските услуги.

Закари продължи:

— Аз съм изпълнителен директор за щата Мисисипи. Организацията е от национален мащаб. Единствената ни цел е да помагаме да се избират качествени хора в апелативните съдилища в цялата страна. И като казвам „качествени“, имам предвид консервативни, ориентирани към бизнеса, умерени, с висок морал, интелигентни и амбициозни млади съдии, които буквално, мистър Фиск, и това е сърцевината на нашите убеждения, могат да променят съдебната система в тази страна. А ако успеем да го постигнем, ще можем да защитим правата на неродените бебета, да поставим ограничения върху културните боклуци, които консумират децата ни, да защитим светостта на брака, да прогоним хомосексуалистите от класните стаи, да отблъснем атаките срещу правото на лично оръжие, да затворим границите си и така да защитим истинския американски начин на живот.

И двамата дълбоко си поеха дъх.

Фиск не беше съвсем сигурен какво бе неговото място в тази бушуваща война, но пулсът му определено се беше ускорил с десет удара в минута.

— Определено звучи интересно — обади се той.

— Ние сме твърдо решени да го постигнем — натърти Закари. — Както и да върнем здравия разум в съдебната ни система. Произволните присъди и алчните адвокати ни лишават от икономически напредък. Големите компании бягат от щата Мисисипи, вместо да бъдат привлечени в него.

— В това няма никакво съмнение — съгласи се Фиск.

Закари едва не извика от радост.

— Сам виждате какви несериозни искове се гледат в съда. Така че работим рамо до рамо с организациите за промяна на законодателството, засягащо колективните искове.

— Отлично. А защо сте в Брукхайвън? — попита Фиск.

— Имате ли политически амбиции, мистър Фиск? Мислили ли сте някога да участвате в избори?

— Всъщност не.

— Е, ние направихме нашите проучвания и те показват, че вие сте идеален кандидат за Върховния съд.

Фиск инстинктивно се засмя на тази глупост, но го направи с онзи притеснен смях, който подсказва, че всъщност няма нищо смешно. Работата бе сериозна.

— Проучвания? — повтори той.

— О, да. Посвещаваме много време, за да търсим кандидати, които отговарят на две условия: първо, да ни харесат; и второ, да имат шансове да спечелят. Проучваме съперниците, предизборните кампании в щата, демографските особености, политическата обстановка, всъщност всичко. Нашата база данни няма равна на себе си, както и способността ни да набираме солидни средства... Да продължавам ли?

Фиск се облегна назад, качи краката си на бюрото и сплете пръсти зад главата си.

— Разбира се. Разкажете ми защо сте тук.

— Тук съм, за да ви убедя да се кандидатируете срещу съдия Шийла Маккарти на изборите в най-южната част на щата Мисисипи през ноември — обяви Закари. — Тя лесно може да бъде победена. Не ни харесва нито тя, нито биографията ѝ. Анализирали сме всички решения, които е взела за девет години на съдийското място, и според нас тя е с крайно либерални убеждения, които през повечето време успява да прикрива. Познавате ли я?

Фиск едва не се побоя да отвърне положително.

— Срещали сме се веднъж. Всъщност не я познавам.

Проучването им обаче показваше, че съдия Маккарти беше председателствала три съдебни процеса, в които беше участвала кантората на Фиск, и всеки път беше отсъждала срещу него. Фиск беше участвал активно в един от тях — разгорещен процес за пожар в някакъв склад. Клиентът му беше загубил с 5 на 4 гласа. Беше доста вероятно Фиск да не харесва особено единствената жена върховен съдия в щата Мисисипи.

— Тя е много уязвима — продължи Закари.

— Защо смятате, че мога да я победя?

— Защото сте отявлен консерватор, който вярва в семейните ценности. Защото ние имаме богат опит в провеждането на предизборни блиц кампании. И защото разполагаме с нужните средства.

— Така ли?

— О, да. Неограничени средства. Работим рамо до рамо с много влиятелни хора, мистър Фиск.

— Наричай ме Рон.

„Преди да се усетиш, вече ще ти викам Малкия Рони“, помисли си Закари.

— Да, Рон — продължи той. — Ние координираме набирането на средства с организации, които представляват банки, застрахователни компании, енергийни компании и едрия бизнес. Говоря ти за огромни суми, Рон. А можем да привлечем и други организации, които са ни близки — консервативни християни, които между другото могат да осигурят много средства за една кампания. Освен че самите те гласуват за нас.

— Казваш го, сякаш няма нищо по-лесно.

— Никога не е лесно, Рон. Но ние рядко губим. Имаме опит с десетина предизборни кампании и вече сме свикнали да печелим за изненада на съперниците ни.

— Но аз никога не съм бил съдия.

— Знаем, и точно затова те харесваме. На действащите съдии често им се налага да вземат трудни решения. Решения, които понякога са противоречиви. Те остават записани в биографията им, а противниците им могат да ги използват срещу тях. Установили сме, че

най-добрите кандидати са интелигентни млади хора като теб, които не са обременени от собственото си минало.

Липсата на опит никога не беше описвана по-позитивно.

Настъпи дълго мълчание, в което Фиск се опита да събере мислите си. Закари се изправи и отиде до стената, на която бяха окачени дипломите, грамотите от Ротари Клъб, снимките от игрището за голф и много фотографии на семейството. Прекрасната съпруга Дорийн. Десетгодишният Джош в бейзболен екип. Седемгодишният Зийк с риба, голяма почти колкото него самия. Петгодишната Клариса, издокарана за футболното игрище.

— Чудесно семейство — обади се одобрително Закари, все едно не знаеше нищо за тях.

— Благодаря — отвърна Фиск и направо грейна.

— Страхотни деца.

— Наследили са добри гени от майка си.

— Това е първата ти съпруга, нали? — попита Закари, невинно и съвсем между другото.

— О, да. Запознахме се в колежа.

Закари го знаеше — както и много други неща. Той се върна на мястото си и седна.

— Не съм проверявал напоследък — каза Фиск с известно неудобство, — но каква е заплатата на върховните съдии?

— Сто и десет хиляди годишно — отвърна Тони, като едва съдържа усмивката си.

Беше отбелязал по-голям напредък от очакваното.

Фиск леко се намръщи, сякаш не можеше да си позволи да започне да изкарва по-малко, отколкото в момента. Но умът му всъщност препускаше, замаян от възможностите.

— Значи набирате кандидати за Върховния съд? — попита той почти зашеметен.

— Не за всички позиции в него. В съда вече работят способни хора, които ще подкрепим, ако за техните места се кандидатира някой друг. Но Маккарти трябва да си ходи. Тя е феминистка и няма достатъчно твърдо отношение към престъпността. Ще я изхвърлим оттам, по един или друг начин. Надявам се, с твоя помощ.

— А ако откажа?

— Ще продължим със следващото име в списъка — отвърна Тони. — Но ти си пръв.

Фиск объркано поклати глава.

— Не знам. Ще ми бъде трудно да напусна кантората.

Значи все пак мислеше за напускане. Стръвта беше пусната във водата, а рибата не откъсваше поглед от нея. Закари кимна в знак на съгласие. Все едно напълно го разбираше. Макар отлично да знаеше, че кантората представлява сбирщина от уморени книжни плъхове, които разпитват пияни шофьори и уреждат глобите за леки пътнотранспортни произшествия, преди да влязат в съда. Фиск се занимаваше с едно и също всеки ден от четиринайсет години насам. Всяко дело беше същото като предишното.

* * *

Двамата седнаха в едно сепаре в сладкарницата и си поръчаха мелби.

— Какво означава „блиц кампания“? — попита Фиск.

Бяха сами. Останалите сепарета бяха празни.

— По същество това е нападение от засада — отвърна Закари, доволен от възможността да говори на любимата си тема. — В момента съдия Маккарти няма представа, че изобщо съществува конкурент за мястото ѝ. Тя си мисли, надява се, дори е сигурна, че никой няма да се кандидатира срещу нея. Разполага само с шест хиляди долара за предизборната си кампания и няма да си мръдне пръста да събере и цент повече, ако не се налага. Да кажем, че ти решиш да се кандидатираш. Крайният срок за обявяване на кандидатурите е след четири месеца, а ние ще изчакаме до последния момент, преди да обявим твоята. Междувременно обаче ще действаме. Ще организираме предизборен щаб. Ще наберем средства в банката. Ще отпечатаме всички плакати, лепенки, брошури и рекламни материали за изпращане по пощата. Ще снимаме телевизионни клипове, ще наемем консултанти и социологически агенции, всичко. И в момента, в който обявиш кандидатурата си, ще залеем целия щат с материали по пощата. Първата вълна е приятелски настроена — за теб, за семейството ти, пастора ти, Ротари Клъб, бойскаутите и прочие.

Втората вълна е честен, но суров поглед към нейната биография. Ще се включиш в кампанията като луд. Ще държиш по десет речи на ден, всеки ден, в целия щат. Ще те разкарваме с частни самолети, за да успееш. Тя няма да знае откъде да започне. Ще бъде пометена, още от първия ден. На 30 юни ще обявиш, че разполагаш с един милион долара за предизборната си кампания. Тя няма да има и десет хиляди. Нейните адвокати ще се опитат да съберат нещо, но това ще бъде капка в морето. А след Деня на труда де атакуваме и с телевизионни клипове. Ще покажем, че тя се отнася мекушаво с престъпността. И с хомосексуалистите. Че е против правото на притежание на лично оръжие. Против смъртното наказание. Няма да я оставим да си поеме дъх. Ще я смажем.

Донесоха им мелбите и двамата се заеха с тях.

— Колко ще струва всичко това? — попита Фиск.

— Три милиона долара.

— Три милиона долара?! За предизборна кампания за Върховния съд?

— Само ако искаш да спечелиш.

— И вие можете да съберете толкова пари?

— „Съдебно бъдеще“ вече разполага с уверенията на нужните спонсори. Ако ни потрябват още пари, ще намерим.

Рон напълни устата си със сладолед и за пръв път се запита защо една организация смята да похарчи цяло състояние, за да свали съдия от Върховния съд, който оказваше незабележимо влияние върху актуалните обществени проблеми. В съдилищата в щата Мисисипи рядко се гледаха дела за аборт, правата на хомосексуалистите, правото на лично оръжие или имиграцията. Постоянно имаше присъди за смъртно наказание, разбира се, но никой не очакваше да го премахнат. По-сложните проблеми винаги се решаваха във федералния съд.

Вероятно обществените проблеми наистина имаха значение, но тук имаше и нещо друго.

— Става въпрос за отговорност, нали? — попита Фиск.

— Става въпрос за пакет от мерки, който съдържа няколко елемента, Рон. Но да — ограничаването на отговорността е огромен приоритет за нашата организация и за хората, с които работим. Твърдо сме решени да си намерим печеливш кандидат за тази надпревара — надяваме се да си ти, но ако не си ти, ще изберем следващия в списъка

— и когато го намерим, ще очакваме от него твърдо да се придържа към задължението да ограничава отговорността в гражданските дела. На адвокатите трябва да се даде отпор.

Късно тази вечер Дорийн направи безкофеиново кафе. Децата спяха, но родителите им определено бяха будни. И нямаше да заспят още дълго време. Рон се беше обадил на съпругата си от кантората веднага след като беше изпратил мистър Закари и оттогава двамата мислеха само за Върховния съд.

Въпрос номер едно: Имаха три малки деца. Джаксън, където заседаваше Върховният съд на щата Мисисипи, беше на един час път от Брукхайвън, а семейството не възнамеряваше да напуска града. Рон смяташе, че ще му се налага да остава в Джаксън най-много две вечери в седмицата. Иначе щеше да пътува всеки ден — не беше толкова далеч. И можеше да работи вкъщи. В интерес на истината, идеята да отсъства от Брукхайвън две вечери в седмицата тайно му харесваше. В интерес на истината, идеята къщата да остава само за нея от време на време се харесваше и на съпругата му.

Въпрос номер две: Кампанията. Как можеше да се състезава на политическата арена до края на годината, без да прекрати адвокатската си практика? Рон смяташе, че в кантората ще го разберат, но нямаше да бъде лесно. От друга страна, нищо ценно не се получава без саможертва.

Въпрос номер три: Парите — макар че това не беше толкова важно. Увеличението на заплатата му беше очевидно. Неговият дял от печалбата на кантората всяка година нарастваше малко, но нямаша възможност за истински големи бонуси. Докато заплатите на съдиите в щата Мисисипи периодично се увеличаваха от самите законодатели. Освен това държавната работа предлагаше по-добри пенсионни и здравни осигуровки.

Въпрос номер четири: Кариерата. След като в продължение на четиринайсет години беше правил едно и също и отникъде не се виждаше възможност за промяна, идеята за внезапно израстване в работата му се струваше особено вдъхновяваща. Самата мисъл, че ще напусне редиците на хиляди като него и ще се присъедини към едва деветима избрани, го изпълваше с вълнение. Скокът от окръжния съд

направо на върха на съдебната система в щата беше толкова фантастичен, че му идваше да се разсмее. Дорийн не се разсмя, но със сигурност и на нея ѝ беше забавно.

Въпрос номер пет: Евентуалният провал. Ами ако загубеше надпреварата? И то съкрушително? Дали нямаше да се почувстват унижени? Мисълта беше доста стряскаща, но той не спираше да си повтаря това, което му беше казал Тони Закари. „Три милиона долара ще спечелят тези избори, а ние ще намерим парите.“

На свой ред това повдигаше въпроса за самия Тони Закари — кой беше този човек и наистина ли можеха да му вярват? Рон беше прекарал един час в търсене на някаква информация в интернет за „Съдебно бъдеще“ и мистър Закари. Всичко изглеждаше законно. После се обади на един приятел от юридическия факултет, който работеше в кабинета на щатския прокурор в Джаксън, и без да разкрива истинските си мотиви, го поразпита за „Съдебно бъдеще“. Неговият приятел беше чувал за тях, или поне така му се струваше, но не знаеше подробности. Освен това в момента се занимаваше само с юридическите положения около добива на петрол в открито море, така че не знаеше нищо за политиката.

Накрая Рон се беше обадил в централата на „Съдебно бъдеще“ в Джаксън и след многократни прехвърляния го бяха свързали със секретарката на мистър Закари, която надлежно го уведоми, че шефът ѝ е в командировка в южната част на щата Мисисипи. След като затвори, тя се обади на Тони и му докладва за обаждането на Рон.

На следващия ден семейство Фиск се срещна с Тони за обяд в „Дикси Спрингс“, ресторантче на брега на езерото на петнайсет километра южно от Брукхайвън, далеч от евентуалните доносници, които можеха да срещнат в заведенията в центъра.

Днес Закари беше възприел малко по-различна тактика. Държеше се като човек, който разполага и с други варианти. Сякаш искаше да каже: „Решавайте бързо, защото имам дълъг списък с други адвокати, които са млади бели мъже с протестантски убеждения.“ Но освен това беше вежлив и очарователен — особено с Дорийн, която в началото на обяда изпитваше известни подозрения към него, но скоро беше изцяло спечелена на негова страна.

В някакъв момент по време на безсънната нощ мистър и мисис Фиск независимо един от друг бяха стигнали до едно и също заключение. Животът им в техния малък град щеше да стане много похубав и богат, ако адвокат Фиск се превърнеше във върховен съдия Фиск. Положението им в обществото щеше да се подобри неимоверно. Щяха да станат недосегаеми и макар че не жадуваха за власт или слава, това издигане ги привличаше неудържимо.

— За какво точно се притеснявате? — попита Тони, след като в продължение на петнайсет минути си говореха глупости.

— Ами сега е януари — започна Рон. — И през следващите единайсет месеца няма да мога да правя почти нищо друго, освен да планирам и участвам в тази кампания. Естествено, на първо място се притеснявам за адвокатската си практика.

— Ето какво решение предлагам — каза Тони, без да се колебае.

Този човек имаше готово решение за всеки проблем.

— „Съдебно бъдеще“ е организация, която функционира много добре. Имаме многобройни приятели и поддръжници. Можем да уредим известен поток от клиенти, които да се насочат към твоята кантора. Дървопреработване, енергетика, природен газ — големи клиенти, които имат интереси в тази част на щата Мисисипи. Ще се наложи да назначите още един-двама адвокати, за да поемат работата, докато ти си зает с друго. Но при всички положения, ако решиш да се кандидатираш, няма да понесеш никакви финансови загуби. Всъщност точно обратното.

Мистър и мисис Фиск не се сдържаха и се спогледаха. Тони намаза едно хлебче с масло и отхапа от него.

— И тези клиенти ще бъдат законни? — попита Дорийн и веднага съжали.

Тони се намръщи, докато дъвчеше. Когато преглътна, отговори доста строго:

— Всичко, с което се занимаваме, е законно, Дорийн. Организацията ни поначало е етична — крайната ни цел е да прочистим съдебната система, а не да я опетним допълнително. Освен това всичко, което правим, ще бъде гледано под лупа. Тази предизборна надпревара ще бъде разгорещена и ще привлече много внимание. Не можем да си позволим да допуснем нито една грешка.

Дорийн засрамено се зае със своето хлебче. Тони продължи:

— Никой не може да оспорва законната работа, извършена от кантората, и законните такси, заплатени от клиентите за нея — независимо дали са малки или големи.

— Разбира се — съгласи се Рон.

Мислено вече си представяше чудесния разговор, който щеше да проведе със съдружниците си, за да ги уведоми за предстоящия наплив на клиенти.

— Не мога да си представя да стана съпруга на политик — обади се Дорийн. — Нали разбирате, да стоя на подиума и да държа речи. Просто никога не съм мислила за това.

Тони се усмихна очарователно. После даже се засмя, за по-сигурно.

— Това зависи изцяло от теб. След като имате три малки деца, предполагам, че си имаш предостатъчно работа и на домашния фронт.

Докато обядваха риба на скара и царевични бухтички, тримата се съгласиха отново да се срещнат след три дни, когато Тони щеше да мине през града. Тогава пак щяха да обядват заедно и да вземат окончателно решение. До ноември имаше много време — но имаше и много работа, която трябваше да се свърши.

Веднъж се бе смяла от сърце на себе си, представяйки си как изглежда, докато всяка сутрин изпълнява един и същ ритуал — качва се на велоергометъра още в зори и започва да върти педалите, без да отива никъде, докато слънцето бавно пълзи нагоре в небето и осветява малката ѝ стая за фитнес. За жена, чийто публичен образ се състоеше от строго лице над внушителна черна тога, беше особено забавно да си представи какво ще си помислят хората, ако я видят на тренажора — в стар анцуг, с разрошена коса, подпухнали очи и лице, неукрасено с грим и козметика. Но това беше отдавна. Сега просто изпълняваше ритуала, без да се замисля как изглежда или какво може да си помисли някой. Повече я тревожеше фактът, че по време на празниците беше напълняла с два килограма и половина, а от развода насам — с пет. Трябваше да спре напълняването, преди да започне да отслабва. Вече беше на петдесет и една и килограмите упорстваха, преди да си отидат — вместо просто да изгарят, както когато беше по-млада.

Шийла Маккарти не обичаше да става рано. Мразеше сутрините, мразеше да става от леглото, преди да се е наспала, мразеше веселите гласове на водещите в сутрешните блокове по телевизията и натовареното движение по пътя за работа. Не закусваше, защото мразеше храната, която се яде по това време. Мразеше кафето. Винаги тайно беше ненавиждала хората, които се наслаждаваха на подвизите си рано сутрин — хората, които тичаха за здраве, любителите на йога, работохолиците, амбициозните майки. Когато още беше млада окръжна съдийка в Билокси, често определяше началото на заседанията за 10:00 ч. — скандално късен час. Но това си беше нейният съд, така че тя определяше правилата.

Сега беше само една от общо девет съдии, а Върховният съд ревностно се придържаше към традициите си. В някои дни можеше да отива на работа на обяд и да остава до полунощ, което беше предпочитаното от нея разписание, но през повечето време я очакваха в 9:00 ч.

Започна да се поти още след първия километър. Уредът показваше, че е изгорила осемдесет и четири калории. По-малко от една купичка ментов сладолед с шоколадови парченца „Хаген-Дас“, най-сериозното ѝ изкушение. От тавана над тренажора висеше телевизор и тя гледаше местните новини, които се занимаваха с обичайните автомобилни катастрофи и убийства. След това пак показаха синоптика — за трети път през последните дванайсет минути, — който за пореден път разказа нещо за снеговалежа в Скалистите планини просто защото при тях нямаше нито едно облаче, което да се подложи на анализ.

След три километра и 161 калории Шийла спря, за да пие вода и да се избърше с хавлията, а после стъпи на пътеката за бягане, защото я чакаше още работа. Превключи телевизора на Си Ен Ен, за да чуе клюките от национален мащаб. Когато изгори общо 250 калории, Шийла най-сетне се отказа от упражненията и отиде в банята. Един час по-късно излезе от двуетажния жилищен блок до изкуственото езеро, където живееше, качи се в яркочервеното си спортно бебемве кабрио и потегли за работа.

Върховният съд на щата Мисисипи е удобно разделен на три района — северен, централен и южен, — като във всеки се избират по трима съдии. Мандатът им е по осем години и може да се подновява неограничен брой пъти. Изборите за съдии се провеждат в свободните години, когато няма други избори — за местни изпълнителни, законодателни или други щатски позиции. След като един съдия влезе във Върховния съд, обикновено остава дълго на този пост — най-често до смъртта си или до доброволното си пенсиониране.

Изборите за Върховен съд са непартийни и всички кандидати се явяват като независими. Наредбите за провеждане на предизборни кампании ограничават гражданите да ги спонсорират най-много с 5000 долара, а организациите, включително комитети за политически действия и корпорации — най-много с 2500.

Шийла Маккарти беше назначена за върховен съдия преди девет години от дружелюбно настроен губернатор, след като предшественикът ѝ почина. Веднъж беше преизбрана на поста си без

конкуренция и не се съмняваше, че ще повтори тази лесна победа. Нямахше дори намек за слухове, че някой се готви да заеме мястото ѝ.

Със своите девет години опит във Върховния съд тя беше по-старша само от трима свои колеги, а останалите продължаваха да я смятат за новобранец. И либералите, и консерваторите изпитваха затруднения, когато трябваше да анализират писмените ѝ становища и решения. Беше с умерени виждания, стремеше се да постигне консенсус и не отдаваше подчертано предпочитание нито на буквата, нито на духа на закона. Най-често просто разчиташе на здравия си разум и според някои първо решаваше какъв ще е най-добрият изход от делото, а после намираше достатъчно юридически основания, за да стигне до него. Всичко това я правеше влиятелен член на Върховния съд, защото беше в състояние да постигне споразумение между твърдите консерватори отдясно (които по правило бяха четирима) и либералите отляво (които най-често бяха двама, а понякога — нито един). Четирима съдии с десни убеждения и двама с леви означаваше, че Шийла разполага и с двама колеги в центъра, но точно с това опростенческо виждане се бяха опарили много адвокати, които се бяха опитали да предвидят изхода от някой процес. Повечето дела, с които се занимаваше Върховният съд, не се поддаваха на категоризация. Къде са либералната и консервативната страна в един голям, объркан развод? Или в спора за териториалните граници между две големи дървопреработвателни компании? Много дела бяха решавани с пълно мнозинство, 9 на 0 гласа.

Върховният съд се помещаваше в Каръл Гартин Билдинг в центъра на Джаксън — срещу сградата на щатския законодателен орган. Шийла паркира на запазеното си място в подземния паркинг. После се качи сама до четвъртия етаж с асансьора и влезе в кабинета си точно в 8:45 ч. Нейният главен помощник Пол — невероятно красив 28-годишен хетеросексуален ерген, към когото тя беше силно привързана — влезе в кабинета ѝ броени секунди по-късно.

— Добро утро — поздрави Пол.

Имаше дълга тъмна къдрава коса и обица с брилянт на ухото, а освен това винаги успяваше да поддържа тридневна брада. Очите му бяха лешниковокафяви. Понякога очакваше да го види като модел на „Армани“ в някое от модните списания в апартамента си. Всъщност Пол до голяма степен беше виновен за времето, което Шийла

прекарваше всяка сутрин във фитнеса, макар че тя никога не си го признаваше.

— Добро утро — поздрави хладно Шийла, все едно почти не го забелязваше.

— Изслушването по делото „Стърдивант“ е в девет.

— Знам — отвърна тя, като хвърли поглед към задника му, докато младежът излизаше.

Избелели джинси. И дупе на модел. Пол излезе от кабинета ѝ, следван от погледа на съдийката.

На негово място се появи секретарката ѝ. Тя заключи вратата след себе си и извади малък комплект за гримиране, с който се зае да подготви съдия Маккарти. После внимателно оправи косата ѝ — късо подстригана, почти над ухото, наполовина пясъчноруса и наполовина сива в резултат от боядисване за 400 долара два пъти месечно, и я напръска с лак.

— Имам ли шансове с Пол? — попита Шийла със затворени очи.

— Малко е млад, не мислиш ли?

Секретарката беше по-възрастна от шефката си и се занимаваше с грима ѝ от девет години. Дори не спря да я пудри, докато отговаряше.

— Естествено, че е млад — каза съдийката. — Точно това му е хубавото.

— Не знам. Чух, че е ужасно зает с онази червенокосата от кабинета на Олбритън.

Шийла също беше чула за това. В съда беше започнала работа една невероятна млада юристка, току-що завършила „Станфорд“, а Пол обикновено си избираше най-доброто.

— Прочете ли досието по „Стърдивант“? — попита Шийла и се изправи, готова да се отегчи от подробностите.

— Да — отвърна секретарката и внимателно преметна черната ѝ тога на раменете.

Ципът беше отпред. Двете жени се заеха да наместват широката дреха, докато застане в удовлетворително положение.

— Кой е убил ченгето? — попита Шийла, докато вдигаше ципа.

— Не е бил Стърдивант.

— И аз така мисля.

Шийла застана пред голямото огледало и двете се загледаха в отражението ѝ.

— Личи ли си, че съм напълняла? — попита Шийла.

— Не — отвърна секретарката ѝ — както винаги на този въпрос.

— Ами, напълняла съм. Точно затова обичам работата си. Съдийската тога може да скрие поне десет килограма.

— Не, скъпа, истината е друга и двете го знаем. Ти си единственото момиче между осем момчета и никой от тях не е толкова печен и умен като теб.

— И секси. Не забравяй секси.

Секретарката се засмя, когато си помисли за това.

— Там пък изобщо нямаш конкуренция, скъпа. Тези стари пръчове могат само да си мечтаят за секс.

Двете излязоха от кабинета и тръгнаха по коридора, където отново ги чакаше Пол. Докато слизаха с асансьора до третия етаж, където беше съдебната зала, той изброи някои ключови моменти от делото „Стърдивант“. Единият адвокат може би щеше да твърди това, а другият — онова. Пол беше подготвил няколко въпроса, които щяха да препънат и двамата.

На три пресечки от сградата, където съдия Маккарти заемаше мястото си в съдебната зала, няколко доста напрегнати мъже и (две) жени се събраха, за да обсъдят как да я унищожат. Срещнаха се в заседателна зала без прозорци в безлична сграда — една от многото подобни сгради, струпани около щатския законодателен орган, в които безброй държавни чиновници лобисти се занимаваха с трудната задача да управляват щата Мисисипи.

Домакини на срещата бяха Тони Закари и „Съдебно бъдеще“. Гостите бяха директори на други подобни компании с връзки в правителството. Някои от тях бяха с толкова мъгляви имена, че изобщо не можеше да се разбере с какво се занимават: „Свободна мрежа“, „Пазарно партньорство“, „Търговски съвет“, „Защита на предприемачеството“. Други имена бяха напълно конкретни: „Граждани срещу съдебната тирания“, Асоциация за честно правораздаване, „Контрол на съдебните заседатели“, Комитет за съдебна реформа на щата Мисисипи. Тук бе и старата гвардия — организациите, които представляваха интересите на банките, застрахователните дружества, петролните компании, фармацевтичната промишленост, тежката промишленост, търговията на едро и дребно и всичко най-добро от нашия американски начин на живот.

В сенчестия свят на съдебните манипулации, където лоялността към една или друга страна може да се смени за една нощ, а приятелите да станат врагове до обяд на следващия ден, хората в залата бяха смятани, поне от Тони Закари, че са заслужили доверие.

— Дами и господа — започна Тони, като изостави половината си кроасан в чинията пред себе си. — Целта на тази среща е да ви уведомя, че ще свалим Шийла Маккарти от мястото ѝ във Върховния съд през ноември и ще я заменим с млад съдия, който подкрепя икономическото развитие и ограничената отговорност на големите компании.

Около масата се разнесоха приглушени аплодисменти. Всички освен Закари седяха на местата си и слушаха внимателно и с любопитство. Никой не знаеше със сигурност кой стои зад „Съдебно бъдеще“. Закари се въртеше в тези среди от няколко години и имаше добра репутация, но не притежаваше собствени пари. Организацията му не беше многобройна. И досега не беше проявявал интерес към съдебната система. Внезапното му желание да променя законите, засягащи отговорността на компаниите, бе възникнало изневиделица.

Но нямаше никакво съмнение, че Тони Закари и „Съдебно бъдеще“ са добре финансирани. А в тяхната игра това беше най-важното.

— Разполагаме с първоначалното финансиране, а освен това имаме гаранции за допълнителни средства — гордо съобщи той. — Естествено, ще имаме нужда от още, от вас. Разработили сме стратегия и план за предизборната кампания и ние от „Съдебно бъдеще“ ще се заемем да ги приложим на практика.

Още аплодисменти. Координацията винаги беше най-големият проблем. Имаше толкова много различни организации, проблеми и личности, с които трябваше да се съобразяват. Набирането на средства не представляваше проблем, поне за хора като тях, но истинските трудности често започваха, когато трябваше да се реши как най-добре да се похарчат парите. Фактът, че Тони доста агресивно бе поел контрола и отговорността за цялата операция, беше чудесна новина. Останалите нямаха нищо против да подписват чековете и да мобилизират гласоподавателите си.

— А кой е кандидатът? — попита някой.

Тони се усмихна.

— Ще ви хареса. Все още не мога да ви кажа името му, но съм сигурен, че ще ви хареса. Това момче е създадено за телевизията.

Рон Фиск все още не се беше съгласил да участва в кампанията, но Тони Закари не се съмняваше, че ще го направи. А ако откажеше по някаква причина, в списъка имаше още много имена. Наистина съвсем скоро щяха да имат кандидат — дори това да им струваше цели торби с пари.

— Да поговорим ли за финансовото осигуряване? — предложи Тони и се впусна в темата, без да чака потвърждение. — Досега разполагаме с един милион долара. Искам да похарчим повече, отколкото двамата кандидати на последните избори, — взети заедно. Както си спомняте, те бяха преди две години и вашето момче не успя да спечели. Е, моето момче няма да загуби. За да ви гарантирам това, ми трябват още два милиона долара от вас и членовете на вашите организации.

За такива избори три милиона долара представляваха шокираща сума. В последните избори за губернатор на щата, които включваха всичките осемдесет и осем окръга, а не само една трета от тях, победителят беше похарчил седем милиона долара, а вторият в класирането — половината от тази сума. Освен това изборите за губернатор винаги бяха голямо шоу — гвоздеят на политическата програма в щата. Страстите бяха горещи, а изборната активност — огромна.

Докато изборите за съдии от Върховния съд, когато изобщо имаше такива, рядко привличаха повече от една трета от регистрираните гласоподаватели.

— Как смятате да похарчите три милиона долара? — попита някой.

Въпросът не беше в самото набиране на толкова много пари. Предполагаше се, че с това нямаше да има никакъв проблем, защото присъстващите имаха достъп до хора с достатъчно дълбоки джобове.

— Телевизия, телевизия, телевизия — отвърна Тони.

И това наистина беше вярно — поне отчасти. Никога нямаше да им разкрие цялостната стратегия. С мистър Райнхарт всъщност планираха да похарчат доста повече от три милиона долара, но много от плащанията щяха да бъдат в брой или щяха внимателно да бъдат изнесени извън щата.

Появи се един асистент, който започна да раздава на всички някакви дебели папки.

— Ето какво сме направили в други щати — обясни Тони. — Моля, вземете папките със себе си, за да прочетете съдържанието им на спокойствие.

Последваха още въпроси — както за стратегията, така и за кандидата. Тони не разкриваше почти никакви подробности, но не спираше да подчертава нуждата от финансово обезпечаване на кампанията — колкото по-скоро, толкова по-добре. Единствената спънка в срещата беше моментът, когато представителят на „Граждани срещу съдебната тирания“ ги осведоми, че неговата организация вече активно набира хора, които да се кандидатираат срещу Маккарти, и също планира да я свали от нейния пост във Върховния съд. „Граждани срещу съдебната тирания“ твърдяха, че имат осем хиляди членове, макар че това изглеждаше съмнително. Повечето активисти на организацията бяха ищци, изгорели в различни дела. Организацията имаше известна репутация, но не разполагаше с един милион долара. След кратък, но разгорещен спор Тони предложи на „Граждани срещу съдебната тирания“ да проведат собствена кампания, при което представителят на конкурентната организация бързо отстъпи и се съгласи да го подкрепи.

Преди да закрие срещата, Тони напомни на всички присъстващи, че дискретността е съдбоносно важна за тази кампания.

— Ако адвокатските организации разберат, че ще се кандидатираме, ще се стегнат и също ще започнат да набират средства. А последния път ви победиха.

Присъстващите се подразниха от начина, по който говореше Тони — сякаш щяха да спечелят на миналите избори, ако той и „Съдебно бъдеще“ бяха на тяхна страна. Но никой не коментира това. Споменаването на адвокатските организации веднага им припомни кой е истинският враг.

А и всички бяха твърде развълнувани от идеята за предстоящата кампания, за да се карат помежду си.

Твърдеше се, че колективният иск включва „над триста“ жертви, които бяха пострадали от престъпната небрежност на „Крейн

Кемикъл“ и завода в Баумор. Но самият иск беше подписан едва от двайсет ищци, като не повече от половината от тях наистина страдаха от сериозни заболявания. Връзката на заболяванията им със замърсената вода тепърва трябваше да се доказва.

Колективният иск беше подаден във федералния съд в Хатисбърг — на една крачка от окръжния съд, където д-р Лиона Роча и нейните съдебни заседатели бяха произнесли присъдата си едва преди два месеца. Адвокатите Стърлинг Бинц от Филадельфия и Ф. Клайд Хардин от Баумор се появиха лично, за да подадат колективния иск и да отговорят на въпросите на репортерите, които се бяха отзовали на поканата им. За съжаление, не бяха дошли никакви телевизионни репортери, а само журналисти от специализираната преса. Въпреки това случката си беше истинско приключение — поне за Клайд. Не беше влизал във федерален съд повече от трийсет години.

Колкото до мистър Бинц, той направо се отвори от липсата на журналистическо внимание. Беше си мечтал за огромни заглавия и дълги статии с великолепни фотографии. Беше подавал много колективни иски и обикновено се беше справял със задачата да ги рекламира адекватно в медиите. Какъв им беше проблемът на тези селяни от Мисисипи?

Клайд бързо се прибра в Баумор, където Мириам нетърпеливо чакаше в кантората.

— По кой канал ви дават? — попита тя.

— По никой.

— Какво?!

Това несъмнено беше най-важният ден в историята на кантората „Ф. Клайд Хардин и съдружници“ и Мириам нямаше търпение да го гледа по телевизията.

— Решихме да не се занимаваме с телевизионни репортери — обясни Клайд и погледна часовника си. — На тях не може да се има доверие.

Беше пет и петнайсет, крайно време Мириам да си върви.

— Няма нужда да оставаш — каза той, докато сваляше сакото си. — Аз ще се оправя.

Разочарована, тя бързо си тръгна и Клайд веднага извади бутилката. Ледената чиста водка бързо го успокои и той се зае да си

припомня този велик ден. Ако имаше късмет, дори щяха да пуснат снимката му в местния вестник на Хатисбърг.

Бинц твърдеше, че има триста клиенти. Значи Ф. Клайд Хардин щеше да събере добра сумичка от своята такса — по 500 долара на човек. Досега беше получил само 3500, с които беше изплатил някои закъснели данъци и такси.

Той си наля втора чаша и реши да не се притеснява. Бинц нямаше да го прецака, защото имаше нужда от него. Той — Ф. Клайд Хардин — вече беше адвокат по един от най-важните колективни иски в страната. Всички пътища водеха към Баумор, а Клайд беше господар в този град.

В кантората обясниха, че мистър Фиск ще бъде в Джаксън през целия ден по лична работа. С други думи, не питайте. Като съдружник имаше право да отсъства от работа, когато си иска, макар че Фиск беше толкова дисциплиниран и организиран, че всички служители от кантората обикновено можеха да го открият в рамките на пет минути.

Призори той се сбогува с Дорийн на стъпалата пред къщата. Тя също беше поканена, но ѝ бе невъзможно да отиде, защото имаше работа и три деца. Просто трябваше да я предупредят по-рано. Рон излезе от къщи, без да закусва, но не защото бързаше чак толкова. Тони Закари беше споменал, че ще закусват в самолета, и това беше достатъчно, за да изкуши Рон да пропусне обичайните си овесени ядки.

Пистата в Брукхайвън беше твърде къса за реактивен самолет, така че Рон с радост се съгласи да отиде до летището в Джаксън. Никога не се беше приближавал на по-малко от сто метра до частен реактивен самолет и дори не си беше мечтал, че някога ще се вози в такъв. Тони Закари го чакаше на летището, здраво му стисна ръката и весело го поздрави с думите:

— Добро утро, ваша светлост.

Двамата решително закрчиха по асфалта на пистата, като подминаха няколко стари турбовитлови самолета — малки, немощни, допотопни машини. В далечината ги очакваше великолепен реактивен самолет — изящен и фантастичен като космически кораб. Навигационните му светлини проблясваха. Красивата му стълбичка беше спусната, като някаква великолепна покана за специалните му пътници. Рон последва Тони нагоре по стъпалата, а на входа на самолета ги посрещна симпатична стюардеса с къса пола, поздрави ги с „Добре дошли на борда“, взе връхните им дрехи и им показа къде да седнат.

— Летял ли си с Гълфстрийм? — попита го Тони, докато се настаняваха.

Единият от пилотите ги поздрави и натисна някакъв бутон, за да прибере стълбичката.

— Не — отвърна Рон и огледа с възхищение интериора от полиран махагон, мека кожена тапицерия и позлата.

— Това е модел 05 — мерцедесът на частните реактивни самолети. Може да ни закара до Париж, без да каца за презареждане.

„Тогава да отиваме в Париж вместо във Вашингтон“, помисли си Рон и се наведе встрани към пътеката, за да разгледа целия самолет. Набързо преброи места за поне една дузина разглезени пътници.

— Много е красив — отбеляза той.

Искаше му се да попита кой е собственикът. Кой плащаше това пътуване? Кой стоеше зад това златно предложение? Но после си каза, че ще бъде грубо да разпитва. Опита се да се отпусне, да се наслаждава на пътуването, да се радва на късмета си и да запомни всичко, за да може после да разкаже на Дорийн.

Стюардесата отново се появи, запозна ги с инструкциите за безопасност и ги попита какво искат за закуска. Тони си поръча бъркани яйца, бекон и пържени картофи. Рони си поръча същото.

— Банята и кухнята са отзад — продължи Тони, все едно всеки ден летеше с 05. — Канапето е разтегателно, ако искаш да подремнеш.

Докато рулираха по пистата, им донесоха кафето. Стюардесата им предложи различни вестници. Тони взе един, енергично го разтвори, почака няколко секунди и подхвърли:

— Следиш ли делото в Баумор?

Рон се преструваше, че чете някакъв вестник, но всъщност продължаваше да се наслаждава на луксозната обстановка в самолета.

— Донякъде — отвърна той.

— Вчера са подали колективен иск срещу компанията — каза Тони с искрено отвращение. — Известна кантора със седалище във Филадельфия. Лешоядите долетяха.

Беше първият му коментар на тази тема пред Рон, но със сигурност нямаше да бъде последният.

Самолетът излетя. Беше една от трите такива машини, притежавани от различни компании с общ собственик — Трюдо Груп, — но управлявани от отделна чартърна компания, така че беше невъзможно да се проследят до истинския им собственик. Рон видя как Джаксън изчезна под него. А няколко минути по-късно, когато

достигнаха височина от дванайсет хиляди метра, усети и чудесния аромат на бекона.

Кацнаха на летище „Дълес“, преместиха се на задната седалка на една дълга черна лимузина и четирийсет минути по-късно вече бяха в центъра на Вашингтон, на Кей Стрийт. По пътя Тони обясни, че в 10:00 ч. сутринта имат среща с потенциални спонсори, след това малък обяд и още една среща с други спонсори в 2:00 ч. следобед. Рон щеше да се прибере навреме за вечеря. Направо му се виеше свят от мисълта, че пътува толкова луксозно и изпълнява толкова важна роля.

Двамата се качиха на седмия етаж в една сграда и излязоха в доста семплото фоайе на Съюза на американските семейства, където ги посрещна една още по-семпла секретарка. В самолета Тони го беше инструктирал по следния начин: „Тази група е вероятно най-могъщата от всички организации на защитниците на консервативните християнски ценности. Имат много членове, огромни финансови възможности и силно влияние. Политиците във Вашингтон ги обичат, но освен това се страхуват от тях. Организацията се ръководи от Уолтър Ътли — бивш конгресмен, на когото му писнало от либералите в Конгреса и решил да си направи собствена извънпарламентарна група.“

Фиск беше чувал за Уолтър Ътли и неговия Съюз на американските семейства.

Въведоха ги в голяма заседателна зала, където ги чакаше самият мистър Ътли, за да се усмихне топло, да им стисне ръцете и да ги представи на още няколко мъже, за които Тони също му беше разказал в самолета. Те представляваха други организации: „Партньорство за молитва“, „Световна светлина“, „Семейна кръгла маса“, „Евангелистка инициатива“ и прочие. Според Тони всичките играеха важна роля в определянето на националната политика.

Присъстващите се настаняха около масата, на която бяха подредени разтворени бележници и доклади, сякаш възнамеряваха да накарат мистър Фиск да даде показания под клетва. Тони започна срещата, като им разказа за положението във Върховния съд на щата Мисисипи — предимно в положителна светлина. Според неговия разказ повечето съдии бяха добри мъже с безупречна професионална

биография, що се отнася до решенията им в съда. Но, разбира се, нямаше как да пропусне и съдия Маккарти с нейния зле прикрит либерализъм. На нея не можеше да се има доверие, когато ставаше дума за важни въпроси. Беше разведена. Слуховете твърдяха, че не се слави с безупречен морал, макар че Тони не спомена повече подробности по този въпрос.

И за да се изправят срещу нея, те имаха нужда от Рон. Тони набързо описа професионалната биография на техния кандидат (като не спомена нито един факт, който присъстващите вече не знаеха). После даде думата на самия Рон, който се прокашля и им благодари за поканата. Започна да разказва за живота си, образованието, възпитанието, родителите, жената и децата си. Беше ревностен християнин, дякон в баптистката църква „Сейнт Люк“ и преподаваше в неделното училище. Беше член на Ротари Клъб, на екологична организация и треньор по бейзбол в младежката лига. Не пропусна нито една подробност от биографията си, а накрая сви рамене, все едно искаше да каже: „Това е всичко.“

Рон и жена му се бяха молили за това решение. Дори се бяха срещнали с пастора си, за да се помолят заедно с него — на по-високо равнище. Не се притесняваха от нищо. Бяха готови.

Мъжете около масата бяха все така топло и дружелюбно настроени и изглеждаха щастливи, че се срещат с него. Попитаха го за миналото му — имаше ли нещо, което можеше да го изненада неприятно? Любовна връзка, шофиране в пияно състояние, някоя глупава история в колежа? Някакви други проблеми от морално естество? Нали това беше първият и единственият му брак? Да, добре, и ние така смятахме. Някакви твърдения за сексуален тормоз от страна на подчинените му? Каквото и да е, свързано със секс — защото сексът е най-страшното оръжие в една разгорещена предизборна кампания. И след като бяха започнали тази тема, каква беше позицията му по отношение на хомосексуалистите? А браковете между хомосексуалисти? Абсолютно против! А равноправното съжителство на брачни начала? Не, сър, не и в щата Мисисипи! А правото такива хора да осиновяват деца? Не, сър.

Правото на аборт? Против. Независимо от начина на зачеване? Против, във всички случаи.

Смъртно наказание? Определено „за“.

Изглежда, никой от присъстващите не забеляза противоречието между двете.

Втората поправка на американската конституция, правото да се носи оръжие и прочие? Рон обичаше оръжията, но за миг се запита защо точно тези представители на религиозни организации се интересуват от тях. После изведнъж се сети — това беше политически въпрос, свързан с предизборната кампания. Присъстващите ужасно се зарадваха, когато им отговори, че ходи на лов още от дете, и той им разказа за това с най-големи подробности. Остави ги с впечатлението, че нито едно животно не е в безопасност покрай него.

След това директорът на „Семейна кръгла маса“ му зададе с пискливия си глас няколко въпроса за разделението между църквата и държавата и повечето от присъстващите сякаш задряхаха. Рон удържа фронта, като отговори смислено на всички въпроси, и малцината слушатели, изглежда, останаха доволни от отговорите му. Освен това Рон започна да разбира, че всичко това е само шоу. Тези хора бяха взели решение много преди той да потегли от Брукхайвън рано сутринта. Той вече беше техният кандидат и в момента все едно проповядваше пред църковния хор.

Следващите въпроси засягаха свободата на изразяване — най-вече по религиозни въпроси. Един от тях гласеше: „Има ли право един съдия от малък град да окачи в съдебната зала Десетте Божи заповеди?“ Рон усети, че този въпрос наистина ги вълнува, и отначало беше склонен да бъде искрен и да отговори с „не“. Върховният съд на САЩ беше постановил, че това представлява нарушение на разделението между църквата и държавата, и Рон беше съгласен с този аргумент. Но не искаше да смуги присъстващите, така че отговори внимателно:

— Един от моите примери за подражание е стар съдия от окръжния съд в Брукхайвън.

Рон за миг прецени следващите си думи, сякаш финтиреше поредица от удари на боксовия ринг.

— Велик човек — продължи той. — Десетте Божи заповеди висят на стената в съда от трийсет години, а аз винаги съм се възхищавал от него.

Беше елегантен отговор, който бе оценен по достойнство от присъстващите. Чудесен пример за словесна ловкост, която можеше да

помогне на мистър Фиск да оцелее в някой критичен момент от предизборната си кампания. Така че никой не го притисна повече на тази тема. В крайна сметка всички тук бяха опитни политици, калени в битките, и бяха в състояние да оценят уменията да се извърта.

След един час Уолтър Ътли погледна часовника си и обяви, че малко изостава от графика си. Днес трябваше да проведе още важни срещи. После приключи срещата с изявлението, че е останал много впечатлен от Рон Фиск и не вижда причина неговият Съюз на американските семейства да не го подкрепи финансово; нещо повече — трябваше да мобилизира гласоподавателите си. Всички около масата закимаха в знак на съгласие и Тони Закари се почувства толкова горд, все едно току-що беше станал баща.

* * *

Когато отново се качиха в лимузината, Тони Закари обяви:

— Има промяна в плана за обяд. Сенатор Ръд иска да се запознае с теб.

— Сенатор Ръд? — попита невярващо Рон.

— Точно така — потвърди гордо Тони.

Майърс Ръд караше седмия си мандат в Сената на САЩ (трийсет и девет години в политиката) и последните три пъти се беше явил сам на изборите за своя пост, защото никой не бе посмял да се кандидатира срещу него. Поне 40 процента от хората го ненавиждаха, но другите 60 процента го обожаваха, а той се беше усъвършенствал в уменията да се грижи за своите и да не обръща никакво внимание на всички останали. Беше жива легенда в политическия пейзаж на щата Мисисипи — можеше да оправи всичко, не спираше да се бърка във всички местни избори и беше едновременно крал, който лично избира своите кандидати, и наемен убиец, който унищожава противниците им; банка, която можеше да финансира всяка предизборна кампания с огромни парични потоци; стар мъдрец, който ръководи своята партия, и бандит, който унищожава другите.

— Сенатор Ръд се интересува от тези избори? — попита невинно Фиск.

Тони го изгледа подозрително. Наистина ли младокът беше толкова наивен?

— Естествено, че се интересува. Сенатор Ръд е много близък с хората, с които се запозна току-що. Членовете на техните организации гласуват за него сто процента. Буквално. Не деветдесет и пет, а сто процента. Само трима сенатори могат да се похвалят с това, а другите двама са новобранци.

„Какво ли ще каже Дорийн? — помисли си Рон. — Ще обядвам във Вашингтон със сенатор Ръд!“

Когато приближиха Капитолия, лимузината зави по еднопосочна улица.

— Да слезем тук — каза Тони, преди шофьорът да успее да излезе от колата, за да им отвори вратата.

Двамата поеха към тесен вход до невзрачен хотел, наречен „Мъриори“. Посрещна ги намръщен стар портиер със зелена униформа.

— Имаме среща със сенатор Ръд — каза рязко Тони.

Чертите на портиера се смекчиха и той им отвори вратата. Влязоха и поеха през пуста мрачна трапезария, а после по дълъг коридор.

— Това е личната приемна на сенатора — обясни тихо Тони.

Рон беше силно впечатлен. Килимът беше износен, а боята на стените се лющеше, но старинната сграда притежаваше някаква особена елегантност. Историята сякаш беше попила в стените. „Колко ли сделки са сключени тук?“, запита се той.

В дъното на коридора влязоха в малка частна трапезария, където признаците за сериозна власт се виждаха още по-ясно. Сенатор Ръд седеше на малка маса, притиснал мобилен телефон до ухото си. Рон не го беше виждал на живо, но веднага го позна. Сенаторът беше с тъмен костюм, червена вратовръзка и гъста, блестяща сива коса, сресана наляво и фиксирана със солидно количество гел. Голямото му кръгло лице сякаш ставаше все по-дебело с всяка изминала година. Около него като пчели се суетяха поне четирима от помощниците му, заети с неотложни разговори по мобилните си телефони — може би един с друг.

Тони и Фиск зачакаха представлението да свърши. Властта в действие.

Изведнъж сенаторът затвори телефона си и другите четири разговора бяха прекратени в същия миг.

— Изчезвайте — изръмжа властно той и подчинените му се пръснаха като мишки.

— Как си, Закари? — попита той и се изправи.

Тони Закари представи спътника си и тримата поведоха неангажиращ разговор. Ръд създаваше впечатление, че познава всички в Брукхайвън, дори имаше някаква леля, която беше живяла там, и за него беше чест да се запознае с мистър Фиск, за когото беше чувал толкова много. В някакъв определен момент от разговора Тони изведнъж каза „Ще се върна след час“ и изчезна. На негово място се появи сервитьор, облечен в смокинг.

— Седни — настоя Ръд. — Храната не е нищо особено, но поне те оставят на мира. Обядвам тук пет пъти в седмицата.

Сервитьорът не обърна внимание на забележката и им подаде менютата.

— Прекрасно е — каза Рон, като се огледа.

По стените имаше полици с книги, които не бяха четени, нито бърсани от прахта поне сто години. Обядваха в библиотека. Нищо чудно, че бяха само двамата. Поръчаха си супа и риба-меч на скара. Сервитьорът затвори вратата след себе си.

— Имам среща в един — каза Ръд. — Да не губим време.

Той се зае да сипва захар в своя студен чай и да го разбърква със супена лъжица.

— Разбира се — отвърна Рон.

— Ти имаш шансове да спечелиш тези избори, Рон. А Господ ми е свидетел, че имаме нужда от теб.

Точно така се изрази кралят, а след няколко часа Рон отново и отново щеше да го цитира пред Дорийн. Това беше гаранция от човек, който никога не беше губил избори през живота си, и още с тези встъпителни думи Рон Фиск вече беше пълноправен кандидат.

— Както знаеш — продължи Ръд, който всъщност нямаше навика да слуша какво отговарят събеседниците му, особено когато бяха дребни провинциални политици от родния му щат, — аз не се занимавам с местни избори.

Първоначалната реакция на Фиск беше да се засмее на глас, но бързо осъзна, че сенаторът всъщност говори сериозно.

— Но тези избори са твърде важни — продължи Ръд. — Така че ще направя, каквото ми е по силите, а то не е за пренебрегване, нали разбираш?

— Естествено — съгласи се Рон.

— Спечелил съм някои влиятелни приятели в този бизнес и те с радост ще подкрепят кампанията ти. Само трябва да им звънна по телефона.

Рон вежливо кимаше. Преди два месеца беше чел една статия в „Нюзуик“, в която се разказваше за огромните суми, които големите компании изсипваха във Вашингтон, за да защитават интересите си — и за политиците, които се възползваха от тях. Ръд оглавяваше списъка. Беше събрал над 11 милиона долара фонд за следващата си предизборна кампания, макар че такава изобщо не се задаваше. Дори самата мисъл за конкурент, който да се изправи срещу него, беше абсурдна. Големият бизнес го подкрепяше — банки, застрахователни агенции, петролни и въгледобивни компании, медии, отбранителна и фармацевтична промишленост. Нито един сектор от американската промишленост не беше успял да избяга от вездесъщите пипала на неговата мощна машина за набиране на средства.

— Благодаря — каза Рон, защото се почувства длъжен да каже нещо.

— Моите приятели могат да съберат много пари. Познавам лично и хората, които заемат най-важните постове. Губернатора, законодателите, кметовете. Познаваш ли Уилям Тейт Ферис?

— Не, сър.

— Той е началник на полицейските патрули в четвърти район на окръг Адамс, в твоя избирателен район. Два пъти съм измъквал брат му от затвора. Уили Тейт ще обиколи къщите по всички улици, ако му кажа. А по тези места няма по-влиятелен политик от него. Само трябва да му звънна, и печелиш окръг Адамс.

Той щракна с пръсти, все едно искаше да покаже колко е лесно.

— А познаваш ли Линк Кайзър? Шерифа на окръг Уейн?

— Мисля, че да.

— Линк също ми е стар приятел. Преди две години имаше нужда от нови патрулни коли, радиостанции, бронезилетки, пистолети и прочие. От местната управа не му даваха, така че той се обади на мен. Аз отидох в Министерството на вътрешната сигурност, поговорих с

някои приятели, извих някои ръце и изведнъж в окръг Уейн се появиха шест милиона долара за борба с тероризма. Купиха си повече патрулни коли, отколкото са полицаите с шофьорски книжки. Радиостанциите им са по-добри от тези, които използват във военноморския флот. И гледай какво стана — терористите дори не припарват до окръг Уейн!

Сенаторът се разсмя на собствената си шега и Рон се присъедини към него. Нямаше нищо по-смешно от това да се хвърлят на вятъра още няколко милиона долара на данъкоплатците.

— Ако ти трябва Линк, имаш го, а с него и окръг Уейн — обобщи Ръд и отпи голяма глътка от чая си.

Два окръга вече му бяха вързани в кърпа и Рон се замисли за останалите двацет и пет в южния избирателен район. Дали целият следващ час щеше да бъде посветен на други подобни истории за тях? Надяваше се, че не. Донесоха им супата.

— Тая Маккарти — продължи Ръд, докато сърбаше от супата — никога не е била от нашите.

Рон разбра, че с това се има предвид „от хората на сенатор Ръд“.

— Прекалено либерална е, а и, между нас казано, просто не ѝ отива черната тога. Схващаш ли накъде бия?

Рон кимна леко, загледан в супата си. Нищо чудно, че сенаторът предпочиташе да обядва сам. Рон си помисли, че дори не знае първото име на Маккарти. Всъщност не знаеше почти нищо за нея, освен че е жена и според него не става за тази работа.

За да отклони разговора от познатите на сенатора, Рон реши да зададе един поне донякъде интелигентен въпрос:

— Ами крайбрежието на Мексиканския залив? Не познавам почти никого там.

Както и очакваше, Ръд изпуфтя презрително. Никакъв проблем.

— Съпругата ми е от Бей Сейнт Луис — отвърна той, сякаш това беше достатъчно да гарантира изборната победа на избраника му.

— Ще ти осигуря военнопromoшления комплекс, корабостроителниците, НАСА — тези хора все едно са ми в джоба.

„Да, сигурно и те разправят така за теб — помисли си Рон. — Нещо като обща собственост.“

До чашата на сенатора избръмча мобилен телефон. Той погледна дисплея, намръщи се и каза:

— Трябва да вдигна. Търсят ме от Белия дом.

Изглеждаше раздразнен, че го прекъсват.

— Да изляза ли? — попита Рон.

Беше едновременно дълбоко впечатлен и ужасен, че може да чуе нещо съдбоносно, което в никакъв случай не бива да знае. Докато вдигаше телефона, Ръд му махна да си седне.

— Не, не.

Фиск се опита да се съсредоточи върху супата, чая и хляба и макар че никога нямаше да забрави този обяд, вече му се искаше да свърши по-бързо. Разговорът по телефона обаче продължи дълго. Ръд сумтеше, мърмореше нещо и по никакъв начин не издаваше точно каква криза предотвратява в момента. Сервитьорът отново се появи, за да им донесе рибата меч, която отначало цвърчеше от скарата, но бързо изстина. Бялото цвекло от гарнитурата плаваше в локвичка разтопено масло.

Когато се увери, че светът отново е в безопасност, Ръд затвори и заби вилицата си по средата на своята риба.

— Извинявай — каза. — Проклети руснаци. Както и да е, Рон, искам да се кандидатираш. Това е важно за целия щат. Трябва да стегнем нашия съд, ако искаме да постигнем нещо.

— Да, сър, но...

— Разполагаш с пълната ми подкрепа. Естествено, няма да има нищо черно на бяло, но и няма да пожая никакви усилия зад кулисите. Ще събера солидни суми за кампанията ти. Ще размахам камшика, ще извия ръцете на когото трябва и изобщо ще направя всичко, което е нужно. Това е моята игра, синко, не се съмнявай в мен.

— Ами ако...

— Никой не може да ме победи в щата Мисисипи. Питай губернатора. До изборите оставаха само два месеца, а той изоставаше с двайсет процента и се опитваше да свърши всичко сам. Твърдеше, че нямам нужда от помощ. Но аз отидох със самолета, поговорихме си малко, той си промени решението и спечели убедително. Не обичам да се занимавам с местни избори, но ще го направя. А тези избори са важни. Ти ще се справиш ли?

— Мисля, че да.

— Не бъди глупав, Рон. Няма да имаш друга такава възможност да направиш нещо велико. Помисли си, ти си само на възраст...

— Трийсет и девет — подсказа му Рон.

— На трийсет и девет още имаш жълто покрай устата, а ще влезеш във Върховния съд на щата Мисисипи! А веднъж като те вкараме там, няма излизане. Помисли си само.

— Мисля с всички сили, сър.

— Добре.

Телефонът отново избръмча — сигурно този път беше самият президент.

— Извинявай — каза Ръд и напъха едно огромно парче риба в устата си.

Третата и последна спирка от обиколката беше в офиса на „Мрежа за съдебна реформа“ на Кънектикът Авеню. Тони отново пое командването и набързо се справи с представянето и кратката встъпителна реч. Фиск отговори на няколко безобидни въпроса — много по-леки от онези, които му бяха отпратили религиозните шефове сутринта. Той отново остана със силното впечатление, че всичко е чиста формалност. Сякаш имаха нужда да видят своя кандидат на живо, но вече бяха взели решение още преди това. Разчитаха на Тони, а след като той го препоръчваше, значи и те щяха да го подкрепят.

Рон Фиск не знаеше, че цялата среща, която продължи четирийсет и една минути, е заснета от скрита камера, свързана с малка видеозала на горния етаж, където внимателно гледаше не друг, а Бари Райнхарт. Вече беше събрал дебело досие за Фиск, в което имаше снимки и всякакви отзиви, но имаше нужда да чуе гласа му, да види очите и ръцете му, да го чуе как отговаря. Наистина ли беше достатъчно фотогеничен, телегеничен, добре облечен и симпатичен? Имаше ли глас, на който можеш да се довериш? Говореше ли като интелигентен човек, или беше скучен? Притесняваше ли се от непознати, или беше спокоен и самоуверен? Поддаваше ли се на обработка, преди да бъде пуснат на пазара?

След петнайсет минути Бари беше убеден. Единственото отрицателно качество на кандидата беше известна нервност, но това беше нормално. Когато измъкнеш един човек от Брукхайвън и го изправиш да говори пред тълпа непознати хора в непознат град, няма нищо чудно, че ще се запъне няколко пъти. Но имаше хубав глас,

хубаво лице и приличен костюм. Бари със сигурност беше работил и с по-неподходящи претенденти.

Двамата никога нямаше да се срещнат лично — и както във всички останали кампании на Бари кандидатът никога нямаше да разбере кой дърпа конците.

Докато летяха обратно, Тони си поръча уиски с лимон и се опита да накара Рон също да изпие нещо, но той отказа и си поръча кафе. Беше идеалната обстановка за едно питие — на борда на луксозен частен самолет, с великолепна млада дама зад бара, след дълъг и напрегнат ден, далеч от всички познати и проблеми.

— Само кафе — каза Рон.

Въпреки обстановката той знаеше, че продължават да го преценяват. Освен това наистина беше въздържател. Не беше трудно да откаже.

Не че Тони беше чак толкова запален по алкохола. Той отпи няколко глътки от коктейла, разхлаби възела на вратовръзката си, настани се по-удобно и най-сетне подхвърли:

— Носят се слухове, че онази Маккарти доста сериозно си пийва.

Рон само сви рамене. Тези слухове не бяха стигнали до Брукхайвън. Всъщност Рон предполагаше, че поне 50 процента от жителите на градчето не знаят по име нито един от тримата съдии от техния избирателен район, какво остава да са запознати с добрите или лошите им навици.

Тони отново отпи от коктейла си, преди да продължи.

— И двамата й родители са били алкохолици. Естествено, те са родом от крайбрежието на Мексиканския залив, така че нищо чудно. Маккарти обича да посещава един клуб, казва се „Тюздис“. Знаеш ли го?

— Не.

— Чувал съм, че е нещо като пазар за хора на средна възраст, които си търсят сексуален партньор без обвързване. Не съм ходил.

Фиск не захвапа въдицата. Изглежда, се отегчаваше от такива слухове. Тони не се притесни. Дори се зарадва. Нека кандидатът да си остане на висота. Имаше си специални хора, които да се ровят в калта.

— От колко време познаваш сенатор Ръд? — попита Фиск, за да смени темата.

— Отдавна — отвърна Тони.

До края на краткия полет двамата разговаряха за големия сенатор и колоритната му кариера.

Рон веднага се отправи към къщи, все още замаян от досега с властта и нейните изкушения. Дорийн го чакаше, за да ѝ разкаже всичко. Вечеряха претоплени спагети, докато децата довършваха домашните си и се приготвиха за лягане.

Дорийн му зададе много въпроси и Рон се затрудни с някои от отговорите. Защо толкова много различни организации бяха готови да похарчат толкова много пари за един непознат и съвсем неопитен политик? Защото вярваха на преценката си. Защото предпочитаха интелигентни, амбициозни млади хора с правилни убеждения, необременени от миналото си. И ако Рон беше отказал, просто щяха да намерят друг на негово място. Бяха твърдо решени да спечелят в цялата страна. Движението им беше от национален мащаб и с национална важност.

Но всички съмнения на Дорийн се разсеяха, когато разбра, че нейният съпруг е обядвал в компанията на сенатор Майърс Ръд. Дватама взеха решение — щяха да се хвърлят в непознатия свят на политиката и да спечелят.

Бари Райнхарт хвана пътническият самолет до летище „Ла Гуардия“ в Ню Йорк, а оттам взе кола под наем до хотел „Мърсър“ в Сохо. Регистрира се, взе си душ и се преоблече с по-плътен вълнен костюм, защото синоптиците очакваха сняг. Прибра факса, който се беше получил за него на рецепцията, и измина пеш осем пресечки до малък вьетнамски ресторант близо до Гринидж Вилидж, който все още не фигурираше в пътеводителите. Мистър Трюдо обичаше да провежда дискретни срещи на това място. В ресторанта нямаше никого, а той беше подранил, така че се настани на бара и си поръча нещо за пиене.

Дребният колективен иск на Ф. Клайд Хардин не беше голяма новина в щата Мисисипи, но в Ню Йорк предизвика далеч повече емоции. Новината за иска беше публикувана във финансовите всекидневници, а сривалите се акции на „Крейн Кемикъл“ за пореден път пострадаха.

Мистър Трюдо беше прекарал целия ден в телефонни разговори и в крясъци по Боби Рацлаф. В началото на деня акциите на „Крейн Кемикъл“ се търгуваха между 18 и 20 долара, но новината за колективния иск ги удари с няколко долара. В края на деня се котираха вече за 14,50 долара, нов печален рекорд, и Карл се престори на силно разстроен от този факт. Боби Рацлаф, който вече беше взел назаем един милион долара от пенсионния си фонд, изглеждаше още по-потиснат.

Но истината беше, че колкото по-ниско падаха акциите, толкова по-добре. Карл искаше цената им да продължава да върви надолу. Вече беше загубил един милиард на хартия и можеше да си позволи да губи още, защото един ден щеше да си върне всичко — при това с лихвите. Тайно от всички, освен от двама банкери в Цюрих, Карл вече беше започнал да изкупува акциите на „Крейн Кемикъл“ посредством невероятно мъглява компания в Панама. Купуваше ги предпазливо, на малки партиди, така че да не наруши тенденцията към спад в цените.

Изкупуваше по пет хиляди акции в дните, когато на борсата беше тихо, и по двайсет хиляди в по-напрегнати дни — точно толкова, че да не привлича внимание. Скоро трябваше да излязат резултатите за печалбата на компанията за четвъртото тримесечие, а Карл беше започнал да подправя счетоводните отчети още от Коледа. Цената на акциите щеше да продължава да пада. А Карл щеше да продължава да ги изкупува.

Когато се стъмни, той изпрати Рацлаф вкъщи и върна няколко телефонни обаждания. В седем часа вечерта се вмъкна на задната седалка на бентлито и Толивър го закара във виетнамския ресторант.

Карл не беше виждал Райнхарт от първата им среща в Бока Ратоун през ноември миналата година — три дни след обявяването на присъдата. Двамата не общуваха по обикновената или електронната поща, не си изпращаха факсове и пратки с куриерски служби, не си говореха по стационарен или обикновен мобилен телефон. Вместо това и двамата имаха по един сигурен смартфон, с който се свързваха само помежду си, и веднъж в седмицата, когато имаше малко свободно време, Карл се обаждаше за новини.

Двамата минаха през една бамбукова завеса и влязоха в слабо осветена стаичка с една-единствена маса. Сервитьорът им донесе напитките. Карл беше подхванал обичайната тема за колективните искове и проклетите адвокати, които се занимаваха с тях.

— Вече се занимаваме с „жертви“, на които им тече кръв от носа или някъде ги сърби — оплака се той. — Всеки селяндур, който някога е минавал с колата си покрай завода, вече е подал иск срещу нас. Никой не помни доброто старо време, когато плащахме най-големите заплати в щата Мисисипи. Адвокатите подхранват масовата истерия и всички се състезават кой ще стигне най-бързо в съда.

— Може да стане и по-зле — отвърна Бари. — Знаем за още една група адвокати, които също събират клиенти. Ако и те подадат колективен иск, ще го добавят към първия. Но аз не се тревожа.

— Не се тревожиш? Естествено, нали не гориш с пари.

— Ще си върнеш всичко, Карл. Успокой се.

Двамата вече си говореха на малки имена, за да покажат колко са близки.

— Да се успокоя?! Акциите на „Крейн Кемикъл“ паднаха до четиринайсет и петдесет. Ако притежаваше двайсет и пет милиона от

тях, може би и ти щеше да се разтревожиш.

— Не, нямаше. Щях да започна да изкупувам.

Карл отпи от чашата си и отбеляза:

— Прекаляваш.

— Днес видях нашето момче. Обиколи Вашингтон. Изглежда супер — толкова е образцов, че страх да те хване. Интелигентен, добър оратор, запазва самообладание. Всички останаха впечатлени от него.

— Подписа ли?

— Ще го направи. Днес е обядвал със сенатор Ръд, а старият знае как да извива ръце.

— Майърс Ръд — каза Карл и поклати глава. — Какъв глупак!

— Така е, но поне винаги може да бъде купен.

— Всички могат да бъдат купени. Миналата година съм похарчил над четири милиона долара във Вашингтон. Раздавах пари като коледни сладки.

— И не се съмнявам, че Ръд е получил предостатъчно. Двамата с теб може и да знаем, че е тъпак, но хората в Мисисипи не го знаят. Там го почитат като цар. Ако той подкрепи нашето момче, ще победим.

Карл се измъкна от сакото си и го метна на един свободен стол. Свали си ръкавелите, нави си ръкавите — след като нямаше кой да го види, — разхлаби вратовръзката и се отпусна на стола. Отпи от скоча и подхвърли:

— Знаеш ли онази история за сенатор Ръд и Агенцията за защита на околната среда?

Всъщност беше сигурен, че не повече от пет души са я чували.

— Не — отвърна Бари, като разхлаби собствената си вратовръзка.

— Преди седем, може би осем години, още преди да заведат първото дело, Агенцията за защита на околната среда пристигна в Баумор и започна да прави обичайните си бели. Местните се оплакваха от години, но бързата реакция не е най-силната страна на Агенцията. Почовъркаха наоколо, направиха няколко изследвания и се стреснаха — отначало малко, после повече. Ние ги наблюдавахме през цялото време. Бяхме сложили хора навсякъде. Дори вътре в самата Агенция, по дяволите. Може би сме заобиколили някой и друг закон с нашите отпадъци, не знам, но накрая бюрократите побесняха. Започнаха да говорят за наказателно разследване, за намеса на прокуратурата и

прочие, все гадни неща, но все пак нищо не излизаше от Агенцията. Бяха обаче на ръба да изкарат всичко най-вече и да поставят всякакви искания — почистване за космическа сума, ужасяващи глоби, може би дори затваряне на завода. Тогава директор на „Крейн Кемикъл“ беше някой си Габард; сега го няма, но беше свестен човек и знаеше как да убеждава. Изпратих го във Вашингтон с празен чек. С няколко празни чека. Той се срещна с нашите лобисти и заедно основаха политически комитет, който уж трябваше да защитава интересите на химическата и пластмасовата промишленост. Начертах план, в който основната точка беше да привлечат сенатор Ръд на наша страна. В южните щати се страхуват от него и ако той реши, че трябва да разкара Агенцията за защита на околната среда, можеш да бъдеш сигурен, че това ще стане. Ръд отдавна е член на Комисията за разпределение на федералния бюджет, така че ако Агенцията заплаши да го атакува, той просто ще ги заплаши с орязване на бюджета. Сложна операция, но всъщност всичко беше много просто. Все пак говорим за Мисисипи, задния двор на Ръд, където никой друг няма повече контакти и влияние от него. И така, нашите хора от новия политически комитет се заеха да хранят и поят Ръд и той веднага разбра какво точно искат. Може да е тъпак, но толкова отдавна е в тази игра, че лично е написал повечето от правилата.

Донесоха им скариди и фиде, на които никой не обърна внимание. Двата се заеха с новите си питиета.

— Най-сетне Ръд реши, че му трябва един милион долара за предизборния му фонд, и ние се съгласихме да преведем парите през обичайните фалшиви корпорации и подставени лица, каквито използват и вие. Благодарение на Конгреса е законно, но всъщност си е жив подкуп. Ръд обаче поиска и нещо друго. Оказа се, че има някакъв леко слабоумен внук, който страда от странна мания по слоновете. Просто обожава слоновете. Налепил е снимки в цялата стая. Постоянно гледа видеофилми за диви животни. И така, сенаторът поиска да го заведем на истинско луксозно сафари в Африка, за да може да вземе внука си и да му покаже слоновете. Няма проблеми. После обаче Ръд реши, че сафарито всъщност ще допадне на цялото семейство, така че се наложи нашите лобисти да го уредят веднага. Двайсет и осем души, два частни самолета, петнайсет дни в африканската пустош, на диета от „Дом Периньон“, омари и стекове — и, разбира се, хиляда слона на

живо. Общата сметка излезе към триста хиляди, а сенатор Ръд дори не разбра, че аз съм я платил.

— Добра сделка.

— Абсолютно добра. Когато се върна от Африка, направо закопа Агенцията за защита на околната среда и те се разкараха от Баумор. Не можах да ни пипнат. А на всичко отгоре сенатор Ръд стана и нещо като специалист по всички африкански въпроси. СПИН, геноцид, глад, човешки права — разбира от всичко, каквото се сетиш, защото е прекарал две седмици в саваната на Кения, наблюдавайки дивите животни от задната седалка на ландроувър.

Двамата се засмяха и нападнаха скаридите.

— Свърза ли се с него, когато започна делото? — попита Бари.

— Не. Адвокатите поеха всичко. Спомням си, че веднъж си говорих с Габард за сенатор Ръд, но тогава и двамата мъдро се съгласихме, че политиката никога не бива да се смесва с правораздаването. И двамата бяхме сигурни в това. Колко сме грешали!

Продължиха да се хранят, но без особено желание.

— Нашето момче се казва Рон Фиск — съобщи Бари и подаде на събеседника си голям кафяв плик. — Вътре са основните факти. Има няколко снимки и биография, общо по-малко от осем страници, както поиска.

— Фиск, така ли?

— Точно така.

Майката на Бриана беше дошла на гости — правеше го два пъти в годината — и както винаги в такива случаи Карл настоя двете с дъщеря ѝ да използват имението в Хамптънс и да го оставят сам в града. Майката на Бриана беше с две години по-млада от Карл и си въобразяваше, че е достатъчно привлекателна за него. Той прекарваше в нейната компания по-малко от един час годишно, но всеки път се хващаше, че се моли Бриана да има по-различни гени. Ненавиждаше тази жена. Майката на лъскавата съпруга не означава автоматично лъскава тъща, която обикновено не крие повишения си интерес към парите. Карл мразеше всичките тъщи, които беше имал. Мразеше самата мисъл, че има тъща.

И така, двете заминаха. Мезонетът на Пето Авеню остана само за него. Бриана натовари в една каравана Садлър Макгрегър, бавачката руския, личната си асистентка, диетоложката си и една-две камериерки и всички заминаха за чудесната къща на острова, готови да я превземат и да започнат да измъчват обслужващия персонал.

Карл слезе от личния си асансьор, озова се лице в лице с „Малтретираната Имелда“, изруга по неин адрес, не обърна внимание на личния си камериер, освободи останалия персонал и когато най-сетне остана сам в спалнята, с огромно удоволствие се преоблече в пижама, халат и дебели вълнени чорапи. После си взе една пура, наля си малцово уиски и излезе на балкона, който гледаше към Пето Авеню и Сентръл Парк. Навън беше студено и ветровито — идеално.

Райнхарт го беше предупредил да не се занимава с подробностите от предизборната кампания.

— Не ти трябва да знаеш всичко — повтаряше той. — Повярвай ми. Това е моя работа, а аз съм много добър в работата си.

От друга страна, Бари Райнхарт никога не беше губил един милиард долара. Според една статия във вестника, посветена лично на Карл, само шест души в историята бяха губили един милиард в рамките на един ден. Бари никога нямаше да разбере унижението да паднеш толкова бързо и толкова отвисоко в този град. Приятелите му изведнъж започнаха да се крият. Вече никой не се смееше на остроумията на Карл. Голяма част от социалните кръгове сякаш се затвориха за него (макар че Карл знаеше колко временно е всичко това). Дори собствената му съпруга сякаш охладня и престана да го глези толкова. А най-вече, започнаха да го избягват хората, които наистина имаха влияние — bankerите, директорите на финансови фондове, инвестиционните гурута, елитът на Уолстрийт.

Лицето му поруменя от вятъра, докато бавно разглеждаше сградите по Пето Авеню. В много от тях живееха милиардери. Дали някой го съжаляваше, или всички се радваха на падението му? Карл знаеше отговора, защото самият той беше изпитвал голяма радост всеки път, когато някой друг се препънеше.

Посмейте се, момчета, помисли си той и отпи голяма глътка уиски. Смейте се колкото искате, защото аз, Карл Трюдо, вече имам ново тайно оръжие. Казва се Рон Фиск, млад и чудесен наивник, когото купих наистина евтино.

На три пресечки на север, на последния етаж на сграда, която Карл почти не виждаше, се намираше апартаментът на Пит Флинт — един от многобройните му врагове. Две седмици по-рано Пит се беше появил на корицата на влиятелното финансово списание „Хедж Фънд Рипортс“, издокаран в костюм на известен дизайнер, който не му стоеше добре. Очевидно беше започнал да напълнява. Статията възхваляваше Пит и неговия инвестиционен фонд и най-вече впечатляващите му финансови резултати за последното тримесечие на миналата година, които се дължаха основно на навременното му решение да се освободи от акциите на „Крейн Кемикъл“. Пит твърдеше, че е спечелил половин милиард долара благодарение на блестящата си прогноза, че делото срещу „Крейн Кемикъл“ ще завърши с обвинителна присъда. Името на Карл не се споменаваше в статията; нямаше нужда. Вече всички знаеха, че е загубил един милиард долара, а Пит Флинт твърдеше, че е прибрал половината от тях. Унижението беше повече от болезнено.

Но мистър Флинт не знаеше нищо за мистър Фиск. А когато чуеше за него, вече щеше да е твърде късно и Карл щеше да си е върнал всичко. И щеше да спечели много повече.

Зимната среща на Асоциацията на адвокатите от щата Мисисипи се провеждаше всяка година в Джаксън, в началото на февруари, докато законодателният орган на щата Мисисипи все още заседаваше. Срещата обикновено продължаваше един уикенд и включваше речи, семинари, политически дискусии и други подобни. И тъй като семейство Пейтън в момента бяха най-нашумелите адвокати в щата, колегите им искаха да ги чуят. Мери Грейс вежливо отклони поканата. Беше активен член на асоциацията, но не обичаше тези срещи. Адвокатите, които се събираха там, най-често се наливаха с коктейли и коментираха часове наред прочути процеси. Можеха да участват и жени, макар на това да не се гледаше с добро око. А и някой трябваше да остане вкъщи, за да се грижи за Мак и Лайза.

Уес неохотно се съгласи да отиде от името на двамата. Той също беше активен член на асоциацията, но зимните срещи обикновено бяха скучни. Летните се провеждаха на плажа и бяха по-забавни, предназначени за малки и големи. Семейство Пейтън вече бе участвало в две такива срещи.

Събота сутринта Уес отиде с колата до Джаксън и намери в центъра хотела, в който се провеждаше срещата. Паркира по-далеч, така че никой от колегите му да не види каква кола кара. Адвокатите бяха известни с лъскавите си автомобили и другите си скъпи играчки, така че Уес се срамуваше от очукания форд таурус, който за пореден път беше оцелял след пътуването от Хатисбърг. Не смяташе да остава за другия ден, защото не можеше да си позволи да плати сто долара за стая в хотела. Според някои изчисления той беше потенциален милионер, но три месеца след обявяването на присъдата продължаваше да брои всеки цент. А денят, в който щяха да получат парите от присъдата в Баумор, все още беше някъде в далечното бъдеще. Дори след като бяха произнесли присъдата, той продължаваше да се чуди как бе решил да се захване с това дело.

Обядът щеше да се проведе в голямата зала на хотела, която събираше двеста души. Докато се точеха предварителните обръщения,

Уес изучаваше гълпата от мястото си на подиума.

Колегите му винаги бяха създавали впечатление за колоритна сбирщина. Имаше каубои, радикали, застарели хипита, корпоративни акули, впечатляващи разбойници, рокери, църковни настоятели, консервативни добри момчета, мошеници, търсачи на дела, свързани с телесни повреди, познати лица от рекламните билбордове, жълтите издания и сутрешните блокове на телевизията. Бяха всичко друго, но не и скучни. През повечето време се сражаваха помежду си като роднини от голяма и скандална фамилия, но в нужния момент бяха способни да се обединят и да атакуват заедно крепостта на общия враг. Някои от тях бяха от големите градове, където воюваха за мащабни дела и богати клиенти, други бяха от малките градчета, където упражняваха уменията си пред простовати съдебни заседатели, които не бяха склонни да принуждават никого да се разделя с парите си. Някои имаха собствени частни самолети и обикаляха из цялата страна, докато съставят някой особено впечатляващ колективен иск. Други се отвращаваха от самата идея за колективни иски и влизаха в съда само по традиционния начин — един ищец, едно добре подготвено дело. Имаше и от новата порода адвокати предприемачи, които подаваха иски на едро и ги уреждаха с извънсъдебни споразумения, като рядко им се налагаше да се изправят срещу съдебни заседатели. Други живеяха заради тръпката от словесните битки в съдебната зала. Някои от тях работеха в кантори, където обединяваха финансите и талантите си, но този вид адвокати рядко успяваха да останат заедно. Така че повечето бяха самотни бойци, твърде ексцентрични, за да задържат многоброен персонал. Някои печелеха милиони, други едва свързваха двата края, но повечето изкарваха около 250 хиляди долара годишно. Някои бяха практически фалирали. Много живеяха ден за ден като на някакво безкрайно влакче в увеселителен парк, винаги готови да поемат нови рискове.

И ако имаха нещо общо помежду си, то беше яростното им чувство за независимост и готовността винаги да се изправят срещу по-големия враг, като Давид срещу Голиат.

В десния край на политическия спектър бяха парите, големият бизнес и безбройните организации, финансирани от него. Вляво от политическия център бяха малцинствата, профсъюзите, учителите и адвокатите, пледиращи в съда. От всички тях само адвокатите имаха

пари, но това бяха джобни пари в сравнение с финансите на едрия бизнес.

Макар че на Уес понякога му се искаше да ги хване и да ги удуши един по един, сред тях се чувстваше на мястото си. Те бяха неговите колеги, неговите братя по оръжие, и той им се възхищаваше. Понякога бяха арогантни, нахални и упорити като магарета. Често сами бяха най-големите си врагове. Но никой друг не се сражаваше така за обикновените хора.

Докато обядваха със студено пиле и още по-студени броколи, председателят на законодателната комисия доста вяло ги информира за актуалните законопроекти в щатския законодателен орган. Консерваторите отново бяха надигнали глава и натискаха за ограничаване на отговорността на големите компании и за съдебни заседания при закрити врати. След него се изказа председателят на политическата комисия, който беше по-голям оптимист. Изборите за Върховен съд бяха през ноември и макар че все още беше рано за окончателни прогнози, поне засега „добрите“ съдии, както на ниво съдебен процес, така и на ниво апелативен съд, изглежда, нямаше да срещнат сериозна конкуренция.

След замразен пай и кафе представиха Уес Пейтън и колегите му го посрещнаха с аплодисменти. Той започна с извинение, че партньорката му отсъства, макар тя да беше изиграла основната роля в съдебния процес в Баумор. Уес обясни, че съпругата му никак не искала да пропусне срещата, но трябвало да остане вкъщи при децата. После разказа за процеса „Бейкър“, присъдата по делото и текущото състояние на останалите искове срещу „Крейн Кемикъл“. Пред тази публика 41 милиона долара бяха невероятен трофей и всички бяха в състояние да го слушат с часове. Малцина от събраните адвокати бяха изпитвали тръпката от такава голяма победа, а всички присъстващи познаваха горчивия вкус на поражението.

Когато Уес завърши, последваха нови шумни аплодисменти, а след тях импровизирана игра на въпроси и отговори. Кои експерти се бяха оказали най-полезни с показанията си в съда? Какви бяха разходите по делото? (Уес учтиво отказа да им съобщи точната сума. Дори сред хора, известни с широките си пръсти, му беше неудобно да я обсъжда.) Докъде бяха стигнали преговорите за извънсъдебно споразумение, ако изобщо бяха провеждани такива? Как щеше да се

отрази изходът от делото на ответника? Какво ставаше с обжалването? Уес би могъл да говори с часове, а присъстващите щяха да го слушат с неотслабващ интерес.

По-късно следобед, когато обявиха (доста ранния) час за коктейли, отново му се наложи да вземе думата, за да отговори на още въпроси и да разсее още слухове. Група адвокати, които се канеха да атакуват някаква компания в северната част на щата по обвинение, че изхвърля токсични отпадъци, го нападна с настояване за полезни съвети. Можеше ли да хвърли едно око на документацията им? Да им препоръча експерти? Да дойде да погледне на място? Най-сетне Уес успя да им избяга и се отправи към бара, където се сблъска с Барбара Мелинджър — опитната и калена в битките председателка на асоциацията, която беше и главният им лобист.

— Имаш ли една минута? — попита тя и го поведе към един далечен ъгъл. — Дочух ужасен слух — заяви тя, като отпи от джина си и огледа тълпата.

Беше прекарала двайсет години в залите на щатския законодателен орган и нямаше равна на себе си, когато трябваше да долови някаква промяна в политическия пейзаж. По принцип не беше склонна да разпространява слухове. Чуваше всякакви неща, но когато споделяше някое от тях, то обикновено се оказваше сигурна информация.

— Канят се да атакуват Маккарти — продължи тя.

— Кой? — попита Уес, като застана до нея и също се загледа в тълпата.

— Обичайните заподозрени — Търговският съвет и онази група бандити.

— Те не могат да победят Маккарти.

— Нищо не им пречи да опитат.

— Тя знае ли? — попита Уес, забравил за содата си.

— Не, едва ли. Никой не знае.

— Имат ли кандидат?

— И да имат, не знам кой е. Но сте успяват да намират подходящи хора.

И какво точно се очакваше да направи или да каже Уес? Единствената защита в такъв случай беше набирането на средства за предизборна кампания, а той нямаше нито цент.

— Колегите знаят ли? — попита той и кимна към малките групички в залата.

— Още не. Засега изчакваме. Както обикновено, Маккарти няма никакви пари в банката. Съдиите от Върховния съд се смятат за недосегаеми, защото са над политиката, така че винаги се оказват неподготвени, когато изникне конкурент.

— Имаш ли план?

— Не. Засега чакам да видя какво ще стане. И се моля всичко да се окаже само слух. Преди две години, когато извадиха конкурент на Макълуейн, изчакаха до последната възможна минута, преди да го обявят, когато вече разполагаха с над един милион в банката.

— Да, но ние спечелихме тези избори.

— Точно така. И все пак не можеш да кажеш, че не беше ужасен.

— Повече от ужасен.

Едно застаряващо хипи с конска опашка се заклати към тях и извика:

— Направо им сритахте задниците!

Встъплението бе ясен знак, че колегата възнамерява да отнеме поне следващия половин час от живота на Уес. Барбара ловко се оттегли.

— Ще продължим този разговор — прошепна тя, преди да се разделят.

На път към къщи Уес се наслаждаваше на спомена за срещата в продължение на няколко километра, но после го налегнаха мрачни мисли. Разтревожи го слухът за Маккарти. Той нямаше никакви тайни от Мери Грейс и след вечеря двамата излязоха на дълга разходка. Рамона и децата останаха да гледат някакъв стар филм по телевизията.

Като всички добри адвокати семейство Пейтън внимателно следяха работата на Върховния съд. Четяха и обсъждаха всички негови решения — бяха си създали този навик още когато отвориша кантората и продължаваха да го спазват.

В миналото членовете на Върховния съд рядко се сменяха. Нови места за съдии се отваряха, когато някой от старите си отидеше от този свят, и временните назначения обикновено се превръщаха в постоянни. През годините губернаторите мъдро бяха избирали кого да назначават

във Върховния съд, така че той имаше отлична репутация. Шумните предизборни кампании бяха нещо нечувано. Съдиите се гордееха, че не се занимават с политика — нито в съда, нито в живота си. Но тези благородни времена си отиваха.

— И все пак ги победихме с Макълуейн — повтори Мери Грейс.

— Да, с преднина от три хиляди гласа.

— Няма значение, нали спечелихме.

Преди две години, когато политическите им противници устроиха засада на съдия Джими Макълуейн от Върховния съд, семейство Пейтън бяха затънали до гуша в процеса в Баумор и не можаха да му съдействат финансово. Вместо това посветиха малкото си свободно време на местния му предизборен щаб. Дори работиха в избирателни секции в изборния ден.

— Уес — каза тя. — Вече спечелихме делото. Няма да изгубим обжалването.

— Точно така — съгласи се той.

— Сигурно е само слух — заключи Мери Грейс.

Следващият понеделник следобед Рон и Дорийн Фиск се измъкнаха от Брукхейвън и отидоха с колата до Джаксън, за да се срещнат с Тони Закари. Бяха се уговорили за по-късен час, защото трябваше да се запознаят с няколко души.

Вече се бяха съгласили, че Тони е най-подходящ за официален шеф на предизборната кампания. Първият човек, когото им доведе в заседателната зала, беше предложеният от него финансов директор — безупречно облечен млад мъж, който имаше зад гърба си предизборни кампании в поне десет различни щата. Казваше се Ванкона и бързо и самоуверено им представи основите на финансовия план. Използваше лаптоп, свързан с проектор, така че всичко се прожектираше в ярки цветове на бял екран. Докладът му показваше, че очакват финансова подкрепа от спонсорите на кампанията в размер на 2,5 милиона долара. Повечето от тях бяха хората, с които Рон се беше запознал във Вашингтон. Ванкона приложи и дълъг списък на различните организации, които щяха да го подкрепят. Не запомниха имената на всички, но самият им брой беше впечатляващ. Освен това очакваха още 500 хиляди долара от индивидуални спонсори в избирателния

район — пари, които щяха да съберат, след като Рон тръгнеше на обиколката си и започнеше да печели нови приятели.

— Знам как да събера парите, които ни трябва — повтори няколко пъти Ванкона, без обаче да звучи надменно.

Три милиона долара беше вълшебната сума, която практически щеше да им гарантира победата. Рон и Дорийн останаха като зашеметени.

Тони ги наблюдаваше внимателно. Не бяха глупави. Просто можеха лесно да се заблудят, както и всеки друг при тези обстоятелства. Зададоха няколко въпроса, но само колкото да не мълчат.

Планът на Ванкона подробно представяше и всичките им бъдещи разходи. Клипове по телевизията и радиото, предизборни материали във вестниците и по пощата, разходи за пътуване, заплати (собствената му заплата беше 90 хиляди долара за целия период на кампанията), наем на офиси, печатни разходи за рекламни стикери, билбордове, коли под наем — всичко, от което щяха да имат нужда. Общо 2,8 милиона долара, което им осигуряваше известни средства за непредвидени разходи.

Накрая Тони побутна към тях две дебели папки с впечатляващи етикети, на които беше отпечатано:

ВЪРХОВЕН СЪД, ЮЖЕН РАЙОН, РОН ФИСК СРЕЩУ ШИЙЛА МАККАРТИ. СТРОГО ПОВЕРИТЕЛНО.

— Всичко е вътре — обясни той.

Рон прелисти няколко страници и зададе няколко безобидни въпроса.

Тони кимаше тържествено, сякаш въпросите бяха признак на невероятна проникателност.

Следващият посетител — Ванкона остана при тях, защото вече се смяташе за част от екипа — беше нахакана шейсетгодишна дама от Вашингтон, чиято специалност беше рекламата. Представи се като Кат, но имаше прекалено сложна фамилия. Рон погледна в бележника си, за да провери: Кат Брусар. Длъжността ѝ беше „рекламен директор“.

Откъде бе намерил тези хора Тони?

Кат беше болезнено енергична, както се полагаше на професионалист от големия град. Фирмата ѝ се занимаваше с

предизборни кампании и беше работила за повече от сто различни кандидати.

Рон искаше да попита колко от тях са спечелили, но Кат не спираше да говори, така че не оставяше място за въпроси. Според нея лицето и гласът му бяха „възхитителни“ и тя изобщо не се съмняваше, че ще „сглобят“ необходимите „визии“, за да предадат адекватно неговата дълбочина и искреност. Кат стратегически гледаше към Дорийн, докато говореше, и двете очевидно се разбираха по женски. Кат също зае мястото си в екипа.

За комуникациите щеше да се грижи друга фирма със седалище в Джаксън. Шефът на фирмата беше друга дама с впечатляващи ораторски способности, която се казваше Кендис Грум и — не особено изненадващо — също твърдеше, че има огромен опит в подобни кампании. Според нея в една успешна предизборна кампания на първо място беше координацията между всички участници.

В списъка на клиентите ѝ беше настоящият губернатор, както и — най-хубавото за десерт — самият сенатор Ръд. Кендис Грум работеше за него от десет години. Това беше предостатъчно.

След нея взе думата един анализатор, който се казваше Тедфорд и в рамките на пет минути успя да обясни, че е предвидил правилно резултатите в практически всички избори в най-новата история на САЩ. Беше от Атланта и като всички хора от големите градове, на които се налага да работят в провинцията, той непрекъснато напомняше на присъстващите, че наистина е от големия град Атланта. След двайсет минути досади на всички.

Оперативният координатор на кампанията не беше от Атланта, а от Джаксън. Казваше се Хобс и им се стори смътно познат — поне на Рон. Той се похвали, че успешно води предизборни кампании в този щат — понякога открито, понякога зад кулисите — поне от петнайсет години насам. Изброи всички кандидати, които бяха спечелили изборите благодарение на него, но пропусна да спомене останалите. Говореше пламенно като истински проповедник за нуждата от повсеместна демокрация, агитация от врата на врата и увеличаване на избирателната активност. Гласът му беше мазен, а очите му понякога горяха с нездрав блясък. Рон веднага го намрази. По-късно Дорийн си призна, че според нея е очарователен.

Два часа след началото на парада Дорийн беше почти припаднала от умора, а бележникът на Рон бе препълнен с безсмислените записки, които си водеше през цялото време, за да симулира участие.

Предизборният екип вече беше готов. Петима скъпо платени професионалисти. Шестима, ако се броеше и Тони, но неговото заплащане идваше директно от „Съдебно бъдеще“. Докато Хобс продължаваше да бръцолечи, Рон отново прегледа бележника си и забеляза, че заплатите на „експертите“ са по 200 хиляди долара, а на „консултантите“ — по 175 хиляди. Отбеляза си по-късно да разпита Тони по въпроса. Сумите му се струваха твърде високи, макар че какво ли разбираше той от финансирането на подобни кампании?

Най-сетне направиха пауза за кафе и Тони изведе останалите навън. Преди да си тръгнат, специалистите още веднъж ги увериха колко се вълнуват, че ще участват в предстоящата кампания, и им обещаха да се срещнат отново възможно най-скоро.

Когато Тони остана сам с клиентите си, изведнъж му пролича колко е уморен.

— Знам, че ви дойде в повече — въздъхна той. — Извинявайте за натоварената програма, но всички са заети, а нямаме време за губене. Реших, че е по-добре да отметнем всичко в една голяма среща, вместо в цяла поредица от по-малки.

— Няма проблеми — успя да отвърне Рон, след като отпи от кафето си и се съвзе малко.

— Не забравяй, че това е твоята кампания — продължи Тони съвсем сериозно.

— Наистина ли? — попита Дорийн. — На мен не ми изглежда така.

— Разбира се, че е така, Дорийн. Събрал съм най-добрия възможен екип, но ако поискате, можете да махнете всеки един от тях. Само кажете, и веднага ще се заема да намеря заместник. Има ли някой, който не ви допадна?

— Не, просто...

— Просто ни дойде в повече, това е — завърши Рон.

— Естествено — съгласи се Тони. — Все пак започваме голяма предизборна кампания.

— Не смятам, че е задължително всяка предизборна кампания да е толкова разточителна — каза Рон. — Знам, че съм новак в тези неща, но не съм толкова наивен. Преди две години, когато имаше избори за мястото на Макълуейн, конкурентът му събра и похарчи около два милиона долара, а кампанията му беше страхотна. А сега с лекота говорим за много повече пари. Откъде идват всички тези средства?

Тони веднага си сложи очилата за четене и се пресегна към една папка.

— Мислех, че вече уточнихме този въпрос. Ванкона обясни всички приходи.

— Мога да чета, Тони — отвърна рязко Рон. — Виждам имената и сумите. Но въпросът не е в това. Въпросът е защо тези хора са готови да снесат три милиона долара, за да подкрепят някакъв кандидат, когото дори не познават.

Тони бавно си свали очилата и въздъхна.

— Рон, колко пъти вече говорихме за това? Миналата година „Съдебно бъдеще“ похарчи почти четири милиона долара, за да изберат един кандидат в щата Илинойс. В Тексас похарчихме почти шест милиона. Да, сумите са скандално високи, но това е цената на сигурната победа. Искаш да знаеш кой подписва чековете? Хората, с които се запозна във Вашингтон. Движението за икономическо развитие. Консервативните християни. Лекарите, които страдат от системата на здравеопазването. Всички те настояват за промяна и са готови да си платят за нея.

Рон отново отпи от кафето си и погледна към Дорийн. Настъпи дълго мълчание.

Тони се размърда на мястото си, прокашля се и тихо продължи:

— Виж, ако искаш да се откажеш, просто кажи. Все още не е късно.

— Няма да се откажа, Тони — отвърна Рон. — Просто ми дойде в повече за един ден. Всички тези професионални консултанти...

— Аз ще се оправям с тях. Това е моя работа. Твоята работа е да тръгнеш на обиколка и да убедиш гласоподавателите, че ти си техният човек. Гласоподавателите никога няма да видят тези хора. Никога няма да видят и мен, слава богу. Защото ти си техният кандидат. Ти трябва да ги убедиш с твоето лице, твоите идеи, твоята младост и ентузиазъм. А не аз. Нито хората от екипа.

Умората ги надви и разговорът затихна. Рон и Дорийн взеха дебелия папки и се сбогуваха. Докато пътуваха към къщи, и двамата мълчаха, но не бяха мрачни. А когато пристигнаха в пустия Брукхайвън, отново бяха започнали да изпитват въодушевление при мисълта за предстоящото предизвикателство.

Почитаемият Роналд М. Фиск, съдия от Върховния съд на щата Мисисипи.

Късно сутринта в събота съдия Маккарти влезе в кабинета си, където нямаше никого. Прегледа пощата, докато включваше компютъра си. После провери служебната си електронна поща, където имаше само обичайните съобщения от съда. Накрая отвори и личната си поща. Имаше съобщение от дъщеря ѝ, която потвърждаваше поканата за вечеря в дома ѝ в Билокси. И две съобщения от двама различни мъже — с единия беше излизала, а другият все още си чакаше реда.

Беше облечена с джинси, маратонки и кафяво сако от туид, което ѝ беше оставил бившият ѝ съпруг преди много години. Във Върховния съд нямаше правила за облеклото през уикендите, защото тогава идваха само служителите.

Асистентът Пол безшумно се появи отнякъде и поздрави:

— Добро утро.

— Ти пък какво правиш тук? — попита тя.

— Обичайното. Чета документи.

— Има ли нещо интересно?

— Не.

Той подхвърли едно списание на бюрото ѝ и добави:

— Но се задава това. Може да излезе интересно.

— За какво става дума?

— Голямата присъда от окръг „Тумор“. Четирийсет и един милиона долара глоба за компанията. Делото от Баумор.

— А, да — каза тя и взе списанието.

Всички адвокати и съдии в този щат твърдяха, че познават някого, който знае нещо за присъдата по делото „Бейкър“. Пресата също се занимаваше подробно с процеса — особено след присъдата. Пол и другите служители често говореха за нея. Така че вече очакваха документите по обжалването да пристигнат след няколко месеца.

Статията в списанието подробно описваше токсичните отпадъци в Баумор и съдебния процес срещу отговорната за това компания. Имаше снимки от града — изглеждаше запустял, а витрините на

магазините по главната улица бяха запечатани с дъски. Имаше снимки на Мери Грейс, застанала пред оградата от бодлива тел пред завода на „Крейн Кемикъл“ и седнала с Джанет Бейкър под едно дърво, всяка с бутилка вода в ръка. Имаше и снимки на двайсет от предполагаемите жертви — чернокожи, бели, деца и старци. Но главният герой в статията определено беше Мери Грейс, на която в течение на текста се придаваше все по-голямо значение. Това беше нейното дело, нейната кауза. Баумор беше нейният роден град, където умираха нейни приятели.

Шийла прочете статията докрай и изведнъж реши да не стои в кабинета си. До Билокси имаше три часа път с кола. Тя си тръгна, без да се обади на никого, и пое на юг. Спря за бензин в Хатисбърг, а после импулсивно зави на изток, към окръг „Гумор“, за да задоволи любопитството си.

Когато беше съдия по някое дело, Шийла Маккарти често ходеше тайно до мястото на процеса, за да го види със собствените си очи. Неясните подробности около злополуката с цистерна на претъпкан мост се изясниха, след като прекара един час на моста — сама, посред нощ, на точното място на катастрофата. Защитата на обвиняем, който твърдеше, че е убил човек при самозащита, изведнъж рухна, след като тя лично мина по тясната уличка, където беше открито тялото. От един прозорец на стената блестеше лампа, която осветяваше мястото. По време на процес за загинал на железопътен прелез човек тя няколко пъти мина с колата си през същия прелез, през деня и през нощта, два пъти спира да изчака преминаващите влакове и накрая се убеди, че шофьорът сам си е виновен. Разбира се, в един процес истинността на фактите се преценява от съдебните заседатели, а не от съдията, но у нея често се проявяваше необяснимо любопитство, което я привличаше към местопрестъплението. Искаше да знае истината.

Баумор беше точно толкова мрачен, колкото беше описан в статията. Тя паркира зад една църква на две пресечки от главната улица, за да се разходи пеш из града. Не беше много вероятно да срещне друго червено беемве кабрио, а със сигурност не искаше да привлича внимание.

Движението по главната улица беше слабо дори за съботен ден. Половината витрини на магазините бяха запечатани, а от останалите само половината бяха отворени: аптека, магазин за стоки с намалени цени и няколко други малки магазинчета. Шийла спря пред кантората на „Ф. Клайд Хардин и съдружници“. Името на този адвокат също се споменава в статията.

Както и кафене „Бейбс“, където Шийла седна на бара с идеята да научи нещо повече за случая. И нямаше да остане разочарована.

Беше почти 2:00 ч. следобед и на бара нямаше никой друг. Двама механици от сервиза на „Шевролет“ бяха седнали за късен обяд в едно сепаре до витрината. В кафенето беше тихо и прашно, всичко имаше нужда от боядисване и ремонт и очевидно си беше същото, каквото е било преди десетилетия. Стените бяха покрити със стари програми на футболното първенство от 1961 г. насам, снимки на випуски от гимназията, пожълтели статии от вестници и всякакви други неща, които някой беше искал да покаже на хората. Имаше и голям надпис, който обявяваше: ИЗПОЛЗВАМЕ САМО БУТИЛИРАНА ВОДА.

Бейб се появи зад бара и дружелюбно се обърна към нея:

— Какво да ти донеса, скъпа?

Беше облечена с колосана бяла униформа, безупречно чиста престилка в бургундско червено с розов бродиран надпис „Бейб“, бял чорапогащник и бели обувки — сякаш беше излязла от някакъв филм от петдесетте. Всъщност сигурно наистина беше оттогава, макар че косата ѝ беше ярко боядисана. Цветът на косата почти съвпаднаше с цвета на престилката ѝ. Очите ѝ бяха обградени от ситна мрежа бръчици, като на стар пушач, но бръчките нямаша никакви шансове срещу дебелия слой фон дьо тен, с който ги покриваше всяка сутрин.

— Само вода — отвърна Шийла.

Стана ѝ любопитно за водата.

През повечето време Бейб работеше, без да откъсва замечтания си поглед от витрините на кафенето и улицата навън. Взе една бутилка и подхвърли:

— Не си оттук, нали?

— Само минавам — отвърна Шийла. — Имам роднини в окръг Джоунс.

Това наистина беше вярно. В съседния окръг Джоунс живееше нейна далечна леля, която може би още беше жива.

Бейб сложи пред нея малка бутилка с вода и обикновен етикет с надпис „Бутилирана за Баумор“. После подхвърли, че тя също има роднини в окръг Джоунс. Преди да се впуснат в обсъждане на генеалогията, Шийла бързо смени темата. В щата Мисисипи рано или късно се оказва, че всички са роднини помежду си.

— Какво е това? — попита тя и погледна бутилката в ръката си.

— Вода — отвърна неразбиращо Бейб.

Шийла вдигна бутилката, за да прочете етикета. Бейб продължи:

— Водата в Баумор винаги е бутилирана. Карат я с камион от Хатисбърг. Водата от нашия водопровод не става за пиене. Замърсена е. Ти откъде си?

— От крайбрежието.

— Не си ли чувала за водата в Баумор?

— Не, извинявай. — Шийла отвори бутилката и отпи. — Има си вкус на вода.

— Трябва да пробваш другата.

— Защо, какво не е наред с нея?

— Божичко, скъпа! — възкликна Бейб и се озърна, за да провери дали някой друг е чул въпроса. Нямаше никой, така че тя си отвори диетична безалкохолна напитка и се настани на бара срещу Шийла, преди да продължи:

— Не си ли чувала за окръг „Гумор“?

— Не.

Бейб отново я погледна невярващо.

— Ами това сме ние. В този окръг броят на ракови болните е най-висок за страната, защото питейната вода е замърсена. Преди тук имаше химически завод, „Крейн Кемикъл“, някакви баровци от Ню Йорк. В продължение на много години — двайсет, трийсет, четирийсет, зависи на кого вярваш — изхвърляха всякакви токсични мръсотии, с извинение, в няколко ями зад завода. Стотици, хиляди варели, цели тонове отпадъци, които в крайна сметка се просмукаха в подземното водохранилище, което градът, управляван от истински тъпаци, построи в края на осемдесетте. Така че питейната вода първо посивя, а после пожълтя. Сега вече е кафява. Отначало започна да мирише странно, после да вони. Цели години се борихме с градската управа да вземат мерки, но те не ни обръщаха внимание. Както и да е, въпросът с водата стана много сериозен, а после дойдоха и истинските проблеми. Хората

започнаха да умират. Ракът се разпространи като чума. Всичко живо измираще. И още умират. Инес Пърдю почина през януари. Мисля, че беше шейсет и пета поред. Нещо такова. Всичко се изясни на процеса.

Бейб спря да огледа двама минувачи отвън на тротоара. Шийла бавно отпи от водата си и попита:

— Какъв процес?

— И за процеса ли не си чувала?

Шийла невинно сви рамене и повтори:

— Аз съм от крайбрежието.

— Божичко! — възкликна Бейб и премести тежестта си от левия на десния лакът. — Слушай тогава. С години се говореше за съдебен процес. Тук идват всички адвокати да пият кафе и да си говорят, а тях очевидно никой не ги е научил да шепнат. Така че чувах всичко. И още чувам. Дълго време за нищо друго не говореха. Канеха се да съдят „Крейн Кемикъл“ за какво ли не, но отначало нищо не се случваше. Според мен просто се уплашиха да атакуват голяма химическа компания с много пари и много скъпи адвокати. Така че нашите спряха да говорят за това, но ракът не спря. Децата умираха от левкемия. Хората имаха тумори в бъбреците, черния дроб, жлъчката, стомаха — беше ужасно, скъпа. „Крейн Кемикъл“ направиха цяло състояние от пестицид, наречен „Пиламар 5“, който е забранен от двайсет години насам. Забранен е в Щатите, но не и в Гватемала и други подобни места. Така че те го произвеждаха тук, изнасяха го в банановите републики, а там го използваша за плодовете и зеленчуците и в крайна сметка ги внасяха обратно при нас. Това също излезе наяве на процеса и доколкото разбрах, точно този факт е разгневил съдебните заседатели. Няма спор, че накрая побеснях.

— Къде се гледаше делото?

— Ти сигурна ли си, че нямаш роднини тук?

— Сигурна съм.

— И нямаш приятели в Баумор?

— Не.

— И не си репортер, нали?

— Не. Само минавам.

След като се увери в искреното ѝ любопитство, Бейб дълбоко си пое дъх и продължи:

— Добре, значи накрая преместиха делото да се гледа в Хатисбърг, което беше умно от тяхна страна, защото, ако се гледаше в Баумор, съдебните заседатели щяха да поискат смъртна присъда за „Крейн Кемикъл“ и мошениците, които я управляват. Съдия беше Харисън, един от любимите ми. Окръг Кеъри е в неговия район и той от години се храни тук. Доста обича жените, но няма проблеми. И аз обичам мъжете. Както и да е, дълго време адвокатите само си приказваха, но никой не посмя да се изправи срещу „Крейн Кемикъл“. После обаче едно местно момиче, млада жена, представи си, от нашите хора, реши да рискува и заведе дело. Мери Грейс Пейтън — израснала е на два километра от града. Завърши с отличие местната гимназия. Помня я още от малка. Баща ѝ, мистър Труман Шелби, още минава от време на време. Много го обичам това момиче. Мъжът ѝ също е адвокат, двамата работят заедно в Хатисбърг. Та те заведоха дело от името на Джанет Бейкър, една сладурана, която загуби и мъжа си, и малкото си момче — и двамата починаха от рак в рамките на осем месеца. „Крейн Кемикъл“ се бориха яростно. Ако се съди по колите им, сигурно бяха довели стотина адвокати. Процесът продължи с месеци и чух, че семейство Пейтън едва не са фалирали. Но накрая спечелиха. Съдебните заседатели наказаха „Крейн Кемикъл“. Четирийсет и един милиона долара. Не мога да повярвам, че не си чувала за това. Всички са чували. Преди Баумор все едно го нямаше на картата! Искаш ли нещо за хапване, скъпа?

— Може ли сандвич със сирене?

— Естествено. — Бейб подхвърли две филии бял хляб на скарата, без да прекъсва историята си. — Сега „Крейн Кемикъл“ ще обжалват и аз всяка нощ се моля семейство Пейтън да спечелят. А адвокатите отново се появиха и започнаха да търсят нови жертви. Чувала ли си за Клайд Хардин?

— Не, никога.

— Кантората му е през седем входа вляво от кафенето, винаги си е била там. Пие кафе в осем и половина сутринта. Той е окей, но жена му е мръсница. Както и да е, Клайд не смее да влиза в съда, така че се свърза с някакви големи мошеници от Филадельфия — голямата Филадельфия в щата Пенсилвания, не нашата в Мисисипи — и заедно са подали колективен иск от името на голям брой безделници, които също искат да се включат в шоуто. Носят се слухове, че един от така

наречените им клиенти дори не живее тук. Просто търсят начин да спечелят малко пари.

Бейб разпечата две парчета сирене чедър за сандвичи и ги сложи върху хляба.

— Искаш ли майонеза?

— Не.

— А пържени картофи?

— Не, благодаря.

— Така или иначе, градът вече е разделен. Хората, които наистина са болни, се ядосват на новите жертви, които само се преструват. Парите много променят, да знаеш. Всеки се опитва да спечели нещо на чужд гръб. А някои от адвокатите смятат, че „Крейн Кемикъл“ накрая ще се предаде и ще предложи извънсъдебно споразумение, за да се отърве. Някои хора ще забогатееят. Някои адвокати ще забогатееят още повече. Но други смятат, че компанията никога няма да се предаде. Досега не са се отказвали от нищо. Преди шест години, когато се заговори за процеса, един уикенд просто затвориха завода и избягаха в Мексико, където могат да си изхвърлят каквото си искат и никой не им пречи. Мексиканците сигурно мрат като мухи. Това, което направи „Крейн Кемикъл“, е престъпление. Унищожиха този град.

Когато хлябът се изпече почти до черно, Бейб сложи двете филии една върху друга, срязва ги по диагонал и ги сервира с резенче кисела краставичка.

— А какво стана с работниците в „Крейн Кемикъл“? — попита Шийла.

— Прецакаха ги. Много ясно. Повечето от тях заминаха да си търсят работа. Тук няма много работни места. Някои бяха добри хора, други знаеха какво става и си мълчаха. Страхуваха се да не ги уволнят, ако се разприказват. Мери Грейс успя да убеди някои от тях да свидетелстват на делото. Някои казаха истината. Други излъгаха, но доколкото разбрах, Мери Грейс ги разкъсала на парчета. Не съм гледала делото, но почти всеки ден ми разказваха. Целият град беше на нокти. Имаше един тип, Ърл Крауч, който дълги години управляваше завода. Изкарвал добри пари и се говори, че „Крейн Кемикъл“ го подкупили, когато решили да избягат. Крауч е знаел всичко за токсичните отпадъци, но не си призна. Излъга, без да му мигне окото.

Това беше преди години. После казаха, че изчезнал при загадъчни обстоятелства. Мери Грейс не можа да го открие, за да свидетелства. Няма го. Безследно изчезнал. Дори от „Крейн Кемикъл“ не можаха да го намерят.

Бейб остави последните си думи да се носят във въздуха, докато провери дали монтьорите от сервиза на „Шевролет“ не искат нещо. Шийла се зае със сандвича си, като се преструваше, че не се интересува чак толкова от цялата история.

— Как е сандвичът? — попита Бейб, когато се върна.

— Страхотен. — Шийла отпи глътка вода и зачака продължението на разказа.

Бейб се приведе към нея и заговори по-тихо.

— В Пайн Гроув живее едно семейство, казват се Стоун. Опасни личности. Постоянно влизат в затвора за кражби на коли и други подобни. Не са хора, с които искаш да имаш проблеми. Преди четири-пет години едно от техните момчета се разболя от рак и умря. Семейство Пейтън им станаха адвокати. И така, доколкото разбрах, братята Стоун са открили мистър Ърл Крауч, който се криел някъде в Тексас, и му отмъстили. Това е само слух, разбира се, и никой не знае подробности. Но няма да се изненадам, ако е вярно. Никой не се закача със семейство Стоун. Хората са бесни. Споменеш ли „Крейн Кемикъл“ в този град, всеки налита на бой.

Шийла нямаше такива намерения. Освен това не смяташе и да продължава проучването си. Монтьорите се изправиха, протегнаха се, взеха си по една клечка за зъби и се отправиха към касата. Бейб ги посрещна, за да им вземе парите (по 4 долара на човек) и да ги обсипе с шеговити обиди. Защо работеха в събота? Какво си мислеше техният шеф, че ще забогатее ли? Шийла успя да изяде около половината от сандвича си.

— Искаш ли още един? — попита Бейб, когато се върна на мястото си.

— Не, благодаря. Трябва да тръгвам.

В кафенето се появиха двама тийнейджъри и се настаниха на една маса. Шийла плати сметката, благодари на Бейб за интересния разговор и обеща пак да мине. После се върна в колата и половин час кръстосва из града. В списанието пишеше за Пайн Гроув и пастор Дени От. Шийла бавно обиколи църквата и остана шокирана от

състоянието ѝ. Описанието в статията беше твърде меко. След това тя продължи към изоставената индустриална зона и завода на „Крейн Кемикъл“ — мрачен и призрачен, скрит зад оградата от бодлива тел.

След като прекара два часа в Баумор, Шийла си тръгна, като се надяваше никога повече да не дойде отново. Вече разбираше гнева, който беше довел до тази присъда, но съдиите не биваше да се поддават на емоциите си. Нямаше почти никакво съмнение, че „Крейн Кемикъл“ бяха извършили лоши неща, но въпросът беше дали може да се докаже връзката между техните действия и раковите заболявания. Съдебните заседатели от процеса сигурно са смятали така.

И съвсем скоро съдия Маккарти и осемте ѝ колеги от Върховния съд трябваше да решат дали са били прави.

Движението ѝ беше проследено до дома ѝ. Съдия Маккарти живееше на три пресечки от залива Билокси. Тя остана в дома си шейсет и пет минути, после отиде с колата си до къщата на дъщеря си на Хауард Стрийт. След дълга вечеря с дъщеря си, зет си и двете си малки внучета тя се прибра вкъщи и прекара вечерта очевидно сама. В десет сутринта в неделя се срещна на ранен обяд с приятелка в „Гран Казино“. Проверката на регистрационния номер на колата на приятелката показа, че тя е известен бракоразводен адвокат, така че двете сигурно се познаваха отдавна. След обяда Маккарти се върна в дома си, преоблече се в джинси и отново излезе, с голям сак. Потегли към Джаксън с колата си и пристигна в апартамента, който държеше там, в 4:10 ч. следобед. Три часа по-късно един мъж, който се казваше Кийт Крисчън (бял, четирийсет и четири годишен, разведен, преподавател по история) се появи с голямо количество китайска храна. Той остана в апартамента на съдийката до седем часа на следващата сутрин.

Тони Закари състави доклада лично, като с отвращение го напечата на лаптопа си. Мразеше да пише на клавиатура още отпреди появата на интернет и оттогава чувствата му не се бяха променили особено. Но тези подробности не можеха да бъдат поверени на никой друг — нито на асистент, нито на секретарка. Темата беше строго секретна. Освен това докладите не биваше да се изпращат нито по

електронната поща, нито по факса. Мистър Райнхарт настояваше да му ги изпращат чрез „Федерал Експрес“.

ЧАСТ ВТОРА КАМПАНИЯТА

В старинния град Начес под една стръмна скала до брега на реката има парче земя, което местните наричат „Под хълма“. Това място има дълга и колоритна история, която датира още от ранните дни на пътуванията с параходи по река Мисисипи. В града се събирали всякакви авантюристи — търговци, спекуланти, капитани, землемери и картоиграчи на път за Ню Орлиънс. И тъй като бил място, където парите бързо сменяли собствениците си, градът също така привличал разбойници, скитници, мошеници, контрабандисти на алкохол и оръжие, проститутки и всякакви други отрепки от подземния свят. Начес бил богат на памук, по-голямата част от който се търгувала и транспортирала от пристанището, „Под хълма“. Лесните пари породили нуждата от барове, заведения за комар, публични домове и нощни приюти. Младият Марк Твен често спирал в града, когато работел като лоцман на параход. След това обаче Гражданската война сложила край на движението по реката. Унищожила както богатствата на град Начес, така и легендарния му нощен живот. „Под хълма“ опустял и западнал задълго.

През 1990 г. щатският законодателен орган на Мисисипи одобри закон, разрешаващ хазарта на увеселителни плавателни съдове — корабчета, които да кръстосват нагоре-надолу по реката, докато пътниците им (предимно пенсионери) играят на бинго и блекджек. Бизнесмени от цялото поречие на Мисисипи се втурнаха, да организират плаващите казина. Забележителното в цялата история беше, че в закона всъщност нямаше изискване плавателните съдове да напускат брега. Нито пък да имат някакъв двигател, който да осигурява движението им по реката. Стига да бяха на вода — в реката или някой от притоците ѝ, в блатата покрай брега и в изкуствените канали — според новия закон те бяха плавателни съдове. „Под хълма“ преживя кратък период на разцвет.

За съжаление още по-щателното проучване на новия закон в щата Мисисипи демонстрира, че законът всъщност разрешава и хазарт в истински казина, точно както в Лае Вегас, така че само след няколко

години тази процъфтяваща индустрия вече се беше преместила на сушата — в градовете по крайбрежието на Мексиканския залив и в окръг Тюника, близо до Мемфис. Начес и останалите градчета на брега на реката пропуснаха вълната, но успяха да запазят няколко от старите си „кораби“ за хазарт, неподвижно закотвени на брега както винаги.

Едно от казината се казваше „Лъки Джек“. Една вечер Клийт Коули седеше на любимата си маса за блекджек с любимото си крупие, приведен над купчина чипове от по 25 долара, и пиеше ром със сода. Беше спечелил 1800 долара и вече беше време да спре да играе. Постоянно поглеждаше към входа на казиното, откъдето очакваше да се появи човекът, с когото имаше среща.

Коули беше дипломиран адвокат. Имаше диплома за юрист и разрешително за практикуване на професията, фигурираше в телефонния указател, на вратата на офиса му имаше табелка „Адвокат“, вътре седеше секретарка, която вдигаше телефона и вяло поздравяваше с „Добър ден, адвокатска кантора“, а визитните му картички съдържаха всички необходими данни. Но Клийт Коули не беше адвокат в истинския смисъл на думата. Нямаше почти никакви клиенти. Не беше в състояние да напише завещание, нотариален акт или договор дори ако насочеха пистолет в лицето му. Не обичаше да ходи в съда и мразеше повечето от останалите адвокати в Начес. Клийт просто беше едър и шумен пияница (и адвокат), който печелеше повече пари в казината, отколкото в кантората си. Веднъж се беше забъркал в политиката и без малко да го съдят. Друг път се беше хванал с някакви държавни поръчки и пак едва му се размина. Когато беше още млад, малко след като завърши колежа, дори беше станал дилър на трева, но рязко прекрати тази кариера, след като откриха мъртъв един от партньорите му. Нещо повече — това събитие дори го подтикна да започне да съдейства на полицията като агент под прикритие. Междувременно завърши право вечерно и на четвъртия опит най-после успя да вземе изпита за адвокат.

Той заложи двойно на осмица и тройка, изтегли вале и спечели още 100 долара. Любимата му сервитьорка му донесе нов коктейл. Никой не прекарваше повече време в „Лъки Джек“ от мистър Коули. За

него персоналът беше готов на всичко. Той хвърли поглед към вратата, погледна часовника си и продължи да играе.

— Очаквате ли някого? — попита го крупното Айвън.

— Щях ли да ти кажа, ако беше така?

— Май не.

Човекът, когото очакваше Клийт, също се беше разминавал на косъм със съда няколко пъти. Познаваха се почти от двайсет години, но в никакъв случай не можеха да се нарекат приятели. Днес щяха да се срещнат за втори път през живота си. Първата им среща беше протекла достатъчно успешно, за да се стигне до тази.

Айвън беше събрал общо четиринайсет бройки от картите си, после изтегли дама и изгоря. Така Клийт спечели още 100 долара. Имаше си правило. Спираше да играе, когато спечелеше 2000 долара, както и когато загубеше 500. Движеше ли се в тези граници, можеше да играе и да пие по цяла нощ. Данъчните нямаха представа, че в казината си докарва по осемдесет хиляди долара допълнително на година. Освен това ромът беше безплатен.

Той подхвърли два чипа на Айвън и се зае със сложната задача да отлепи едрото си тяло от високия стол.

— Благодаря ви, мистър Коули — каза Айвън.

— За мен беше удоволствие — отвърна Клийт и прибра останалите чипове в джобовете на светлокафявия си костюм.

Винаги беше с кафяв костюм и лъснати каубойски ботуши. Беше висок метър и деветдесет и два и тежеше поне сто и двайсет килограма — никой не знаеше колко точно, — но беше по-скоро як, отколкото дебел. Отправи се към бара с тежка стъпка — човекът за срещата беше пристигнал. Марлин беше седнал на маса в ъгъла, от която се виждаше цялото заведение. Не се поздравиха и дори не показаха, че са се забелязали. Клийт се отпусна на един стол срещу него и измъкна пакет цигари. Сервитьорката им донесе напитките.

— Донесох парите — каза най-сетне Марлин.

— Колко?

— Предложението ни е същото, Клийт. Нищо не се променя. Просто чакаме да кажеш „да“ или „не“.

— И аз пак ще попитам същото. Кой сте „вие“?

— Не съм аз. Аз съм независим предприемач, който получава пари за добре свършена работа. Не съм на заплата при никого. Наеха

ме да те привлека за кампанията, а ако ти откажеш, вероятно ще трябва да намеря някой друг.

— Кой ти плаща?

— Поверителна информация, Клийт. Миналата седмица ти го обясних поне десет пъти.

— Така е. Може би съм малко по-тъп. Или пък съм малко нервен. Може би просто искам да получа някакви отговори. Ако не стане, няма да участвам.

Съдейки по резултата от първата им среща, Марлин се съмняваше, че Клийт Коули в крайна сметка ще се откаже от 100 хиляди долара в брой в небелязани банкноти. Марлин все едно ги беше сложил на масата. Сто хиляди долара, за да влезе в предизборната надпревара и да предизвика малко хаос. От Коули ставаше страхотен кандидат — шумен, скандален, колоритен и способен да изрече каквото си иска, защото не му пукаше за крайния резултат. Беше типичен антиполитик, в когото медиите щяха да се влюбят от пръв поглед.

— Ето какво ще ти кажа — започна Марлин и за пръв път погледна Клийт в очите. — Преди петнайсет години в един окръг далеч отгук една вечер млад мъж и семейството му се прибирали от църква. Все още не знаели, но през това време двама чернокожи бандити били влезли в къщата им, много хубава къща между другото, и обирали каквото сварят. Били надрусани с крек, носели по един пистолет във всеки джоб и изобщо били много гадни. Когато младото семейство влязло в дома си и ги изненадало по средата на обира, ситуацията излязла извън контрол. Първо изнасилили момичетата. После застреляли всички в главата и накрая запалили цялата къща. Ченгетата ги хванали още на следващия ден. Изтръгнали пълни самопризнания, а освен това имало и вещественни доказателства с ДНК, пълна програма. Оттогава двамата лежат в „Парчман“ и чакат изпълнение на смъртните си присъди. Оказа се, че семейството на младия мъж е доста богато. Баща му получи нервна криза и се побърка, горкият. Но сега се оправя и е бесен. Не може да повярва, че онези бандити все още са живи. Бесен е, защото любимият му щат никога не екзекутира никого. Ненавижда цялата съдебна система и в частност — деветимата почитаеми съдии от Върховния съд в този щат. Ето този човек, драги ми Клийт, осигурява парите.

Всичко това беше лъжа, разбира се, но лъжите бяха част от работата му.

— Хубава история — кимна Клийт.

— Парите не са никакъв проблем за него. Твои са, ако се включиш в предизборната надпревара и не говориш за нищо друго, освен за смъртното наказание. По дяволите, дори не е толкова трудно. В този щат хората поначало обичат смъртното наказание. Имаме проучвания, според които почти 70 процента от хората го подкрепят и се притесняват, че държавата не го прилага достатъчно често в щата Мисисипи. За което са виновни точно съдиите във Върховния съд. Целта на играта е съвсем ясна.

Клийт продължаваше да кима. През цялата седмица не беше мислил почти за нищо друго. Целта на играта наистина беше съвсем ясна, а Върховният съд представляваше идеална мишена. Тези избори щяха да бъдат голям купон.

— Спомена някакви организации — подхвърли той и пресуши двойния си ром.

— Има няколко, но две от тях са най-активни. Едната се казва „Будни жертви“ — организация на хора, загубили близките си, без системата да е направила нищо. Не са много, но дават всичко от себе си. Между нас казано, нашият мистър Х финансира и тази организация. Другата се казва Коалиция за прилагане на закона — съвсем законна и също с голямо влияние. И двете веднага ще те подкрепят, ако се кандидатираш.

Клийт отново кимна, ухили се и проследи с поглед една сервитьорка, която носеше табла с коктейли.

— Какъв баланс! — отбеляза на глас, достатъчно силно, за да го чуе.

— Нямам какво повече да добавя — завърши Марлин, без да го притиска.

— Къде са парите? — попита Клийт.

Марлин си пое дълбоко дъх и не успя да скрие усмивката си.

— В багажника на колата ми. Половината, петдесет хиляди в брой. Вземи ги сега, а другата половина в деня, в който обявиш кандидатурата си.

— Става.

Двамата си стиснаха ръцете и отново се хванаха за чашите. Марлин извади ключовете на колата от джоба си.

— Колата ми е зелен мустанг с черен покрив, вляво от входа. Вземи ключовете и отиди някъде, за да си прибереш парите. Ще те чакам тук и ще играя блекджек, докато се върнеш.

Клийт взе ключовете, с мъка се изправи и се запрепъва към изхода.

Марлин изчака петнайсет минути, после позвъни на Тони Закари по мобилния си телефон.

— Май вече имаме един кандидат — съобщи той.

— Взе ли парите? — попита Тони.

— В момента ги прибира, но, да, повече няма да видиш тези пари. Подозирам, че част от тях в крайна сметка ще се озоват в „Лъки Джек“, но, така или иначе, той ще участва.

— Отлично.

— А този тип ще бъде страхотен, нали си представяш? Репортерите ще се влюбят в него.

— Да се надяваме. Ще се видим утре.

Марлин си намери място на една маса с чипове от по пет долара и успя да загуби сто долара за половин час.

После Клийт се върна — ухилен до уши, сякаш беше най-щастливият човек в Начес. Марлин не се съмняваше, че багажникът на колата му вече е празен.

Двамата се върнаха на бара и продължиха да пият до полунощ.

Две седмици по-късно Рон Фиск се прибираше от тренировката по бейзбол, когато мобилният му телефон звънна. Рон беше треньор на отбора, в който играеше синът му Джош; казваха се „Рейдърс“ и след една седмица щяха да изиграят първия си мач от първенството в детската лига. Джош седеше на задната седалка с двама от съотборниците си — потен, мръсен и ужасно щастлив.

Отначало Рон не обърна внимание на телефона, после погледна кой го търси. Беше Тони Закари. Говореха по телефона поне два пъти на ден.

— Здравсти, Тони — каза той.

— Рон, имаш ли една минута?

Тони винаги задаваше този въпрос, все едно нямаше нищо против да звънне отново по-късно. Но Рон вече беше установил, че Тони никога не възнамерява да звънне по-късно. Всичките му обаждания бяха спешни.

— Да, разбира се.

— Опасявам се, че се появи малък проблем. Изглежда, в тези избори ще участват повече хора, отколкото смятахме първоначално. Слушаш ли?

— Да.

— Току-що разбрах от надежден източник, че някаква откачалка на име Клийт Коули от Начес утре смята да обяви кандидатурата си за върховен съдия на мястото на Шийла Маккарти.

Рон дълбоко си пое въздух, после зави и паркира на улицата зад бейзболното игрище.

— Добре, слушам те.

— Чувал ли си нещо за него?

— Не — отвърна Рон.

Познаваше няколко адвокати в Начес, но не и този.

— И аз не го знам. В момента го проверяваме. Предварителните данни не са много обещаващи. Работи самостоятелно и няма сериозна репутация, поне не като адвокат. Преди осем години са му отнели адвокатското разрешително за шест месеца заради пренебрегване на клиенти. Два пъти се е развеждал. Не е обявявал фалит. Веднъж е наказван за шофиране в нетрезво състояние, в досието му нямало друго. Засега не знаем нищо повече, но продължаваме да ровим.

— Какво променя това?

— Не знам. Ще почакаме и ще видим. Ще ти се обадя, когато разбере нещо повече.

Рон закарва приятелите на Джош по домовете им, после потегли към къщи, за да разкаже на Дорийн. Докато вечеряха, двамата притеснено разговаряха, а после останаха будни до късно, за да обсъждат различни варианти.

В десет часа следващата сутрин Клийт Коули паркира в края на главната улица, точно пред сградата на Върховния съд. Зад него спряха два микробуса, взети под наем. И трите коли бяха паркирани неправилно, но шофьорите им и без това нарочно си търсеха белята. От микробусите бързо се изсипаха пет-шест доброволци, които започнаха да изнасят големи плакати по стъпалата до широката каменна тераса, която обграждаше сградата. Друг доброволец се зае да пренесе импровизиран подиум.

Един полицай забеляза цялата тази дейност и се приближи, за да провери какво става.

— Възнамерявам да обявя кандидатурата си за съдия от Върховния съд — обясни гръмогласно Клийт.

До него неотлъчно стояха двама едри млади мъже в тъмни костюми — единият бял, а другият чернокож, но и двамата бяха почти с габаритите на самия Клийт.

— Имате ли разрешение? — попита полицаят.

— И още как. От кабинета на главния прокурор.

Ченгето си тръгна, без да бърза. Сцената беше изградена светкавично — беше висока шест метра, дълга девет и се състоеше само от снимки. Снимки от абитуриентски балове, любителски снимки от семейни събирания, портретни снимки — увеличени и цветни. Лицата на мъртвите.

Докато доброволците се суетяха наоколо, започнаха да пристигат репортери. Появиха се оператори с камери и стативи. На подиума се издигнаха микрофони. Фотографите започнаха да снимат и Клийт изпадна във възторг. Пристигнаха и още доброволци — някои носеха ръчно изработени плакати с надписи като „Либералите — вълн!“, „ДА, на смъртното наказание“ и „Жертвите не мълчат!“.

След малко ченгето се върна и отиде при Клийт.

— Не можах да намеря никой, който да знае нещо за вашето разрешение.

— Е, нали аз съм тук. И ти казвам, че имам разрешение.

— От кого?

— От един от помощниците на главния прокурор.

— Как се казва?

— Осуалт.

Ченгето се отдалечи, за да намери мистър Осуалт.

В същото време суетнята привлече вниманието на служителите в сградата на съда и работата вътре замря. Разнесоха се слухове и когато до четвъртия етаж достигна новината, че някой всеки момент ще обяви началото на предизборната си кампания за Върховния съд, трима от върховните съдии зарязаха всичко останало и отидоха да гледат от прозорците. Останалите шестима, мандатът на които не изтичаше тази година, също се присъединиха към тях от любопитство.

Кабинетът на Шийла Маккарти гледаше към главната улица и скоро се изпълни с нейните помощници и служители, които изведнъж се бяха разтревожили. Тя се обърна към Пол и прошепна:

— Искаш ли да слезеш да провериш какво става?

Други служители от съда и кабинета на главния прокурор също бяха започнали да излизат от сградата и Клийт не можеше да се нарадва на тълпата, която се събираше пред подиума. После обаче ченгето се върна — с подкрепления — и полицаите спряха Клийт, преди да успее да застане пред микрофона.

— Ще се наложи да напуснете, сър.

— Спокойно, момчета, ще свърша за десет минути.

— Не, сър. Това събиране е незаконно. Разпръснете се незабавно.

Клийт пристъпи напред, така че застана очи в очи с много по-дребния полицаи.

— Не се прави на задник, става ли? Зад теб има четири телевизионни камери, които няма да пропуснат нищо. Дръж се спокойно, ще свършим бързо.

— Извинете.

След тази малка победа Клийт се отправи към подиума, а редиците на поддръжниците му се затвориха зад него. Той се усмихна на камерите и започна:

— Добро утро и ви благодаря, че дойдохте. Казвам се Клийт Коули. Работя като адвокат в Начес и днес представям кандидатурата си за Върховния съд. Възнамерявам да изместя от него съдия Шийла Маккарти — несъмнено най-либерално настроената съдийка в бездействащия, глезец престъпниците Върховен съд.

Доброволците нададоха одобрителен рев. Репортерите се усмихнаха на късмета си. Някои едва не се засмяха.

Пол тежко преглътна, когато чу встъплението на тази реч. Този тип беше шумен, явно не се страхуваше от нищо, беше колоритен и

обожаваше да бъде център на вниманието.

Освен това едва сега започваше да набира скорост.

— Зад мен виждате лицата на сто осемдесет и трима души. Чернокожи, бели, баби, бебета, образовани и невежи от целия щат и всички социални слоеве. Всички те са невинни. Всички са мъртви, защото са убити. А убийците им в момента се питат какво ще има за обяд в затвора „Парчман“, където очакват изпълнението на смъртните си присъди. Всички тези убийци са осъдени от съдебни заседатели в този щат и присъдата им е смъртно наказание.

Той спря за миг и тържествено махна към лицата на невинните жертви.

— В щата Мисисипи живеят шейсет и осем мъже и две жени, осъдени на смърт. Но те са в безопасност, защото щатът отказва да ги екзекутира. В другите щати не правят така. В другите щати сериозно спазват собствените си закони. От 1978-а насам в щата Тексас са екзекутирани 334 убийци; в щата Вирджиния — 81; в щата Оклахома — 76; в щата Флорида — 55; в щата Северна Каролина — 41; в щата Джорджия — 37; в щата Алабама — 32; в щата Арканзас — 24. Дори в северните щати екзекутират убийците — в Мисури, Охайо и Индиана. По дяволите, дори в Делауер са екзекутирали 14 престъпници. А къде е щатът Мисисипи? В момента е на деветнайсетото място в цялата страна. В този щат са екзекутирани само осем убийци и точно това, скъпи приятели, е причината да се кандидатирам за Върховния съд.

Полицаяте вече наброяваха десетина души, но, изглежда, нямаха нищо против само да гледат и да слушат. Разпръскването на демонстранти не беше най-силната им страна, а и този човек говореше доста интересно.

— Защо не ги екзекутираме? — извика Клийт на тълпата. — Ще ви кажа защо. Защото нашият собствен Върховен съд глези тези главорези и позволява обжалванията им да се точат цяла вечност. Боби Рей Рут хладнокръвно е убил двама души, докато е обирал магазин за алкохол. Преди двацет и седем години. Той все още живее с обявена смъртна присъда, храни се три пъти на ден, вижда се с майка си веднъж месечно и никой не знае кога ще бъде екзекутиран. Уилис Брайли е убил четиригодишната си доведена дъщеря.

Той спря да посочи едно чернокожо момиченце на най-горния ред снимки.

— Ето я там малката сладурана с розовата рокличка. Днес щеше да бъде на трийсет години. А нейният убиец, на когото е вярвала, е осъден на смърт преди двацет и шест години и присъдата му все още не е изпълнена. Мога да продължавам дълго, но мисля, че ме разбрахте. Време е да разтърсим този съд и да покажем на всички, които са извършили убийство или се канят да го направят, че в този щат действително спазваме законите си!

Клийт спря да си поеме дъх, но бурните аплодисменти сякаш му дадоха нови сили.

— Съдия Шийла Маккарти е гласувала за оправдаването на обвинени в убийство повече от всеки друг член на този съд. Становищата ѝ изобилстват с буквоядски заяждания, които окриляват всеки адвокат, защитаващ престъпниците в този щат. Съюзът на американските адвокати я обожава. Решенията ѝ винаги изразяват съчувствие към убийците, а не към жертвите. Така тя дава надежда на всички убийци със смъртни присъди в този щат. Дами и господа, време е да ѝ отнемем съдийската тога, правото да определя решенията на Върховния съд и властта ѝ да потъпква правата на жертвите.

Пол си помисли да записва, но беше твърде шокиран, за да го направи. Не беше сигурен, че шефката му гласува толкова често в подкрепа на обвинените в убийство, но беше абсолютно сигурен, че почти всички присъди срещу тях се потвърждаваха от Върховния съд. Въпреки немарливата полицейска работа, расизма, злонамереността на прокурорите, субективно подбраните съдебни заседатели и тъпанарските решения на съдиите в целия щат, независимо колко ужасно и нечестно беше протекъл съдебният процес срещу обвиняемите, Върховният съд рядко отменяше присъда. Според Пол това беше отвратителна практика. Обикновено гласуваха в подкрепа на смъртното наказание с 6 на 3 гласа, като Шийла най-често беше начело на шумното, но немошно малцинство. Двама от съдиите никога не бяха гласували за отмяна на смъртна присъда по дело, обжалвано във Върховния съд. Един от тях дори никога не беше гласувал за отмяна на каквато и да било присъда.

Пол знаеше, че дълбоко в себе си шефката му е против смъртното наказание, но също така беше твърдо решена да защитава законите на щата. Голяма част от работното ѝ време беше заета именно с разглеждане на дела за убийство и Пол нито веднъж не беше ставал

свидетел на случай, в който тя да позволи на личните си убеждения да ѝ попречат да следва закона. Ако всичко в процеса срещу убиеца беше наред, тя решително се присъединяваше към мнозинството и потвърждаваше смъртната присъда.

Клийт не се поддаде на изкушението да говори твърде дълго. Беше казал най-важното. Обявяването на кандидатурата му беше минало блестящо. Той заговори по-тихо и искрено, за да завърши речта си:

— Приканвам всички граждани от щата Мисисипи, които държат на реда и закона и не искат да търпят повече произвола на престъпниците, да се присъединят към мен и заедно да преобърнем този съд. Благодаря ви.

Последваха още аплодисменти.

Двама от по-едрите полицаи пристъпиха към подиума. Репортерите засипаха кандидата с въпроси.

— Имате ли опит като съдия? С колко средства разполагате за кампанията си? Кои са тези доброволци? Имате ли конкретни предложения как да бъде съкратен процесът по обжалването на присъдите?

Клийт се канеше да отговори на всички, но един от полицаите го хвана за лакътя и каза:

— Край, сър. Купонът свърши.

Клийт рязко дръпна ръката си.

— Върви по дяволите!

Останалите полицаи започнаха да си пробиват път към него, като разбутваха доброволците, които започнаха да им крещат.

— Да тръгваме, приятел — настоя полицаят.

— Изчезвай — отвърна му Клийт.

После се обърна към телевизионните камери.

— Вижте ги само! Не правят нищо срещу престъпността, а спират свободата на словото!

— Арестуван сте.

— Арестуван! Арестуван съм, защото произнасям реч?

Клийт спокойно и доброволно подаде ръцете си на полицаите.

— Арестувам ви, защото нямате разрешение за това събиране, сър — отвърна полицаят, докато двама от колегите му слагаха белезници на Клийт.

— Вижте тези полицаи от охраната на Върховния съд! — продължи той. — Изпращат ги същите хора, срещу които се кандидатирам!

— Да тръгваме, сър.

Докато се отдалечаваше от подиума, Клийт продължаваше да вика:

— Аз няма да остана дълго в затвора, а когато изляза, ще кажа цялата истина за тези либерални копелета! Бъдете сигурни!

Шийла проследи цялото представление от безопасно разстояние, от прозореца на кабинета си. Един друг от помощниците ѝ, който беше застанал близо до репортерите, предаваше подробностите по мобилния си телефон.

Значи този смахнат беше избрал да се кандидатира срещу нея.

Пол остана навън, докато прибраха плакатите и хората се разотидоха, после се втурна нагоре по стъпалата към кабинета на Шийла. Тя седеше на бюрото си заедно с още един помощник и съдия Макълуейн. Във въздуха тегнеше напрежение. Тримата се обърнаха към Пол, сякаш имаше някаква вероятност да им носи добри новини.

— Този тип е луд — обяви той.

Всички кимнаха в знак на съгласие.

— Не ми прилича на пионка на едрия бизнес — подхвърли Макълуейн.

— Никога не съм чувала за него — каза тихо Шийла; изглеждаше шокирана. — Май лесната ми изборна година току-що стана много трудна.

Самата мисъл, че ще трябва да започне предизборна кампания от нулата, ѝ се струваше мъчителна.

— Колко струваше вашата кампания? — попита Пол.

Беше започнал работа във Върховния съд точно преди две години, когато бяха изборите за мястото на Макълуейн.

— Един милион и четиристотин хиляди долара.

Шийла изръмжа и невесело се разсмя.

— В моята сметка за кампанията има шест хиляди долара. От години насам.

— Да, но аз имах сериозен конкурент — добави Макълуейн. — А този човек е луд.

— Лудите също ги избират.

Двайсет минути по-късно Тони Закари проследи цялото представление в заключения си кабинет, на четири пресечки оттам. Марлин беше записал всичко на видео, но нямаше нищо против да го гледа за втори път.

— Създадохме чудовище! — разсмя се Тони.

— Бива си го.

— Може би прекалено много го бива.

— Искаш ли още кандидати за мястото?

— Не. Мисля, че засега стигат. Добра работа.

Марлин си тръгна и Тони набра номера на Рон Фиск. Не се изненада, когато вечно заетият адвокат вдигна на първото позвъняване.

— Опасявам се, че новината излезе вярна — съобщи мрачно Тони.

После му преразказа историята за обявяването на кандидатурата и арестуването на кандидата.

— Този тип е луд! — възкликна Рон.

— Определено. Но първото ми впечатление е, че това не е толкова лошо. Дори може да ни помогне. Този клоун ще привлече силно медийно внимание, а той очевидно няма нищо против директните нападки срещу Маккарти.

— Тогава защо стомахът ми се е свил?

— Политиката е груба игра, Рон. Ще се убедиш. Засега не се притеснявам. Ще се придържаме към първоначалния си план.

— Мислех, че колкото повече претенденти има, толкова по-лесно е за настоящия съдия да защити поста си — отбеляза Рон.

И беше прав — поне в общия случай.

— Не е задължително — отвърна Тони. — Няма причина да се паникьосваме. Освен това не можем да спрем хората да участват в изборите. Не се тревожи. Утрото е по-мъдро от вечерта. Да се чуем утре.

Колоритната поява на Клийт Коули се случи в най-подходящия момент. В целия щат нямаше друга интересна новина. Медиите подхванаха обявяването на кандидатурата на Коули и започнаха да си го прехвърлят като топка. Пък и кой можеше да ги обвинява? Колко често се вижда живописна сцена, в която полицаи слагат белезници на адвокат и го отвеждат, докато той крещи нещо за „либералните копелета“? Като при това адвокатът е огромен и шумен мъжага? Зловещата изложба на лицата на мъртвите, която беше подредил, също беше неустоима. Доброволците му — особено близките на жертвите — нямаха абсолютно нищо против да отговорят на въпросите на репортерите и да разкажат собствените си истории. Дързостта на кандидата да проведе митинга си точно под носа на върховните съдии също се отличаваше с добро чувство за хумор и дори заслужаваше възхищение.

Отведоха го в централното управление на полицията, където го записаха, снеха му отпечатъци и го снимаха. Както и предполагаше, снимката му от полицейското досие бързо щеше да стигне до вестниците, така че той се замисли за посланието, което искаше да отправи заедно с нея. Ако се намръщеше гневно, можеше да затвърди подозрението, че просто му хлопа дъската. Ако се усмихнеше невинно, можеше да породи ново подозрение в искреността му — защото кой се усмихва, след като току-що е влязъл в ареста? Затова се снима с почти безизразно лице, с едва забележима нотка на любопитство в погледа — сякаш искаше да каже: „Защо се захващат точно с мен?“

Полицейската процедура изискваше всички арестанти да се съблекат, да вземат душ и да облекат оранжев гащеризон, което обикновено се случваше, преди да ги снимат за досието. Но Клийт не допусна това. Обвинението срещу него беше от най-леките, за нарушаване на обществения ред с максимална глоба от 250 долара. Гаранцията за излизане от ареста бе 500 долара, а тъй като джобовете на Клийт се издуваха от стодоларови банкноти, той просто размаха няколко от тях, за да покаже на властите, че възнамерява да излезе

веднага. Така че пропуснаха душа и оранжевия гащеризон и снимаха Клийт в най-хубавия му кафяв костюм, с колосана бяла риза и копринена вратовръзка с идеален възел. Дори дългата му посивяла коса беше сресана както трябва.

Цялата процедура отне по-малко от час и когато отново излезе на улицата като свободен човек, Клийт с радост установи, че повечето репортери са решили да го изчакат отвън. Той се спря на тротоара и продължи да отговаря на всичките им въпроси, докато не се умориха.

Във вечерната емисия драматичното обявяване на кандидатурата на Клийт Коули беше водещата новина. По късните новини го показаха отново. Той проследи и двете емисии на големия телевизор в един рокерски бар в южната част на Джаксън, където прекара цялата вечер, като купуваше пиене за всички, успели да влязат. Общата сметка надхвърли 1400 долара. Клийт я плати от средствата за предизборната си кампания.

Рокерите направо се влюбиха в него и обещаха да гласуват масово, за да го изберат. Естествено, нито един от тях не беше регистриран като гласоподавател. Когато затвориха бара, Клийт си тръгна с чисто новия яркочервен кадилак ескалейд, който беше взел на лизинг за хиляда долара на месец. Зад волана беше единият от новите му бодигардове, бяло момче, което беше малко по-трезвено от шефа си. Успяха да стигнат до мотела, без да ги арестуват отново.

В офиса на Асоциацията на адвокатите от щата Мисисипи на Стейт Стрийт Барбара Мелинджър, изпълнителен директор и основен лобист на организацията, и помощникът ѝ Скип Санчес пиеха първата си чаша кафе и мрачно преглеждаха сутрешните вестници. Бяха си купили и четирите всекидневника, които излизаха в южния избирателен окръг — в Билокси, Хатисбърг, Лоръл и Начес — и мистър Коули беше сниман на първа страница на всичките. Във вестника, който излизаше в Джаксън, не пишеше почти нищо друго. В „Таймс-Пикаюн“, който излизаше в Ню Орлиънс и се четеше във всички градове по крайбрежието на Мексиканския залив, на четвърта страница беше препечатана статията на Асошиейтед Прес със снимка с белезници.

— Може би трябва да посъветваме всичките си кандидати да се оставят да бъдат арестувани, когато обявяват началото на кампанията си — сухо отбеляза Барбара.

Тя не се беше усмихвала през последните двайсет и четири часа. Допи първата си чаша кафе и отиде да си налее още.

— Кой е този Клийт Коули, по дяволите? — възкликна Санчес, докато разглеждаше снимките на кандидата.

Вестниците от Джаксън и Билокси бяха поместили снимката от полицейското досие — Клийт приличаше на човек, който първо удря, а после задава въпроси.

— Снощи се обадох на Уолтър в Начес — отвърна Барбара. — Каза, че познава Коули от години — винаги бил на ръба на закона, но никога не се оставял да го хванат. Според него преди е работил за петролни и газови компании. Има някакви лоши кредити за малък бизнес. А сега се представя за професионален комарджия. Никога не е стъпвал на по-малко от шест пресечки от сградата на съда. Неизвестен е.

— Е, вече не е така.

Барбара стана и бавно обиколи кабинета си. Напълни чашите отново, после седна и продължи да чете вестниците.

— Не може да е от адвокатите, които се занимават с колективни искове — отбеляза Скип, макар че не звучеше съвсем категорично. — Не отговаря на изискванията им. Има прекалено тежко минало, за да участва в трудна предизборна кампания. Поне веднъж са го арестували за шофиране в нетрезво състояние и поне два пъти се е развеждал.

— Май съм съгласна с теб, но ако никога преди не е влизал в съда, защо изведнъж вдигна толкова шум за прилагането на смъртното наказание? Откъде идва това убеждение? Тази страст? Освен това вчерашното му представление е било доста добре организирано. Значи има хора, които работят за него. Откъде се взеха?

— Има ли значение? Шийла Маккарти може да го бие по всяко време. Би трябвало да се радваме, че е такъв клоун, който най-вероятно не е финансиран от Търговския съвет и корпорациите. Защо не се радваме тогава?

— Защото сме адвокати, които се явяват в съда.

Скип отново се намръщи. Настъпи дълга, мрачна пауза. После Барбара попита:

- Да организираме ли среща със съдия Маккарти?
- Нека да изчакаме няколко дни. Нещата трябва да се уталожат.

Съдия Маккарти стана рано, в което нямаше нищо чудно. Никой на нейно място не би могъл да спи до късно. В 7:30 ч. проследиха как излиза от апартамента си. Поеха след нея, докато пристигна в стария квартал Белхейвън в Джаксън и накрая паркира пред къщата на върховния съдия Джеймс Хенри Макълуейн.

Тони изобщо не беше изненадан от тази среща.

Мисис Макълуейн сърдечно поздрави Шийла Маккарти и я поведе през цялата къща, до кабинета на съпруга си. Джими, както го наричаха всички приятели, току-що беше прочел сутрешните вестници.

Макълуейн и Маккарти. Големия Мак и Малката Мак, както ги наричаха понякога. Дватамата си побъбриха няколко минути за мистър Коули и невероятното внимание, което медиите му отделиха, а после преминаха към същината на въпроса.

— Снощи прегледах документите от предизборната си кампания — каза Макълуейн и подаде на Маккарти дебела папка. — В началото има списък на спонсорите — от най-големите до най-малките. Всички големи чекове са били подписани от известни адвокати.

По-нататък в папката бяха описани разходите за предизборната му кампания — невероятни суми поне според Шийла. Имаше и доклади от консултанти, образци на рекламни материали, резултати от изборния ден и други документи, свързани с кампанията.

— Не ми беше приятно да се връщам към това време — отбеляза той.

— Извинявай. И аз не го исках, повярвай ми.

— Съчувствам ти.

— Кой стои зад този тип?

— Цяла нощ мислих. Може би е просто примамка за отвличане на вниманието. Във всеки случай е откачен. Но какъвто и да е, трябва да го вземеш на сериозно. Ако е единственият ти конкурент в кампанията, рано или късно лошите ще стигнат до него. И ще му дадат парите си. А ако този тип има достъп до големи средства, ще стане страшно.

Макълуейн беше изкарал един мандат като сенатор от щата, преди да го изберат за върховен съдия. Беше участвал в политически битки. Преди две години Шийла безпомощно беше проследила как го разкъсват и обиждат в яростната предизборна кампания. В най-мръсната ѝ част, когато телевизионните клипове на противника му (за които по-късно се оказа, че са пряко финансирани от Американската оръжейна асоциация) го обвиниха, че подкрепя контрола върху правото на притежаване на лично оръжие — най-големият грях в очите на избирателите от щата Мисисипи, — тя си беше обещала, че никога, при никакви обстоятелства, няма да допусне да я унижават така. Просто не си струваше. Ако някой се опиташе да я свали по този начин от Върховния съд, тя просто щеше да избяга в Билокси, да отвори малка кантора и да ходи да вижда внуците си всеки ден. Щеше да отстъпи мястото си без бой.

Но сега вече не беше толкова сигурна. Атаките на Коули бяха успели да я разгневят. Все още не ѝ беше кипнало, но беше на ръба. Беше на петдесет и една — твърде млада, за да се откаже толкова лесно, и твърде възрастна, за да започне всичко отначало.

Двамата разговаряха за политика повече от час. Макълуейн се увлече в разкази за минали избори и колоритни политици, а Шийла меко го побутваше към темата за настоящото предизвикателство. Неговата предизборна кампания беше експертно организирана от млад адвокат, който си беше взел отпуск за тази цел от голяма кантора в Джаксън, където работеше. Макълуейн обеща по-късно да му се обади, за да провери дали не може да го привлече отново. Обеща да се обади лично на по-големите спонсори и местните активисти. Познаваше главните редактори на вестниците. Щеше да направи всичко възможно, за да запази мястото на Шийла Маккарти.

В 9:14 ч. тя потегли към сградата на Върховния съд, без да спира никъде по пътя.

Обявяването на кандидатурата на Коули беше отбелязано, но не и коментирано в кантората „Пейтън и Пейтън“. На 18 април, деня след появата на Коули, се случиха три важни събития, така че в кантората не се интересуваха от нищо друго. Първото събитие беше посрещаното с радост. Другите две — не.

Добрата новина беше, че млад адвокат от градчето Боуг Чито дойде в кантората им, за да сключи сделка с Уес. Адвокатът, който беше канцеларски плъх и нямаше опит в делата за причинени телесни повреди, някак си беше успял да поеме делото, заведено от близките на дървосекач, загинал в ужасна катастрофа на междущатска магистрала 55, близо до границата с щата Луизиана. Според показанията на полицейския патрул катастрофата била предизвикана от безразсъдното поведение на шофьора на тежкотоварен камион, собственост на голяма компания. Вече бяха взети показанията и на свидетелка, която твърдеше, че преди катастрофата камионът я изпреварил рисковано, докато тя се движела с „около“ 110 км в час. Адвокатът носеше предварително споразумение с близките на загиналия, по силата на което щеше да получи 30 процента от всяко обезщетение, определено от съда. Двамата с Уес се съгласиха да делят поравно. Загиналият работник беше на трийсет и шест години и беше печелил около 40 хиляди долара годишно. Напълно възможно бе да се постигне споразумение в размер до един милион долара. Уес състави иска за по-малко от час. Случаят беше още по-приятен, тъй като младият адвокат беше избрал кантората на семейство Пейтън точно заради новопридобитата им репутация. Присъдата на Бейкър най-сетне беше привлякла ценен клиент.

Първата лоша новина беше, че молбата за обжалване от страна на „Крейн Кемикъл“ бе пристигнала. Съдържаше 102 страници — два пъти повече от позволеното — и веднага създаваше впечатление за документ, подготвен и съставен с най-голямо внимание от цял екип изключително интелигентни адвокати. Беше прекалено дълъг и закъсня с два месеца, но и двете нарушения не бяха санкционирани от съда. Джаред Къртин и помощниците му бяха много убедителни в искането си за допълнително време и допълнителен обем. Все пак делото очевидно не беше от най-обичайните.

Мери Грейс разполагаше с шейсет дни, за да отговори. След като цялата кантора се изреди да зяпа дебелото досие и да цъка с език, тя го занесе на бюрото си, за да го прочете първа. Защитата на „Крейн Кемикъл“ твърдеше, че по време на процеса са допуснати общо двайсет и четири груби грешки, всяка една от които представлявала достатъчно основание за обжалване. Изложението започваше сравнително вежливо, със съвестно изброяване на всички коментари и

решения на съдия Харисън, които според защитата ясно разкриваха неговата силна предубеденост в ущърб на обвиняемия. Продължаваше с възражения срещу избора на съдебните заседатели. И накрая нападаше всички експерти, привлечени да свидетелстват в полза на Джанет Бейкър: токсиколога, който беше потвърдил рекордните нива на картоликс, аклар и други съединения в питейната вода на Баумор; лекаря, който беше потвърдил несъмнения канцерогенен ефект на тези съединения; доктора, който беше описал рекордната концентрация на болни от рак в Баумор и района; геолога, който беше проследил пътя на токсичните отпадъци през почвата до водохранилището на града; специалиста, който беше пробил дупките в скалата под града за провеждане на изброените тестове; лекарите, които бяха извършили аутопсията на Чад и Пит Бейкър; специалиста по пестицидите, който беше казал ужасяващи неща за „Пиламар 5“; и най-важния експерт, който беше потвърдил връзката между установеното наличие на картоликс и аклар във водата и канцерогенните клетки в телата на загиналите. Семейство Пейтън бяха използвали общо четиринайсет експерти като свидетели и досието се занимаваше подробно с всеки един от тях, преди да го обяви за негоден. Трима от експертите бяха описани направо като шарлатани. Съдия Харисън беше допуснал груба грешка във всеки един от случаите, в които им беше позволил да свидетелстват пред съда. Докладите на експертите, срещу всеки от които адвокатите на „Крейн Кемикъл“ се бяха сражавали още при представянето им в съда, сега бяха анализирани в най-големи подробности и заклеймени като „ненаучни измислици“. Самата присъда противоречеше дори на представените доказателства и сама по себе си представляваше ярко доказателство за неправомерното съчувствие, проявено от съдебните заседатели.

Наказателното обезщетение също беше описано с резки, но умело подбрани думи. Ищцата изобщо не беше успяла да докаже в съда, че „Крейн Кемикъл“ са замърсили питейната вода — нито поради престъпна небрежност, нито умишлено. Досието завършваше с енергична и гореща молба за преразглеждане на присъдата и ново дело, а още по-добре — за директно отхвърляне на присъдата от Върховния съд. Заключениените думи гласяха: „Тази скандална и неоправдана присъда трябва да бъде решително отхвърлена.“ За вечни времена.

Досието беше добре написано, логично построено и убедително и след два часа Мери Грейс стигна до края — с ужасно главоболие. Глътна три хапчета, после прехвърли папката на Шърман, който я изгледа така, сякаш му беше подала гърмяща змия.

Третото събитие беше телефонното обаждане на пастор Дени От, което им донесе и най-тревожната новина. Беше се стъмнило, когато телефонът звънна. Уес вдигна, поговори малко, а после отиде в кабинета на жена си и затвори вратата.

— Обади се Дени — съобщи той.

Мери Грейс видя лицето на съпруга си и първата ѝ мисъл беше, че още един от техните клиенти е починал. Толкова много пъти се бяха обаждали от Баумор с тъжната новина, че Мери Грейс я очакваше по всяко време.

— Какво има? — попита тя.

— Говорил е с шерифа. Мистър Лион Гейтуд е безследно изчезнал.

Макар че и двамата не изпитваха абсолютно никаква симпатия към този човек, новината наистина беше тревожна. Гейтуд беше инженер и беше работил в завода на „Крейн Кемикъл“ в Баумор в продължение на трийсет и четири години. Беше изцяло предан на компанията и когато „Крейн Кемикъл“ бяха избягали в Мексико, той се беше пенсионирал. В показанията си пред съда и по време на кръстосания разпит беше признал, че при пенсионирането си е получил обезщетение от компанията на стойност три годишни заплати, или около 190 хиляди долара. „Крейн Кемикъл“ не бяха прочути с такава щедрост. Семейство Пейтън не бяха попаднали на нито един друг служител на компанията, който да е получил толкова добро възнаграждение.

След пенсионирането си Гейтуд се беше оттеглил в малка овцевъдна ферма в югозападния край на окръг Кеъри — горе-долу толкова далеч от Баумор и водата му, колкото изобщо беше възможно да стигне човек, без да напуска окръга. В показанията, които той даде в продължение три дни, категорично се отричаше в завода да е имало каквото и да било изхвърляне на токсични отпадъци. По време на самия процес, въоръжен с цял куп документи, които доказваха

обратното, Уес безмилостно го беше разобличил. Гейтуд твърдеше, че всички останали служители на „Крейн Кемикъл“ лъжат. Отказваше да повярва на документите, които доказваха, че цели тонове токсични отпадъци не са откарани от завода, а просто са изчезнали. Смееше се на уличаващите снимки, на които се виждаха някои от общо шестстотин варела с токсични отпадъци, заровени в ямата зад завода.

— Това са фалшификати — заяви той, когато Уес му ги показа.

Свидетелските му показания в съда бяха толкова очевидно неверни, че съдия Харисън си позволи да говори открито за обвинение в лъжесвидетелстване. Гейтуд беше толкова арогантен, войнствен и избухлив, че накара съдебните заседатели откровено да намразят „Крейн Кемикъл“. Оказа се един от най-важните свидетели в полза на ищцата, макар че беше отказал да се яви пред съда, докато не му изпратиха призовка. Джаред Къртин го бе гледал, сякаш искаше да го удуши на място.

— Кога е станало? — попита Мери Грейс.

— Преди два дни е отишъл за риба. Жена му е съобщила, че още не се е върнал.

Изчезването на Ърл Крауч в щата Тексас преди две години все още си оставаше загадка. Крауч беше прекият началник на Гейтуд. И двамата яростно бяха защитавали „Крейн Кемикъл“ и бяха отричали очевидни факти. И двамата се бяха оплакали, че са получавали заплахи, включително и смъртни заплахи. И не бяха само те. Много от хората, които бяха работили в завода, бяха произвеждали пестицидите и бяха изхвърляли токсичните отпадъци направо в земята, бяха заплашвани. Повечето бяха избягали от Баумор, за да не пият отровната вода, да си търсят нова работа и да не бъдат застигнати от приближаващата съдебна буря. Поне четирима от тях бяха починали от рак.

Други бяха свидетелствали и бяха казали истината. Трети — като Крауч, Гейтуд и Бък Бърлисън — бяха дали лъжливи показания. Всяка група мразеше останалите, а всички заедно бяха обект на омразата на целия окръг Кеъри.

— Сигурно е работа на семейство Стоун — предположи Уес.

— Не можеш да си сигурен.

— Никой не може да бъде сигурен. Просто се радвам, че сме на тяхна страна.

— Клиентите ни явно са неспокойни — отвърна Мери Грейс. —
Време е да се срещнем с тях.

— Време е за вечеря. Кой ще готви?

— Рамона.

— Тортиля или енчилада?

— Спагети.

— Искаш ли да отидем в някой бар и да пийнем по нещо само
двамата? Имаме повод да празнуваме, мила. Делото от Боуг Чито може
да се окаже бърза сделка за един милион долара.

— Ще пия за това — отвърна тя.

След общо десет представления импровизираната обиколка на Клийт Коули под надслов „Лицата на мъртвите“ приключи. Заключителното шоу беше в Паскагула, последния поред голям град в южната част на окръга. Макар че полагаше отчаяни усилия по целия път, Клийт не успя да си изпроси да го арестуват отново. Все пак обаче успя да предизвика сериозен интерес във всеки град, където спря. Репортерите го обожаваха. Почитателите му четяха рекламните брошури и подписваха чекове — макар и за малки суми. Местните ченгета слушаха речите му с мълчаливо одобрение.

Но след десет дни Клийт почувства нужда от почивка. Той се върна в Начес и скоро се озова в казиното „Лъки Джек“, седнал срещу любимото си крупие Айвън. Всъщност нямаше никакъв план или предизборна стратегия. Не беше оставил нищо след себе си в градовете, където беше ходил, освен известно количество материали в местната преса. Нямаше никаква организация зад гърба си — освен неколцината доброволци, от които скоро смяташе да се отърве. Честно казано, нямаше никакво намерение да си губи нито времето, нито парите, за да организира мащабна предизборна кампания. Не искаше да харчи парите, които беше получил от Марлин — поне не за нови акции. Щеше да похарчи до последния цент парите от чековете на спонсорите, които беше успял да прилъже, но нямаше никакво намерение да губи нищо в тази кампания. Общественото внимание беше като наркотик, така че Клийт нямаше да пропусне нито един случай да изнесе реч, да нападне пряката си конкуренция и да атакува либералните съдии навсякъде в САЩ, но основният му приоритет си оставаше хазартът и пиенето. Клийт не си мечтаеше да спечели. По дяволите, той нямаше да влезе във Върховния съд дори ако спечелеше тези избори. Винаги беше ненавиждал дебелия юридически томове.

Тони Закари отиде със самолет до Бока Ратоун, а на летището го чакаше кола с шофьор. Веднъж беше ходил в кабинета на мистър

Райнхарт и с нетърпение очакваше да го посети отново. Щяха да прекарат заедно по-голямата част от следващите два дни.

На разкошен обяд в ресторант с невероятен изглед към океана двамата прекараха чудесно, докато си припомняха лудориите на своето подставено лице Клийт Коули. Бари Райнхарт беше прочел всички статии във вестниците и беше гледал всички телевизионни репортажи. И двамата бяха изключително доволни от своя човек.

После се заеха да анализират резултатите от първото си голямо социологическо проучване. То покриваше петстотин регистрирани гласоподаватели от двайсет и седем окръга на южния избирателен район и беше проведено на следващия ден, след като Коули беше завършил обиколката си. Не беше изненада — поне за Бари Райнхарт, — че 66 процента от избирателите не могат да назоват по име нито един от тримата върховни съдии, избрани в техния район. Шейсет и девет процента дори не знаеха, че върховните съдии се избират с пряко гласуване от гласоподавателите.

— А това е щат, където се провеждат избори за какви ли не административни длъжности, като се почне от пътища и градоустройство, та се стигне до данъчни инспектори, следователи... буквално всички щатски служители, освен отговарящите за бездомните кучета — каза Бари.

— Гласуват всяка година — подхвърли Тони, като надничаше над ръба на очилата си за четене.

Беше спрял да се храни и разглеждаше някакви графики.

— Абсолютно всяка година. Независимо дали са общински, съдебни, щатски, местни или федерални избори, всяка година ходят до урните. Такава безумна загуба на време и средства! Нищо чудно, че избирателната активност е толкова ниска. На хората просто им е писнало от политика, по дяволите.

От общо 34 процента избиратели, които можеха да назоват по име някой от върховните съдии, само половината посочваха Шийла Маккарти. Ако изборите бяха днес, 18 процента щяха да гласуват за нея, 15 процента щяха да гласуват за Клийт Коули, а останалите или не бяха решили, или просто нямаше да гласуват, защото не познаваха нито един от кандидатите.

След първите подготвителни въпроси анкетата започваше да разкрива истинските си цели. „Ще гласувате ли за кандидат за

върховен съдия, който е против смъртното наказание?“ Седемдесет и три процента отговаряха отрицателно.

„Ще гласувате ли за кандидат, който подкрепя гей браковете?“ Осемдесет и осем процента отговаряха отрицателно.

„Ще гласувате ли за кандидат, който подкрепя по-строгото законодателство по отношение на притежаването на лично оръжие?“ Осемдесет и пет процента отговаряха отрицателно.

„Притежавате ли поне едно огнестрелно оръжие?“ Деветдесет и шест процента отговаряха положително.

Въпросите имаха подточки и продължения и очевидно бяха съставени така, че избирателят да се произнесе по всички почувствителни проблеми. Никъде не се споменаваше, че Върховният съд всъщност не е законодателен орган и нито има право, нито носи отговорността да създава закони, които да се занимават с тези проблеми. В анкетата нямаше дори намек за обективност. Както много други проучвания, и анкетата на Райнхарт представляваше завоалирана атака срещу противника.

„Ще подкрепите ли либерален кандидат за Върховния съд?“ Седемдесет процента бяха отговорили отрицателно.

„Знаете ли, че съдия Шийла Маккарти се смята за най-либералния член на Върховния съд на щата Мисисипи?“ Осемдесет и четири процента отговаряха, че не знаят.

„Ако знаете, че тя е най-либералният член на Върховния съд, ще гласувате ли за нея?“ Шейсет и пет процента отговаряха отрицателно, но повечето от анкетираните не одобряваха въпроса. Как така „ако“? Беше ли, или не беше тя най-либералната във Върховния съд? Така или иначе, според Бари този въпрос беше безполезен. Най-обещаващото беше, че почти никой не знаеше името на Шийла Маккарти, след като беше работила девет години във Върховния съд, макар опитът му да показваше, че това не е толкова необичайно. Бари Райнхарт беше готов да спори с всеки (стига да няма свидетели), че това е още една идеална причина върховните съдии да не се избират с пряко гласуване. Те не биваше да са политически фигури. Имената им не биваше да бъдат известни.

Със следващите въпроси анкетата изоставяше темата за Върховния съд и се заемаше със самите анкетираните. Имаше въпроси за религиозните им убеждения, вярата им в Бог, колко често ходят на

църква, дали подкрепят църквата финансово и прочие. Имаше и въпроси по определени проблеми — какво смята за аборта, изследванията на стволови клетки и прочие.

Накрая имаше няколко общи въпроса — расова принадлежност, семейно положение, брой на децата, приблизителни годишни приходи и гласуване в предишни избори.

Общо взето, резултатите потвърждаваха подозренията на Бари. Гласоподавателите бяха с консервативни убеждения, от средната класа, от бялата раса (78 процента) и лесно можеха да бъдат настроени срещу либерален съдия. Естествено, номерът беше да се трансформира Шийла Маккарти от разумния и умерен съдия, каквато всъщност беше, в яростния либерал, който им трябваше. Хората на Бари вече анализираха всяка дума, която беше написала в официално становище по време на цялата си кариера — както във Върховния съд, така и преди него. Тя не можеше да избяга от собствените си думи — бе проклятието на съдиите. И Бари планираше да я обеси с тях.

След обяда двамата се преместиха на масата за съвещания, където Бари беше подредил проектите за рекламните материали на Рон Фиск. Имаше стотици току-що направени снимки, които показваха семейство Фиск в цялото им достояние — как влизат в църквата, как стоят на верандата, на бейзболното игрище, заедно и поотделно, сияещи от семейно щастие и обич помежду им.

Първите телевизионни клипове, от „меката вълна“, все още не бяха редактирани окончателно, но Бари все пак искаше да му ги покаже. Бяха заснети от филмов екип, изпратен в щата Мисисипи чак от Вашингтон. Първият клип показваше Фиск, застанал до паметника на участниците в Гражданската война, на бойното поле край Виксбърг. Рон Фиск стоеше загледан в далечината, сякаш чуваше ехото на оръдейните изстрели. Зад кадър се чуваше тихият му глас с колоритен южняшки акцент:

„Аз съм Рон Фиск. Прапрадядо ми е бил убит тук през юли 1863 година. Бил е адвокат, съдия и член на щатския законодателен орган. Мечтата му била да стане съдия във Върховния съд. Това е и моята мечта. Аз съм седмо поколение жител на щата Мисисипи и имам нужда от вашата подкрепа.“

Тони беше изненадан.

— Гражданската война?

— О, да. Направо я обожават.

— Ами чернокожите гласоподаватели?

— Ще получим трийсет процента от църковните общности. Повече не ни трябва.

Следващият клип беше заснет в кабинета на Рон. Той беше по риза с навити ръкави, а на бюрото му цареше симпатичен безпорядък. Рон бе вперил искрен поглед в камерата и говореше за любовта си към закона, за неуморното преследване на истината и за честността, която се изисква от съдиите. Беше доста скучен, но успяваше да внуши топлота и интелигентност.

Клиповете бяха общо шест.

— Но това е само първата вълна — обеща Бари.

Някои от тях не ставаха дори след монтажа, така че имаше доста голяма вероятност филмовият екип да бъде изпратен отново, за да заснеме още материал.

— А гадните клипове? — попита Тони.

— Още се пишат сценариите. Те ще ни трябва чак след Деня на труда.

Колко сме похарчили дотук?

— Четвърт милион. Капка в морето.

След това двамата проведоха двучасов разговор с един интернет консултант, чиято фирма се занимаваше единствено с набиране на средства за политически кампании. Беше съставил база данни, в която вече имаше записани над четирийсет хиляди имена — спонсори от предишни кампании, членове на организации и групи, които вече бяха привлечени за каузата, известни политически активисти на местно ниво и по-малък брой жители на други щати, които бяха готови да напишат чек, за да подкрепят кандидат в щата Мисисипи. Специалистът предполагаше, че списъкът ще нарасне с още десет хиляди имена, и предвиждаше да събере общо 500 хиляди долара. Но най-важното беше, че списъкът му е готов. В момента, в който получише зелена светлина, просто щеше да натисне копчето, за да изпрати молбата, а чековете щяха да завалят сами.

Именно въпросната зелена светлина беше основната тема на дългия разговор по време на вечерята. Крайният срок за обявяване на

кандидатури беше след един месец. Макар че се носеха обичайните слухове, Тони беше твърдо убеден, че в надпреварата няма да се включи никой друг.

— Ще има само трима състезатели — каза той. — И двама от тях са в нашия отбор.

— Какво прави Маккарти? — попита Бари.

Всекидневно получаваше доклади за действията ѝ, които засега не разкриваха нищо интересно.

— Почти нищо. Изглежда, още е в шок. Един ден е единствената за този пост, а на следващия вече се появява някакъв смахнат каубой на име Коули, който я обвинява в краен либерализъм и в съчувствие към престъпниците, а вестниците отпечатват всичко, което каже. Сигурен съм, че се съветва със своя приятел Макълуейн, но все още няма екип за предизборната кампания.

— Събира ли пари?

— Адвокатите пуснаха обичайните си паникьосани имейли още миналата седмица, като молят всички членове на адвокатските организации да помогнат на кампанията. Но нямам представа как върви.

— А секс?

— Обичайният приятел. Нали четете доклада? Все още не сме изровили нищо наистина мръсно.

Двамата си отвориха втора бутилка чудесно пино ноар от щата Орегон и малко по-късно решиха да пуснат Фиск в играта след две седмици. Момчето беше готово, опъваше каишката и нямаше търпение да се втурне по пистата. Всичко беше уредено. Щеше да си вземе шестмесечен отпуск, а партньорите му в кантората нямаха нищо против. Та нали току-що се бяха сдобили с петима нови клиенти: две големи дървопреработвателни компании, един строител на тръбопроводи от Хюстън и две фирми за доставка на природен газ. Огромната коалиция на лобистите беше в пълна бойна готовност, с подсигурени пари в брой и оперативни служители. Маккарти се плашеше и от сянката си и очевидно се надяваше, че Клийт Коули просто ще изчезне или ще се самоунищожи.

Двамата чукнаха чашите си и вдигнаха тост за предстоящата вълнуваща кампания.

Както винаги срещата се проведе в залата за събирания на църквата в Пайн Гроув. И както обикновено поне няколко души, които не бяха от клиентите на семейство Пейтън, се опитаха да се вмъкнат, за да чуят последните новини. Пастор От учтиво ги отпрати навън и обясни, че срещата ще бъде конфиденциална, само между адвокатите и техните клиенти.

Освен делото „Беюсър“ семейство Пейтън имаха още трийсет дела от Баумор. В осемнайсет от случаите жертвите вече бяха мъртви. При останалите дванайсет болните бяха в различни напреднали стадии на рака. Преди четири години семейство Пейтън бяха взели тактическото решение да подготвят най-добрия си случай — този на Джанет Бейкър — и да опитат първо с него. Щеше да бъде много по-евтино, отколкото да заведат всичките трийсет и едно дела едновременно. Джанет предизвикваше най-голямо съчувствие, защото беше загубила цялото си семейство в рамките на осем месеца. Сега това тактическо решение изглеждаше блестящо.

Уес и Мери Грейс ненавиждаха тези срещи. Никъде на света не можеше да се намери по-печална и трагична група хора. Присъстващите бяха загубили деца, съпрузи и съпруги. Или бяха неизлечимо болни и страдаха от невероятни болки. Задаваха въпроси, които нямаха отговор, отново и отново — с различни думи, защото нямаше два еднакви случая. Някои искаха да се откажат, други искаха да се борят докрай. Някои искаха пари, други просто искаха да потърсят отговорност на „Крейн Кемикъл“. На тези срещи винаги се лееха сълзи и се изричаха остри думи, така че присъстваше и пастор От, за да успокоява разгневените.

Сега, след смайващата присъда по делото „Бейкър“, семейство Пейтън осъзнаваха, че очакванията на останалите им клиенти са силно завишени. От обявяването на присъдата бяха минали шест месеца и клиентите им бяха по-нетърпеливи отвсякога. Все по-често се обаждаха в кантората. Изпращаха все повече писма и имейли.

А специално тази среща беше още по-напрегната, защото преди три дни беше минало погребението на Лион Гейтуд, когото всички тук презираха. Бяха открили тялото му в храстите на пет километра надолу по реката от мястото, където се бе преобърнала рибарската му лодка.

Нямаше следи от насилие, но всички го подозираха. Шерифът се беше заел с разследването на случая.

Присъстваха всички трийсет семейства. В бележника, който Уес пусна да обикаля между хората, се записаха шейсет и две имена — до едно познати, включително на Франк Стоун, озлобения зидар, който обикновено не казваше почти нищо на тези срещи. Всички предполагаха, макар да нямаха никакви доказателства, че ако смъртта на Лион Гейтуд наистина е предизвикана от някой друг, Франк Стоун ще знае нещо по въпроса.

Мери Грейс откри срещата, като сърдечно поздрави всички присъстващи. Благодарим им, че са дошли, както и за търпението им. Разказа с няколко думи за предстоящото обжалване на делото „Бейкър“ и за да подсили ефекта от думите си, вдигна във въздуха дебелата папка, изпратена от „Крейн Кемикъл“ — своеобразно доказателство, че по обжалването се работи неуморно. Всички документи трябваше да бъдат подадени до септември, а след това Върховният съд щеше да реши как да процедира. Законът предоставяше възможност делото да бъде върнато на по-ниска инстанция, в апелативния съд, където да бъде разгледано отново — или Върховния съд да го задържи. Дело от такъв мащаб в крайна сметка неизбежно щеше да се реши от Върховния съд, така че двамата с Уес смятаха, че върховните съдии няма да губят време, като го връщат на по-ниска инстанция. Ако наистина станеше така, както предвиждаха, представянето на двете страни пред Върховния съд щеше да бъде насрочено за по-късно същата година или за началото на следващата. Мери Грейс предполагаше, че окончателното решение на съда ще бъде взето след около една година.

Ако съдът потвърдеше присъдата, следваха няколко възможни сценария. „Крейн Кемикъл“ щяха да попаднат под огромен натиск да решат останалите иски с извънсъдебно споразумение, което, разбира се, беше много желан резултат. Ако обаче от компанията откажеха, съдия Харисън най-вероятно щеше да обедини исковите и да се гледат заедно в огромен процес. В такъв случай тяхната кантора щеше да разполага с необходимия ресурс, за да продължи борбата. Но Мери Грейс довери на клиентите си, че по делото „Бейкър“ вече са похарчили над 400 хиляди долара, взети назаем, и просто няма да са в

състояние да направят същото усилие, ако първата присъда не бъде потвърдена от Върховния съд.

Колкото и бедни да бяха техните клиенти, все пак не бяха толкова близо до фалита, колкото адвокатите си.

— Ами ако присъдата бъде отхвърлена от Върховния съд? — попита Айлийн Джонсън.

Косата ѝ беше опадала от химиотерапията, а тя самата тежеше по-малко от четирийсет и пет килограма. Съпругът ѝ през цялото време я държеше за ръка.

— Това също е възможно — призна Мери Грейс. — Но ние сме уверени, че няма да се стигне дотам.

Каза го с повече увереност, отколкото всъщност изпитваше. Семейство Пейтън бяха оптимисти по отношение на обжалването, но все пак всеки разумен адвокат на тяхно място щеше да бъде притеснен.

— Ако това се случи, Върховният съд ще върне делото за ново разглеждане. Може би по всички точки от обвинението, а може би само за размера на обезщетението. Трудно е да се предвиди.

Тя продължи, защото нямаше желание да говори за евентуалната загуба. Увери ги, че кантората им отдава достатъчно внимание на всички случаи. Всяка седмица се съставяха стотици документи, които се изпращаха по канален ред. Продължаваха да търсят и нови експерти, които да свидетелстват. Засега нещата бяха в застой, но всички продължаваха да работят усилено.

— А какво ще кажете за колективния иск? — попита Къртис Найт.

Малкият му син беше починал преди четири години. Въпросът му накара хората да се разшумят. Други, по-малко заслужили, се опитваха да навлязат в тяхната територия.

— Забравете за него — отвърна Мери Грейс. — Тези ищци са в края на списъка. Единственият начин да спечелят е да се стигне до извънсъдебно споразумение, а в такъв случай първо ще бъдат удовлетворени вашите искания. Ние контролираме възможността за извънсъдебно споразумение. Тези хора не са ви пряка конкуренция.

Отговорът ѝ бе приет като задоволителен за момента.

Уес взе думата, за да отправи няколко предупреждения. След тази присъда натискът върху „Крейн Кемикъл“ беше по-силен отвсякога. Вероятно бяха изпратили частни детективи в окръга, за да

държат ищците под око и да се опитат да съберат информация, която да използват срещу тях в съда. Хората трябваше да внимават с кого говорят. Да се пазят от непознати. Да докладват за всичко, което им се стори необичайно, колкото и дребно да е на пръв поглед.

За хора, които бяха изстрадали толкова много, това не беше добра новина. И без нея си имаха предостатъчно грижи.

Въпросите продължиха още поне един час. Семейство Пейтън с всички сили се опитаха да успокоят хората, да покажат съчувствие и увереност в собствените си сили, да им вдъхнат надежда. Но по-голямото предизвикателство беше да не подхранват очакванията им.

Дори някой от присъстващите да знаеше нещо за предизборната кампания за Върховен съд, този въпрос не беше повдигнат.

Когато за пръв път се изправи пред паството в неделя сутринта, Рон Фиск нямаше представа от колко амвона ще говори през следващите шест месеца. И все още не осъзнаваше, че амвонът ще се превърне в символ на кампанията му.

Той благодари на свещеника за възможността да говори пред паството, а после благодари и на присъстващите, с които ходеше заедно в баптистката църква „Сейнт Люк“.

— Утре на улицата пред сградата на окръжния съд ще обявя кандидатурата си за Върховния съд на щата Мисисипи. Двамата с Дорийн се борим и се молим за това от няколко месеца. Съветваме се с пастор Роуз. Обсъдихме въпроса с децата си, с роднините и приятелите си. И най-сетне сме сигурни в своето решение и искаме да го споделим с вас още днес, преди официално да го обявим утре.

Той надникна в бележките си, малко притеснен, после продължи:

— Нямам никакъв опит в политиката. Честно казано, тази игра винаги ми се е струвала твърде трудна. Двамата с Дорийн си създадохме хубав живот тук, в Брукхайвън, където отглеждаме децата си, ходим на църква с вас и участваме в обществения живот. Благословени сме с този живот и всеки ден благодарим на Господ за добрината Му. Благодарим на Господ и за тази църква, и за приятелите като вас. Вие сте нашето семейство.

Последва още една, изпълнена с напрежение кратка пауза.

— Ще се опитам да спечеля място във Върховния съд, защото искам да защита нашите общи ценности. Ценностите, основани на Библията и на нашата вяра в Христос. Светостта на семейството, създадено от мъж и жена. Светостта на живота. Свободата да му се радваме, без да се страхуваме от престъпността или държавната намеса. Както всички вие, и аз се тревожа за ерозирането на нашите ценности. Те са подложени на атака — от нашето общество, от нашата покварена култура и от много от нашите политици. И да, от съдилищата. Кандидатирам се за Върховния съд, за да се боря срещу либералните съдии. С вашата помощ мога да спечеля. Благодаря ви.

Милостиво кратката реч на Рон — след която със сигурност щеше да последва поредната дълга проповед — беше приета толкова добре от паството, че докато се връщаше на мястото си при своето семейство, хората му ръкопляскаха.

Два часа по-късно, когато белите християни от Брукхайвън вече се бяха върнали на обяд, а службата на чернокожите християни едва сега набираше скорост, Рон се изкачи по покритите с червен килим стълби до големия подиум на църквата „Маунт Писта“ в западната част на града и изнесе по-дълъг вариант на сутрешната си реч. (Като този път нарочно пропусна определението „либерални“.) Само допреди два дни никога не беше виждал пастора на най-голямата чернокожа енория в града. Един приятел беше използвал влиянието си, за да уреди да го поканят.

По-късно вечерта, по средата на една особено шумна молитва за Петдесетница, той отново се хвана за амвона и изчака шумът да утихне, преди да се представи и да повтори молбата си. Този път не четеше бележките си, но говори по-дълго. И пак атакува либералите.

Докато се прибираще към дома, Рон се почуди колко малко хора познава всъщност в собствения си град. Клиентите на кантората му бяха застрахователни компании, а не хора. Той рядко напускаше сигурното убежище на своя квартал, църквата и социалния си кръг. Честно казано, предпочиташе да си остане там.

В девет часа в понеделник сутринта Рон Фиск застана на стълбището пред сградата на съда, придружаван от Дорийн и децата, колегите от кантората, голяма група приятели, служители и обичайни посетители на съда и членове на Ротари Клъб, и обяви кандидатурата си пред целия щат. Обявяването не беше организирано като медийно събитие. Появиха се едва неколцина репортери и телевизионни камери.

Бари Райнхарт беше планирал медийното покритие да бъде в деня на изборите, а не в първия ден от предизборната кампания.

Рон изнесе внимателно подготвената реч за петнайсет минути, като често беше прекъсван от аплодисменти. Отговори на всички въпроси на репортерите, а после се оттегли в малка зала в съда, където с удоволствие даде трийсетминутно ексклузивно интервю на един от политическите анализатори от всекидневника на Джаксън.

След това всички се преместиха на три пресечки надолу по главната улица, където Рон срязва лентата пред вратата на официалния

си предизборен щаб в една стара сграда под наем, която беше преобоядисана и украсена с предизборни материали. На кафе и бисквити той поговори с приятелите си, позира за няколко снимки и даде още едно интервю за вестник, за който дори не беше чувал. Тони Закари също беше там, наблюдаваше купона и следеше за времето.

Съобщението за обявената кандидатура на Рон Фиск беше изпратено едновременно във всички вестници в целия щат и в по-големите всекидневници в югоизточните щати. Изпратиха го по електронната поща и до всички членове на Върховния съд, до щатските законодатели, до всички останали държавни служители на избираеми длъжности в щата, всички регистрирани лобисти, хиляди обикновени служители, всички лицензирани лекари и адвокати. В южния изборителен район на щата бяха регистрирани общо 390 хиляди гласоподаватели. Консултантите на Райнхарт бяха успели да открият електронните адреси на около една четвърт от тях и всички тези щастливци получиха новината по интернет още преди Рон да произнесе речта си пред сградата на съда. Бяха изпратени 120 хиляди имейла едновременно.

Освен това по електронната поща бяха изпратени и четирийсет и две хиляди молби за финансова помощ, придружени от подбрани хвалебствия за качествата на Рон Фиск и нападки срещу „либералните съдии с леви убеждения, които действат от свое име, а не от името на народа“.

От склад под наем в южната част на Джаксън, за чието съществуване Рон Фиск не подозираше и който никога не би забелязал, до централната поща в града бяха транспортирани 390 хиляди плика. Във всеки един плик имаше предизборна брошура с множество трогателни снимки, сърдечно писмо, подписано лично от Рон, по-малък плик с пощенско клеймо, ако някой пожелаеше да изпрати чек в подкрепа на кампанията му, и подарък — рекламна лепенка за автомобил. Всичко беше издържано в червено, бяло и синьо, и очевидно беше работа на професионалист. Всичко беше от най-високо качество, до най-малката подробност.

В 11 ч. сутринта Тони премести представлението в Макком — единайсетия по големина град в изборителния район. (Брукхейвън беше четиринайсети по големина, с население от 10 800 души.) Пътуваха с новия шевролет събърбан, взет на лизинг за кампанията.

Отпред седеше доброволец шофьор на име Гай, а до него бе новият, но вече незаменим личен асистент Монти, който говореше по телефона. Двамата с Дорийн бяха седнали на просторната средна седалка на големия автомобил. Рон Фиск самодоволно се усмихна, докато гледаше как пейзажът лети покрай него. Имаше право да се наслади на този миг. За пръв път влизаше в политиката, но го правеше със стил. Всички тези поддръжници, тяхното въодушевление, репортерите и телевизионните камери, главозамайващото предизвикателство на предстоящата задача, предвкушването на победата, и то само за първите два часа от кампанията. Притокът на адреналин беше само намек за онова, което предстоеше. Представяше си как ще победи през ноември. Представяше си как изскача от делничната анонимност на малката адвокатска кантора, за да се превърне в уважаван върховен съдия. Славата го очакваше.

Тони беше в друга кола зад тях и докладваше на Бари Райнхарт.

В сградата на кметството в Макком Рон отново обяви кандидатурата си. Хората бяха малко, но бяха шумни. Имаше няколко приятели, но останалите му бяха напълно непознати. След две бързи интервюта, придружени от фотосесии, го откараха на летището, където се качи в „Лиър 55“ — чудесен малък самолет, който приличаше на ракета, макар че Рон не пропусна да забележи, че е доста по-малък от гълфстрийма, с който беше летял до Вашингтон. Дорийн едва успя да прикрие вълнението си от първото пътуване с частен реактивен самолет. Тони също се качи с тях. Гай потегли пръв с колата.

Петнайсет минути по-късно те кацнаха в Хатисбърг, третият по големина град в избирателния район, с население от четирийсет и осем хиляди души. В един часа следобед Рон и Дорийн бяха поканени на молитвен обяд, организиран от коалиция на пастори фундаменталисти. Обядът се проведе в стар хотел от веригата „Холидей Ин“. Тони остана да ги чака в бара.

Докато обядваше недопечено пиле и боб за гарнитура, Рон повече слушаше, отколкото говореше. Някои от пасторите, очевидно набрали скорост на неделните си проповеди, изпитваха нужда да го просветлят с мнението си по различни наболели въпроси. Холивуд, рап музиката, популярността на звездите, ширещата се порнография, интернет, пиенето на алкохол от малолетни, сексът сред малолетни и прочие. Рон искрено кимаше, но всъщност му се искаше да избяга.

Когато все пак реши да каже няколко думи, те бяха добре подбрани. Двамата с Дорийн се бяха молили за успеха на тази предизборна кампания и бяха доловили намесата на Божията ръка в нея. Законите, създавани от човека, трябваше да копират Божиите закони. Единствено хората с ясни морални ценности имаха право да съдят другите хора. И прочие. Той бе подкрепен единодушно.

След срещата Рон направи изявление пред няколко десетки поддръжници, събрани пред сградата на съда на окръг Форест. Събитието беше отразено от телевизията в Хатисбърг. След изявлението Рон отговори на няколко въпроса, а после пое по главната улица, ръкувайки се с всички. Раздаваше лъскавите си рекламни брошури и се отбиваше във всички адвокатски кантори по пътя си, за да поздрави колегите си.

В 3:30 ч. следобед частният реактивен самолет отново излетя и се отправи към брега на Мексиканския залив. На височина от два километра и половина самолетът прелетя точно над югозападния край на окръг „Тумор“.

Гай ги чакаше със събърбъна на летището в Билокси. Рон целуна Дорийн за довиждане и самолетът отново излетя, за да я върне в Макком. Там щеше да я чака друг шофьор, за да я закара в Брукхайвън. Рон се изправи пред сградата на съда на окръг Харисън и отново обяви кандидатурата си, отговори на същите въпроси и даде дълго интервю за „Сън Хералд“.

Билокси беше родният град на Шийла Маккарти. Беше близо до Гълфпорт, най-големия град в южния избирателен район с население от шейсет и пет хиляди души. Билокси и Гълфпорт представляваха центърът на крайбрежието на Мексиканския залив, където имаше три окръга и живееха 60 процента от гласоподавателите. На изток бяха Оушън Спрингс, Готие, Мое Пойнт, Паскагула и Мобайл. На запад бяха Пас Крисчън, Лонг Бийч, Уейвланд, Бей Сейнт Луис и Ню Орлиънс.

Тони беше планирал Рон да прекара поне половината от кампанията си в този регион. В 6:00 ч. следобед го заведоха в местния му предизборен щаб, ремонтирана закусвалня на магистрала 90 — най-натоварения четирилентов път покрай брега. Щабът беше украсен с ярки предизборни материали, а пред сградата се бяха събрали много хора, за да видят и чуят своя кандидат. Рон не познаваше нито един от

тях. Нито пък Тони. Практически всички работеха в някоя от компаниите, които непряко финансираха кампанията на Рон Фиск.

Половината бяха служители от регионалния офис на национална автомобилна застрахователна компания. Когато Рон пристигна на място и видя щаба си, украсата и събралите се хора, за пореден път се смая от организационните умения на Тони Закари. Кампанията можеше да се окаже по-лесна, отколкото си я представяше.

Икономиката в градовете по крайбрежието на Мексиканския залив до голяма степен се движеше от казината, така че Рон ограничи моралните си забележки и се съсредоточи върху консервативния си подход към правораздаването. Говори за себе си, за семейството си и за детския отбор по бейзбол на сина си Джош, който не беше загубил нито един мач в първенството. За пръв път изказа тревогата си за ръста на престъпността в щата и за видимото нежелание на властите да екзекутират осъдените престъпници.

Дори Клийт Коули щеше да се гордее с него, ако го беше чул.

Изисканата вечеря беше в яхтклуба на Билокси и също имаше за цел събирането на средства за кампанията — всяко място струваше по хиляда долара. Присъстваха корпоративни служители, банкери, лекари и адвокати на застрахователни компании. Тони преброи осемдесет и четирима гости.

Късно вечерта, когато Рон вече беше заспал в съседната стая, Тони се обади на Бари Райнхарт, за да му докладва за големия ден. Обявяването на кандидатурата на Рон Фиск не беше толкова колоритно, колкото дебюта на Клийт Коули, но беше много по-продуктивно. Техният кандидат се беше справил отлично.

Вторият ден от предизборната кампания започна в 7:30 ч. с молитвена закуска в хотел в сянката на казината. Закуската беше спонсорирана от наскоро сформирана групировка, наречена Коалиция на братството. Повечето присъстващи бяха пастори фундаменталисти от десетина различни клонове на християнството. Рон бързо се научаваше да се адаптира към публиката си, така че нямаше никакъв проблем да говори за вярата си и за начина, по който тя ще му помага да взема правилни решения във Върховния съд. Подчерта дългогодишната си служба към Бога в качеството си на дякон и

преподавател в неделното училище и едва не се разплака от умиление, докато им разказваше за кръщаването на сина си. Присъстващите за пореден път го подкрепиха на мига.

Поне половината щат се събуди с вестници, пълни с реклами на цяла страница, обявяващи кандидатурата на Рон Фиск. Рекламата в „Клариън-Леджър“, който излизаше в Джаксън, беше с хубава снимка на Рон и дръзкото заглавие „Съдебна реформа“. С по-дребен шрифт беше отпечатана биографията му с акцент върху работата му в църквата, гражданските организации и Американската оръжейна асоциация. С още по-дребен шрифт се изброяваха организациите, които го подкрепяха: групи в защита на семейството, консервативни християни, организации на свещеници и асоциации, които, изглежда, представляваха всички останали: лекари, медицински сестри, болници, зъболекари, домове за стари хора, фармацевти, търговци на дребно, брокери на недвижими имоти, банки — спестявания и кредити, финансови компании, брокерски агенции, ипотечни банки, застрахователни компании (здраве, живот, медицински, срещу пожар, катастрофа и професионална небрежност), строителни предприемачи, архитекти, енергийни компании, производители на природен газ и три групи за „връзки със законодателните органи“, които представляваха, общо взето, производителите на всички стоки по магазините.

С други думи, това бяха всички онези, които можеха да стигнат до съда и затова плащаха застраховки. Списъкът направо вонеше на големи пари и обявяваше, че Рон Фиск, който досега беше абсолютно непознат, вече е сериозен участник в играта.

Рекламата на цяла страница в „Клариън-Леджър“ от Джаксън струваше 12 хиляди долара, в „Сън Хералд“ от Билокси беше 9000 долара, а в „Хатисбърг Америкън“ — 5000 долара.

Общите разходи за първите два дни от предизборната кампания на Фиск възлязоха приблизително на 450 хиляди долара, в които не се включваха пътните разходи, частният самолет и интернет кампанията. По-голямата част от парите беше похарчена за писмата с рекламни материали.

Рон остана на крайбрежието на Мексиканския залив във вторник и сряда, като всяка минута от престоя му там беше прецизно планирана. Предизборните кампании често се движат със закъснение, но не и когато ги организираше Тони. Обявиха кандидатурата на Рон

пред съдилищата в окръзите Джаксън и Ханкок, помолиха се с местните свещеници, отбиха се в десетки адвокатски кантори, минаха по няколко натоварени улици, за да раздадат брошури и да стиснат ръцете на хората. Рон дори успя да целуне първото си бебе за тази кампания. И всичко беше документирано от филмов екип.

В четвъртък Рон спря на още шест места в южната част на щата Мисисипи, а после се прибра в Брукхейвън, за да си смени дрехите. Мачът започваше в шест. Дорийн вече го чакаше с децата. Детският бейзболен отбор „Рейдърс“ загряваше на игрището, а синът му Джош беше питчер. Помощник-треньорът ръководеше загрявката, но отстъпи мястото на треньора Фиск.

На мача на сина му се бяха събрали доста хора. Рон вече започваше да се чувства като знаменитост.

Вместо да изучават правната материя, двамата помощници на Шийла прекараха целия ден в събиране на статии за кандидатурата на Рон Фиск. Направиха копия на рекламите в различните вестници. Проследиха новините в интернет. Колкото повече информация събираха, толкова повече се влошаваше и настроението им.

Шийла храбро се опита да продължи работата си, все едно нищо не беше станало. Облаците над главата ѝ се сгъстяваха, но тя се преструваше, че това не я засяга. Насаме обаче — което най-често означаваше в компанията на Големия Мак — тя даваше израз на истинските си емоции: беше абсолютно зашеметена от атаката. Фиск харчеше милиони долари, а тя не беше събрала почти нищо.

Клийт Коули беше лесен конкурент. Но обсадата на Фиск беше толкова блестящо изпълнена, че тя се почувства като застреляна от упор.

Бордът на директорите на Асоциацията на адвокатите от щата Мисисипи се събра в Джаксън на спешно заседание в късния следобед в четвъртък. Настоящият ѝ президент Боби Нийл беше ветеран от съдебните зали с много спечелени присъди и дълъг стаж в организацията. Присъстваха осемнайсет от общо двацет директори — най-големият брой от години насам.

По определение бордът на директорите включваше нервни и прекалено самоуверени адвокати, които се подчиняваха само на собствените си правила. Малцина от тях бяха имали някога началник. Повечето си бяха пробили път със зъби и нокти от най-ниското стъпало на професията и поне по тяхно мнение се радваха на висок престиж. За тях нямаше по-достойно призвание от защитата на бедните, наранените, отритнатите и обърканите.

Събранията на борда на директорите по правило бяха продължителни и шумни, тъй като всички присъстващи искаха да вземат думата. И това се случваше дори при обичайни обстоятелства. Но когато същата група беше поставена в необичайна ситуация, притисната до стената от внезапната и неизбежна заплаха да загубят един от най-доверените си съюзници във Върховния съд, всичките осемнайсет души започнаха да спорят в един глас. Всеки смяташе, че знае единственото вярно решение на проблема. Барбара Мелинджър и Скип Санчес седяха в ъгъла и мълчаха. Не бяха сервирали алкохол. Нито кофеин. Само вода.

След половин час крясъци Боби Нийл успя да въведе някакъв ред. Присъстващите най-сетне се заслушаха в думите му, когато обяви, че по-рано същия ден се е срещнал за един час със съдия Маккарти.

— Тя е в добро разположение на духа — каза той и се усмихна с една от редките усмивки, които се видяха около масата този следобед. — Влага обичайното старание в работата си и не иска да се занимава със странични неща. Освен това обаче съдия Маккарти е наясно с политическата ситуация и неведнъж заяви, че ще се сражава с всички сили в предизборната кампания, за да спечели. Аз ѝ обещах безрезервната ни помощ.

Той спря, за да смени тона.

— Но останах малко обезкуражен от тази среща. Клийт Коули обяви кандидатурата си преди четири седмици, а Шийла дори още не е назначила шеф на кампанията си. Събрала е малко пари, но не казва колко. Останах с впечатлението, че след появата на Коули се е успокоила и е успяла да убеди себе си, че той е просто откачалка, от когото не бива да се страхува. Смятала е, че ще спечели лесно. Но сега начинът ѝ на мислене рязко се е променил. Закъсняла е за началото на състезанието и сега трябва да тича, за да навакса. Знаем от опит, че от

нашата страна на фронтовата линия няма много пари освен нашите собствени.

— За да бие този тип, ще й трябват поне един милион долара — обади се някой.

Забележката веднага беше удавена във вълна от подигравки. Един милион долара изобщо нямаше да ѝ стигнат. Поддръжниците на реформата в областта на колективните искове похарчиха два милиона долара срещу съдия Макълуейн и все пак загубиха с три хиляди гласа. Значи този път ще похарчат още повече, защото са по-добре организирани и знаят как се играе играта. Освен това конкурентът на Макълуейн беше някакъв негодник, който никога не беше водил дело в съда и през последните десет години беше преподавал политически науки в колеж. А Фиск беше истински адвокат.

Така че известно време всички говореха за Фиск, като във всеки един момент се водеха поне четири отделни разговора.

Боби Нийл започна да почуква по чашата си с вода, за да въведе ред.

— В борда на директорите сме двайсет души. Ако всеки веднага даде по десет хиляди долара, кампанията на Шийла поне може да се организира.

Незабавно настъпи тишина. Присъстващите дълбоко си поеха въздух. Пиха вода. Огледаха се в търсене на съмишленици, които да потвърдят или да отхвърлят това дръзко предложение.

Някой в далечния край на масата излая:

— Това е абсурд!

Светлините примигнаха. Климатикът замлъкна. Всички се вторачиха в Уили Бентън, избухлив ирландец от Билокси. Бентън бавно се изправи и разпери ръце. И преди бяха чували пламенните му речи, така че бяха подготвени. Съдебните заседатели го намираха за неустоим.

— Това е началото на края, господа. Не можем да се заблуждаваме повече. Силите на злото, които жадуват да затръшнат вратите на съдилищата и да отнемат изконните права на нашите клиенти, същите тези лобисти в полза на бизнеса, които бавно и методично маршируват през цялата страна и купуват нови и нови върховни съдии, същата тази банда негодници е вече тук и чука на вратата ни. Видяхте имената им в клиповете на Фиск. Организация на

глупци — но глупци с пари. Към настоящия момент разполагаме със сравнително стабилно мнозинство с един глас във Върховния съд — а сме седнали тук, точно ние, единствените хора, които могат да спрат тези разбойници — и спорим колко да дадем. Ще ви кажа какво трябва да дадем. Всичко! Защото, ако не го направим, законът такъв, какъвто го познаваме, ще изчезне от лицето на земята. Вече няма да се заемаме с никакви дела, защото ще знаем, че няма да можем да ги спечелим. Следващо поколение адвокати просто няма да съществува! Аз дадох пряко сили сто хиляди долара за кампанията на съдия Макълуейн. И сега ще направя същото за съдия Маккарти. Нямам частен реактивен самолет. Не се занимавам с колективни искове, от които да печеля абсурдно високи хонорари. Всички ме познават. Аз съм от старата школа — едно дело, в един процес. Но отново ще направя жертва. И всички трябва да я направите. Всички си имаме някакви играчки. Ако всеки от вас не може да даде поне по петдесет хиляди долара, по-добре напуснете този борд и си идете вкъщи. Знаете, че можете да си го позволите. Продайте някой апартамент, кола, яхта, пропуснете няколко ваканции. Заложете диамантите на жена си. Петдесет хиляди долара е годишната заплата на секретарките ви. А Шийла Маккарти е несравнимо по-важна от всяка секретарка.

— Лимитът е пет хиляди долара на човек, Уили — обади се някой.

— Брей, какъв си хитрец — изстреля той в отговор. — Аз имам жена и четири деца. Дотук станаха трийсет хиляди. Имам и две секретарки и няколко доволни клиенти. Ще събера сто хиляди долара от тяхно име до края на седмицата и всеки тук може да направи същото.

С тези думи той седна, целият почервенял. Настъпи продължително мълчание, после Боби Нийл се обърна към Барбара Мелинджър.

— Колко дадохме на съдия Макълуейн?

— Един милион и двеста хиляди долара, от около триста адвокати.

— А той колко събра?

— Един милион и четиристотин хиляди долара.

— Според теб колко ще трябва да дадем на Маккарти, за да спечели?

Барбара и Скип Санчес бяха обсъждали този въпрос през последните три дни.

— Два милиона — отвърна тя, без да се колебае.

Боби Нийл се намръщи и си припомни какви усилия бяха положили преди две години, за да съберат средства за Джими Макълуейн. Щеше да им бъде по-лесно, ако бяха вадели зъби без упойка.

— Значи трябва да съберем два милиона долара — каза твърдо той.

Хората около масата мрачно кимнаха и, изглежда, се съгласиха с тази сума. После се върнаха към по-конкретния въпрос кой колко трябва да даде и отново избухна ожесточен спор. Онези, които печелеха много, харчеха много. Онези, които се бореха да свържат двата края, не искаха да рискуват. Един от адвокатите дори си призна, че след като е загубил последните си три дела, практически е в състояние на фалит. Друг, който беше знаменитост в областта на колективните иски и имаше собствен самолет, обеща да даде 150 хиляди долара.

Накрая събранието приключи, без да се споразумеят за определена сума, което не изненада абсолютно никого.

Крайната дата за обявяване на кандидатури отмина без повече фойерверки. Съдия Калиган от централния избирателен район и съдия Бейтман от северния избирателен район се оказаха без конкуренти за своите места, така че през следващите осем години щяха да бъдат в безопасност. И двамата бяха известни с това, че рядко проявяват съчувствие към жертвите на катастрофи, потребителите и обвинените в криминални престъпления, така че бизнес общността ги обичаше. На местно равнище само двама съдии от окръжния съд щяха да се борят за местата си.

Единият от тях обаче се оказа съдия Томас Олсоубрук Харисън IV. Само един час преди крайния срок една адвокатка, специалист по недвижими имоти от Хатисбърг на име Джой Хувър, попълни необходимите документи и произведе първите няколко изстрела в съобщение за пресата. Беше политическа активистка на местно равнище, позната и уважавана в окръга. Съпругът ѝ беше известен педиатър, който в свободното си време работеше в безплатна клиника за самотни майки.

Хувър също беше наета от Тони Закари и „Съдебно бъдеще“. Беше като подарък от Бари Райнхарт за Карл Трюдо, който в няколко разговора на четири очи с Райнхарт беше изразил силните си отрицателни емоции към съдията, който беше председателствал процеса „Бейкър“. Сега въпросният съдия щеше да бъде толкова зает, че нямаше да може да се меси, както беше проявявал склонност да прави в предишни предизборни кампании. За някакви си 100 хиляди долара — напълно законната сума, изплатена по документи на Хувър — бяха създали много сериозни проблеми на съдия Харисън.

Райнхарт планираше едновременна офанзива на няколко фронта. И в един обикновен ден в края на юни той реши да изстреля следващия си залп.

Три месеца по-рано в Джаксън незабелязано бяха пристигнали двама хомосексуалисти — Ал Майърчек и Били Спано. Двамата наеха малък апартамент недалеч от колежа „Милсап“, регистрираха се като гласоподаватели и си извадиха шофьорски книжки за щата Мисисипи. Старите им книжки бяха от щата Илинойс. Твърдяха, че са илюстратори, които работят вкъщи. Бяха саможиви и не общуваха с никого.

На 24 юни двамата влязоха в офисите на съда на окръг Хайндс и поискаха необходимите документи, с които да кандидатстват за разрешение за сключване на брак. Служителката се стресна и се опита да им обясни, че съгласно законите, според които работеше тя, браковете между лица от един и същ пол не бяха разрешени. Атмосферата се нагорещи, Майърчек и Спано си позволиха остри реплики, но накрая си тръгнаха. После се свързаха с репортер от местния всекидневник „Клариън-Леджър“, който представи тяхната версия на събитията.

На следващия ден двамата се върнаха в съда, придружавани от репортер и фотограф, и отново поискаха същите документи. Когато им отказаха, двамата се разкрещяха и заплашиха със съд. След това новината вече беше на първа страница, илюстрирана със снимка на двамата мъже, които обвиняваха безпомощната служителка. Двамата наеха радикално настроен адвокат, платиха му 10 хиляди долара и наистина изпълниха закана си да потърсят справедливост в съда. Новината също беше отпечатана на първа страница.

И предизвика абсолютен шок. Новините за опитите на хомосексуалисти да сключат законен брак бяха всекидневие в щати като Ню Йорк, Масачусетс и Калифорния, но бяха нечувани в Мисисипи. Накъде отиваше този свят?!

Продължението на историята разкриваше, че двамата мъже са отскоро в района, никой в местната хомосексуална общност не ги познаваше и те, изглежда, нямаха никакви други контакти тук — служебни, семейни и прочие. Хората, които се очакваше да го направят, веднага им отправиха цветисти обвинения. Местният сенатор обясни, че тези неща се определят от щатските закони, и заяви, че въпросните закони няма да се променят — поне докато той е на поста си. Майърчек и Спано не можаха да бъдат открити за коментар. Адвокатът им обясни, че често пътуват по работа. Всъщност към този

момент двамата вече се бяха прибрали в Чикаго, където единият работеше като интериорен дизайнер, а другият беше собственик на бар. Въпреки това и двамата запазиха местожителството си в щата Мисисипи и щяха да се върнат в момента, в който започнеше процесът.

В същото време Джаксън беше разтърсен от друго брутално престъпление. Трима гангстери, въоръжени с огнестрелни оръжия, бяха нахлули в апартамент под наем, в който живееха двайсетина нелегални имигранти от Мексико. Мексиканците работеха по осемнайсет часа на ден, спестяваха всеки цент и веднъж месечно изпращаха всички пари вкъщи. Подобни нападения срещу домове на имигранти не бяха рядкост в Джаксън и други градове в южните щати. В настъпилния хаос, докато мексиканците се суетяха, вадеха банкноти от скривалищата под дъските на пода и от пукнатини в стените и крещяха истерично на испански, а въоръжените нападатели крещяха на чист английски, единият от мексиканците извади пистолет и произведе няколко изстрела, без да улучи никого. Нападателите отвърнаха на огъня, предизвиквайки още по-голям хаос. Когато стрелбата спря, четирима от мексиканците бяха мъртви, трима бяха ранени, а гангстерите бяха избягали в нощта. Плячката им беше оценена на около 800 долара, макар че полицаите така и не го разбраха със сигурност.

Бари Райнхарт не можеше да твърди, че събитието е било негова идея, но със сигурност остана доволен.

Седмица по-късно на форум, спонсориран от правоохранителна асоциация, Клийт Коули използва престъплението като повод за яростна тирада, в която включи обичайните си теми за повсеместното и безнаказано насилие, подпомагано от либералния съд, възпрепятстващ изпълнението на екзекуциите в щата Мисисипи. Той посочи с пръст Шийла Маккарти, която стоеше до Рон Фиск, и грубо я обвини за нежеланието на Върховния съд на щата да използва по предназначение камерата за екзекуции в затвора „Парчман“. Публиката го прие много добре.

Рон Фиск обаче не се остави толкова лесно. Той също поде атака срещу гангстерите, наркотиците и беззаконието и разкритикува Върховния съд, макар и с не толкова остър език. После разкри своя план от пет стъпки, който целеше да опрости процедурата по обжалване на смъртни присъди, и помощниците му раздадоха на

всички присъстващи конкретно описание на предложението му. Получи се впечатляващо представление и Тони, който седеше на задните редове, остана доволен.

Когато дойде редът на съдия Маккарти да се изкаже, тълпата вече беше готова да я замери с камъни. Тя спокойно обясни сложността на едно обжалване на смъртна присъда, на което е посветена голяма част от работното време на Върховния съд. После подчерта необходимостта от повишено внимание в тези особено важни дела, така че правата на всички обвиняеми да бъдат защитени както трябва. Правораздаването не познава по-голямо предизвикателство от това да се опазят правата на онези, които обществото е решило да екзекутира. Тя напомни на присъстващите, че поне 120 мъже и жени, осъдени на смърт, впоследствие са били напълно оправдани, включително и двама в щата Мисисипи. Някои от тях бяха живели по двайсет години в очакване да умрат. През деветте години, в които беше работила във Върховния съд, тя беше участвала в разглеждането на четирийсет и осем смъртни присъди. В болшинството от случаите — двайсет и седем — тя беше гласувала заедно с мнозинството, като беше потвърдила смъртната присъда, но едва след като се беше убедила в справедливостта на съдебните процеси. В останалите случаи беше гласувала против смъртните присъди и беше върнала делата за преразглеждане. Тя не съжаляваше за нито едно свое решение. Не се смяташе нито за либерална, нито за консервативна, нито за умерена. Беше върховен съдия, положил клетва да разглежда честно всички случаи и да спазва закона. Да, личните ѝ убеждения бяха против смъртното наказание, но тя никога не им беше позволявала да вземат превес над законите на щата.

Когато свърши, тук-там се чува слаби аплодисменти, но по-скоро от учтивост. Никой не можеше да ѝ отрече, че е искрена и смела. Малцина от присъстващите, ако изобщо имаше такива, биха гласували за нея, но тази жена със сигурност знаеше какво говори.

Това беше първият път, когато тримата кандидати се появиха един до друг, и първият път, когато Тони имаше възможност да наблюдава как се справя Шийла Маккарти под напрежение.

— Тя няма да се остави лесно — докладва той на Бари Райнхарт. — Познава материята и не отстъпва от позициите си.

— Да, но няма пукнат цент — засмя се Бари. — Това е предизборна кампания, а предизборните кампании се печелят с пари.

Беше малко пресилено да се твърди, че Маккарти няма пукнат цент, но стартът ѝ наистина беше доста несигурен. Тя нямаше шеф на предизборния си щаб, който да се грижи за петдесетте неща, които трябва да се свършат мигновено, като в същото време не забравя и за хилядата други неща, които трябва да се свършат по-късно. Беше предложила тази работа на трима души. Първите двама поискаха да помислят двацет и четири часа, след което отказаха. Третият се съгласи, но след една седмица също се отказа.

Предизборната кампания е малко, но твърде интензивно бизнес начинание, което се ражда в условията на огромно напрежение със съзнанието, че съществуването му ще бъде краткотрайно. Членовете на екипа работят нечовешки много срещу ниско заплащане. Доброволците са безценни, но на тях невинаги може да се разчита. Така че енергичният, решителен шеф на кампанията е задължително условие за успеха.

Шест седмици след като Фиск обяви кандидатурата си, съдия Маккарти беше успяла да открие един предизборен щаб в Джаксън, близо до апартамента си, и друг в Билокси — недалеч от дома си. И двата щаба се управляваха от стари приятели на доброволни начала и се занимаваха предимно с набиране на още хора и търсене на потенциални спонсори. Вече бяха отпечатали лепенки и табели, но все още не бяха успели да открият прилична фирма, която да изработи печатни реклами, материали за изпращане по пощата и евентуално телевизионни клипове. Имаха уебсайт, но нямаха никаква дейност в интернет. До този момент Шийла беше получила 320 хиляди долара от спонсори, като всички без 30 хиляди от тях бяха от адвокати, пледиращи в съда. Боби Нийл и бордът на директорите писмено ѝ бяха обещали, че членовете на асоциацията ще съберат поне един милион долара, и тя не се съмняваше в това. Но обещанията се даваха много по-лесно от чековете.

Организацията се затрудняваше допълнително от факта, че съдия Маккарти имаше сериозна работа, която не можеше да пренебрегне. Във Върховния съд се бяха натрупали купища дела, които трябваше да бъдат решени още преди няколко месеца. Постоянно работеха под напрежение, защото изоставаха. Обжалванията никога не спираха. А от

тях зависеха човешки съдби: мъже и жени, осъдени на смърт; деца, които бяха използвани като заложници в сложни бракоразводни дела; работници, пострадали при трудови злополуки, които очакваха окончателното решение на съда и се надяваха на някакво обезщетение. Някои от нейните колеги бяха достатъчно добри професионалисти, за да не се обвързват емоционално с хората, чиито дела решаваха, но Шийла никога не беше успявала да го постигне.

Все пак беше лято и програмата ѝ не беше толкова натоварена. Тя си вземаше отпуск всеки петък и през целия уикенд обикаляше с колата си из своя избирателен район. Работеше усилено от понеделник до четвъртък включително, а през уикенда се превръщаше в кандидат на пълно работно време. Беше планирала да организира кампанията си в рамките на един месец.

От понеделник до петък първият ѝ конкурент Клийт Коули обикновено предпочиташе напрежението край масата за блекджек. Играеше само нощем, така че имаше предостатъчно време да води предизборна кампания, ако искаше. Но той не искаше. Отиде на няколко местни панаира, където произнесе колоритни речи пред ентузиазиранията тълпа. Ако доброволците му от Джаксън бяха в настроение, подреждаха „Лицата на мъртвите“ и Клийт хващаше микрофона. Във всяко градче имаше по десетина граждански организации, които винаги си търсеха гостуващи лектори. Скоро всички научиха за Коули, който можеше да оживи всяко събиране, така че той започна да получава по една–две покани всяка седмица. Решаваше дали да отиде всеки път поотделно — в зависимост от разстоянието, което трябваше да измине, и силата на махмурлука си. Към края на юли предизборната му кампания беше получила 27 хиляди долара от дарения, което бе предостатъчно за лизинга на колата и за бодигардовете, на които плащаше на час. Беше похарчил и 6000 долара за брошури. Все пак беше политик, а от всички политици се очаква да раздават някакви печатни материали.

За разлика от него вторият конкурент на Шийла Маккарти водеше предизборната си кампания като добре смазана машина. Рон Фиск работеше в кантората в понеделник и вторник, а после се заемаше с подробно планираната си обиколка, извън която оставаха само най-миниатюрните градчета. Той и помощниците му използваха едновременно частния лиър и един кинг еър, така че да обикалят

избирателния район възможно най-бързо. Към средата на юли във всичките двайсет и седем окръга бяха организирани предизборни комитети и Рон беше произнесъл поне по една реч във всеки. Говореше пред граждански организации, клубове на мотоциклетисти, пожарникари доброволци, блуграс фестивали, панаири и църкви, църкви, църкви. Поне половината от речите му бяха произнесени от амвона.

На 18 юли Джош изигра последния си мач в бейзболния сезон, така че баща му имаше още повече време за предизборната си кампания. Треньорът Фиск не пропусна нито един мач, макар че отборът се разпадна, след като той обяви кандидатурата си. Повечето от родителите на другите деца смятаха, че между постове на треньор и кандидат за върховен съдия няма никаква връзка.

В селските райони речите на Рон винаги бяха едни и същи. Либералните съдии са отговорни за това, че нашите ценности са подложени на атака от хората, които подкрепят браковете между хомосексуалисти, по-строгия контрол върху оръжията, абортите и неограничения достъп до порнография по интернет. Тези съдии трябва да бъдат сменени. На първо място той беше верен на Библията. На второ място идваха законите, създадени от човека, но като върховен съдия той щеше да търси и намира баланс между двете. Всяка реч на Рон Фиск започваше с кратка молитва.

В по-централните райони, в зависимост от публиката, Рон често се отклоняваше от крайнодесните политически убеждения и се съсредоточаваше върху смъртното наказание. Скоро откри, че слушателите му остават поразени от разказите за брутални престъпления, извършени от хора, осъдени на смърт преди двайсет години и все още очакващи изпълнението на присъдата. Затова включи няколко такива истории в обичайната си програма.

Независимо къде се намираше, темата за лошите либерални съдии заемаше централно място във всичките му изказвания. След около сто такива речи самият Рон започна да вярва, че Шийла Маккарти е яростен либерал с крайно леви убеждения, която носи лична отговорност за повечето от социалните проблеми в щата.

На финансовия фронт Бари Райнхарт тихомълком дърпаше конците и парите на спонсорите пристигаха редовно, за да покрият всички разходи. Към 30 юни, първия краен срок за подаване на

финансови отчети, кампанията на Фиск беше спонсорирана с общо 510 хиляди долара от общо две хиляди и двеста души. Само трийсет и пет от тях бяха дали максимума — 5000 долара — и всички до един бяха регистрирани граждани на щата Мисисипи. Деветдесет процента от спонсорите живееха постоянно в щата.

Бари знаеше, че съдебните адвокати ще гледат под лупа всички дарения в търсене на доказателство, че в кампанията се вливат пари от други щати, насочвани от интересите на големия бизнес. В предишни кампании бяха имали подобни проблеми и той беше твърдо решен да ги избегне в този случай. Не се съмняваше, че може да събере гигантски суми от дарения извън щата, но те щяха да бъдат включени в кампанията на по-късен етап, когато благосклонните закони за отчетността нямаше да правят проблем от това. От друга страна, финансовите отчети на Маккарти ясно показваха, че е финансирана изключително от адвокати, и Бари знаеше точно как да използва този факт срещу нея.

Освен това Бари вече разполагаше и с резултатите от последното си проучване, които не възнамеряваше да споделя със своя кандидат. Към 25 юни половината от регистрираните гласоподаватели вече знаеха, че тече предизборна кампания за върховен съдия. От тях 24 процента предпочитаха Рон Фиск, 16 заставаха зад Шийла Маккарти, а 10 — зад Клийт Коули.

Числата бяха показателни. За по-малко от два месеца Бари беше успял да създаде печеливш продукт от един неизвестен адвокат, който никога не беше обличал съдийска тога, но въпреки това беше изпреварил съдийка с деветгодишен стаж.

При това още не бяха пуснали нито един клип по телевизията.

На първи юли Секънд Стейт Банк беше изкупена от Ню Виста Банк, финансова верига със седалище в Далас. Хъфи се обади на Уес Пейтън, за да му съобщи новината, и като цяло беше оптимист. В банковия клон в Хатисбърг ги бяха уверили, че няма да се промени нищо, освен името на банката. Портфолиото от кредити, дадени от Хъфи, беше разгледано от новите собственици на банката. Бяха го разпитали за семейство Пейтън и, изглежда, се успокоиха от обещанието на Хъфи, че кредитът ще бъде изплатен.

За четвърти пореден месец семейство Пейтън изпратиха на Хъфи чек за 2000 долара.

В един друг живот Натаниъл Лестър беше блестящ адвокат с необичайната дарба да печели дела като защитник на обвинени в убийство. Преди две десетилетия беше постигнал серия от дванайсет оневиняващи присъди в малки градчета в щата Мисисипи, където обвинените в ужасяващи престъпления се смятат за виновни още в мига на арестуването им. Славата му привлече много клиенти и по граждански дела и малката му кантора в градчето Мендънхол просперираше.

Нат беше печелил големи присъди, но беше уговарял още по-големи извънсъдебни споразумения. Специалността му бяха делата за тежки телесни повреди, причинени на крайбрежни нефтени платформи, където много от местните жители работеха заради високото възнаграждение. Той участваше активно в различни адвокатски организации, спонсорираше кандидати за политически постове с огромни суми, построи си най-голямата къща в града, ожени се няколко пъти и се пропи. Алкохолът, многобройните оплаквания от морален характер и правните престрелки най-сетне го накараха да забави темпото, а когато го притиснаха до стената, беше принуден да се откаже от адвокатското си разрешително, за да не лежи в затвора. След това напусна Мендънхол, намери си нова жена, спря да пие и се засели в Джаксън, където прегърна будизма, йога, вегетарианството и по-простия начин на живот. Едно от малкото умни решения, които взе, докато бе на върха на славата, беше да скрие част от парите си.

През първата седмица от август той се зае да досажда на Шийла Маккарти, докато тя не се съгласи да обядват заедно. Всички адвокати в щата знаеха нещо за цветистата му биография и тя изпитваше разбираемо притеснение. Докато похапваха тофу и соеви кълнове, той ѝ предложи да стане шеф на предизборната ѝ кампания, без да получава пари. Обеща да посвети цялата си енергия на тази задача през следващите три месеца.

Шийла Маккарти не беше сигурна какво да каже. Дългата сива коса на Натаниъл Лестър се спускаше до раменете му. Имаше еднакви

диамантени обеци на двете си уши и макар че бяха доста малки, все пак се виждаха. На лявата му ръка имаше татуировка и Шийла не искаше дори да си представи местата, където биха могли да бъдат другите. Нат носеше джинси, сандали и кожени гривни в ярки цветове на двете си ръце.

От друга страна, той беше пожънал успех в съда не защото бе скучен, незабележим и неубедителен. Със сигурност не беше такъв. Познаваше избирателния район, градовете и съдилищата в него, както и хората, които ги управляваха. Изпитваше силна омраза към едрия бизнес и влиянието, което той си купуваше, а спокойният живот му беше омръзнал и търсеше нова битка, на която да се посвети.

Накрая Шийла се предаде и го покани да участва в нейната кампания. Когато си тръгна от ресторанта, се съмняваше в здравия си разум, но не се съмняваше в инстинкта си, че именно Натаниъл Лестър може да се окаже искрата, от която така отчаяно се нуждаеше предизборната ѝ кампания. Собственото ѝ социологическо проучване показваше, че се влачи на пет пункта след Фиск, и постепенно беше започнало да я обзема отчаяние.

Същата вечер двамата отново се срещнаха в предизборния ѝ щаб в Джаксън и само след четири часа Нат вече беше поел контрола в свои ръце. С комбинация от остроумие, чар и остри забележки той успя да доведе зле организирания ѝ екип от сътрудници до състояние на яростна възбуда. За да докаже качествата си, Нат демонстративно се обади на трима адвокати от Джаксън в домовете им, размени по няколко любезности с всеки от тях и накрая ги попита защо, по дяволите, все още не са изпратили пари за предизборната кампания на Маккарти. Превключи разговорите на микрофон, така че да се чуват в целия щаб, и се зае да ги унижава, увещава и заплашва, като отказа да затвори, докато и тримата не му обещаха значителни суми — от свое име и от името на семействата, клиентите и приятелите си. „Не изпращайте чековете по пощата“, завърши той. Още утре смяташе да мине с колата, за да ги вземе лично. Тримата адвокати обещаха общо 70 хиляди долара. От този момент всички приеха Нат.

На следващия ден той наистина отиде да вземе чековете, а после се зае да звъни на всички явяващи се в съда адвокати в щата. Свърза се със синдикати и с лидери на организации на чернокожите. Уволни един от членовете на предизборния щаб и назначи двама нови. Към края на

седмицата, Шийла вече получаваше от него разпечатка на програмата си за деня. Отначало малко се съпротивляваше на това, но после се отказа. В крайна сметка сега Нат работеше по шестнайсет часа на ден и очакваше същото както от самия кандидат, така и от всички останали.

Уес отиде в Хатисбърг и се отби в дома на съдия Харисън, за да обядват насаме. След като неговата кантора беше поела трийсет дела от Баумор, не беше разумно да ги виждат заедно. Макар че не възнамеряваха да обсъждат належащи дела, все пак не беше удобно да демонстрират приятелска близост. Том Харисън ги беше поканил да му гостуват когато искат — и Уес, и Мери Грейс. Мери Грейс не беше в града и Уес се извини от нейно име.

Говориха си за политика. Съдебният район на Харисън включваше Хатисбърг, окръг Форест и трите селски окръга Кеъри, Ламар и Пери. Почти 80 процента от регистрираните гласоподаватели живееха в Хатисбърг, родния град на Том Харисън и на неговия опонент в изборите — Джой Хувър. Тя щеше да победи в някои от кварталите на Хатисбърг, но съдия Харисън беше убеден, че той ще се справи още по-добре. Не се притесняваше и за по-малките окръзи. Всъщност изобщо не се притесняваше от предстоящите избори. Хувър изглеждаше солидно финансирана, най-вероятно с външни средства, но съдия Харисън познаваше своя район и с радост участваше в политическата битка.

Окръг Кеъри, беше с най-малко население от четирите и населението продължаваше да намалява, в немалка степен с помощта на „Крейн Кемикъл“ и токсичните ѝ отпадъци. Дватама избягнаха тази тема и вместо това поговориха за различни политици в Баумор и околностите му. Уес увери събеседника си, че семейство Пейтън, както и техните клиенти, приятели, пастор Дени От и семейството на Мери Грейс ще направят всичко възможно, за да го преизберат.

После разговорът се прехвърли към другите кампании — най-вече тази на Шийла Маккарти. Тя беше минала през Хатисбърг преди две седмици и беше останала половин час в кантората на Пейтън, където неловко беше избягнала темата за делата от Баумор, докато агитираше за преизбирането си. Семейство Пейтън си признаха, че не

могат да ѝ помогнат с пари, но обещаха да работят за кампанията ѝ. На следващия ден им докараха цял камион рекламни табели и други агитационни материали, за да ги раздават.

Съдия Харисън се оплакваше от политизирането на Върховния съд.

— Не е правилно тези хора да се молят за гласове — каза той. — Ти самият, като адвокат на клиент в предстоящо дело, не би трябвало изобщо да контактуваш с върховните съдии. Но системата е такава, че една от тях сама идва в кантората ти да се моли за пари и подкрепа. И защо? Защото някакви специални интереси с много пари са решили да ѝ отнемат мястото във Върховния съд. Искат да го купят. И тя отговаря на предизвикателството, като също започва да събира пари, но от своите хора. Системата е прогнила, Уес.

— И как може да се оправи?

— Или трябва да се махнат частните пари и кампаниите да се финансират с държавни средства, или да се премине към назначаване на върховните съдии без избори. В единайсет други щата са измислили как да ги назначават. Не съм сигурен, че техните върховни съдилища са много по-добри от нашите в чисто юридическо отношение, но поне не ги контролират специални икономически интереси.

— Познаваш ли Фиск? — попита Уес.

— Няколко пъти е работил в моя съд. Приятен човек, но няма никакъв опит. Изглежда добре в костюм и използва типичната техника на адвокатите, които защитават застрахователни компании. Завежда дела, подава исковете, урежда извънсъдебното споразумение, оттегля исковете и си тръгва, без да си цапа ръцете. Никога не е гледал дело, не е участвал в истински съдебен процес и никога не е проявявал интерес към работата като съдия. Помисли си, Уес. Във всеки малък град понякога се налага адвокатите да работят като градски съдии или помощници на съдиите по разни малки дела, така че всички като млади сме обличали съдийската тога, когато се е налагало. Но не и този човек. Във всеки малък град се налага адвокатите да решават случаи за хулиганство, наркотици и прочие. Онези от нас, които искаха да станат съдии, нямаха търпение да си поиграят на съдии и винаги бяха доброволци за такива случаи. Все пак трябва да започнеш отнякъде, нали така? Но не и този човек. Обзалагам се, че никога не е влизал в съда в Брукхейвън или в окръг Линкълн. Просто един ден се

събужда и решава, че страстно желае да стане съдия, затова ще започне направо от най-високото място, така ли?! Приемам го като обида към всички нас, които работим в системата и я правим ефективна.

— Съмнявам се, че сам е решил да се кандидатира.

— Не, той е наемник. Кое е още по-срамно. Значи просто се оглеждат, избират си някой зелен адвокат с хубава усмивка и липса на всякаква професионална биография, която би могла да стане прицел на атака, издокарват го в лъскава опаковка и го пускат на пазара. Това е политика. Но тя не трябва да замърсява съдебната система.

— Преди две години ги бихме с Макълуейн.

— Значи си оптимист, така ли?

— Не, господин съдия. Страхувам се до смърт. Сън не ме хваща, откакто Фиск обяви кандидатурата си, и няма да мога да спя, докато не бъде победен. В момента сме фалирали и затънали в дългове, така че не можем да напишем чек, но всички служители в кантората се съгласиха да работят допълнително по един час на ден и да обикалят по адреси, да раздават брошури, да окачват табели и да звънят по телефона. Изпратили сме писма на клиентите си. Разчитаме на приятелите си. Организирали сме всички в Баумор. Правим всичко възможно да спечелим, защото, ако загубим делото „Бейкър“, за нас няма бъдеще.

— Докъде стигна обжалването?

— Всички документи са подадени в срок. Чакаме от съда да ни кажат кога и дали изобщо ще искат обсъждане. Вероятно ще бъде в началото на следващата година.

— Значи няма шанс да се стигне до решение преди изборите?

— Никакъв. Това е най-важното дело в програмата на Върховния съд, но предполагам, че всички адвокати мислят така за собствените си дела. А Върховният съд работи по своя програма. Никой не може да ги притиска да я променят.

Двамата пиха студено кафе и разгледаха малката зеленчукова градина на съдията. Навън беше 37 градуса, така че Уес предпочиташе да си тръгва. Накрая си стиснаха ръцете на верандата. Докато се отдалечаваше с колата си, Уес не спираше да се притеснява за съдията. Харисън, изглежда, много повече се тревожеше за кампанията на Маккарти, отколкото за своята собствена.

Изслушването беше по искане за отхвърляне на обвинението, подадено от окръг Хайндс. Залата се владееше от съдия Фил Шингълтън. Беше малка, винаги пълна, с дъбова ламперия и задължителните избелели портрети на отдавна забравени съдии. Нямаше ложа за съдебни заседатели, защото в канцлерския съд не се гледат такива дела. На заседанията му рядко се събираше публика, но специално за това изслушване нямаше никакви свободни места.

Майърчек и Спано се бяха върнали от Чикаго и седяха заедно с радикално настроения си адвокат. В другата половина на залата имаше две млади жени, които представляваха окръга. Съдия Шингълтън призова за ред, поздрави публиката, отбеляза интереса на медиите и се зае да преглежда документите по делото. Двама художници вече работеха по портретите на Майърчек и Спано. Всички очакваха с нетърпение, докато Шингълтън разлистваше страниците на делото, сякаш ги виждаше за пръв път. В действителност съдията вече ги беше прочел многократно и дори беше написал собственото си становище.

— Питам от любопитство — обади се той, без да вдига поглед от документите. — Защо заведохте делото в канцлерския съд?

Адвокатът се изправи и отговори:

— Защото искахме да бъдем сигурни в безпристрастността на съда, ваша светлост. Освен това знаехме, че тук ще получим справедлив процес.

Ако последната забележка беше замислена като шега, никой не се засмя.

Причината делото да се заведе в този съд беше друга — така можеше да бъде отхвърлено по най-бързия начин. Изслушването в окръжен съд щеше да отнеме повече време. Ако се гледаше във федералния, щеше да поеме в съвсем неправилна посока.

— Слушам ви — въздъхна Шингълтън.

Радикалният адвокат бързо набра скорост и започна да държи реч срещу окръга, щата и обществото като цяло. Говореше на кратки, бързи изблици, твърде силно за малката съдебна зала и твърде пронизително, за да го слушаш повече от десет минути. И изобщо не пестеше думите си. Според него законите на щата бяха назадничави и несправедливи и дискриминираха неговите клиенти със забраната да сключат брак. Защо двама пълнолетни хомосексуалисти, които се

обичат помежду си и желаят да поемат всички отговорности и задължения на брака, да не могат да получат същите привилегии и права, както двама хетеросексуални? Адвокатът успя да зададе този въпрос поне по осем различни начина.

Причината, както обясни една от младите жени, представляващи окръга, беше много проста: законите на щата не го позволяват. Елементарно. Според конституцията на щата единствено законодателният орган има право да създава закони, свързани с брака, развода и прочие. Ако и когато щатският законодателен орган одобри браковете между партньори от един и същ пол, тогава мистър Майърчек и мистър Спано ще бъдат свободни да следват желанията си.

— Очаквате ли щатският законодателен орган да вземе такова решение в най-скоро време? — попита невинно Шингълтън.

— Не — последва бързият отговор, който предизвика лек смях в залата.

Адвокатът на двойката възрази с пресиления аргумент, че законодателните органи, особено „нашият“, всяка година приемат закони, които се отхвърлят от съдилищата. Точно това е ролята на съдебната система! След като използва този аргумент, адвокатът се зае да го перифразира по няколко различни начина.

Така мина цял час и накрая Шингълтън се отегчи. Без да обяви почивка, той хвърли поглед на бележките си и обяви решението си, което беше доста лаконично. Неговата работа е да следва щатските закони и ако тези закони забраняват браковете между двама мъже или две жени, или двама мъже и една жена, или каквато и да е друга комбинация, освен между един мъж и една жена, тогава той просто няма друг избор, освен да прекрати делото.

С това заседанието свърши и адвокатът излезе пред сградата на съда, придружаван от Майърчек и Спано, където продължи да крещи пред журналистите. Чувствал се огорчен. Клиентите му също се чувствали огорчени, макар някои от присъстващите да отбелязаха, че изглеждат по-скоро отегчени.

Така че те веднага щели да поискат обжалване пред Върховния съд на щата Мисисипи.

Точно това беше крайната им цел през цялото време. И тъй като стоящата в сянка кантора „Трой и Хоуган“ плащаше за всички

разноски по делото от Бока Ратоун, нямаше начин да не постигнат целта си.

През първите четири месеца предизборната надпревара между Шийла Маккарти и Рон Фиск протичаше с подчертана вежливост. Клиът Коули беше хвърлил малко кал в играта, но външният вид и необузданият характер му пречеха да се превърне в сериозен кандидат за върховен съдия в очите на хората. Според проучванията на Райнхарт той продължаваше да получава около 10 процента подкрепа, но предизборната му кампания затихваше. Проучванията на Нат Лестър му даваха около 5 процента, но те не бяха толкова подробни, колкото тези на Райнхарт.

След Деня на труда, когато до изборите оставаха два месеца и започваше финалната права от предизборната надпревара, кампанията на Фиск направи първата си грозна крачка към мръсната игра. И след като беше поела по този курс, нямаше как да се върне обратно.

Тактиката вече беше изпробвана от Бари Райнхарт на други избори. Всички регистрирани гласоподаватели в района получиха писмо по пощата, изпратено от организация на име „Съдебни жертви за истината“. Заглавието на брошурата крещеше: „Защо съдебните адвокати финансират Шийла Маккарти?“ Следваха четири страници текст, които не отговаряха на този въпрос. Вместо това се описваха всички грехове на адвокатите.

Първо, текстът се прицелваше в семейните лекари с твърдението, че адвокатите и несериозните дела, които постоянно завеждат, са виновни за повечето проблеми в здравната система. Лекарите работят под постоянната заплаха от съдебни дела и са принудени всеки път да правят подробни изследвания и диагнози, които увеличават цената на здравните услуги. Плащат безбожни вноски за застраховки срещу съдебно преследване, за да се защитят от фалшиви дела. В някои щати лекарите направо са избягали, като са оставили пациентите си да се оправят сами. Цитираше се твърдението на един лекар (чийто адрес не беше посочен): „Не можех да си позволя застраховката, а и се уморих да прекарвам времето си да давам показания под клетва и в съдебни процеси. Затова просто напуснах. Но все още се тревожа за пациентите

си.“ Някаква болница в Западна Вирджиния била принудена да затвори, след като била осъдена да заплати ужасяващо обезщетение. Виновен за това отново бил алчен адвокат.

След това брошурата се прицелваше в чековите книжки на избирателите. Според някакво проучване неоправданите съдебни дела струват на всяко домакинство по 1800 долара годишно. Тези разходи са пряк резултат от увеличените застрахователни вноски за автомобилите и жилищата, както и по-високите цени на хиляди домакински стоки, чиито производители непрекъснато са давани под съд. Лекарствата — отпускани с и без рецепта — са идеален пример за това. Те ще са с 15 процента по-евтини, ако адвокатите не бомбардират производителите им с колективни иски.

Брошурата се опитваше да шокира читателите си с колекция от най-налудничавите присъди, издавани в страната — списък, който винаги използваха, когато искаха да предизвикат справедлив гняв. Три милиона обезщетение от верига заведения за бързо хранене заради разлято горещо кафе; 110 милиона долара от производител на автомобили заради некачествено боядисване; 15 милиона долара от собственик на плувен басейн, ограден и заключен с катинар. Вбесяващият списък изглеждаше безкраен. Светът сякаш беше полудял, воден към пропастта от ненаситните адвокати.

След като бълваше огън в продължение на три страници, брошурата стигаше до гръмотевичния си финал. Преди пет години щатът Мисисипи беше описан от една бизнес организация като „съдебен ад“. Само четири други щата в страната получиха същото определение и цялата история изобщо нямаше да се разчуе, ако не беше разгласена от Търговския съвет. Благодарение на него определението влезе в новините и печатните реклами. И сега отново щеше да свърши работа. Според „Съдебни жертви за истината“ адвокатите до такава степен бяха злоупотребили със системата на правораздаването в щата Мисисипи, че щатът се беше превърнал в бунище за всякакви дела. Някои от ищците дори не живееха тук. Както и повечето от адвокатите в съда. Те търсеха в интернет форумите, докато откриеха приятелски настроен окръг с приятелски настроен съдия, и завеждаха делата си там. Резултатът от това бяха огромни наказателни присъди. Щатът си беше създал съмнителна репутация,

ето защо много компании го отбягваха. Десетки заводи бяха затворени и преместени другаде. Хиляди работни места бяха закрити.

И всичко това — благодарение на адвокатите, които просто обожаваха Шийла Маккарти и съчувствието ѝ към ищците, така че бяха готови на всичко, за да остане тя във Върховния съд.

Писмото завършваше с апел към здравия разум. Никъде в него не се споменаваше Рон Фиск.

Същото послание беше изпратено и по електронната поща — на около шейсет и пет хиляди адреса едновременно.

Няколко часа по-късно то достигна и до адвокатите, които го разпратиха на всички осемстотин членове на своята организация.

Нат Лестър остана очарован от нея. Като шеф на предизборната кампания той предпочиташе широка подкрепа от различни организации, но истината беше, че основните спонсори на Маккарти си оставаха адвокатите. Така че той искаше те да бъдат разгневени, с пяна на устата, да са готови за истинска класическа битка. Досега бяха дарили за кампанията по-малко от 600 хиляди долара. Нат имаше нужда от двойно по-голяма сума, а единственият начин да я получи беше да взривява бомби.

Затова той изпрати имейли до всички адвокати, в които обясняваше спешната нужда възможно най-бързо да се отговори на тази пропаганда. На негативната кампания както в печата, така и по телевизията трябваше да се реагира мигновено. Писмата по пощата бяха скъпо, но много ефективно рекламno средство. Според него разходите за писмата от „Съдебни жертви за истината“ бяха 300 хиляди долара (в действителност бяха 320 хиляди). И тъй като възнамеряваше да изпраща материали по пощата повече от веднъж, той щеше да има нужда от финансова инжекция в размер на 500 хиляди долара, така че настояваше адвокатите да му обещаят тази помощ с незабавен отговор. На кодирания му електронен адрес автоматично щеше да се изчислява общата сума на даренията и докато тя не достигнеше заветните 500 хиляди долара, предизборната кампания практически беше неефективна. Тази тактика много приличаше на изнудване, но Нат си оставаше боец по душа и познаваше колегите си. Писмата вдигнаха кръвното налягане почти до

смъртоносни равнища. И бездруго всички бяха войнствени по природа, така че обещанията за средства веднага заваляха.

Докато ги манипулираше, Нат успя да се срещне и с Шийла, за да се опита да я успокои. Никога преди не я бяха атакували по този начин. Беше огорчена, но и разгневена.

Битката бе започнала и мистър Натаниъл Лестър ѝ се наслаждаваше. Само за два часа беше измислил и написал отговора и беше уговорил напечатването на необходимите материали. Двайсет и четири часа след като посланието на „Съдебни жертви за истината“ бе изпратено по електронната поща, 330 адвокати вече бяха обещали общо 515 хиляди долара за предизборната кампания на Шийла Маккарти.

Нат подгони и Националната асоциация на адвокатите, членове на която бяха направили цяло състояние в щата Мисисипи. Той препрати обвинителната брошура на „Съдебни жертви за истината“ на хиляда и четиристотин адвокати, членове на асоциацията.

Три дни по-късно Шийла Маккарти отвърна на удара. Отказвайки да се крие зад името на някаква глупава организация, създадена с единствената цел да изпраща пропагандни материали, тя (тоест Нат) реши да изпрати отговор от собствено име. Бе във вид на писмо, увенчано с нейна доста сполучлива снимка. В него тя благодареше лично на всеки гласоподавател за подкрепата му/й, след което следваше сбито описание на професионалния ѝ опит и квалификация. Твърдеше, че не изпитва към опонентите си нищо друго, освен уважение, но все пак нито един от тях не беше обличал съдийската тога. Всъщност нито един от двамата никога не беше проявявал интерес към съдийската професия.

След това тя задаваше и най-важния въпрос: „Защо едрият бизнес подкрепя Рон Фиск?“ Защото, обясняваше тя с най-големи подробности, най-новият бизнес на едрият бизнес е да си купува места във върховните съдилища в цялата страна. Първата му мишена винаги са съдии като нея, състрадателни юристи, търсеци компромис и защитаващи правата на всички — работници, потребители и жертви на престъпна небрежност, на бедните и на обвиняемите. Най-голямата

отговорност на закона е да защитава най-слабите членове на нашето общество. Богатите обикновено могат сами да се погрижат за себе си.

Чрез безбройните си организации и асоциации едрият бизнес успешно координира мащабна конспирация с единствената цел драстично да промени съдебната система в страната. Защо? За да защити собствените си интереси. Как? Като затвори вратата на съда; като ограничи отговорността на компаниите, които произвеждат дефектни стоки, на небрежните лекари, на престъпните управители на старчески домове, на арогантните застрахователни компании. Неприятният списък беше дълъг.

Писмото ѝ завършваше с призив към здравия разум на хората да не се подлъгват по лъскавата опаковка. Всъщност типичната предизборна кампания на едрият бизнес беше много мръсна. Калта беше любимото им оръжие. Скоро щяха да започнат да излъчват негативните клипове и те щяха да бъдат безмилостни. Едрият бизнес щеше да похарчи милиони долари, за да я срази, но тя вярваше на избирателите си.

Вари Райнхарт остана впечатлен от този отговор. Освен това много се зарадва, че адвокатите се организираха толкова бързо и успяха да похарчат толкова много пари. Той искаше те да харчат пари. Оптимистичните му предвиждания бяха за два милиона долара за кампанията на Маккарти, като 90 процента от средствата щяха да дойдат от адвокатите.

Неговото момче Фиск с лекота можеше да си позволи да похарчи двойно повече.

Следващият ход от неговия лагер представляваше удар под кръста, който щеше да определи по-нататъшния ход на цялата кампания. Той изчака една седмица, за да се успокоят нещата след първата размяна на удари.

А после по пощата бяха разпратени и писма лично от Рон Фиск, на официалната бланка на предизборната му кампания, със снимка на цялото прекрасно семейство Фиск. Зловещото заглавие гласеше: „Върховният съд на щата Мисисипи ще вземе решение по гей брак“.

Рон топло поздравяваше избирателите си и веднага се заемаше със същината на проблема. Делото „Майърчек и Спано срещу окръг

Хайнс“ беше заведено от двама хомосексуалисти, които искаха да сключат брак, и трябваше да се гледа във Върховния съд през следващата година. Рон Фиск — християнин, съпруг, баща и адвокат — беше твърдо против бракове между партньори от един и същ пол и щеше да прилага своето непоклатимо убеждение във Върховния съд. Той заклеймяваше подобни брачни съюзи като ненормални, греховни, в явно противоречие с Библията и пагубни за обществото на най-различни нива.

Към средата на писмото той даваше думата на преподобния Дейвид Уилфонг — оратор от национална величина с огромна аудитория от радиослушатели. Уилфонг не за пръв път осъждаше всякакви подобни опити да се извращават законите, за да отговорят на исканията на няколко неморални избраници. Той заклеймяваше и либералните съдии, които позволяваха на собствените си убеждения да определят решенията им. И призоваваше добрите, богобоязливи хора от щата Мисисипи, „сърцето и душата на Библейския пояс“, да прегърнат такива мъже като Рон Фиск, за да защитят свещените закони на своя щат.

Темата за либералните съдии продължаваше до самия край на писмото. Фиск завършваше с поредното обещание да служи във Върховния съд като консервативния глас на здравия разум на обикновените хора.

Шийла Маккарти прочете писмото заедно с Нат, но и двамата не можеха да предвидят какво ще последва. Името ѝ не се споменава, от което всъщност нямаше нужда. Фиск със сигурност не обвиняваше Клийт Коули в либерализъм.

— Това е смъртоносно — въздъхна отчаяно Нат. — Вече е запазил тази тема за себе си, така че не можеш да отвърнеш на удара, нито дори да се присъединиш към него, без да атакуваш хомосексуалистите още по-остро.

— Не мога да направя такова нещо.

— Знам, че не можеш.

— Непочтено е член на съда или дори човек, който се стреми да стане такъв, предварително да обявява какво решение ще вземе по бъдещо дело. Ужасно е.

— Това е само началото, мила.

Двамата бяха в претъпкания склад, който Нат наричаше свой офис. Вратата беше затворена и никой не ги чуваше. В съседната стая работеха десетина доброволци. Телефоните не спираха да звънят.

— Не съм сигурен дали изобщо да отговаряме — заяви Нат.

— Защо не?

— Какво ще кажеш? „Рон Фиск е подъл“. „Рон Фиск казва неща, които няма право да изрече.“ Ще излезе, че се държиш гадно, което действа при мъжете, но не и при жените.

— Не е честно.

— Единственият възможен отговор е да отречеш, че подкрепяш браковете между партньори от един и същ пол. А така ще трябва да заемеш позиция, каквата...

— Каквато не искам да заемам. Не съм за тези бракове, но смятам, че все пак се нуждаем от някакъв вид гражданско споразумение. Така или иначе, самият спор е абсурден, защото законите се пишат от законодателите. А не от съда.

Нат беше стигнал до четвърта съпруга. Шийла си търсеше съпруг номер две.

— Освен това — продължи тя — как е възможно хомосексуалистите да опорочат светостта на брака повече от хетеросексуалните?

— Искам да ми обещаеш, че никога няма да повтаряш това пред публика. Никога.

— Знаеш, че няма да го направя.

Той потърка ръце и разроши дългата си сива коса. Никога не му беше липсвала решителност.

— Трябва да вземем решение сега — заяви той. — Нямаме време за губене. Най-добрата тактика е да отговорим по пощата.

— Колко ще струва?

— Можем да съкратим разходите. Бих казал, около двеста хиляди.

— Можем ли да си го позволим?

— Към днешна дата, не. Нека да говорим пак след десет дни.

— Съгласна съм, но не можем ли поне да отговорим по електронната поща?

— Вече съм написал отговора.

Отговорът беше съобщение от два абзаца, което още същия ден беше изпратено на четирийсет и осем хиляди адреса. Съдия Маккарти остро критикуваше Рон Фиск, че предварително е обявил своето решение по дело, което ще се гледа догодина. Ако наистина беше член на Върховния съд, щеше да бъде наказан. Високият пост изискваше съдиите да бъдат дискретни и да се въздържат от всякакъв коментар по висящи дела. По делото, споменато от него, в апелативната инстанция все още не беше постъпила никаква документация. Не бяха изслушани никакви становища. Към днешна дата делото все едно не съществуваше за Върховния съд. Как беше възможно мистър Фиск, или който и да било, да вземе решение по дело, за което не знае нищо?

За съжаление това просто беше поредният пример за печалното невежество на мистър Фиск по съдебните въпроси.

Клийт Коули трупаше нови загуби в „Лъки Джек“ и една късна вечер реши да сподели този факт с Марлин в един бар „Под хълма“. Марлин само минаваше оттам, за да провери с какво се занимава неговият кандидат, който сякаш беше забравил за изборите.

— Имам страхотна идея — каза Марлин, като пристъпи към истинската цел на посещениято си. — По крайбрежието на Мексиканския залив има общо четиринайсет казина — големи, красиви, като в Лас Вегас...

— Знам ги.

— Така. Значи аз познавам собственика на „Пиратския залив“. Той ще те настави за три вечери на седмица през следващия месец в апартамент на последния етаж, със страхотна гледка към залива. Храната е за сметка на хотела. Ще можеш да играеш карти по цяла нощ, а през деня ще водиш предизборна кампания. Хората искат да чуят твоето послание. По дяволите, точно там са гласоподавателите. Аз ще ти уредя публиката. Ти ще поемеш политиката. Държиш страхотни речи и хората те обожават.

Клийт видимо се запали от идеята.

— Три вечери на седмица, а?

— И повече, ако искаш. Тук сигурно ти писва.

— Само когато губя.

— Направи го, Клийт. Хората с парите искат да видят малко повече активност. Знаят, че нямаш големи шансове, но все пак искат гласът им да се чуе.

Клийт беше принуден да признае, че идеята наистина е страхотна. Поръча си още един ром и се размечта за красивите нови казина по крайбрежието.

Мери Грейс и Уес слязоха от асансьора на дваайсет и шестия етаж на най-високата сграда в Мисисипи и пристъпиха в луксозното фоайе на най-голямата адвокатска фирма в щата. Мери Грейс веднага обърна внимание на тапетите, на скъпите мебели, цветята и на всички останали неща, които преди имаха толкова голямо значение и за нея самата.

Еlegantната жена зад рецепцията беше точно толкова вежлива, колкото трябва. Помощник с тъмносин костюм и черни обувки ги заведе до зала за срещи, където друга секретарка ги попита дали искат нещо за пиене. Те не искаха. От големите прозорци се откриваше гледка към Джаксън. Централно място заемаше куполът на капитолия, където заседаваха щатските законодатели. Вляво от него беше Каръл Гартин Билдинг, където се помещаваше Върховният съд, и някъде вътре в сградата, на нечие бюро, беше делото на Джанет Бейкър срещу „Крейн Кемикъл“.

Вратата се отвори и на прага се появи Алън Йорк, широко усмихнат. Ръкуваха се сърдечно. Той приближаваше шейсет, беше нисък и набит, малко небрежен — с измачкана риза, без сако, е очукани обувки, — нещо необичайно за съдружник във фирма от такава класа. Придружаваше го вече познатият им помощник, натоварен с две големи папки. След като се поздравиха и си поговориха малко, всички насядаха около заседателната маса.

Делото, което семейство Пейтън бяха завели през април от името на близките на починалия дървосекач, бързо беше преминало през първата си фаза. Все още не беше определена дата за началото на процеса, което щеше да стане поне след една година. Наказателната отговорност изглеждаше ясно определена — шофьорът на камиона, който беше предизвикал катастрофата, се беше движил с превишена скорост, поне с дваайсет и пет километра над разрешеното. Двама свидетели бяха дали показания под клетва за превишената скорост и опасното поведение на шофьора на камиона. В собствените си показания шофьорът признаваше множество предишни нарушения.

Преди да стане шофьор, беше работил като водопроводчик, но го бяха уволнили, защото беше пушил трева на работното си място. Уес беше открил доказателства за поне още два случая, в които беше шофирал под въздействието на опияняващи вещества, а според самия шофьор май беше имало и трети случай, но не си спомняше съвсем сигурно.

Накратко, това дело изобщо нямаше да припари до съдебните заседатели. Щеше да се реши с извънсъдебно споразумение и след четири месеца усилено разследване мистър Алън Йорк беше готов да започне преговорите. Според него клиентът му „Литън Кежуълти“ искаше бързо да приключи със случая.

Уес започна с описание на семейството на загиналия работник — трийсетгодишна вдовица и майка със средно образование и без никакви професионални умения, и три малки деца, най-голямото на дванайсет. Нямаше нужда да доказва, че загубата на съпруга и бащата беше катастрофална за тях.

Докато Уес разказваше, Йорк си водеше бележки и от време на време хвърляше поглед към Мери Грейс. Бяха разговаряли по телефона, но за пръв път се срещаха на живо. Уес работеше по този случай, но Йорк много добре знаеше, че съпругата му не е дошла само да седи и да изглежда добре. Един от най-близките му приятели беше Франк Съли, адвокатът от Хатисбърг, нает от „Крейн Кемикъл“, за да придава тежест на защитата. Джаред Къртин го беше изместил и Съли все още не можеше да му го прости. Много пъти беше разказвал на Йорк за делото „Бейкър“ и според него семейство Пейтън работеха най-добре, когато Мери Грейс разговаряше със съдебните заседатели. Проявяваше твърдост и в кръстосаните разпити, но силата ѝ беше в контакта, който създаваше с хората. Заключениевата ѝ реч беше блестяща, силна и — очевидно — много убедителна.

Йорк се занимаваше със защита на застрахователни компании от трийсет и една години. Печелеше повечето си дела, но имаше и няколко ужасни случая, в които съдебните заседатели бяха отказали да приемат неговата гледна точка и го бяха смазали с големи присъди. Все пак това беше част от играта. Но той никога дори не се беше доближавал до сумата от 41 милиона долара. За нея вече се носеха легенди в юридическите кръгове в целия щат. И легендата продължаваше да расте с драматичните подробности за семейство Пейтън: как бяха заложили всичко на това дело, как бяха изгубили

дома си, кантората и колите си и бяха затънали в дългове, за да не се откажат от процеса, продължил цели четири месеца. Съдбата им вече беше позната и обсъждана в барове, на турнири по голф и коктейли. Ако присъдата останеше в сила, двамата щяха да спечелят огромна сума. Ако станеше обратното, надали щяха да оцелеят.

И докато Уес разказваше, Йорк неволно изпита възхищение към тях.

След като обобщи вредите, Уес подхвърли още нещо за безотговорното поведение на автомобилната компания и заяви:

— Ние смятаме, че два милиона долара са справедливо извънсъдебно споразумение.

— Сигурен съм, че смятате така — отвърна Йорк.

Като всеки адвокат в подобно положение на лицето му инстинктивно се изписа изражение на недоверие, шок и смайване. Той повдигна невярващо вежди. Поклати бавно глава, сякаш не можеше да осъзнае чутото. Стисна брадичката си с ръка и се намръщи. От предишната му усмивка не беше останала и следа.

Уес и Мери Грейс успяха да си придадат апатичен вид, но всъщност чакаха със затаен дъх.

— За да получите два милиона — продължи Йорк, като преглеждаше бележките си, — трябва да прибавите и наказателно обезщетение, а, честно казано, моят клиент просто не иска да плаща нищо подобно.

— О, не — възрази хладно Мери Грейс. — Вашият клиент ще плати точно толкова, колкото му кажат съдебните заседатели.

Откровените заплахи също бяха част от играта. Йорк ги беше чувал поне хиляда пъти. Но трябваше да признае, че заплахата звучеше далеч по-зловещо от устата на жена, която току-що е успяла да спечели гигантско наказателно обезщетение в полза на предишния си клиент.

— Процесът ще бъде поне след дванайсет месеца — каза Йорк и се обърна към помощника си за потвърждение.

Въпреки че никой не беше в състояние да предвиди датата с каквато и да била точност, помощникът му мъдро кимна, потвърждавайки казаното от Йорк.

С други думи, ако делото влезе в съда, ще мине много време, преди да получите и цент от хонорара си. А за никого не е тайна, че

малката ви кантора е затънала в дългове и се бори за оцеляване. Така че имате нужда от голямо извънсъдебно споразумение, и то веднага.

— Клиентът ви не може да чака толкова дълго — продължи Йорк.

— Ние ти направихме конкретно предложение, Алън — отвърна Уес. — Ще отговориш ли с конкретно контрапредложение?

Йорк изведнъж затвори папката пред себе си, усмихна се насила и каза:

— Вижте, много е просто. „Литън Кежуълти“ са много добри в ограничаване на загубите си, а този случай очевидно представлява загуба. Имам правомощията за споразумение за един милион долара. И нито цент повече. Разполагам с един милион долара и клиентът ясно ме предупреди да не им искам повече. Един милион долара — или ги приемате, или ги отказвате. Това е.

Адвокатът, който ги беше препоръчал, щеше да получи половината от 30-те процента по договор. Кантората на семейство Пейтън щеше да получи другата половина. Петнайсет процента от един милион долара бяха 150 хиляди долара, истинска мечта.

Двамата се спогледаха намръщено, но всъщност им се искаше да прескочат масата и да разцелуват Алън Йорк. После Уес поклати глава, а Мери Грейс си записа нещо в бележника.

— Трябва да се обадим на клиента си — каза Уес.

— Разбира се — съгласи се Йорк и изхвърча от залата, следван от помощника си.

— Е — каза тихо Уес, все едно се страхуваше да не би в помещението да има подслушвателни устройства.

— Опитвам се да не се разплача — отвърна съпругата му.

— Недей да плачеш. Недей да се смееш. Трябва да го притиснем малко.

Когато Йорк се върна, Уес строго му каза:

— Разговаряхме по телефона с мисис Нолан. Тя отказва да слезе под един милион и двеста хиляди долара.

Йорк въздъхна, а раменете и чертите му увиснаха едновременно.

— Нямам толкова пари, Уес — каза той. — Абсолютно съм искрен с вас.

— Можеш да поискаш още. Щом са готови да платят един милион, сигурно ще могат да добавят и още двеста хиляди. Ако се

стигне до съда, ще загубят двойно повече.

— В „Литън“ са упорити, Уес.

— Просто им звъни по телефона. Направи един опит. Какво ще загубиш?

Йорк отново излезе от стаята и след десет минути се върна с широка усмивка.

— Готово! — съобщи той. — Поздравления!

Шокът от бързото споразумение ги остави без дъх. Подобни преговори обикновено се точеха със седмици и месеци, докато и на двете страни им омръзнеше да се заяждат, да се преструват и да играят малките си игрички. Очакванията им за тази среща бяха да си тръгнат от кантората на Йорк с някаква обща представа накъде отиват нещата с извънсъдебното споразумение. Вместо това излязоха зашеметени и в продължение на петнайсет минути просто крачеха по главната улица на Джаксън, без да продумат. После спряха до ресторант „Капитъл Грил“, който беше известен по-скоро с клиентите, отколкото с храната. Лобистите обичаха да ги виждат тук как плащат сметките за разточителни обеда с влиятелни политици. Губернаторите също обичаха да идват в това заведение.

Защо да не се разпуснат и да обядват с големите?

Вместо това се вмъкнаха в малка закусвалня недалеч от входа на ресторанта и си поръчаха студен чай. И двамата не бяха гладни. Уес най-сетне изрече на глас общата им мисъл:

— Кажи ми, че току-що спечелихме сто и осемдесет хиляди долара.

— Аха — съгласи се Мери Грейс и ухапа сламката си.

— И на мен така ми се стори.

— Една трета отива за данъци — напомни му тя.

— Да не би да се опитваш да развалиш купона?

— Не, просто разсъждавам практично.

Тя взе една салфетка и написа „180 000“.

— Ще решаваме как ще ги харчим ли? — попита Уес.

— Не, ще ги разпределяме. Значи шейсет хиляди за данъци?

— Петдесет.

— Подходни данъци, щатски и федерални. Здравни и социални осигуровки за служителите и не знам още какво, но общо са поне една трета.

— Петдесет и пет — каза той.

Мери Грейс написа „60 000“.

— Бонуси? — попита тя.

— А нова кола? — попита той.

— Не. Бонуси за петимата ни служители. Не са получавали повишение от три години.

— По пет хиляди на човек.

Тя написа „25 000“ и каза:

— После банката.

— Не, нова кола.

— А банката? Вече похарчихме половината.

— Добре, двеста долара за банката.

— Стига, Уес. Знаеш, че няма да можем да живеем спокойно, докато не се оправим с банката.

— Опитвам се да забравя за заема.

— Колко да им дадем?

— Не знам. Но съм сигурен, че ти знаеш.

— Петдесет хиляди за Хъфи и десет хиляди за Шийла Маккарти. Остават ни трийсет и пет хиляди.

В този момент сумата им се струваше цяло състояние. Двамата се вторачиха в салфетката, като пресмятаха наум и пренареждаха приоритетите, но никой не можеше да предложи друго разпределение. Накрая Мери Грейс се подписа на салфетката и Уес направи същото. После тя я прибра в чантата си.

— Може ли поне да си купя нов костюм? — попита Уес.

— Зависи от разпродажбите — отвърна тя. — Трябва да се обадим в кантората.

— Да, сигурно чакат на телефона.

Три часа по-късно семейство Пейтън влязоха в кантората си и купонът започна. Заклучиха входната врата, изключиха телефоните и отвориха шампанското. Шърман и Ръсти произнесоха дълги импровизирани тостове. Таби и Вики се напиха от две чаши. Дори Оливия, възрастната счетоводителка, се развесели и започна да се смее на всички шеги.

Харчеха парите отново и отново, докато всички не се почувстваха богати.

Когато шампанското свърши, затвориха кантората и си тръгнаха. Семейство Пейтън се прибраха в апартамента си, преоблякоха се и отидоха до училището, за да вземат Мак и Лайза. Бяха си спечелили правото на приятна вечер, макар че децата бяха твърде малки, за да разберат повода. Така че нямаше да говорят за това.

Мак и Лайза очакваха да ги вземе Рамона както обикновено, и когато видяха родителите си пред училището, много се зарадваха. Уес им обясни, че им е омръзнало да работят и са решили да се позабавляват. Първо спряха в „Баскин-Робинс“, за да си купят сладолед. После отидоха в един мол, където вниманието им привлече магазин за обувки. Всеки си избра по един чифт, намален с 50 процента, като изборът на Мак беше най-смел от всички — обувки на морски пехотинец. В мола имаше и четири киносалона. Хванаха прожекцията от 6:00 ч., на последния филм за Хари Потър. После вечеряха в пицария с детски кът и шумна, весела атмосфера. Прибраха се чак към десет. Рамона ги чакаше, гледаше телевизия и се наслаждаваше на спокойствието в апартамента. Децата ѝ донесоха пица и в един глас заразказваха за филма. Обещаха да си напишат домашните сутринта. Мери Грейс се смили и цялото семейство се настани на канапето, за да гледат риалити шоу на някакъв остров. Часът за лягане се премести чак за единайсет.

Когато в апартамента най-сетне настъпи тишина и децата заспаха, Уес и Мери Грейс останаха да лежат на канапето, преплели крака и облегли глави на противоположните краища, всеки замислен за нещо свое. През последните четири години, докато финансите им стремително намаляваха, а загубите и униженията следваха едно след друго, страхът беше станал всекидневен спътник в живота им. Страхът да не загубят дома си, после кантората и накрая колите си. Страхът, че няма да могат да се грижат за децата си. Страхът от някакъв сериозен медицински проблем, който няма да бъде покрит от застраховката им. Страхът да не загубят делото „Бейкър“. Страхът да не бъдат принудени да обявят фалит, ако банката реши да ги притисне до стената.

След обявяването на присъдата постоянният страх беше станал по-скоро досаден. Не беше изчезнал съвсем, но бавно започваха да го превъзмогнат. През последните шест месеца бяха връщали на банката по 2000 долара всеки месец — пари, изкарани с пот на челото, останали след плащането на всички други сметки и разходи. С тези суми едва покриваха лихвата, така че цялата сума на дълга се очертаваше още по-ясно. Но все пак плащаха нещо, макар и символично. Бяха започнали да си пробиват път обратно към светлината.

А сега, за пръв път от години насам, имаха и някаква защитна мрежа, на която да се облегнат, ако пропаднеха отново. Щяха да приберат днешния си дял и да го скрият, така че когато отново изпитат страх, да се успокоят от мисълта за тайното съкровище.

В десет часа на следващата сутрин Уес мина през банката и намери Хъфи зад бюрото му. Първо го закле да пази тайна, а после му прошепна добрата новина. Хъфи едва не го прегърна пред всички. Мистър Пръцхед по цял ден не го оставяше на мира и го притискаше да действа.

— Парите трябва да пристигнат след няколко седмици — събщи гордо Уес. — Ще ти се обадя веднага.

— Петдесет хиляди ли каза, Уес? — повтори Хъфи.

Изглеждаше толкова щастлив, все едно току-що се беше спасил от уволнение.

— Точно така.

От банката Уес отиде в кантората. Таби му подаде съобщението, оставено по телефона от Алън Йорк. Сигурно бе рутинно обаждане — просто трябваше да уточнят подробностите.

Но когато вдигна, Йорк заговори без обичайната си топлота.

— Уес? — започна той бавно, търсейки подходящите думи. — Възникна нов проблем.

— Какво става? — попита Уес. — Стомахът му започваше да се свива на топка.

— Не знам, Уес. Наистина съм объркан. За пръв път ми се случва такова нещо. С една дума, от „Литън Кежуълти“ се отказаха от споразумението. Изцяло. Истински негодници. Цяла сутрин им крещях

по телефона. Те също ми крещяха. Моята кантора представлява компанията им от осемнайсет години и никога не сме имали такъв проблем. Е, вече час те си търсят друга кантора. Прекратих договора си с тях. Дадох ти дума, а собственият ми клиент ме прецака. Съжалявам, Уес. Не знам какво друго да ти кажа.

Уес стисна носа си и се опита да не простене. Прокашля се, преди да успее да каже:

— Е, Алън, какво да ти отговоря, наистина е голям шок.

— И още как, по дяволите — но няма да навреди на делото. Просто се радвам, че не се случи в деня преди процеса. В компанията явно работят гадни типове.

— Когато влязат в съда, няма да са толкова опасни.

— Точно така, Уес. Надявам се да ги заковете с огромна присъда.

— Така ще направим.

— Съжалявам, Уес.

— Не си виновен ти, Алън. Ще го преживеем някак си. И ще ги притиснем на процеса.

— Точно така.

— Ще се чуем.

— Добре. Слушай, Уес, носиш ли си мобилния?

— Да, тук е.

— Ето номера на мобилния ми телефон. Затвори и ми позвъни на него.

Когато се свързаха отново, Йорк заговори:

— Слушай сега. Не си го чул от мен, разбираш ли?

— Добре.

— Главният юрисконсулт на „Литън Кежуълти“ се казва Ед Ларимор. В продължение на двацет години е бил съдружник в адвокатска фирма в Ню Йорк, „Брадли и Бекстръм“. Брат му също е съдружник във фирмата. „Брадли и Бекстръм“ представляват могъщи компании и един от клиентите им е „Кей Ди Ен“ — компания за добив и доставка на нефт, в която най-големият акционер е Карл Трюдо. Точно това е връзката. Никога не съм говорил с Ед Ларимор, просто не се е налагало. Но един адвокат на „Литън Кежуълти“, с когото работя, ми подшушна, че решението да се откажат от извънсъдебното споразумение е взето на най-високо равнище.

— Нещо като отмъщение, така ли?

— На толкова ми прилича. Няма нищо незаконно или неетично. Застрахователната компания просто решава да се откаже от извънсъдебното споразумение и да влезе в съда. Всеки ден стават такива неща. Няма какво да направиш, освен да ги попариш в съда. „Литън Кежуълти“ имат дваисет милиарда долара обявени активи, така че изобщо не се притесняват от съдебните заседатели в окръг Пайк, щата Мисисипи. Предполагам, че ще отлагат до последния момент преди процеса, когато пак ще предложат извънсъдебно споразумение.

— Не знам какво да кажа, Алън.

— Съжалявам, че стана така, Уес. Но аз вече не участвам в играта, така че не си го научил от мен.

— Разбира се.

Уес затвори телефона и дълго време остана вторачен в стената, докато събере необходимата енергия да се изправи, да излезе от офиса и да потърси съпругата си.

Точен като часовник, в шест часа сутринта в сряда Рон Фиск целуна Дорийн за довиждане на вратата, а после подаде сака с багажа си и куфарчето на Монти. Гай го чакаше в колата. И двамата му помощници помахаха на Дорийн, после бързо потеглиха. Беше последната сряда от септември — двайсет и първата поредна седмица от предизборната му кампания и двайсет и първата поредна сряда, в която беше целунал жена си за довиждане точно в 6:00 ч. сутринта. Тони Закари не би могъл и да мечтае за по-дисциплиниран кандидат.

Монти, който пътуваше с Рон на задната седалка, му подаде информацията за деня. Един от помощниците на Тони в Джаксън я подготвяше през нощта и я изпращаше по електронната поща на Монти — точно в пет всяка сутрин. На първа страница беше програмата за деня. На втората имаше кратко описание на трите групи, пред които Рон щеше да говори, заедно с имената на по-важните личности, които щяха да присъстват.

На трета страница имаше новини от предизборните кампании на конкурентите му. Най-вече слухове, но за Рон това беше любимата част от информацията. Клийт Коули беше забелязан за последно да говори пред малка група полицаи в окръг Ханкок, а после се беше оттеглил към любимите си маси за блекджек в „Пиратския залив“. Днес Маккарти беше на работа, така че не се очакваха предизборни събития.

На четвърта страница беше финансовият отчет. Досега бяха събрали общо 1,7 милиона долара от дарения, като 75 процента от тях бяха постъпили от територията на щата Мисисипи. Разходите им дотук възлизаха общо на 1,8 милиона долара. Разликата не беше повод за тревога. Тони Закари знаеше, че големите пари ще започнат да пристигат през октомври. Маккарти беше събрала общо 1,4 милиона долара, като практически всичките й пари бяха от адвокати. Беше похарчила половината. В лагера на Фиск преобладаваше мнението, че адвокатите са изцедени докрай.

Пристигнаха на летището. Частният самолет, с който пътуваше Рон Фиск, излетя в 6:30 ч. и в този момент Фиск вече говореше по

телефона с Тони в Джаксън. Това беше първият им разговор за деня. Всичко се развиваше по план. Фиск вече беше стигнал до фазата да смята, че всички предизборни кампании са такива. Винаги беше точен, свеж, подготвен, отпочинал, добре финансиран и готов за следващото събитие от предизборната си програма. Почти не контактуваше с двайсетината души, които работеха пряко за Тони и се потяха над разрешаването на всички проблеми.

За съдия Маккарти денят в предизборната ѝ кампания започваше с чаша плодов сок в компанията на Нат Лестър в щаба ѝ в Джаксън. Всяка сутрин тя се опитваше да пристига в 8:30 ч. и обикновено успяваше. Към този момент Нат вече беше работил два часа и крещеше по всички останали.

Не се интересуваха от развитието на предизборните кампании на конкурентите. Почти не се занимаваха със социологически проучвания. Според техните данни Маккарти се движеше успоредно с Фиск, което беше доста тревожно. Набързо прегледаха последните схеми за набиране на средства и поговориха за евентуални нови спонсори.

— Може да имам и още един проблем — каза Маккарти тази сутрин.

— Само един?

— Спомняш ли си делото на Франки Хайтауър?

— В момента не.

— Преди пет години в окръг Гренада беше застрелян щатски полицаи. Спрял кола, която се движела с превишена скорост. В колата имало трима чернокожи мъже и един чернокож тийнейджър, Франки Хайтауър. Някой открил огън с огнестрелно оръжие и полицаят бил прострелян на осем места. Оставили го по средата на магистрала 51 и избягали.

— Чакай да позная. Върховният съд е стигнал до окончателно решение.

— Не още, но сме близо. Шестима от моите колеги са готови да потвърдят обвинението в убийство.

— Чакай да позная пак. Ти би желала да гласуваш против.

— Аз ще гласувам против. Хлапето не е получило адекватна защита в съда. Адвокатът му е бил глупак без никакъв опит и очевидно без никакъв мозък. Съдебният процес е бил абсолютна пародия. Останалите трима бандити са избегнали смъртната присъда, като са хвърлили вината върху Хайтауър — шестнайсетгодишно момче, което е седяло на задната седалка и не е носело оръжие. Да, ще гласувам против.

Нат скочи и закрачи нервно напред-назад. Нямаше смисъл да спори за делото. А спорът за политическите измерения на случая изискваше специални умения.

— Коули ще се побърка.

— Не ми пука за Коули. Той е клоун.

— Хората обичат да гласуват за клоуни.

— Той не е фактор в тези избори.

— Фиск ще реши, че това е Божи дар. Още едно доказателство, че предизборната му кампания е благословена от Бога. Манна небесна. Направо си представям клиповете му.

— Ще гласувам против, Нат. Много е просто.

— Изобщо не е толкова просто. Някои от гласоподавателите може и да разберат какво правиш и да се възхитят от куража ти. Може би трима, дори четирима. Останалите обаче ще видят клипа на Фиск, на който ще има снимка на усмихнатия напет полицаи, а до него — снимката от ареста на Франки не знам си кой.

— Франки Хайтауър.

— Благодаря. В текста поне на десет места ще се споменават либералните съдии, а може би дори ще има и твоя снимка. Ще бъде страхотна реклама. Можеш направо да се откажеш от изборите, още сега.

Той млъкна, но горчивият ефект от думите му остана. Двамата дълго мълчаха. После Шийла наруши тишината.

— Не е лоша идея. Да се откажа от изборите. Хващам се, че чета досиетата на делата и си мисля: „Какво ще си помислят гласоподавателите, ако гласувам така или иначе?“ Вече не съм съдия, Нат. Станала съм политик.

— Ти си страхотен съдия, Шийла. Един от тримата, които са ни останали.

— Вече всичко е политика.

— Няма да се отказваш. Написала ли си становището си по онова дело?

— В момента го пиша.

— Виж, Шийла, изборите са след пет седмици. Колко бавно можеш да пишеш? По дяволите, Върховният съд е прословут с това, че не бърза. Сигурен съм, че можеш да се помотаеш, докато не минат изборите. Какво са пет седмици? Нищо работа. Самото убийство е било преди пет години.

Нат крачеше насам-натам и размахваше ръце.

— Все пак имаме график — напомни му тя.

— Глупости. Графикът може да се манипулира.

— С политическа цел.

— Точно така, Шийла, по дяволите. Престани вече. Ние си скъсваме задниците от работа заради теб, а ти се държиш, сякаш те е гнус от кампанията. Изборите са мръсна работа, не разбра ли?

— Говори по-тихо.

Нат се подчини, но продължи да крачи. Три крачки към едната стена, после три крачки обратно.

— Твоето гласуване „против“ няма да промени нищо, по дяволите. Съдът отново ще те прегази с шест на три гласа, може би дори със седем на два или осем на един. Числата нямат значение. Присъдата ще бъде потвърдена и Франки Хайтауър ще си остане там, където е в момента и където ще бъде след десет години. Не бъди глупава, Шийла.

Тя изпи остатъка от плодовия сок, без да отговори.

— Не ми харесва тази физиономия — каза Нат и насочи към нея дългия си костелив пръст. — Чуй ме. Ако гласуваш „против“ преди изборите, аз се отказвам.

— Не ме заплашвай.

— Не те заплашвам. Обещавам ти. Знаеш поне десет различни начина да не вземеш решение по това дело през следващите пет седмици. По дяволите, можеш да го заровиш за половин година.

Тя се изправи и каза:

— Отивам на работа.

— Не се шегувам! — изкрещя той. — Ще напусна!

Шийла Маккарти отвори вратата и подхвърли през рамо:

— Бягай да намериш още пари.

Три дни по-късно най-сетне започна и майсторски координираната рекламна лавина. Само няколко души знаеха какво точно става.

Дори самият Рон Фиск не можеше да осъзнае мащабите на медийната вълна, която се подготвяше за него. Беше заставал пред камерите, беше обличал различни костюми, беше прочел репликите си от подготвените сценарии, беше довел семейството и приятелите си, за да участват. Знаеше бюджета на клиповете, медийния план и пазарните дялове на различните телевизионни канали в южната част на щата Мисисипи. И щеше да се притеснява как ще се финансира вълната от телевизионни клипове, ако кампанията му беше от обикновените.

Но машината, която работеше за него, стигаше много по-далеч и по-дълбоко, отколкото дори самият той подозираше.

Първите клипове бяха позитивните — симпатични картинки, които трябваше да отворят вратата и да пуснат чудесния млад мъж да влезе в домовете на хората. Първият клип показваше Рон като бойскаут, докато един възрастен актьор с плътен южняшки акцент произнасяше думите на ръководителя на скаутите зад кадър: „Един от най-добрите скаути, които сме имали. Стигна до ранг «орел» за по-малко от три години.“ Следваше снимката на Рон с тога на церемонията по завършване на гимназията, като отличник. После Рон с Дорийн и децата, а зад кадър се чуваше собственият му глас: „Семейството е най-важното, което имаме.“ След трийсет секунди, изпълнени с такива кадри, клипът завършваше с дълбок глас зад кадър, който звучеше като гласа на Бог: „Рон Фиск — съдия, който вярва в нашите ценности.“

Вторият клип от позитивната вълна представляваше поредица от черно-бели кадри, които показваха Рон да стои на стъпалата на църквата си, с хубав тъмен костюм, и да разговаря с пастора. Гласът зад кадър обявяваше: „Рон Фиск беше ръкоположен за дякон в тази църква преди дванайсет години.“ След това се виждаше Рон по риза, докато преподава в неделното училище. После Рон с Библия в ръка да говори на някакви тийнейджъри под едно дърво. Глас зад кадър: „Да благодарим на Бога за хората като Рон Фиск.“ И накрая Рон и Дорийн, застанали заедно на входа на църквата. Със същия глас зад кадър, с

който завършваше първият клип: „Рон Фиск — съдия, който вярва в нашите ценности.“

В клиповете нямаше и следа от конфликт, нищо за предизборната кампания, никаква кал по конкуренцията, никакъв намек за диващината, която щеше да последва във втората вълна. Позитивните клипове на Рон Фиск представляваха сърдечен поздрав от един невероятно симпатичен млад дякон.

Излъчиха ги интензивно не само в южната част на щата Мисисипи, но и в централната, защото Тони Закари беше платил по-високите цени, които осигуряваха едновременно излъчване по всички местни телевизионни канали.

Трийсети септември беше особено важна дата в календара на Бари Райнхарт. Всички дарения, направени през октомври, нямаше да се отчетат преди десети ноември, шест дни след изборите. Паричният поток, изпратен от спонсори извън територията на щата Мисисипи, щеше да остане незабелязан, докато не станеше твърде късно. Конкументите, които вече щяха да са загубили изборите, щяха да вдигнат врява до небето, но това беше всичко, което можеха да направят.

На 30 септември Бари Райнхарт и компания натиснаха газта. Започнаха на най-високо равнище: организации за съдебна реформа и ограничаване на имуществената отговорност, крайнодесни религиозни групировки, лобисти на едрия бизнес, политически комитети и стотици други консервативни организации — от добре познатата Американска оръжейна асоциация до неизвестната „Нулеви данъци“ — малка групировка от върли противници на данъчните служби. Бяха общо хиляда сто и четирийсет организации, от петдесетте щата. Райнхарт изпрати на всички подробно писмо с молба за незабавно дарение за предизборната кампания на Фиск в размер на 2500 долара — максималната сума, разрешена от закона за организации. Целта му беше да събере общо 500 хиляди долара от тях.

Колкото до физическите лица — които имаха право да даряват до 5000 долара — Райнхарт разполагаше със списък от хиляди директори и мениджъри в компании от всички индустрии, които привличаха вниманието на адвокатите. На първо място сред тях бяха

застрахователните компании, от които смяташе да събере един милион долара. Карл Трюдо му беше дал списък с имената на двеста директори на компании, контролирани от Трюдо Груп, макар че нито един директор от „Крейн Кемикъл“ нямаше да напише чек. Ако предизборната кампания на Фиск получи дарение от „Крейн Кемикъл“, новината със сигурност щеше да излезе на първите страници на вестниците. В такъв случай Фиск можеше да се почувства длъжен доброволно да се откаже от предизборната борба, а Райнхарт дори не искаше да си представя мащабите на катастрофата, която щеше да последва.

Така че очакваше общо един милион долара от момчетата на Карл, макар че тези пари нямаше да влязат директно в кампанията на Фиск. За да предпази имената им от любопитните репортери и да скрие намесата на мистър Трюдо, Райнхарт прехвърляше парите им в банковите сметки на „Съдебни жертви за истината“ и Организацията на собствениците на оръжие.

Списъкът на Райнхарт продължаваше с хиляди имена на потенциални спонсори, които бяха доказани дарители в предизборните кампании на кандидати, ориентирани към бизнеса, макар и не в максималния размер от 5000 долара. От тях очакваше още 500 хиляди.

Крайната му цел беше три милиона долара — и той изобщо не се съмняваше, че ще успее да я достигне.

Развълнуван от събитията, Хъфи беше допуснал ужасна грешка. Очакванията за някакво по-мащабно плащане, придружено от непрестанното напрежение от страна на мистър Пръцхед, го бяха подвели.

Скоро след като Уес се отби, за да му обещае 50 хиляди долара по дълга, Хъфи отиде в кабинета на директора на банката и гордо го осведоми, че дългът на семейство Пейтън рязко ще намалее. А когато два дни по-късно научи лошата новина, че това всъщност няма да се случи, не посмя да каже на никого.

Не можа да спи почти цяла седмица, но най-сетне се стегна и отново застана лице в лице с най-ужасния си кошмар. Пристъпи пред голямото бюро на директора, преглътна тежко и каза:

— Имам лоши новини, сър.

— Къде са парите? — попита в отговор мистър Къркхед.

— Няма да стане, сър. Извънсъдебното споразумение, което щяха да сключат, се е провалило.

Мистър Пръцхед дори не изруга. Вместо това просто каза:

— Поискай незабавно изплащане на дълга. Веднага.

— Какво?!

— Чу какво казах.

— Не можем да го направим. Те плащат по две хиляди всеки месец!

— Страхотно. Това дори не покрива лихвата. Поискай да го изплатят. Веднага.

— Но защо?!

— Ще ти кажа няколко причини, Хъфи. На първо място, изплащането на дълга е просрочено поне с една година. На второ място, той изобщо не е обезпечен. Като банкер би трябвало да осъзнаваш какъв е проблемът.

— Да, но те се опитват да върнат парите!

— Изпрати искане за погасяване на дълга. Ако не го направиш веднага, ще те понижа или направо ще те уволня.

— Това е отвратително!

— Не ме интересува — каза Къркхед.

После поомекна.

— Решението не е мое, Хъфи. Имаме нови собственици, които ми наредиха да прибера дълга.

— Но защо точно сега?

Къркхед вдигна телефона и протегна слушалката към Хъфи.

— Искаш ли да се обадиш в Далас и да ги попиташ лично?

— Но така семейство Пейтън ще фалират!

— Те отдавна са фалирали. Сега просто ще го обявят официално.

— Кучи син!

— На мен ли говориш, синко?

Хъфи се вторачи в дебелия плешива глава на шефа си и въздъхна.

— Всъщност не. По-скоро на кучия син в Далас.

— Това ще си остане между нас, нали така?

Хъфи се върна в кабинета си, затръшна вратата и се вторачи в стената. Така мина цял час. Пърцхед щеше скоро да се появи отново, за да провери докъде е стигнал.

Уес беше в центъра на града, на изслушване на свидетелски показания. Мери Грейс седеше на бюрото си и прие обаждането.

Тя се възхищаваше на Хъфи за смелостта, с която им беше отпуснал много по-голям кредит, отколкото беше разрешено, но въпреки това винаги потръпваше, когато чуеше гласа му.

— Добро утро, Том — каза вежливо тя.

— Не е добро, Мери Грейс — отвърна той. — Всъщност е ужасно, отвратително утро, едно от най-гадните.

Настъпи тягостно мълчание. После тя каза:

— Слушам те.

— Банката — не тази, с която сте свикнали, а друга, с нови собственици, които съм виждал само веднъж и не искам да виждам отново — е решила, че вече не може да чака да си получи парите. Банката — не аз, а банката — настоява да погасите дълга веднага.

Мери Грейс издаде странен гърлен звук, който можеше да мине за възкликание, но всъщност не беше дори това. Първата ѝ мисъл беше

за баща ѝ. С изключение на подписите на семейство Пейтън, единственото друго нещо, с което беше гарантиран този кредит, бяха 800 000 квадратни метра обработваема земя, собственост на баща ѝ от много години насам. Земята беше близо до Баумор и не включваше родния ѝ дом и 170 000 квадратни метра около него. Сега банката щеше да му я отнеме.

— Има ли някаква специална причина, Хъфи? — попита хладно тя.

— Абсолютно никаква. Решението не е взето в Хатисбърг. Ако си спомняш, Секънд Стейт Банк се продаде на дявола.

— Това е безсмислено.

— Съгласен съм.

— Така ще ни принудите да обявим фалит, а банката няма да получи нищо.

— С изключение на онази ферма, да.

— Значи ще вземете фермата?

— Някой ще го направи. Надявам се да не съм аз.

— Ще бъде умно от твоя страна да не си ти, Хъфи. Защото може да има убийство.

— Да се надяваме, че жертвата ще бъде старият Пръцхед.

— Ти в офиса ли си?

— Да, и съм заключил вратата.

— Уес е в центъра. Ще бъде при теб след петнайсет минути. Отключи вратата.

— А, не — каза Хъфи.

Петнайсет минути по-късно Уес нахлу в офиса на Хъфи, почервенял от гняв и готов да удуши някого.

— Къде е Пръцхед? — попита той.

Хъфи скочи зад бюрото си и вдигна ръце във въздуха.

— Успокой се, Уес.

— Къде е Пръцхед?! — настоя Уес.

— Точно в момента е в колата си на път към някаква спешна среща, която изникна преди десет минути. Седни, Уес.

Уес си пое дълбоко дъх, после се отпусна на един стол. Хъфи го изгледа продължително, преди да седне зад бюрото си.

— Той не е виновен, Уес — каза Хъфи. — Технически погледнато, този кредит трябваше да се върне преди почти две години. Можеше да ви притисне още преди месеци, но не го направи. Знаем, че не го харесваш. И аз не го харесвам. И собствената му жена не го харесва. Но той беше много търпелив. Решението не е взето тук, а в централния офис.

— Дай ми име на някого в централния офис.

Хъфи побутна към него едно писмо, получено по факса. Писмото беше адресирано до семейство Пейтън, на официална бланка на Ню Виста Банк, и беше подписано от заместник-директора мистър Ф. Патерсън Дювал.

— Пристигна преди трийсет минути — обясни Хъфи. — Не познавам мистър Дювал. Два пъти звънях в офиса му, но той беше във важна среща. Сигурен съм, че срещата ще продължи, докато не спрем да го търсим. Няма смисъл да си губим времето, Уес.

В писмото се настояваше за изплащане на дълга в пълния му размер — 414 656 долара и 22 цента, като всеки ден се трупаше лихва от 83 долара и 50 цента. Според условията на договора и настоящото писмо семейство Пейтън разполагаха с четирийсет и осем часа, за да изплатят тази сума, в противен случай щяха да последват процедури за събиране на дълга и заповед върху материални активи. Естествено, съдебните разходи и хонорарите на адвокатите също щяха да бъдат добавени към дължимата сума.

Уес бавно прочете писмото и се опита да се успокои. После го остави на бюрото.

— Двамата с Мери Грейс всеки ден говорим за този дълг, Хъфи. Превърнал се е в част от брака ни. Говорим си за децата, за работата, за дълга към банката и какво има за вечеря. Не спираме да мислим за него и се скъсахме от работа, за да платим другите си задължения, така че да можем да се скъсаме от работа, за да се издължим на банката. Миналата седмица бяхме на косъм да ви върнем петдесет хиляди наведнъж. Дали сме дума да не спираме да работим, докато не се отървем от дълга си. А сега някакъв негодник в Далас е решил, че му е омръзнало да го гледа във всекидневните си отчети. Но знаеш ли какво, Хъфи?

— Какво?

— Банката току-що се прецака сама. Ще обявим фалит, а ако се опитате да наложите заповест върху земята на моя тъст, ще обявим фалит и от негово име. А когато излезем от фалита и си стъпим на краката, познай кой няма да си получи парите.

— Онзи негодник в Далас?

— Точно така. Банката няма да получи нито цент. Ще бъде прекрасно. Когато изкараме тези четиристотин хиляди долара, те ще си останат за нас.

Късно следобед Уес и Мери Грейс събраха служителите си на извънредно заседание в „Дупката“. Освен унижението, че трябваше да обявят фалит, което явно не беше проблем за никого от присъстващите, нямаше за какво друго да се притесняват. В действителност действията на банката дори щяха да им позволят да дишат по-леко. Щяха да спрат да изплащат по 2000 долара всеки месец и да използват парите за нещо друго.

Разбира се, основният повод за тревога беше земята на мистър Шелби, бащата на Мери Грейс. Но Уес имаше план. Щеше да намери някой приятел, който да участва на търга за разпродажба, организиран от банката, и да я купи. Земята формално щеше да смени собственика си, но щеше да остане тяхна по силата на приятелско споразумение, докато не му върнеха парите — може би до една година. Нито Уес, нито Мери Грейс искаха баща ѝ да пострада от фалита им.

Минаха четирийсет и осем часа, в които не бе направено никакво плащане. Банката удържа на обещанието си и заведе дело. Адвокатът на банката — местен юрист, с когото семейство Пейтън се познаваха добре — им се обади предварително, за да се извини. Представляваше банката от години и не искаше да я губи като клиент. Мери Грейс прие извинението му и великодушно му разреши да ги съди.

На следващия ден семейство Пейтън обявиха фалит — както като физически лица, така и от името на адвокатска кантора „Пейтън и Пейтън“. Приложиха списък от материални активи на обща стойност 35 хиляди долара — две стари коли, мебели и офисно обзавеждане, — които бяха застраховани. Приложиха и списък на дълговете си в размер на 420 хиляди долара. Обявяването на фалита практически прекрати хода на делото срещу тях, заведено от банката, и в

дългосрочен план щеше да го обезсмисли. На следващия ден новината беше съобщена на втора страница на „Хатисбърг Америкън“.

Карл Трюдо я прочете в интернет страницата на вестника и се разсмя на глас.

— Хайде, съдете ме пак! — възкликна той доволно.

До края на седмицата три други адвокатски кантори от Хатисбърг уведомиха стария Пръцхед, че изтеглят всичките си средства от неговата банка, затварят сметките си и вече ще работят с конкурентна банка. В града имаше поне осем други банки.

Един богат адвокат на име Джим Макмей се обади на Уес и му предложи помощ. Двамата бяха приятели от много години и два пъти бяха работили заедно в съда. Макмей представляваше четири семейства от Баумор в дела, заведени срещу „Крейн Кемикъл“, но засега не беше преминал в атака. Както и останалите адвокати, които съдеха „Крейн Кемикъл“, той изчакваше изхода на делото „Бейкър“, за да се възползва от джакпота на евентуалното извънсъдебно споразумение.

Двамата се срещнаха за закуска в „Нанис“ и докато похапваха питки и пушена шунка, Макмей с готовност се съгласи да спаси земята на семейство Пейтън, като я купи на търга, обявен от банката, и да я задържи, докато не му върнат парите. Обработваемата земя в окръг „Тумор“ и без това не се търсеше особено много, така че според Уес имотът на Шелби щеше да се продаде за около 100 хиляди долара — и това щяха да бъдат единствените пари, които банката щеше да изкара от глупавата си маневра.

Шийла Маккарти стоически понасяше обичайното изтезание на пътеката за бягане, когато изведнъж невярващо се вторачи в екрана на телевизора и натисна бутона, с който се спираше уредът. Клипът беше излъчен в 7:29 ч., точно по средата на сутрешните местни новини. Започваше с провокативен кадър, в който двама добре облечени млади мъже страстно се целуваха под благосклонния поглед на усмихнат свещеник. Дрезгав глас зад кадър обяви: „Еднополовите бракове завладяват цялата страна. В щати като Масачусетс, Ню Йорк и Калифорния законите се променят. Поддръжниците на гей браковете не пестят сили, за да наложат начина си на живот върху цялото общество.“ Последва снимка на младоженци — мъж и жена пред олтара, — която изведнъж беше зачертана с дебело черно „X“. Гласът продължи: „Либералните съдии защитават правото на еднополови бракове.“ Следващият кадър показва многобройни щастливи лесбийки, които очакваха да бъдат венчани на масова брачна церемония. Гласът зад кадър каза: „Нашите семейства са подложени на атака от хомосексуалните активисти и либералните съдии, които ги подкрепят.“ Последва кадър, в който някаква тълпа изгаряше американското знаме. Гласът зад кадър обясни: „Либералните съдии одобряват изгарянето на нашето знаме.“ Снимка на щанд за списания, на който бяха подредени броеве на „Хъслър“, и глас зад кадър: „Либералните съдии не виждат нищо лошо в порнографията.“ И снимка на младо щастливо семейство — майка, баща и четири деца. Гласът зад кадър злокобно попита: „Ще успеят ли либералните съдии да унищожат нашите семейства?“ Тонът му не оставяше съмнение, че либералните съдии ще го направят на мига, ако им се удаде случай. В същото време снимката на семейството беше грубо разкъсана на две. На нейно място се появи симпатичното, но строго лице на Рон Фиск. Той искрено погледна в камерата и каза: „Не и в щата Мисисипи. Един мъж. Една жена. Един брак. Аз съм Рон Фиск, кандидат за Върховния съд. И се подписвам под това послание.“

Шийла седна направо на пода — от нея се стичаше пот, а сърцето ѝ биеше още по-бързо отпреди — и се опита да разсъждава трезво.

Синоптикът дърдореше нещо за времето, но тя не го чуваше. Лежеше по гръб, разперила ръце и крака, и дишаше дълбоко.

Гей браковете в щата Мисисипи нямаха никакъв шанс и това нямаше да се промени никога. Нито една обществена личност или политически лидер не смееше да предложи промяна на законите в тази посока. Всички щатски законодатели щяха да скочат в един глас срещу подобно предложение. В целия щат само съдия Фил Шингълтън се беше занимавал с този проблем и с рекордна бързина беше отхвърлил иска на Майърчек и Спано. Делото вероятно щеше да стигне до Върховния съд след около една година, но Шийла очакваше съвсем лаконична обосновка и бързо гласуване с 9 на 0 гласа в полза на решението на съдия Шингълтън.

Как точно бяха успели да я представят като либерал, подкрепящ гей браковете?

Стаята сякаш се завъртя около нея. Когато отново стана време за реклами, тя се стегна в очакване на нова атака, но не излъчиха нищо друго, освен пискливите обещания на дилър на употребявани автомобили и истеричните увещания на продавач на мебели с намалени цени.

Петнайсет минути по-късно клипът се появи отново. Шийла вдигна глава от пода и невярващо проследи същите кадри и същите реплики.

Телефонът ѝ звънна. Тя погледна кой я търси и реши да не вдига. Взе душ, набързо се облече и в 8:30 ч. влезе в предизборния си щаб с широка усмивка и бодро „Добро утро“. Четиримата доброволци бяха притихнали. Трите телевизора бяха включени на три различни канала. Нат беше в офиса си и крещеше на някого по телефона. Накрая затръшна слушалката, махна ѝ да влезе и затвори вратата след нея.

— Видя ли го? — попита.

— Два пъти — отвърна тихо тя.

Опитваше се да изглежда максимално спокойна. Всички останали бяха разтърсени от клипа, така че беше важно да се владее.

— Пълно насищане — каза Нат. — Излъчва се в Джаксън, на южното крайбрежие, в Хатисбърг и Лоръл на всеки петнайсет минути по всички канали. И по радиото.

— Какъв сок имаш?

— От моркови — отвърна той и отвори малкия си хладилник. — От щаба на Фиск направо горят пари, което значи, че ги получават със същата скорост, с която ги харчат. Типична обсада. Чакат до първи октомври, после дават сигнал и започват да печатат пари. Миналата година направиха същото в Илинойс и Алабама. По-миналата — в Охайо и Тексас.

Докато говореше, той напълни две чаши.

— Седни и се успокой, Нат — каза тя.

Той не го направи.

— На агресивните клипове трябва да се отговаря по същия начин — каза той. — И то бързо.

— Не съм сигурна, че този клип е насочен срещу мен. Той дори не споменава името ми.

— Няма нужда. Колко либерални съдии се явяват на изборите срещу мистър Фиск?

— Нито един, доколкото знам — отвърна тя.

— От тази сутрин, мила, ти официално си либерален съдия.

— Честно? Не се чувствам такава.

— Трябва да отговорим на удара, Шийла.

— Отказвам да участвам в бой с кал заради гей браковете.

Нат най-сетне се намести на стола си и млькна. Изпи сока, вторачи се в пода и зачака да се успокои.

Шийла отпи глътка и се усмихна.

— Това е смъртоносно, нали?

— Кое, сокът?

— Клипът.

— Потенциално, да. Но аз работя по нещо.

Той бръкна в една купчина боклуци до бюрото си и измъкна тънка папка. Отвори я и извади три листа, хванати с кламер.

— Слушай. Мистър Майърчек и мистър Спано са подписали договор за наем на апартамента си на първи април тази година. Имаме копие от договора. Изчакали са трийсет дни, както е по закон, после са се регистрирали като гласоподаватели. На следващия ден, втори май, са подали молби за шофьорски книжки от щата Мисисипи, явили са се на изпит и са го взели. Получили са книжките си на четвърти май. Минават няколко месеца, през които няма никакви данни за работа, разрешителни за бизнес, изобщо нищо, което да показва какво работят

те в този щат. Твърдят, че са илюстратори на свободна практика, каквото и да означава това.

Нат бързо разлистваше страниците, като търсеше нови факти.

— Направихме проучване сред илюстраторите, които рекламират услугите си в „Жълти страници“, но нито един от тях не познава нито Майърчек, нито Спано. Апартаментът им е в голяма сграда с много жилища и много съседни, но никой не си спомня да ги е виждал там. Никой от хората, с които са се свързали в гей общността, не ги познава.

— Кой се е свързал с тях?

— Чакай малко. После двамата се опитват да си извадят разрешително да сключат брак, а останалата част от историята вече излезе по вестниците.

— Кой се е свързал с тях? — повтори тя.

Нат подреди листата в папката и я затвори.

— Точно тук започва интересната част. Миналата седмица ми се обади някакъв млад мъж, който обясни, че е гей и следва право в Джаксън. Каза ми името си и името на партньора си, който също следва право. Не крият, че са хомосексуалисти, но не са и от онези, които участват в гей паради. Случаят на Майърчек и Спано ги заинтересувал и когато се оказало, че е бомба в предизборната кампания, те двамата — както и други хора с малко ум в главата — започнали да си задават въпроси. Двамата познават много други хомосексуалисти в града и започнали да разпитват за Майърчек и Спано. Никой не ги познава. Всъщност гей общността е заподозряна нещо още в деня, в който е заведено делото. Кой са тези хора? Откъде са? И нашите студенти по право решили да разберат. Започнали да звънят на телефона в апартамента на Майърчек и Спано по пет пъти на ден, в различни часове, но никой не вдигал. Звънят вече от трийсет и шест дни. Никой не вдига. Говорили са със съседите. Никой не ги е виждал, нито веднъж. Никой не ги е видял дори да се нанасят в апартамента. Чукали на вратата, гледали през прозорците. В апартамента няма почти никакви мебели и стените са голи. За да се представят за истински граждани на щата Мисисипи, Майърчек и Спано си купили сааб на старо за 3000 долара, на името на двамата, все едно наистина са женени, и си взели регистрационни номера от щата Мисисипи. Саабът стои паркиран пред апартамента им. От трийсет и шест дни.

— И накъде води тази история? — попита Шийла.

— Сега ще разбереш. И така, нашите двама студенти по право накрая ги открили — в Чикаго, където Майърчек е собственик на гей бар, а Спано работи като дизайнер на вътрешно обзавеждане. Нашите студенти са съгласни срещу символично заплащане да отскочат до Чикаго, да се повъртят там няколко дни, да поседят в бара и да съберат малко информация.

— Информация за какво?

— Доказателства, че Майърчек и Спано не са жители на този щат; че присъствието им тук е измама; че някой ги използва, за да експлоатира проблема за гей браковете; и че двамата може би не са двойка дори в Чикаго. Ако можем да докажем всичко това, аз лично ще отида в редакциите на „Клариън-Леджър“, на „Сън Хералд“ в Билокси и на всеки друг вестник в щата, за да им съобща новината. Защото не можем да спечелим битката по този въпрос, мила моя, но със сигурност можем да отвърнем на удара.

Тя пресуши чашата си и невярващо поклати глава.

— Смяташ ли, че Фиск е толкова хитър?

— Фиск е пионка. Но хората, които му дърпат конците, наистина са умни. Схемата е цинична, но брилянтна. В този щат никой не мисли за гей браковете, защото подобно нещо тук никога няма да се случи, а сега изведнъж всички започнаха да говорят за това. Вестниците пускат статии на първа страница. Всички са ужасени. Майките крият децата си. Политиците печелят дивиденди.

— Но защо са ги довели чак от Чикаго?

— Не съм сигурен, че в щата Мисисипи могат да се намерят двама хомосексуалисти, които да са съгласни на такава публичност. Хомосексуалистите, които по определение защитават толерантното отношение, разбират реакцията на хетеросексуалния свят. Това, което са направили Майърчек и Спано, е възможно най-лошото.

— А ако Майърчек и Спано са хомосексуалисти, защо са навредили на собствената си кауза?

— По две причини. Първо, те не живеят тук. Второ, за парите. Някой плаща всички сметки — наема на апартамента, колата, адвоката, както и по няколко хиляди долара на Майърчек и Спано за времето и усилията им.

Шийла беше чула достатъчно. Погледна часовника си и попита:

— Колко пари им трябват на нашите студенти?

— За самолетни билети, хотел, най-основни разходи. Две хиляди долара.

— Имаме ли толкова? — засмя се тя.

— Ще им платя с мои пари. Няма да го вписваме като разход. Просто исках да знаеш какво правим.

— Имаш разрешението ми.

— А решението ти по делото на Франки Хайтауър?

— Работя с всички сили. Би трябвало да съм готова след два месеца.

— Сега вече говориш като истински върховен съдия.

Дени От получи неофициална покана за срещата една сутрин, докато пиеше кафе в „Бейб“ и си говореше с познат свещеник. Не всички свещеници от града бяха поканени. Двама методисти и презвитерианският пастор бяха откровено нежелани, но, изглежда, всички останали бяха добре дошли. В Баумор нямаше епископална църква, а ако се намираше и един католик, той или тя все още не се бяха обявили за такива.

Срещата се проведе в четвъртък следобед в една фундаменталистка църква на име „Жътвено светилище“. Водещият на срещата беше пасторът на църквата — избухлив млад мъж, когото всички наричаха брат Тед. След бърза молитва той поздрави с „Добре дошли“ своите колеги — бяха общо шестнайсет свещеници, сред които имаше и трима чернокожи. Брат Тед хвърли подозрителен поглед към Дени От, но не коментира присъствието му.

След това бързо заговори по същество. Наскоро се беше присъединил към Коалицията на братството, новосформирана организация на фундаменталистки проповедници от южната част на щата Мисисипи. Целта им беше тихомълком и методично да правят всичко, което е по силите им и по Божията воля, за да изберат Рон Фиск и да унищожат в зародиш и най-малката вероятност в щата Мисисипи да бъдат узаконени еднополовите бракове. Той яростно описа злините, които носят хомосексуалистите, и нарастващата търпимост към тях в американското общество. Подкрепи изказването си с подходящи цитати от Библията, като повишаваше глас, когато

беше нужно. Подчерта жизненоважната необходимост на всички обществени постове да се избират вярващи мъже и се закле, че Коалицията на братството с годините ще се превърне във влиятелен фактор.

Дени слушаше с безизразно лице, но с нарастваща тревога. Няколко пъти беше разговарял със семейство Пейтън по този въпрос и знаеше какви са истинските проблеми зад предизборната кампания. Манипулацията и маркетинговата машина на Фиск го отвращаваха. Той огледа останалите свещеници в залата и се запита колко погребения бяха провели за жертвите на „Крейн Кемикъл“. Окръг Кеъри трябваше да е последното място, което да подкрепи кандидатурата на някой като Рон Фиск.

Брат Тед си придаде още по-богобоязлив вид, когато заговори за Шийла Маккарти. Тя беше католичка от крайбрежието, което в провинциалните християнски кръгове означаваше „жена с нездрав морал“. Беше разведена. Обичаше да се забавлява и се носеха слухове, че има различни интимни приятели. Беше безнадеждно либерална, противник на смъртното наказание, и не можеше да ѝ се вярва по никакви въпроси, свързани с гей браковете, нелегалните имигранти и други подобни.

Когато брат Тед приключи със своята проповед, някой подхвърли, че църквите може би не трябва да се месят в политиката. Това изказване беше посрещнато с всеобщо неодобрение. Брат Тед подскочи и произнесе кратка реч за войната на културите и куража, с който трябваше да бранят Господ. Беше дошло времето християните да излязат на арената. Това на свой ред доведе до ожесточена дискусия за упадък на ценностите. Вина имаха телевизията, Холивуд и интернет. Списъкът с виновници ставаше все по-дълъг и грозен.

— А каква ще бъде стратегията? — попита някой.

Отговорът гласеше:

— Организация!

В южната част на щата Мисисипи вярващите бяха далеч повече от неверниците и те трябваше да се вдигнат като един. Доброволци за предизборната кампания, агитатори от врата на врата, наблюдатели за избирателните пунктове. Посланието трябваше да се разпространи от църква на църква, от дом на дом. Изборите бяха само след три седмици. Трябваше да действат със скоростта на горски пожар.

След един час Дени От реши, че не може да издържа повече. Извини се, върна се с колата си до църквата в Пайн Гроув и се обади на Мери Грейс.

Лидерите на адвокатската асоциация се събраха на извънредно заседание два дни след първите вълни от клипове срещу гей браковете в предизборната кампания на Рон Фиск. Преобладаващото настроение беше мрачно. Въпросът, който занимаваше всички, беше очевиден: как бе възможно този проблем да заеме толкова централно място? И какво може да направи Маккарти, за да отвърне на удара?

Нат Лестър също присъстваше и докладва за плановете на предизборния щаб за оставащите три седмици от кампанията. Маккарти разполагаше със 700 хиляди долара, с които да се сражава срещу Фиск, който имаше много повече. Половината от бюджета й вече беше инвестирана в телевизионни клипове, които трябваше да започнат да се излъчват след двайсет и четири часа. Останалото беше за рекламни материали по пощата и излъчване на клипове по радиото и телевизията в последния момент. След това нямаше да им останат никакви пари. Получаваха малки дарения от профсъюзи, екологични, граждански и някои по-умерени лобистки организации, но 92 процента от парите за предизборната кампания на Шийла Маккарти бяха осигурени от адвокати.

После Нат обобщи резултатите от последното социологическо проучване. Надпреварата беше навлязла в решителната си фаза и двамата водещи кандидати имаха подкрепата на по 30 процента от избирателите, като други 30 процента все още не бяха решили за кого да гласуват. Подкрепата за Коули си оставаше около десет процента. Проучването обаче беше проведено миналата седмица и не отразяваше евентуалната промяна в нагласите на хората, след като бяха започнали да излъчват клиповете срещу гей браковете. Заради тях се налагаше ново проучване, което Нат щеше да проведе през уикенда.

Не беше изненада, че адвокатите имаха най-различни идеи какво трябва да се направи. Нат постоянно им напомняше, че всичките им идеи струват прекалено скъпо. Внимателно изслушваше споровете им. Някои имаха разумни идеи, други бяха прекалено радикални. Мнозина изхождаха от убеждението, че знаят повече от останалите за воденето

на предизборни кампании, а всички до един приемаха за даденост, че каквото и да решат, в крайна сметка кампанията на Маккарти веднага ще го приложи на практика.

Нат беше решил да не споделя с тях някои особено потискащи слухове. Тази сутрин му беше позвънил репортер от всекидневника в Билокси, за да му зададе няколко въпроса. Журналистът събираше материал за статия, посветена на актуалната тема за гей браковете. По време на интервюто, което продължи десет минути, журналистът между другото сподели с Нат, че най-големият телевизионен канал на брега на Мексиканския залив вече е продал праймтайм на предизборния щаб на Рон Фиск за един милион долара за следващите три седмици. Смяташе се, че това е най-голямата продажба на телевизионно време в историята на политическите кампании.

Новината беше толкова потискаща, че Нат се чудеше дали да каже на Шийла. Засега смяташе да я запази само за себе си. И със сигурност нямаше да я сподели с адвокатите. Цифрата беше толкова зашеметяваща, че можеше да съкруши бойния дух в лагера на съдия Маккарти.

Накрая президентът на Асоциацията на адвокатите Боби Нийл състави план за действие, който не беше скъп. Щеше да изпрати спешно съобщение по електронната поща до всичките осемстотин членове, в който да опише плачевното състояние на кампанията и да моли за съдействие. Всички адвокати щяха да бъдат инструктирани: 1. Да съставят списък от поне десет клиенти, които имат желание и възможност да напишат чек за 100 долара; и 2. Да съставят списък от други клиенти и приятели, които могат да бъдат мотивирани да участват в кампанията, като агитират от врата на врата и станат членове на избирателните комисии. Подкрепата на най-ниско равнище беше решаваща.

Вече се канеха да разпуснат срещата, когато Уили Бентън се изправи в края на масата и помоли за внимание. Държеше лист, гъсто напечатан със ситен шрифт от двете страни.

— Това е запис на заповед от Гълф Банк в Паскагула — обяви той.

Няколко от присъстващите изпитаха внезапно желание да се скрият под масата. Бентън обичаше театралните жестове.

— Половин милион долара — произнесе той бавно и сумата сякаш изкънтя в стаята. — В подкрепа на предизборната кампания на Шийла Маккарти. Аз вече подписах записа и сега ще го пусна да обиколи масата. Тук сме дванайсет души. Трябват ни десет подписа, за да влезе в сила. Всеки от нас ще гарантира за петдесет хиляди долара.

Настъпи пълно мълчание. Погледите на присъстващите подскачаха от едно лице на друго. Някои вече бяха дали повече от 50 хиляди, други — много по-малко. Някои щяха да похарчат 50 хиляди за гориво на частните си самолети само през следващия месец, други бяха на нож с кредиторите си. Но независимо от състоянието на банковите си сметки всички присъстващи искаха да удушат малкия негодник Бентън.

Той подаде полицата на нещастника, който му се падаше отляво. Точно той нямаше частен самолет. За щастие, такива моменти в кариерата се случват рядко. Ако подпишеш, автоматично се превръщаш в човек на място, който не се бои да рискува. Ако я предадеш нататък, без да подпишеш, можеш направо да се откажеш от адвокатската професия, да си идеш вкъщи и да захванеш бизнес с недвижими имоти.

Така че всички дванайсет присъстващи сложиха подписите си.

Перверзникът се казваше Даръл Сакет. Когато го видяха за последен път, беше на трийсет и седем и се намираше в окръжния затвор, където за пореден път очакваше да го съдят за сексуално посегателство срещу малки деца. Със сигурност приличаше на виновен: имаше дълго ниско чело, безизразни изпъкнали очи, уголемени допълнително от дебелия стъкла на очилата му, мърлява едноседмична брада и голям белег на челюстта — лице, което можеше да стресне всеки родител, пък и изобщо всеки гражданин. Беше доказан педофил — арестуван бе за пръв път, когато беше на шестнайсет. Последваха още много арести и поне четири присъди в четири различни щата.

Сакет — със страшната физиономия и отвратителното криминално досие — беше представен на регистрираните гласоподаватели в южния избирателен окръг на щата Мисисипи с помощта на лъскав материал, изпратен по пощата от поредната новопоявила се организация: „Жертвите отвръщат на удара“. Беше в размер от две страници и представляваше нещо средно между биография на жалкия престъпник и обобщение на ужасните недостатъци на съдебната система.

„Защо този човек е на свобода?!“ — крещеше текстът. А отговорът гласеше: „Защото съдия Шийла Маккарти отхвърли присъдата срещу него по шестнайсет отделни обвинения в сексуално посегателство срещу деца.“ Осем години по-рано съдебните заседатели бяха признали Сакет за виновен и съдията го беше осъдил на доживотен затвор без право на обжалване. Адвокатът му, който получаваше парите си от данъкоплатците, реши да обжалва присъдата във Върховния съд, където „Даръл Сакет попадна във всеопрощаващата прегръдка на съдия Шийла Маккарти“. Маккарти бе унизила честните, усърдни следователи, които бяха изтръгнали пълни самопризнания от Сакет. Беше ги укорила заради методите им при събиране на доказателства, които според нея бяха незаконни. Беше атакувала съдията, който беше определил присъдата и беше широко

уважаван заради твърдата си позиция срещу престъпността за това, че бе приел за доказателства както самопризнанията, така и материалите, открити в апартамента на Сакет. (Съдебните заседатели останали видимо разтърсени, когато ги принудили да разгледат материалите с детска порнография; открити в жилището на Сакет от ченгетата по време на „законния“ обиск.) Съдия Маккарти беше заключила, че обвиняемият никак не ѝ е симпатичен, но че тя просто няма друг избор, освен да отхвърли присъдата и да върне делото за преразглеждане.

Сакет беше преместен от щатския затвор обратно в затвора на окръг Лодърдейл, откъдето успя да избяга само една седмица по-късно. Оттогава никой не беше чувал нищо за него. Беше някъде навън — „на свобода“ — и несъмнено продължаваше да насилва невинни деца.

Писмото завършваше с обичайната разпалена реч срещу либералните съдии. Със ситен шрифт беше отпечатано стандартното одобрение от името на Рон Фиск.

Някои важни факти бяха нарочно пропуснати, за да не развалят общото впечатление. Например, че присъдата на Сакет беше отхвърлена и делото беше върнато за преразглеждане с 8 на 1 гласа. Действията на полицията в хода на разследването бяха толкова шокиращо неадекватни, че четирима други съдии във Върховния съд написаха становища, които бяха доста по-остри от думите на Маккарти — както по отношение на насилието, използвано за изтръгване на самопризнанията, така и по отношение на произволния и незаконен обиск. Единственият гласувал за потвърждаване на присъдата — съдия Романо — никога не беше отхвърлял присъда по криминално дело и тайно се беше заклеял никога да не го прави, каквото и да се случи.

Сакет всъщност беше мъртъв. Беше убит при сбиване в бар преди четири години в щата Аляска. Новината за смъртта му не стигна до щата Мисисипи, а когато досието му в окръг Лодърдейл беше затворено, нито един репортер не го забеляза. Истината беше разкрита едва от задълбоченото разследване на Бари Райнхарт, но в този случай това вече нямаше никакво значение.

Защото истината отдавна нямаше място в предизборната кампания на Рон Фиск. Кандидатът беше прекалено зает, за да

проверява всички подробности, и се беше доверил напълно на Тони Закари. Предизборната му кампания се беше превърнала в кръстоносен поход, висша мисия, и ако се налагаше фактите да бъдат малко изкривявани или дори пренебрегвани, това беше в името на далеч по-важната крайна цел. А и изборите все пак бяха политика — мръсна игра, в която беше сигурно, че другата страна също не играе честно.

Бари Райнхарт никога не беше позволявал на истината да го спре. Единственото му притеснение беше някой да не разкрие лъжите му. Ако някой побъркан като Даръл Сакет беше на свобода, жив и зает с отвратителните си деяния, историята му ставаше много по-шокираща и полезна. Мисълта, че Сакет всъщност е мъртъв, беше приятна, но Райнхарт предпочиташе да употребява силата на страха. Той знаеше, че Маккарти няма какво да отговори. Тя беше отхвърлила присъдата срещу Сакет, и толкова. Всяко усилие да го обясни щеше да бъде безполезно при трийсетсекундните телевизионни клипове и кратките ефектни фрази.

След първоначалния шок от клипа тя просто щеше да се опита да забрави за Сакет.

В действителност след първоначалния шок ѝ се наложи да се върне към онзи случай. Шийла видя клипа в интернет, на сайта на „Жертвите отвръщат на удара“, след истеричното обаждане на Нат Лестър. Помощникът ѝ Пол намери въпросното дело и те го прочетоха мълчаливо. Тя почти го беше забравила. Оттогава бяха минали осем години, през които беше прочела хиляди документи и беше написала стотици становища.

— Правилно си гласувала — отбеляза Пол.

— Да — отвърна тя. — Тогава защо сега изглежда толкова погрешно?

Беше затънала в работа, бюрото ѝ беше затрупано с документи по десетина различни дела. Беше като зашеметена от новата атака.

Пол не отговори.

— Чудя се какво ще последва — каза тя и затвори очи.

— Сигурно някой процес със смъртна присъда. И пак ще подберат само фактите, от които имат полза.

— Благодаря. Има ли нещо друго?

— И още как. Явно разполагат с много материал за такива атаки. Ти си съдия. Всеки път, когато вземеш решение, някой губи. А тези типове не се интересуват от истината. Единственото, което искат, е да те изкарат лоша.

— Млъкни, моля те.

Междувременно започнаха да излъчват първите ѝ телевизионни клипове, които малко разведриха обстановката. Нат беше решил да започне с материал, в който Шийла седи на мястото си в съда, облечена с черната съдийска тога, и искрено се усмихва на камерата, докато разказва за професионалния си опит — осем години в съда на окръг Харисън и девет години във Върховния съд. Не обичаше да се хвали, но през последните пет години два пъти беше получавала най-високата оценка в годишната класация на апелативните съдии, провеждана от юристите в щата. Не беше нито либерален, нито консервативен съдия. Отказваше да носи такова определение. Мисията ѝ беше просто да следва законите на щата Мисисипи, а не да създава нови. Най-добрите съдии бяха онези, които нямаха политическа мисия и предразсъдъци за това, как трябва да гласуват. Най-добрите съдии бяха съдиите с опит. Нито един от конкурентите ѝ не беше председателствал съдебен процес, не беше издавал разпореждане, не беше проучвал сложните документи по едно дело, не беше изслушвал пледоарии и не беше писал окончателно становище. До този момент нито един от конкурентите ѝ не беше проявявал интерес да седне на съдийското място. Въпреки това и двамата искаха от гласоподавателите да ги издигнат директно на най-високия пост в съдебната система. Шийла завършваше сериозно: „Бях назначена от губернатора на този пост преди девет години, а после бях преизбрана от вас. Аз съм съдия, а не политик, и не разполагам с парите, които някои харчат, за да си купят това място. Затова умолявам вас, гласоподавателите, да ми помогнете да докажа, че местата във Върховния съд на щата Мисисипи не могат да се купят от големия бизнес. Благодаря ви.“

Нат беше похарчил малко пари за телевизионните канали в Джаксън и много повече за каналите по крайбрежието на Мексиканския залив. Маккарти никога нямаше да настигне Фиск.

Според изчисленията на Нат Фиск и богатите, които му дърпаха конците, харчеха по 200 хиляди долара на седмица само за клиповете срещу гей браковете.

Първата вълна от клипове на Шийла беше около два пъти по-евтина и беше посрещната по-скоро вяло. Координаторът на предизборната ѝ кампания в окръг Джаксън я нарече „скупна“. Гръмогласен адвокат, който се смяташе за експерт по всякакви политически въпроси, изпрати гневен имейл до Нат Лестър, в който го обвиняваше за прекалено мекия му подход. Според него на огъня трябваше да се отвърща с огън, а на агресивните нападки — с още по-голяма агресивност. Той напомни на Нат, че кантората му вече е дарила 30 хиляди долара за предизборната кампания, но може да оттегли по-нататъшната си подкрепа, ако Маккарти не започне да се бори по-ожесточено.

Повечето жени харесаха посланието ѝ. Мъжете бяха по-критично настроени. След като прочете няколко десетки имейли, Нат осъзна, че си губи времето.

* * *

Бари Райнхарт с нетърпение очакваше първите телевизионни клипове, които щяха да излъчат стратегите от предизборния щаб на Маккарти. И когато най-сетне видя първия, се смя на глас. Какво старомодно, допотопно, жалко и безполезно усилие — жена в черна тога, седнала в съда, заобиколена от дебели юридически томове и дори театрално въоръжена с чукче! Изглеждаше искрена, но си оставаше съдия без никакво телевизионно присъствие. Виждаше се как очите ѝ бягат по редовете на екрана, от който четеше репликите. Главата ѝ беше вдървено изправена — като на сърна, уловена в светлините на фаровете.

И така, ответният ход беше слаб, но все пак не биваше да остава без отговор. Райнхарт отвори видеотеката със своя арсенал и внимателно избра следващата бомба.

Десет часа след първото излъчване на клипа на Маккарти той просто беше издухан от телевизиите от следващия нападателен клип от щаба на Рон Фиск, който успя да зашемети дори най-дебелокожите

политически анализатори. Започваше с острия звук от изстрел с огнестрелно оръжие и продължаваше с черно-бяла снимка на съдия Маккарти, свалена от официалния сайт на Върховния съд. Мъжествен, дрезгав глас зад кадър съобщаваше: „Съдия Шийла Маккарти не обича ловците. Преди седем години тя обяви следното: Ловците в този щат имат лоша слава по отношение на безопасността.“

Този цитат се появи върху лицето ѝ. Кадърът се смени със снимка от статия във вестник, на която се виждаше как Шийла стиска ръцете на хората на някакъв митинг. Гласът продължи: „Съдия Шийла Маккарти не обича хората, които притежават оръжие. Преди пет години тя обяви следното: Лобито в защита на огнестрелните оръжия никога не спи и яростно атакува всяко съдебно решение, в резултат на което може да се ограничи използването на лично оръжие в чувствителни ситуации. Независимо колко разумни са предлаганите решения, лобито се нахвърля върху тях с цялата си мощ.“

Този цитат също се появи на екрана. Последва нов изстрел от ловна пушка, насочена към синьото небе. А после на екрана се появи Рон Фиск, издокаран като истински ловец. Той отпусна двуцевката си и се обърна към гласоподавателите. Разказа им за дядо си, който го беше водил на лов в тези гори още като дете, за любовта си към природата и за клетвата си, че ще защитава свещените права на ловците и собствениците на оръжия. След това се отдалечи към гората, а около него подскачаха няколко ловни кучета.

В края набързо се появи надпис със ситен шрифт, съдържащ благодарности към Организацията на собствениците на оръжие.

Истината беше малко по-различна. В първия случай, който се споменаваше в клипа, ставаше дума за смъртта на ловец на елени, причинена по невнимание по време на лов. Вдовицата му беше завела дело срещу другия ловец, който беше стрелял по него, последва неприятен съдебен процес и накрая съдебните заседатели от окръг Калхоун определиха обезщетение в размер на 600 хиляди долара — най-голямото в историята на този съд. По време на процеса бяха отправени най-гадни обвинения, все едно беше бракоразводно дело, за пиянство, притежание на марихуана и хулиганство. И двамата мъже, жертвата и неволният убиец, бяха членове на ловен клуб и към момента на инцидента бяха на ловен лагер от една седмица. По време на делото един от основните въпроси беше за безопасността и няколко

експерти свидетелстваха по отношение на законовите разпоредби за притежаване и употреба на огнестрелно оръжие и обучението на бъдещите ловци. И макар че думите им бяха яростно оспорвани, всичко сочеше в подкрепа на факта, че щатът Мисисипи изостава по отношение на безопасността в сравнение с повечето други щати.

Колкото до втория случай, той бе свързан с престрелка в двора на училището в град Тюпълоу, при която за щастие никой не беше убит, но бяха ранени четирима ученици. Градската управа беше забранила носенето на огнестрелно оръжие в обсег от сто метра до което и да е държавно училище. Защитниците на правото на лично оръжие веднага заведоха дело, което беше подкрепено от Американската оръжейна асоциация. Накрая съдът отхвърли забраната, като се позова на Втората поправка към американската конституция, но Шийла гласува против. И в решението си не можа да се въздържи да не атакува асоциацията.

Но сега асоциацията отвърщаше на удара. Шийла изгледа последния клип на Рон Фиск в кабинета си — сама, с ужасното чувство, че шансовете ѝ да спечели изборите съвсем избледняват. Когато беше в съда, имаше достатъчно време да обясни мотивите на решението си и да посочи, че не е честно думите ѝ да се изваждат от контекста. Но по телевизията разполагаше само с трийсет секунди. Беше невъзможно да се защити — и в щаба на Рон Фиск много добре го знаеха.

След цял месец престой в „Пиратския залив“ Клийт Коули вече не беше желан гост там. На собственика на хотела и казиното му омръзна да се лишава от един от най-хубавите си апартаменти, както и да утолява забележителния апетит на Коули. Кандидатът за Върховния съд се хранеше по три пъти на ден, най-често в стаята си. Всяка вечер слизаше да играе блекджек и пиеше рома като вода, от което се напиваше ужасно. Заплашваше крупиетата, обиждаше останалите играчи и опипваше сервитьорките. Казиното вече беше прибрало около 20 хиляди долара от него, но разходите им също бяха толкова.

Марлин го откри в бара в една ранна вечер. Клийт си беше поръчал нещо за пиене, за да се подготви за поредната дълга нощ в

казиното. След като си поговориха малко, Марлин мина направо към въпроса.

— Искаме да се откажеш от изборите — каза той. — И когато се отказваш, да декларираш подкрепата си за Рон Фиск.

Клийт присви очи. По челото му се появиха дълбоки бръчки.

— Моля? — каза той.

— Чу какво казах.

— Не съм толкова сигурен.

— Искаме да се оттеглиш и да подкрепиш Фиск. Нищо сложно.

Коули изгълта рома си на един дъх, без да откъсва поглед от Марлин.

— Продължавай — изръмжа той.

— Това е всичко. Шансовете ти да спечелиш не са големи — меко казано. Ти свърши добра работа, като създаде малко бъркотия и атакува Маккарти, но вече е време да се откажеш и да ни помогнеш да изберем Фиск.

— Ами ако не подкрепям Фиск?

— Сигурен съм, че и той не би те подкрепил. Но няма значение. Купонът свърши. Позабавлява се, писаха за теб във вестниците, запозна се с много интересни хора и прочие, но вече си произнесъл последната си реч.

— Бюлетините ми са отпечатани. С моето име.

— Това означава само, че част от твоите почитатели, които не са чули новината за оттеглянето ти, все пак ще гласуват за теб. Не е голям проблем.

Коули отново отпи голяма глътка и каза:

— Добре, значи бяха сто хиляди, за да вляза. А колко ще получа, за да изляза?

— Петдесет.

Той поклати глава и хвърли поглед към масите за блекджек.

— Не е достатъчно.

— Не съм дошъл да преговаряме. Петдесет хиляди долара в брой. В същото куфарче като предишния път, но този път няма да тежи толкова.

— Съжалявам. Цената ми е сто хиляди долара.

— Утре пак ще дойда по същото време, на същото място — каза Марлин и си тръгна.

В девет часа на следващата сутрин двама агенти на ФБР почукаха на вратата на хотелския апартамент на Клийт Коули. В крайна сметка той успя да стигне до прага и изръмжа:

— Кой е?

— ФБР. Отвори вратата.

Клийт откряна вратата и надзърна над веригата. Бяха като близнаци. Тъмните им костюми бяха еднакви. Явно се подстригваха на едно и също място.

— Какво искате? — попита той.

— Имаме няколко въпроса. И предпочитаме да не стоим отвън.

Клийт отвори вратата и ги пусна да влязат. Беше облечен с тениска и баскетболни шорти, смъкнати до коленете. Докато се настаняваха около малката маса, той ровеше в размътения си мозък, за да се сети кой закон е нарушил. Не помнеше да е направил нещо нередно в последно време, но нямаше и как да се сети в този отвратително ранен час. Успя да настани тромавото си туловище на един стол — колко ли беше напълнял през последния месец? — и хвърли поглед на служебните им значки.

— Познаваш ли Мик Ръниън? — попита единият.

Клийт го познаваше, но не искаше да си го признава веднага.

— Може би — отвърна той.

— Дилър на амфетамини. Преди три години си го представлявал пред федералния съд. Признал се е за виновен, за да получи минималната присъда от десет години, оказал е съдействие на властите, добро момче.

— А, да. Този Мик Ръниън.

— Да, точно този. Той плати ли ти хонорара?

— Финансовите документи са в кантората ми в Начес.

— Супер. Защото имаме съдебно разрешение да ги проверим.

Ще можем ли да се срещнем утре там?

— С удоволствие.

— Така или иначе, според нас в твоите документи няма да пише нищо за хонорара, който ти е платил мистър Ръниън. Разполагаме с много надежден източник, който твърди, че мистър Ръниън ти е платил в брой двайсет хиляди долара и тази сума не е вписана никъде.

— Наистина ли?

— И ако се окаже вярно, това представлява нарушение на закона срещу рекета и корупцията, както и някои други федерални разпоредби.

— Добрият стар закон срещу рекета и корупцията. Ако не беше той, щяхте да останете без работа.

— По кое време да се срещнем утре?

— Утре мислех да се погрижа за предизборната си кампания. Изборите са след две седмици.

Двамата агенти се вторачиха в чудовището с помътнял поглед, разбъркана коса и тежък махмурлук, което седеше срещу тях. Не можеха да си го представят като кандидат за Върховния съд.

— Ще бъдем в кантората ти в Начес утре по обяд. Ако не се появиш, имаме съдебно разрешение да те арестуваме. Това със сигурност ще впечатли гласоподавателите.

С тези думи двамата излязоха от стаята с маршова стъпка и затръшнаха вратата след себе си.

Марлин се появи късно следобед, както беше обещал. Поръча си кафе, което не докосна. Клийт си поръча ром със сода, а по дъха му се познаваше, че не му е първият за деня.

— Ще се договорим ли за петдесет хиляди долара, Клийт? — попита Марлин, след като дълго време само следеше с очи сервитьорките, които сновяха наоколо.

— Все още мисля.

— Двамата агенти тази сутрин — продължи Марлин — държаха ли се прилично?

Клийт прие това, без да мигне. По никакъв начин не показа, че е изненадан. Всъщност не беше.

— Да, добри момчета — отвърна той. — Предполагам, че това е работа на сенатор Ръд. Той иска Фиск да спечели, защото двамата са от една порода. Естествено, не бива да забравяме, че сенатор Ръд е чичо на щатския прокурор, онзи малоумник, когото назначиха с връзки. Иначе щеше да остане безработен. И така, Ръд се обажда на племенника си, а той се обажда на ФБР, за да ми извият ръцете. Аз се отказвам от изборите и се разсипвам в хвалби за Рон Фиск, който печели съкрушителна победа. Рон Фиск е доволен. Сенатор Ръд е доволен. Едрият бизнес е доволен. Страхотно, нали?

— Горедолу си прав — съгласи се Марлин. — Но освен това си взел 20 хиляди долара в брой от дилър на наркотици, които не си декларирал. Доста глупаво, но все пак не е краят на света. Няма нещо, което сенаторът да не може да оправи. Ако играеш по нашите правила, вземеш парите и се откажеш като добро момче, никога повече няма да чуеш за ФБР. Случаят ще бъде приключен.

Зачервените очи на Клийт срещнаха сините очи на Марлин.

— Обещавах ли?

— Обещавам. Ако си стиснем ръцете, можеш да забравиш за срещата утре по обяд в Начес.

— Къде са парите?

— Навън, вдясно. В същия зелен мустанг.

Марлин внимателно остави ключовете от колата на бара. Клийт ги сграбчи и излезе.

До изборите оставаха само петнайсет дни, когато Бари Райнхарт получи покана за вечеря във виетнамски ресторант на Блийкър Стрийт. Мистър Трюдо искаше да научи последните новини.

В самолета от Бока Ратоун Бари се наслаждаваше на резултатите от последното проучване. Фиск водеше с шестнайсет пункта и тази преднина нямаше как да се стопи. Проблемът с гей браковете го беше изстрелял с четири пункта напред. Атаките на оръжейното лоби срещу Маккарти добавиха още три. Неубедителното оттегляне на Клийт Коули от предизборната надпревара му осигури още три. Самата кампания също вървеше гладко. Рон Фиск беше енергичен и изпълнителен и спазваше инструкциите на Тони Закари. Разполагаха с достатъчно пари. Телевизионните им клипове бомбардираха редовно всички канали. Резултатите от материалите, изпращани по пощата, надхвърляха и най-смелите им очаквания. Предизборната кампания беше събрала 320 хиляди долара само от случайни спонсори, притеснени от проблемите с хомосексуалистите и ограничаването на огнестрелните оръжия. Маккарти напругаше всички сили, за да остане в надпреварата, но изоставаше все повече.

Мистър Трюдо изглеждаше отслабнал и със слънчев загар, а новините го зарадваха неимоверно. Шестнайсетте пункта преднина се превърнаха в основната тема за разговор по време на вечерята. Карл непрекъснато разпитваше Райнхарт за резултатите от проучването. Надеждни ли са? Как са стигнали до тях? Подобни ли са на резултатите от предишни избори, организирани от Бари? Какво трябва да се случи, за да се стопи тази преднина? Има ли друг подобен случай?

Бари едва ли не гарантира изборната победа.

За деветмесечието на годината „Крейн Кемикъл“ отчете ниски продажби и пренебрежимо печалба. Компанията беше разтърсена от производствени проблеми в Тексас и Индонезия. Три завода бяха

затворени без предупреждение за генерални ремонти. Един завод в Бразилия беше затворен по неизвестни причини, лишавайки от работа две хиляди души. Огромни поръчки не бяха изпълнени. Дългогодишни клиенти се отказаха от тях. Не произвеждаха достатъчно продукция, за да задоволят всички изисквания. Конкурентите им подбиваха цените и завземаха пазарни територии, които доскоро бяха техни. Навсякъде се носеха слухове за мащабни съкращения.

А Карл Трюдо умело дърпаше конците на целия този хаос. Не правеше нищо незаконно, но още преди много години беше усвоил уменията да подправя финансовите отчети. Когато някоя от компаниите му се нуждаеше от лоши резултати, той знаеше как да ги осигури. През цялата изминала година „Крейн Кемикъл“ отписваха огромни суми за „научноизследователска дейност“, отделяха необичайно много пари като финансови резерви, теглеха големи кредити, потискаха продажбите, като саботираха производството, раздуваха разходите, продадоха два печеливши клона на компанията и успяха да отблъснат много от клиентите си. И през цялото време Карл старателно „изпускаше“ предостатъчно информация за ставащото към медиите. След обявяването на присъдата „Крейн Кемикъл“ беше непрекъснато в обсега на вниманието на финансовите репортери, така че всяка лоша новина се отразяваше подробно. Разбира се, във всяка статия се описваха и сериозните съдебни проблеми, пред които беше изправена компанията. Няколко пъти дори беше спомената вероятността „Крейн Кемикъл“ да обяви фалит, което също беше внимателно планирано от Карл.

В началото на годината акциите на компанията се търгуваха по 17,00 долара. Девет месеца по-късно вече бяха паднали до 12,50. И когато до изборите останаха само две седмици, Карл Трюдо се приготви за една последна атака срещу съсипаните акции на Крейн Кемикъл Корпорейшън.

Обаждането на Джаред Къртин беше като някаква сбъдната мечта. Уес чу първите му думи и затвори очи. Просто не можеше да бъде истина.

Къртин му обясни, че клиентът му е наредил да провери какви са възможностите за извънсъдебно споразумение по делата в Баумор.

„Крейн Кемикъл“ беше в ужасно състояние и докато не се отървеше от съдебните иски, не можеше да се съсредоточи и да разреши останалите си проблеми, за да действа ефективно. Предложението на Къртин беше всички юристи да се съберат в една стая едновременно и да започнат процедурата по споразумението. Щеше да бъде сложно за изпълнение заради големия брой ищци. Щеше да бъде трудно за контролиране, защото имаше толкова много адвокати с различни интереси. Но Къртин настояваше Уес и Мери Грейс да представляват всички адвокати на ищците. Щяха да обсъдят подробностите на първата среща. Времето изведнъж стана много важен фактор. Къртин вече беше запазил една зала в някакъв хотел в Хатисбърг и искаше да започнат срещата в петък и да продължат през уикенда, ако се наложеше.

— Днес е вторник — отбеляза Уес, като стискаше телефонната слушалка толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Да, знам. Както казах, моят клиент няма търпение да започнем да действваме. Може да отнеме седмици или дори месеци, но ние сме готови.

Уес също беше готов. В петък имаше уговорена среща за свидетелски показания под клетва, но това лесно можеше да се отложи.

— Какви ще бъдат правилата? — попита той.

Къртин беше имал предимството да разполага с дълги часове, в които да планира всичко. Уес действаше прибързано, подтикван от шока и вълнението. Освен това Къртин имаше доста по-голям опит от Уес. Няколко пъти в кариерата си беше уреждал колективни иски. Уес все още мечтаеше за първия си подобен удар.

— Ще изпратя писмо до адвокатите на всички ищци срещу „Крейн Кемикъл“, за които знам — обясни му Къртин. — Прегледай списъка, за да видиш дали не съм пропуснал някого. Както знаеш, непрекъснато се появяват нови. Всички адвокати са поканени, но най-лесният начин да се провали едно заседание за извънсъдебно споразумение е да им дадеш думата. Само ти и Мери Грейс ще говорите от името на ищците. Аз ще представлявам „Крейн Кемикъл“. Първото предизвикателство ще бъде да установим имената на всички, които искат да подадат някакъв иск. По нашите списъци те са около шестстотин — от мъртъвци до хора, на които им тече кръв от носа. В

писмото си моля адвокатите да съобщят имената на всичките си клиенти, независимо дали вече са подали иск. Щом разберем кои са всички онези, които очакват да получат парче от тортата, следващото предизвикателство ще бъде да определим исканията им. За разлика от мащабните извънсъдебни споразумения, в които има по десет хиляди ищци, в нашия случай ще работим по-лесно, защото можем да говорим за индивидуални искания. Според последните ни проучвания имаме 68 мъртъвци и 143 болни, които вероятно ще умрат, а останалите страдат от различни заболявания, които не са животозастрашаващи.

Къртин отмяташе числата като военен кореспондент, който прави репортаж от бойното поле. Уес не можа да сдържи гримасата си и за пореден път си пожела нещо ужасно да сполети „Крейн Кемикъл“.

— Както и да е, ще започнем проверка на тези числа. Целта ни е да се разберем какъв ще бъде окончателният брой на ищците и да го сравним със сумата, която моят клиент е готов да похарчи.

— И каква е тази сума? — попита Уес и невесело се засмя.

— Не сега, Уес. Може би по-късно ще ти кажа. В писмото съм помолил всички адвокати да попълнят стандартен формуляр за всеки от клиентите си. Ако успеем да съберем всички формуляри преди петък, ще започнем добре. Ще доведе цял екип, Уес. Моите помощници, експерти, счетоводители, дори някой влиятелен представител на „Крейн Кемикъл“. И, разбира се, обичайният екип от застрахователните компании. Най-вероятно ще трябва да резервираш голяма стая за твоите хора.

„С какво да я резервирам?“ — едва не попита Уес на глас. Къртин със сигурност знаеше за фалита, който бяха обявили.

— Добра идея — съгласи се той.

— И още нещо, Уес. Моят клиент отдава голямо значение на дискретността. Няма никаква причина това да излиза наяве. Ако се разбере нещо, ищците, адвокатите им и цял Баумор ще започнат да говорят. А какво ще стане, ако преговорите се провалят? Нека засега да не го разгласяваме.

— Естествено — съгласи се Уес.

Последното беше пълен абсурд. Все пак Къртин се канеше да изпрати писмото си до не по-малко от двайсет различни адвокатски фирми. Дори Бейб от кафенето в Баумор щеше да научи за срещата още преди да е започнала да сервира обяд.

* * *

На следващата сутрин в „Уолстрийт Джърнъл“ излезе статия на първа страница за началото на процес за уреждане на съдебно споразумение, започнат от „Крейн Кемикъл“. Анонимен източник, който работеше за компанията, потвърди истинността на слуховете. Анализаторите веднага се включиха с различни мнения, но като цяло ходът беше определен като положителен за компанията. Мащабните извънсъдебни споразумения можеха да се договорят. Отговорността си имаше цена. На Уолстрийт разбираха от числа и мразеха непредвидимостта. Историята познаваше много случаи на съсипани компании, които успяваха да осигурят финансовото си бъдеще с мащабни извънсъдебни споразумения, защото, въпреки че излизаха толкова скъпо, те ги предпазваха от по-нататъшно съдебно преследване.

Акциите на „Крейн Кемикъл“ стартираха на 12,75 долара, търгуваха се активно и бързо поскъпнаха с 2,75 долара.

В сряда следобед в кантората „Пейтън и Пейтън“, както и в много други кантори, телефоните не спираха да звънят. Слуховете за извънсъдебно споразумение се разпространяваха със светкавична бързина от уста на уста и по интернет.

Дени От също се обади, за да говори с Мери Грейс. Част от жителите на Пайн Гроув се бяха събрали в църквата, за да се молят заедно, да обменят клюки и да чакат да се случи чудо. Според пастора настроението им беше като на бдение. Разбира се, вече се носеха различни слухове. Според някои извънсъдебното споразумение вече беше уредено и парите бяха на път. Според други споразумението щеше да бъде подписано в петък, което беше съвсем сигурно. Трети смятаха, че все още няма никакво споразумение, а адвокатите просто се събират на среща. Мери Грейс обясни на Дени точно какво става и го помоли да разпространи истината. Скоро стана ясно, че тя или Уес ще трябва да се отбият в църквата, за да се срещнат с клиентите си.

В кафене „Бейб“ също беше пълно с въодушевени любители на кафето, които очакваха да чуят последните новини. Дали „Крейн Кемикъл“ щяха да бъдат принудени да почистят токсичните си ями? Посетител, който твърдеше, че знае всичко по въпроса, отговори, че

това ще бъде включено в условията на извънсъдебното споразумение. А какво ще бъде обезщетението за смъртните случаи? Някой беше чул, че става въпрос за 5 милиона долара на човек. Разразиха се спорове. Веднага се появиха специалисти, но мнението им не беше авторитетно.

Ф. Клайд Хардин пристигна от кантората си и веднага стана център на внимание. Мнозина местни жители се бяха присмивали на колективния иск, заведен от него, и бяха твърдели, че просто иска да се възползва от успеха на семейство Пейтън, насърчаван от алчните си клиенти. Двамата с неговия приятел Стърлинг Бинц от Филадельфия бяха съставили колективен иск от името на триста „тежко и неизлечимо пострадали“ ищци. Откакто го бяха завели през януари, не се бе случило нищо. Но сега положението на Ф. Клайд Хардин рязко се подобри. Всяко извънсъдебно споразумение със сигурност щеше да включва и „неговите хора“. Той също щеше да бъде поканен на преговорите в петък, както обясни на притихналата публика. Щеше да седи рамо до рамо с Уес и Мери Грейс Пейтън.

Джанет Бейкър беше на работа зад щанда в магазин в южната част на Баумор, когато Мери Грейс се обади да ѝ съобщи новината.

— Не бързай да се радваш — предупреди я строго адвокатката ѝ. — Може да продължи дълго, а вероятността изобщо да се стигне до извънсъдебно споразумение не е много голяма.

Джанет искаше да зададе толкова много въпроси, че не знаеше откъде да започне. Мери Грейс ѝ каза, че в седем вечерта ще бъде в църквата в Пайн Гроув, за да обсъди въпроса подробно с всичките си клиенти. Джанет също обеща да дойде.

Делото на Джанет Бейкър, с вече обявената присъда от 41 милиона долара, щеше да бъде първото на масата за преговори.

Новината за извънсъдебното споразумение се оказа прекалено голяма за Баумор. В малките офиси в центъра, секретарките, брокерите на недвижими имоти и застрахователите не говореха за нищо друго. Ленивото движение на хора по главната улица рязко спря, защото приятелите и съседите не можеха да се разминат, без да спрат и да обменят последните слухове. Служителите в съда на окръг Кеъри събираха слухове, коригираха ги, разкрасяваха някои и съкращаваха други, а после ги предаваха нататък. Учителите се събираха в учителските стаи и разменяха последните новини. Пайн Гроув не беше единствената църква, където се събраха вярващи и обнадеждени хора,

за да се помолят и да потърсят съвет. Много пастори в града прекараха целия следобед на телефона в разговори с различни жертви на „Крейн Кемикъл“.

Едно извънсъдебно споразумение щеше да затвори най-грозната глава в историята на града и да отвори нова. Притокът на средства щеше да компенсира пострадалите. Парите щяха да се похарчат в окръга и да дадат тласък на замиращата му икономика. „Крейн Кемикъл“ със сигурност щяха да бъдат принудени да отстранят замърсяването, след което водата може би отново щеше да стане безопасна за хората. Баумор с чиста вода — това беше като мечта, в която беше почти невъзможно да повярваш. Хората най-сетне щяха да забравят грозния прякор „Тумор“.

Извънсъдебното споразумение щеше да бъде най-бързият и окончателен край на кошмара. Никой в града не искаше продължителен и грозен съдебен процес. Никой не искаше да бъде подложен на това, което беше преживяла Джанет Бейкър.

Нат Лестър тормозеше редакторите и репортерите от вестниците вече цял месец. Беше побеснял от лъжливата информация, която заля южната част на щата Мисисипи, и беше още по-ядосан на редакторите, че не протестираха срещу нея. Беше съставил доклад, в който анализираше кампанията на Рон Фиск — в пресата, по пощата, по радиото, интернет и по телевизията — и посочваше всяка лъжа, полуистина и манипулирано твърдение. Беше изчислил на базата на пощенските и рекламните тарифи парите, които се изливаха в предизборната кампания на Фиск. Според него общата сума възлизаше поне на 3 милиона долара, повечето от които идваха от компании и лица извън щата Мисисипи. Но нямаше как да го докаже преди изборите. Докладът му беше изпратен по електронната поща и по куриери до всеки вестник в избирателния регион, последван от агресивни обаждания по телефона. Нат Лестър допълваше доклада всеки ден, изпращаше го отново и пак звънеше по телефона. И най-сетне всичко това даде резултат.

За негово удивление и дълбоко удовлетворение трите най-големи вестника в региона го уведомиха — поотделно и неофициално, разбира се, — че планират да публикуват яростни редакционни статии срещу

предизборната кампания на Рон Фиск в предстоящите си неделни издания.

Късметът на Нат не свърши дотук. Въпросът за гей браковете привлече вниманието на „Ню Йорк Таймс“ и в Джаксън пристигна един репортер, за да го проучи на място. Казваше се Гилбърт и скоро се озова в предизборния щаб на Маккарти, където Нат му разказа всичко, макар и неофициално. Даде на Гилбърт и телефонните номера на двамата студенти по право, които следяха Майърчек и Спано.

Също неофициално студентите разказаха на Гилбърт всичко, което бяха научили, и му показаха доклада си. Бяха прекарвали в Чикаго четири дни, през които бяха научили доста. Бяха се запознали с Майърчек в неговия бар близо до Евънстън и му бяха казали, че наскоро са пристигнали в града и си търсят приятели. Бяха прекарвали дълги часове в заведението му, където се бяха напивали с редовните клиенти, и нито веднъж не бяха чули някой да споменава нещо за съдебен процес в щата Мисисипи. На снимките, публикувани във вестника в Джаксън, Майърчек беше с руса коса и смешни очила. В Чикаго косата му беше по-тъмна и той не носеше очила. Дори се бяха снимали с него за спомен. Колкото до Спано, бяха посетили дизайнерското студио, където той работеше като консултант на купувачи на по-евтини жилища. Там се престориха, че наскоро са се нанесли в стара сграда наблизо, и прекараха два часа с него. Спано забеляза акцента им и в някакъв момент от разговора ги попита откъде са. Когато отговориха, че са от Джаксън, щата Мисисипи, той не реагира.

— Ходил ли си там? — беше го попитал единият.

— Минавал съм няколко пъти — беше отвърнал Спано.

А се предполагаше, че е регистриран гласоподавател с шофьорска книжка от Мисисипи и настоящ ищец пред Върховния съд на този щат. Макар че Спано нито веднъж не се беше появил в бара на Майърчек, двамата, изглежда, наистина бяха двойка. Живееха на един и същ адрес в малка къща на Кларк Стрийт.

Студентите по право бяха продължили да звънят и да ходят до почти празния апартамент в Джаксън без никакъв резултат. Четирийсет и един дена по-рано, докато чукаха на вратата, бяха пуснали рекламна брошура в процеп до бравата. Брошурата си стоеше там, което

означаваше, че никой не е отварял вратата. Старият сааб също не беше помръднал от мястото си. Една от гумите му беше спаднала.

Историята силно заинтригува Гилбърт и той се зае да я провери. Опитът за сключване на брак в щата Мисисипи наистина приличаше на циничен ход с единствената цел въпросът за гей браковете да попадне в центъра на предизборната надпревара между Маккарти и Фиск, от което губеше единствено Маккарти.

Гилбърт се зае да тормози радикалния адвокат, който представляваше Майърчек и Спано, но не стигна доникъде. В продължение на два дни се опитваше да се свърже и с Тони Закари, но не постигна нищо. Всичките му обаждания до Рон Фиск и неговия предизборен щаб също останаха без отговор. Успя да се свърже с Майърчек и Спано, но и двамата набързо приключиха разговора, когато той ги притисна за връзките им с щата Мисисипи. Затова репортерът взе няколко подбрани цитата от Нат Лестър и лично провери фактите, които му бяха съобщили студентите.

С това завърши материала си и го изпрати в редакцията.

Първата битка беше за това кого изобщо да допуснат в заседателната зала. От страната на защитата Джаред Къртин строго контролираше своя батальон, така че нямаше никакви проблеми. Битката беше от другата страна.

Стърлинг Бинц пристигна по-рано, и то доста шумно, придружаван от цяла група млади мъже, някои от които приличаха на адвокати, а други — на биячи. Твърдеше, че представлява повече от половината жертви в Баумор и следователно заслужава водеща роля в преговорите. Говореше бързо, носово и с подчертано северняшки акцент, чужд на жителите на Мисисипи, така че всички незабавно го намразиха. Уес успя да го накара да се успокои, но само за малко. Клайд Хардин се беше скрил в ъгъла, където дъвчеше сандвич, забавляваше се със споровете и се молеше бързо да стигнат до извънсъдебно споразумение. От данъчната служба вече бяха започнали да му изпращат препоръчани писма.

После пристигна един адвокат от Мелбърн Бийч, щата Флорида, който беше звезда от национална величина. Беше придружаван от помощниците си и веднага се включи в дебата. Той също твърдеше, че представлява стотици жертви, и тъй като беше ветеран в мащабните извънсъдебни споразумения, според него именно той трябваше да води преговорите от името на ищците.

Двамата адвокати веднага си отправиха взаимни обвинения в кражба на клиенти.

Освен тях имаше представители на още седемнайсет адвокатски фирми, които се бореха за позиции. Някои бяха надеждни кантори с добра репутация, но повечето бяха провинциални адвокати, които случайно бяха попаднали на някой случай от Баумор.

Атмосферата се бе разгорещила часове преди началото на срещата, а след като всички повишиха тон, вероятността скоро да си разменят и първите удари стана съвсем реална. Когато започнаха да си крещят, Джаред Къртин вежливо взе думата и обяви, че Уес и Мери Грейс Пейтън решават кой къде ще седи. Ако някой имаше проблем с

това, тогава Джаред Къртин, неговият клиент и неговата застрахователна компания просто щяха да си тръгнат с парите. Тези думи накараха всички да млъкнат.

После обаче се наложи да обсъдят въпроса за журналистите. Бяха дошли поне трима репортери, за да отразят „тайната“ среща, и когато ги помолиха да напуснат, те не проявиха никакво желание да го направят. За щастие, Къртин се беше погрижил да осигури въоръжена охрана. В крайна сметка репортерите бяха изведени от хотела.

Къртин беше предложил да наеме на свои разноски и посредник — обективно лице, специалист по право и извънсъдебни споразумения. Уес се беше съгласил с предложението и Къртин беше намерил един пенсиониран федерален съдия от Форт Уърт, който работеше почасово като посредник. След като адвокатите се успокоиха, съдия Розентал мълчаливо пое контрола над срещата. Отне му цял час, докато се споразумеят кой къде да седне. Той щеше да седи в единия край на дългата маса. Вдясно от него, по средата на масата, щеше да седне мистър Къртин, а от двете му страни щяха да седнат неговите партньори, сътрудници, Франк Съли от Хатисбърг, двама представители на „Крейн Кемикъл“ и един на застрахователната компания. От страната на защитата бяха общо единайсет души, а зад тях — още двайсет.

От лявата страна на съдията, по средата на масата, точно срещу Джаред Къртин, седнаха семейство Пейтън. При тях седна и Джим Маккей, адвокат от Хатисбърг, който представляваше жертвите на четири смъртни случая от Баумор. Маккей беше натрупал цяло състояние от делата срещу един от най-големите производители на лекарства за отслабване и беше участвал в няколко подобни срещи за извънсъдебни споразумения. До него седна адвокат от Гълфпорт с подобен опит. На останалите столове се настаниха различни адвокати от щата Мисисипи, които представляваха жертви от Баумор. Момчетата с колективния иск останаха по-назад. Стърлинг Бинц шумно изрази възраженията си срещу мястото, на което го бяха настанили, но Уес ядосано му заяви да млъкне. Биячите реагираха остро, но Джаред Къртин обяви, че колективните иски са с най-нисък приоритет в списъка на „Крейн Кемикъл“ и че ако Бинц се надява да получи и един цент, трябва да пази тишина и да не се меси.

— Тук не е Филадельфия — обади се съдия Розентал. — Това бодигардове ли са или адвокати?

— И двете — сряза го Бинц.

— Дръжте ги по-изкъсо.

Бинц седна, като мърмореше и ругаеше под носа си.

Беше едва 10:00 ч. сутринта, а Уес вече беше изтощен. За сметка на това съпругата му беше готова да започне.

През следващите три часа адвокатите се занимаваха единствено с документацията. Съдия Розентал ръководеше процедурата. Вадеха се резюмета, които веднага се ксерокопиреха в съседната стая, за да бъдат разгледани от всички присъстващи и да бъдат категоризирани според системата, която съдията беше създал намясто: смъртните случаи бяха I категория, потвърдените ракови диагнози попадаха във II категория, а всички останали — в III категория.

Първото патово положение настъпи, когато Мери Грейс обяви, че случаят на Джанет Бейкър трябва да бъде разгледан с приоритет и тя да получи повече пари, защото действително беше стигнала до съдебен процес. Един от адвокатите попита:

— Защо нейният случай да струва повече, отколкото другите смъртни случаи?

— Защото стигна до съда — изстреля Мери Грейс и го изгледа сурово.

Иначе казано, адвокатите на Бейкър бяха проявили куража да атакуват „Крейн Кемикъл“, докато останалите адвокати бяха предпочели да стоят настрана и да гледат какво ще стане. Няколко месеца преди делото семейство Пейтън се бяха свързали с поне петима от присъстващите адвокати, включително и с Маккей, и бяха стигнали дотам да ги молят за помощ. Всички им бяха отказали.

— Приемаме, че случаят „Бейкър“ струва повече — съгласи се Джаред Къртин. — Честно казано, просто няма как да пренебрегна присъда за четирийсет и един милиона долара.

За пръв път от години насам Мери Грейс искрено му се усмихна. Ако имаше възможност, щеше да го прегърне.

В един часа направиха двучасова пауза за обяд. Семейство Пейтън и Джим Маккей се скриха в един ъгъл на ресторанта в хотела и

се опитаха да анализират резултатите от срещата до този момент. От самото начало ги измъчваха въпроси за действителните намерения на „Крейн Кемикъл“. Наистина ли искаха да постигнат извънсъдебно споразумение? Или просто това бе някакъв номер в името на собствените им интереси? Фактът, че националните бизнес вестници знаеха толкова много за тайната среща, засилваше подозренията на адвокатите. От друга страна, поне до този момент мистър Къртин създаваше впечатление за човек със сериозна мисия. А хората от „Крейн Кемикъл“ и застрахователите не се усмихнаха нито веднъж, което вероятно беше знак, че се канят да се разделят с част от парите си.

В 3:00 ч. следобед в Ню Йорк Карл Трюдо внимателно пусна слуха, че преговорите в Мисисипи вървят добре. „Крейн Кемикъл“ бяха оптимисти, че ще стигнат до извънсъдебно споразумение.

При затварянето на борсата за уикенда акциите им вече се продаваха за 16,50 долара — бяха поскъпнали с 4 долара.

В 3:00 ч. следобед в Хатисбърг преговарящите отново заеха местата си и съдия Розентал даде ход на обработването на документацията. Три часа по-късно бяха приключили с първоначалното преброяване. На масата имаше искове от общо 704 души. Шейсет и осем от тях бяха починали от рак и семействата им обвиняваха за това „Крейн Кемикъл“. Сто четирийсет и трима страдаха от ракови заболявания. Останалите имаха разнообразни заболявания и оплаквания, за които твърдяха, че са причинени от замърсената питейна вода в Баумор.

Съдия Розентал поздрави и двете страни за тежкия, но продуктивен работен ден и насрочи следващата им среща за девет часа сутринта в събота.

Уес и Мери Грейс отидоха направо в кантората, за да докладват. Шърман също беше прекарал целия ден в заседателната зала и имаше какво да сподели. Тримата се съгласиха, че Джаред Къртин наистина се е върнал в Хатисбърг, с цел да постигне извънсъдебно споразумение по исковете от Баумор, и клиентът му, изглежда, го подкрепяше в това начинание. Уес ги предупреди, че е твърде рано да празнуват. Първия

ден просто бяха успели да определят всички страни. На масата все още не беше сложен нито един долар.

Мак и Лайза ги помолиха да идат на кино. По средата на прожекцията в осем Уес започна да клюма. Мери Грейс гледаше екрана, без да го вижда, дъвчеше пуканки и мислено пресмяташе числа, свързани с медицински разходи, болка и страдание, загуба на брачни партньори, загуба на приходи в семейния бюджет, загуба на всичко. Засега все още не смееше да пресмята хонорарите на адвокатите.

В събота сутринта около масата се виждаха по-малко костюми и вратовръзки. Дори съдия Розентал беше облечен по-спортно, с черна трикотажна риза и сако. Когато неспокойните адвокати най-сетне заеха местата си и млъкнаха, той откри срещата с тържествен глас, с който сигурно беше председателствал много съдебни процеси.

— Предлагам да започнем със смъртните случаи и да ги проверим един по един.

От гледна точка на евентуалното извънсъдебно споразумение всички смъртни случаи бяха различни. Децата струваха много по-малко от възрастните, защото нямаха професионална биография и доходи. Младите бащи бяха най-скъпи, защото се пресмятаха загубите от всичките им бъдещи заплати. Някои от мъртвите бяха страдали в продължение на години, други си бяха отишли бързо. Всички имаха различни медицински разходи. Съдия Розентал предложи друга скала за оценяване, която също беше произволна, но поне щеше да им позволи да започнат отнякъде. Според нея най-скъпите случаи щяха да бъдат оценявани с 5, а най-евтините (децата) — с 1. На няколко пъти се налагаше да обявява пауза, за да успокои присъстващите адвокати на ищците, които имаха различни възражения срещу тази система. Когато най-сетне всички се съгласиха с нея, започнаха с Джанет Бейкър. Тя получи оценка 10. Следващият случай беше на петдесет и четири годишна жена, която беше работила на смени в пекарна и беше починала след битка с левкемия, продължила три години. Тя получи оценка 3.

Докато напредваха със списъка, всеки адвокат имаше възможност да представи своя индивидуален случай и да пледира за

получаването на по-висока оценка. През цялото време Джаред Къртин не подсказа по никакъв начин каква е сумата, която е упълномощен да плати за всеки смъртен случай. Мери Грейс не откъсваше очи от него, докато другите адвокати разговаряха помежду си. Лицето и жестовете му не издаваха нищо друго, освен дълбока концентрация.

В 2:30 ч. приключиха с I категория и продължиха с по-дългия списък от жертви, които все още бяха сред живите, но се бореха с рака. Оценката на техните случаи беше по-сложна. Никой не можеше да определи още колко ще живеят или колко ще страдат. Никой не можеше да предвиди вероятността от фатален край. Някои от тях щяха да извадят късмет, да се преборят с рака и да оживеят. Дискусията се разпадна на отделни разгорещени спорове и понякога се случваше дори съдия Розентал да се обърка и да не може да предложи разумен компромис. С напредването на времето Джаред Къртин започна да проявява признаци на напрежение и досада.

Вече приближаваше 7:00 ч. вечерта и работният ден милостиво отиваше към края си, когато Стърлинг Бинц не успя да се сдържи повече. Той се приближи до масата откъм далечния край, срещу съдия Розентал, и грубо обяви:

— Не знам още колко ще изтърпя да седя и да гледам това упражнение. Тук съм от два дни, а все още не съм получил възможност да се изкажа. Което, разбира се, означава, че моите клиенти са пренебрегнати. Стига толкова. Представявам колективен иск от над триста жертви, а вие, изглежда, сте твърдо решени да не им обръщате внимание.

Уес понечи да отговори, но размисли. Нека да си приказва. И бездруго всеки момент щяха да свършат.

— Вие ще обърнете внимание на моите клиенти! — извика Бинц и всички притихнаха.

В гласа му имаше налудничава нотка; още по-ясна бе тя в погледа му и вероятно беше най-добре да го оставят да се изкаже, за да изпусне парата.

— Клиентите ми са преживели големи страдания и продължават да страдат. А вие изобщо не се интересувате от тях. Не мога да стоя тук вечно. Утре следобед трябва да съм в Сан Франциско за друго извънсъдебно споразумение. Завел съм колективен иск срещу слабителните лекарства на компанията „Шмелцер“ от името на осем

хиляди души. И тъй като всички тук, изглежда, нямат нищо против да си бърбят за всякакви други неща освен за пари, нека аз да ви кажа какво искам.

Това ги накара да му обърнат внимание. Джаред Къртин и момчетата с парите изправиха рамене и се заслушаха по-внимателно. Мери Грейс не изпускаше Къртин от поглед. Ако този откачалник Бинц наистина хвърлеше някаква сума на масата, тя искаше да види реакцията на техният противник.

— Отказвам да склуча споразумение за моите случаи за по-малко от сто хиляди долара на човек — обяви Бинц със зловна усмивка. — Може би и повече, в зависимост от клиента.

Лицето на Къртин беше застинало като маска, но то почти винаги изглеждаше така. Един от съдружниците му поклати глава, а друг не успя да сдържи една глуповата усмивка. Двамата представители от „Крейн Кемикъл“ се намръщиха и се размърдаха на местата си, което очевидно беше знак, че смятат искането за абсурдно.

Докато идеята за 30 милиона долара обезщетение обикаляше залата, Уес направи една проста сметка. Бинц вероятно щеше да прибере една трета от сумата, щеше да подхвърли няколко трохи на Ф. Клайд Хардин и да продължи със следващия колективен иск, с който пак да удари джакпота.

Клайд се криеше в ъгъла — на едно и също място от два дни насам. Картонената чаша в ръката му беше пълна с портокалов сок, натрошен лед и сто грама водка. Все пак беше почти седем вечерта, при това в събота. Изчислението беше толкова просто, че можеше да го направи и насън. Неговият дял беше на стойност 5 процента от общата сума, значи общо 500 хиляди според разумната схема, току-що предложена толкова дръзко от неговия колега. Освен това, според договорката им Клайд трябваше да получи и по още 500 долара на клиент и тъй като имаха триста клиенти, вече трябваше да е получил 150 хиляди долара. Но той не беше. Бинц му беше платил около една трета от тази сума и не проявяваше желание да обсъжда останалото. Винаги беше много зает и не отговаряше на телефонните му обаждания. Но нямаше съмнение, че ще спази своята част от уговорката.

Клайд отпи голяма глътка от чашата си, докато думите на Бинц отекваха в заседателната зала.

— Няма да си тръгнем с трохи — продължи заплашително Бинц.
— В някакъв момент от преговорите, и то колкото по-рано, толкова по-добре, искам моите случаи също да бъдат обсъдени.

— Утре сутринта в девет — излая изведнъж съдия Розентал. — Закривам заседанието.

Заглавието на уводната статия в неделното издание на всекидневника на Джаксън „Клариън-Леджър“ гласеше: ЖАЛКА КАМПАНИЯ. Редакторите бяха използвали доклада на Нат Лестър, за даzakлеймят непочтената предизборна кампания на Рон Фиск. Обвиняваха го, че е получил милиони от едрият бизнес, които е използвал, за да заблуди избирателите. Клиповете му бяха пълни с полуистини и твърдения, извадени от контекста. Най-голямото му оръжие беше страхът от хомосексуалистите, от контрола върху оръжията и сексуалното насилие. Обвиняваха го, че произволно е обявил Шийла Маккарти за „либерал“, докато професионалната ѝ биография, проучена от редакторите, показваше съвсем умерена позиция. Статията нападнаше Фиск, защото е обещал да гласува по един или друг начин по дела, които все още не са разглеждани във Върховния съд.

Освен това уводната статия на вестника осъждаше и целия изборен процес. И двамата кандидати набираха и харчеха толкова много средства, че способността им впоследствие да вземат обективни решения беше застрашена. Как беше възможно Шийла Маккарти, която до този момент беше получила над 1,5 милиона долара от адвокатите, да забрави за този факт, когато същите тези адвокати се явят пред Върховния съд?

Статията завършваше с призив да се отменят изборите за съдии и те да се назначават единствено на базата на професионалните им качества от безпристрастна комисия.

Всекидневникът „Сън Хералд“, който излизаше в Билокси, беше още по-остър. Обвиняваха кампанията на Фиск в откровена измама, като даваха пример с писмата за Даръл Сакет. Сакет беше мъртъв. Следователно не можеше да се твърди, че е на свобода и си търси нови жертви. Беше мъртъв от четири години и Нат Лестър го беше узнал с помощта на няколко телефонни обаждания.

„Хатисбърг Америкън“ приканваше предизборния щаб на Фиск да изтегли нападателните и подвеждащите клипове и да разкрие преди деня на изборите колко средства е набрал от представители на едрия бизнес извън щата Мисисипи. Вестникът се обръщаше и към двамата кандидати с настояването да не прилагат мръсни трикове и да зачитат достойнството на Върховния съд.

На трета страница в „Ню Йорк Таймс“ беше публикуван материалът на Гилбърт, илюстриран със снимки на Майърчек и Спано, както и на Фиск и Маккарти. Статията проследяваше историята на предизборната кампания, а после разказваше по-подробно за проблема с гей браковете, който беше изкуствено създаден и включен в кампанията чрез двамата мъже от щата Илинойс. Гилбърт беше събрал подробни доказателства, че и двамата отдавна живеят в Чикаго и практически нямат никакви връзки с щата Мисисипи. Авторът на статията не посочваше, че двамата са използвани от представители на консервативните политически среди, за да саботират Маккарти. Нямаше нужда да го прави. Най-важното беше оставено за последния абзац от статията. Нат Лестър беше цитиран да казва: „Двамата мъже са просто марионетки, използвани от Рон Фиск и неговите поддръжници, за да създадат несъществуващ проблем. Целта им е да разпалят страстите на консервативните християни и да ги подкарат към урните в изборния ден.“

Рон и Дорийн Фиск седяха на масата в кухнята, забравили за сутрешното си кафе, препрочитаха уводната статия на всекидневника от Джаксън и кипяха от гняв. Досега кампанията течеше толкова гладко. Те водеха според всички проучвания. До изборите оставаха само девет дни и победата изглеждаше сигурна. В такъв случай защо Рон изведнъж беше описан като „измамник“ и „безчестен“ от най-големия вестник в щата Мисисипи? Беше болезнена, унизителна плесница, която изобщо не бяха очаквали. И със сигурност не я заслужаваха. Те бяха честни, достойни, безупречни християни. Защо им се случваше това?

Телефонът звънна и Рон сграбчи слушалката. Умореният глас на Тони каза:

— Прочете ли вестника от Джаксън?

— Да, в момента го четем.

— А видя ли вестника от Хатисбърг и „Сън Хералд“?

— Не. Защо?

— А „Ню Йорк Таймс“?

— Не.

— Погледни ги в интернет. Обади ми се след един час.

— Толкова ли е зле?

— Да.

Двамата продължиха да четат статиите в интернет и да се ядосват още цял час, а след това решиха да не ходят на църква. Рон се чувстваше предаден и унижен и нямаше никакво желание да излиза. Според последните проучвания, проведени от техния анализатор в Атланта, той водеше убедително. Но от тази сутрин вече си мислеше, че поражението му е сигурно. Нито един кандидат нямаше да оцелее след такъв побой. Рон обвиняваше либералната преса. Обвиняваше и Тони Закари и хората, които ръководеха кампанията. И най-вече самия себе си за това, че е бил толкова наивен. Защо се беше доверил на хора, които почти не познаваше?

Дорийн се опита да го убеди, че не е виновен. Беше се посветил с такава енергия на кампанията, че нямаше време да следи всичко останало. Всяка кампания е хаотична. Никой не е способен да следи действията на всички служители и доброволци.

Рон реши да си го изкара на Тони в един дълъг и напрегнат телефонен разговор.

— Ти ме унизи — обвини го Рон. — Изложи мен и семейството ми до такава степен, че не искам да излизам от къщи. Мисля да се откажа.

— Не можеш да се откажеш, Рон — отвърна Тони, като се опитваше да не се поддава на паниката и да успокои своето момче. — Вече си инвестирал толкова много!

— Точно това е проблемът, Тони. Позволих ви да наберете прекалено много средства, а вие не можете да ги управлявате както трябва. Искам веднага да спрете всички телевизионни клипове.

— Невъзможно е, Рон. Вече са пуснати по каналния ред.

— Значи не мога да контролирам собствената си кампания? Това ли искаш да ми кажеш?

— Не е толкова просто.

— Не смея да изляза от къщи, Тони. Изтеглете веднага всичко. Аз ще се обадя лично на главните редактори на вестниците. Искам да призная грешките си.

— Престани, Рон.

— Аз съм шефът, Тони. Това е моята кампания.

— Да, и ти ще спечелиш. Остават само девет дни. Не можеш да се провалиш сега.

— Знаеше ли, че Даръл Сакет е мъртъв?

— Ами, не мога да...

— Отговори на въпроса ми, Тони. Знаеше ли, че е мъртъв?

— Не съм сигурен.

— Значи си знаел, че е мъртъв, но съзнателно си пуснал подвеждащ клип?

— Не, аз...

— Ти си уволнен, Тони. Ти си уволнен, а аз се отказвам.

— Не действай прибързано, Рон. Успокой се.

— Уволнен си.

— Ще дойда до един час.

— Точно така, Тони. Ела по най-бързия начин, но междуременно си уволнен.

— Тръгвам веднага. Не предприемай нищо, докато не дойда.

— Веднага ще се обадя в редакциите на вестниците.

— Недей, Рон. Моля те. Изчакай да дойда.

В неделя сутринта на адвокатите не им остана време да четат вестници. Към осем часа вече се събираха в хотела, защото със сигурност им предстоеше най-важният ден от срещата.

Джаред Къртин не беше показал с колко време за преговори разполага, преди да се върне в Атланта, но всички се надяваха първият рунд да приключи в неделя следобед. С изключение на предложението на Стърлинг Бинц за 30 милиона предишната вечер, никой не беше споменавал за пари. В неделя това трябваше да се промени. Уес и Мери Грейс бяха твърдо решени да не си тръгват от хотела без приблизителна представа за колко ще бъдат оценени случаите от I и II категория.

До 8:30 ч. пристигнаха всички адвокати на тъжителите. Повечето стояха на малки групички и разговаряха помежду си, но никой не обръщаше внимание на Стърлинг Бинц, който им отговаряше със същото. Антуражът му продължаваше да го следва навсякъде. Той не разговаряше дори с другия адвокат от Мелбърн Бийч, който беше завел колективен иск.

Съдия Розентал пристигна в 8:45 ч. и направи забележка, че всички от страната на защитата отсъстват.

Адвокатите едва сега го забелязаха. Срещу тях не седеше абсолютно никой. Уес набра мобилния номер на Джаред Къртин, но се включи гласовата поща.

— Нали се разбрахме за девет часа сутринта? — попита Розентал пет минути преди девет.

Всички единодушно се съгласиха, че наистина са се разбрали за девет. Продължиха да чакат, но времето изведнъж започна да тече много по-бавно.

В 9:02 ч. в залата влезе Франк Съли, местният адвокат на „Крейн Кемикъл“, и плахо и притеснено обяви:

— Моят клиент взе решение да прекъсне преговорите до второ нареждане. Много съжалявам за неудобството.

— Къде е Джаред Къртин? — попита настоятелно съдия Розентал.

— В момента лети обратно за Атланта.

— Кога вашият клиент взе това решение?

— Не знам. Уведомиха ме преди един час. Много съжалявам, господин съдия. И се извинявам на всички присъстващи.

Залата сякаш се наклони настрани под тежестта на този внезапен обрат. Адвокатите, които бяха като замаяни от перспективата най-сетне да получат своето парче от тортата, изпуснаха химикалките и моливите си и си размениха отчаяни и объркани погледи. Чуха се тежки въздишки. Промърмориха се ругатни. Раменете увиснаха. На всички им се искаше да хвърлят нещо по Съли, но той беше просто местният адвокат на „Крейн Кемикъл“ и присъстващите отдавна бяха разбрали, че няма никакво влияние в компанията.

Ф. Клайд Хардин избърса потта от челото си и храбро се опита да не повърне.

Всички изведнъж изпитаха неудържимо желание да изчезнат оттам. Беше непоносимо да седят и да гледат празните столове срещу себе си, на които до вчера седяха хората, които можеха да ги направят богати. Адвокатите сграбчиха купищата документи, натъпкаха ги по куфарчетата си и набързо се сбогуваха.

Докато караха към апартамента си, Уес и Мери Грейс не размениха нито дума.

В понеделник сутринта „Уолстрийт Джърнъл“ пръв съобщи за провалените преговори за извънсъдебно споразумение в Хатисбърг. Статията беше на втора страница и беше написана от репортер, който разполагаше с много надеждни източници в „Крейн Кемикъл“, единият от които обвиняваше адвокатите на ищците за провала. „Исканията им просто не бяха реалистични. Отидохме с добри намерения, но не постигнахме нищо.“ Друг анонимен източник беше цитиран да казва: „Положението е безнадеждно. Заради онази присъда всеки адвокат си мисли, че неговият случай също струва четирийсет милиона долара.“ Мистър Уотс, изпълнителният директор на „Крейн Кемикъл“, беше заявил следното: „Много сме разочаровани. Искахме да приключим със съдебните процеси и да продължим напред. Сега обаче бъдещето ни изглежда доста несигурно.“

Карл Трюдо прочете вкъщи статията в интернет в 4:30 ч. сутринта. Засмя се и потърка ръце в очакване на една доходоносна седмица.

Уес продължи да звъни в кантората на Джаред Къртин през цялата сутрин, но големият шеф беше на път и нямаше начин да се свържат с него. Мобилният му телефон беше включен на гласова поща. В крайна сметка секретарката му започна да се държи грубо, както впрочем и Уес. Двамата с Мери Грейс сериозно се съмняваха, че произволните искания на Стърлинг Бинц наистина са подплашили „Крейн Кемикъл“. Реално погледнато, неговото предложение за 30 милиона долара щеше да представлява само малка част от евентуалното извънсъдебно споразумение.

Когато новината за провала най-сетне достигна до Баумор, беше приета като поредния зловещ удар.

Нат Лестър беше работил цяла нощ в предизборния щаб на Маккарти и все още действаше на високи обороти, когато Шийла пристигна както обикновено в 8:30 ч. Беше изпратил статията от „Ню

Йорк Таймс“ по електронната поща на всички вестници в щата и вече звънеше в редакциите им. Шефката влезе в офиса му отпочинала и усмихната и поиска чаша ананасов сок.

— Побъркахме ги тези клоуни! — обяви тържествуващо той. — Мръсните им номера ги провалиха!

— Поздравления. Наистина е прекрасно.

— В момента изпращаме копие от уводните статии и от материала в „Ню Йорк Таймс“ на всички регистрирани гласоподаватели.

— Колко ще струва?

— Какво значение има? До изборите остава само една седмица, не можем да си позволим да пестим. Готова ли си?

— Тръгвам след час.

През следващите седем дни Шийла Маккарти щеше да отиде на трийсет и четири различни места в двайсет различни окръга — с помощта на частен кинг еър, който ѝ беше предоставил един адвокат, и на един малък реактивен самолет, предоставен ѝ от друг. Акцията беше координирана от Нат и щеше да се проведе с подкрепата на учители, представители на синдикатите, чернокожи лидери и, естествено, адвокати. Тя щеше да се прибере в Джаксън едва след изборите. А докато бе на предизборна обиколка, последната ѝ серия от телевизионни клипове щеше да наводни целия избирателен район.

Докато дойдеше моментът да броят гласовете, в касата на предизборната ѝ кампания нямаше да е останал нито цент. Маккарти само се молеше да не влезе в дългове.

В понеделник сутринта Рон Фиск най-сетне излезе от къщи, но не се запъти към кантората както обикновено. Двамата с Дорийн отидоха с колата до Джаксън, в офиса на „Съдебно бъдеще“, за да проведат поредната продължителна и напрегната среща с Тони Закари. В неделя следобед бяха провели мъчителна четиричасова среща без никакви резултати. Рон прекратяваше всичките си предизборни действия, докато не възстановеше репутацията си. Беше уволнил Тони поне четири пъти, но двамата продължаваха да си говорят.

През целия ден и в неделя вечерта Тедфорд от Атланта не беше спрял да прави проучвания и в понеделник сутринта вече имаха

някакви резултати. Въпреки канонадата от обвинения Рон Фиск продължаваше да води с три пункта пред Шийла Маккарти. Проблемът за гей браковете беше завладял въображението на гласоподавателите и повечето от тях все още предпочитаха по-консервативно настроения кандидат.

Рон вече не беше сигурен дали може да вярва на когото и да е, ангажиран с предизборната му кампания, но все пак му поолекна, когато научи новите резултати.

— Вече си спечелил, Рон — не спираше да му повтаря Тони. — Не се отказвай.

Най-сетне стигнаха до някаква уговорка, която Рон настоя да подпишат, все едно беше официален договор. Първо, той нямаше да се отказва от изборите. Второ, Тони щеше да запази поста си на шеф на предизборната му кампания. Трето, Рон щеше да се срещне лично с редакторите на вестниците, щеше да признае грешките си и да обещае честна кампания през оставащите осем дни. Четвърто, нямаше да се използват никакви брошури, радио- и телевизионни клипове, писма по пощата или каквото и да е друго, което да не е одобрено лично от него.

След като се одобриха, тримата обядваха заедно в „Капитъл Грил“, а после Рон и Дорийн се прибраха вкъщи. Бяха горди, че са защитили позицията си, и нямаха търпение да подновят предизборната кампания. Вече усещаха вкуса на победата.

Бари Райнхарт пристигна в Джаксън в понеделник на обяд и разположи щаба си в най-големия апартамент на един хотел в центъра. Смяташе да остане в Мисисипи, докато не минат изборите.

Нетърпеливо зачака Тони, от когото се надяваше да научи, че все още разполагат със състезател в надбягванията. За човек, който много се гордееше със способността си да запазва самообладание и в най-напрегнатите ситуации, последното денонощие беше истински кошмар. Бари почти не беше успял да спи. Ако Фиск наистина се откажеше от надпреварата, кариерата на Райнхарт щеше да пострада сериозно, ако не и да се провали.

Накрая Тони пристигна в апартамента широко усмихнат и двамата се разсмяха с облекчение. Веднага се заеха да прегледат медийните планове за оставащата седмица. Имаха предостатъчно

средства, за да залееят избирателния район с телевизионни клипове, и щом мистър Фиск искаше само положителна реклама, щяха да направят точно това.

Борсата реагира на новината за провала на извънсъдебното споразумение светкавично и грозно. Акциите на „Крейн Кемикъл“ започнаха деня с котировки от 15,25 долара, но към обяд се бяха сринали до 12,75. Карл Трюдо с радост проследи срива, въпреки че стойността на активите му намаляваше с всяка минута. За да засили допълнително паниката на пазара, той свика среща на директорите на „Крейн Кемикъл“ и адвокатите, които отговаряха за евентуалното обявяване на фалит, и се погрижи новината да достигне до един репортер.

Във вторник сутринта на финансовите страници на „Ню Йорк Таймс“ излезе статия, в която един от щатните юристи на компанията заявяваше следното: „Вероятно в рамките на тази седмица ще подадем молба за обявяване на фалит.“ За пръв път от двайсет години насам акциите на компанията пробиха дъното от 10,00 долара и се търгуваха за около 9,50.

Във вторник на обяд Майърчек и Спано пристигнаха в Джаксън с частен самолет. От летището ги взе кола с шофьор, която ги откара до кантората на техния адвокат. Там ги очакваше репортер от „Клариън-Леджър“. Двамата дадоха едновременно интервю, в което отрекоха твърденията на репортера Гилбърт, потвърдиха жителството си в щата Мисисипи и подробно обсъдиха значението на тяхното дело, което предстоеше да се гледа във Върховния съд на щата Мисисипи. По време на цялото интервю двамата се държаха за ръце, а накрая позираха за снимка във вестника.

Междувременно Бари Райнхарт и Тони Закари проучваха резултатите от последната социологическа анкета. Преднината от шестнайсет пункта, с която разполагаше Рон Фиск, се беше свила до пет — най-драматичния спад в рамките на седемдесет и два часа, който Бари беше виждал през кариерата си. Но той беше твърде опитен, за да се поддава на паниката. Тони обаче беше напълно съсипан.

Двамата решиха да сменят телевизионните клипове. Махнаха агресивния материал за Даръл Сакет и още един, в който бяха заснети нелегални имигранти, пресичащи границата. През следващите три дни щяха да се придържат само към проблема с гей браковете и огнестрелните оръжия. А през уикенда щяха да излъчват само позитивни клипове, така че гласоподавателите да останат с приятно чувство за Рон Фиск и неговата безспорна почтеност.

През това време измъчените пощальони от южната част на щата Мисисипи щяха да доставят по няколко тона пропагандни материали всеки ден, докато предизборната кампания най-сетне не свършеше и на мъките им не се сложеше край.

И, разбира се, всичко щеше да става с изричното одобрение на мистър Фиск.

След няколко чернови Дени От най-сетне завърши писмото и го даде на съпругата си, за да го прочете. Едва когато тя го одобри, той отиде да го пусне по пощата. Писмото гласеше следното:

„Скъпи братко Тед,

Чух записа на твоята проповед от миналата неделя, която беше излъчена на живо по радиото. Не съм сигурен, че «проповед» е най-точната дума. Прозвуча ми по-скоро като предизборна реч.

Не се съмнявам, че редовно нападаш хомосексуалистите от амвона, и не искам да коментирам този въпрос. И все пак твоята атака срещу либералните съдии само девет дни преди изборния ден е насочена пряко срещу Шийла Маккарти, макар че, разбира се, ти не я споменавах по име. А след като атакуваш нея, очевидно поддържах нейния конкурент.

Подобни политически речи са изрично забранени от закона. Като нестопанска организация «Жътвено светилище» няма право да участва в политически действия. Ако го прави, тя може да загуби статута си на

нестопанска организация — катастрофално събитие за всяка една църква.

Научих от надеждни източници, че и други местни пастори, които членуват в твоята Коалиция на братството, също намесват себе си и църквите си в тази предизборна кампания. Сигурен съм, че всичко това е част от умело организиран процес, който трябва да подпомогне избирането на Рон Фиск. Не се съмнявам, че тази неделя ти и останалите пастори ще използвате амвона, за да призовете паството си да гласува за него.

Мистър Фиск е използван от конспирация на представители на едрия бизнес, искащи да вкарат във Върховния съд юристи, които ще защитават корпоративните нарушители, като ограничават отговорността им. От това ще пострадат единствено малките хора — както моите, така и твоите.

Предупреждавам те, че тази неделя ще гледам и слушам внимателно. И няма да се поколебая да уведомя данъчните служби, ако продължаваш незаконната си дейност.

Твой Божии раб,
Дени От“

В четвъртък на обяд кантората на семейство Пейтън се събра да прегледа плановете за предизборна агитация в последния момент. Шърман беше наредил на една стена в „Дупката“ всички печатни материали, използвани до този момент от Рон Фиск. Имаше шест пълни страници от вестниците и пет брошури, изпратени по пощата. Колекцията се допълваше всеки ден, защото печатниците сякаш работеха извънредно за каузата на Фиск.

Беше впечатляващо и доста потискащо постижение.

С помощта на една карта на Хатисбърг и на списък с регистрираните гласоподаватели от щата Мисисипи Шърман разпредели кварталите близо до университета. Самият той щеше да обикаля с Таби, Ръсти щеше да бъде с Вики, а Уес — с Мери Грейс. През следващите пет дни трябваше да позвънят на две хиляди врати.

Оливия се съгласи да стои в кантората, за да вдига телефона. С нейния артрит не беше подходящо да обикаля улиците.

Други екипи, събрани най-вече от канторите на местните адвокати, щяха да покрият останалата част от Хатисбърг и предградията. Освен агитационни материали за Шийла Маккарти повечето доброволци щяха да разпространяват и брошури за съдия Томас Харисън.

Перспективата да позвънят на стотици врати всъщност беше добре дошла — поне за Уес и Мери Грейс. От понеделник насам настроението в офиса беше траурно. Провалът на преговорите за извънсъдебно споразумение беше сразил духа им. Слуховете, че „Крейн Кемикъл“ се канят да подадат молба за обявяване на фалит, ги плашеха. Бяха разсеяни и изнервени, така че и двамата имаха нужда от няколко дни почивка.

Последният спринт беше организиран от Нат Лестър. За всички райони в двайсет и седемте окръга бяха определени отговорници, а Нат разполагаше с номерата на мобилните телефони на всички доброволци. Започна да им звъни още в четвъртък следобед и нямаше да спре да ги тормози чак до понеделник вечерта.

Писмото с отговора на брат Тед беше донесено на ръка в църквата на Пайн Гроув. Гласеше следното:

„Скъпи пастор От,

Трогнат съм от тревогата ти за мен и съм очарован, че проявяваш интерес към проповедите ми. Ако ги слушаш внимателно, някой ден и ти ще откриеш, че Исус Христос е твоят Спасител. Докато този ден не настъпи, няма да спра да се моля за теб и за душите, които водиш в заблуждение след себе си.

Сам Бог построи тази църква преди четиринайсет години, а след това пак Той изплати ипотеката. Той ме доведе на амвона Си и всяка седмица говори чрез мен на любимото Си паство.

Докато подготвям проповедите си, аз слушам само Него и никой друг. А Тойzakлеймява както хомосексуалността, така и онези, които я практикуват и подкрепят. Пише го в Библията — препоръчвам ти да я четеш по-често.

Така че не се тревожи за мен и моята църква. Не се съмнявам, че в Пайн Гроув имаш достатъчно работа.

Ще проповядвам каквото реша. Изпрати ми федералните власти, ако искаш. Щом Бог е на моя страна, нямам от какво да се страхувам.

Слава на Бога,
брат Тед“

В петък на обяд Бари Райнхарт беше успял да възстанови предварителните резултати в достатъчна степен, за да се обади да докладва на мистър Трюдо. Фиск водеше с преднина от седем пункта и продължаваше да набира инерция. Бари не се притесняваше да позакръгля цифрите, за да накара шефа да се почувства по-добре. И бездруго от една седмица насам само лъжеше. Мистър Трюдо никога нямаше да разбере, че едва не бяха провалили кампанията, след като бяха водили с шестнайсет пункта.

— Водим с десет пункта — съобщи уверено Бари от хотелската си стая.

— Значи всичко е сигурно?

— Не знам за избори, в които водещият кандидат да е изгубил преднина от десет пункта за един уикенд. Освен това харчим много пари за клипове в последния момент, така че според мен преднината дори ще се увеличава.

— Браво, Бари — каза Карл и затвори.

Докато на Уолстрийт очакваха новината за фалита на „Крейн Кемикъл“, Карл Трюдо тайно закупи пет милиона акции на компанията. Продавачът беше мениджър на фонд, който се грижеше за пенсионните осигуровки на държавните служители в щата Минесота. Карл следеше състоянието на портфейла му от няколко месеца и усети момента, в който мениджърът реши, че положението на „Крейн Кемикъл“ вече е безнадеждно. Продаде му акциите за по 11 долара е усещането, че е сключил изгодна сделка.

После Карл състави план как да купи още пет милиона акции в момента, в който отворят борсата. Самоличността на купувача нямаше да бъде разкрита, преди да подаде формулярите, изисквани от Комисията по ценните книжа и фондовите борси десет дни по-късно.

Но тогава, разбира се, изборите щяха да са минали.

През цялата година след обявяването на присъдата той тайно и методично увеличаваше дела си в компанията. С помощта на офшорни тръстове, банки в Панама, две подставени корпорации в Сингапур и

експертните съвети на швейцарски banker Трюдо Груп вече притежаваше 60 процента от „Крейн Кемикъл“. Бързата покупка на още десет милиона акции щеше да увеличи дела на Карл до 77 процента.

В 2:30 ч. следобед в петък „Крейн Кемикъл“ пуснаха кратко съобщение до пресата, в което се казваше, че „обявяването на фалит се отлага за неопределено време“.

Бари Райнхарт не следеше новините от Уолстрийт. Финансовите операции на „Крейн Кемикъл“ не го интересуваха. През следващите седемдесет и два часа трябваше да мисли за поне трийсет различни важни неща, нито едно от които не биваше да се пропуска. И все пак, след като беше прекарал последните пет дни в хотелския си апартамент, имаше нужда да се пораздвижи.

Тони седна зад волана и двамата излязоха от Джаксън и отидоха в Хатисбърг, където Бари набързо разгледа забележителностите: сградата на окръжния съд, където с обявяването на присъдата беше започнало всичко; полуизоставеният търговски център, който семейство Пейтън наричаха свой офис — от едната им страна имаше зала за карате, а от другата — магазин за уиски; и няколко квартала, където предизборните плакати на Рон Фиск бяха два пъти повече от тези на Шийла Маккарти. Двамата вечеряха в един ресторант в центъра и в 7:00 ч. паркираха пред спортната зала „Рийд Грийн“ в кампуса на местния университет. Поседяха в колата трийсет минути, като гледаха как хората пристигат — в микробуси, училищни автобуси и луксозни автобуси с името на съответната църква. Идваха отвсякъде — от Първис, Попларвил, Лъмбъртън, Баумор, Колинс, Маунт Олив, Бруклин и Санд Хил.

— Някои от тези градове са на един час път оттук — отбеляза доволно Тони.

Богомолците се изсипваха на паркингите около спортната зала и бързо влизаха вътре. Много от тях носеха еднакви плакати в синьо и бяло с надпис „Да спасим семейството“.

— Къде ги поръча? — попита Тони.

— Във Виетнам.

— Виетнам?

— Да, по долар и десет цента парчето, общо петдесет хиляди. Китайската компания искаше по долар и трийсет.

— Радвам се, че пестим пари.

В 7:30 ч. вечерта Райнхарт и Закари влязоха в спортната зала и се изкачиха до най-високите редове — възможно най-далеч от развълнуваната тълпа. В единия край беше издигната сцена, украсена с огромни банери с надпис „Да спасим семейството“. Популярен госпъл квартет, съставен от бели изпълнители (хонорарът им беше 4500 долара за една вечер и 15 000 за целия уикенд), вече подгръваше публиката. На пода бяха наредени хиляди сгъваеми столове, вече заети от развеселени хора.

— Колко зрители събира тази зала? — попита Бари.

— Осем хиляди, когато има баскетболен мач — отвърна Тони и хвърли поглед към пространството зад сцената, което все още беше празно. — Като броим и сгъваемите столове, според мен сме по-близо до девет хиляди.

Бари изглеждаше доволен.

Водещият събитието беше местен проповедник, който първо укроти тълпата с продължителна молитва. В края ѝ много от присъстващите вдигнаха ръце, все едно се опитваха да достигнат небето. Докато се молеха горещо, хората често шепнеха или направо говореха на глас. Бари и Тони наблюдаваха отстрани, защото не изгаряха от желание да се включат.

Квартетът подгръ публиката с още една песен, а после на сцената излезе госпъл хор от чернокожи изпълнители, който разтърси залата с шумна версия на популярния химн „Ще отлетя“. Първият говорител беше Уолтър Ътли от Американския съюз на семействата със седалище във Вашингтон и когато застана на подиума, Тони си спомни първата им среща преди десет месеца. Тогава Рон Фиск започваше кампанията си. Струваше му се, че са минали години. Ътли не беше проповедник, нито добър оратор. Той отегчи хората, когато започна да изрежда всички злини, които се раждаха във Вашингтон. После яростно нападна съдилищата, политиците и всички останали лоши хора. Когато свърши, публиката го аплодира и размаха плакатите си.

Последва още музика. И още една молитва. Звездата на митинга беше Дейвид Уилфонг, християнски активист, който притежаваше завидното умение да се вмъква във всяка голяма дискусия, свързана с

Бог. Всеки ден двацет милиона души слушаха неговото радиопредаване. Много от тях му изпращаха пари. Много си купуваха книгите и аудио записите му. Беше добре образован и ръкоположен за свещеник, имаше страстен яростен глас и за пет минути успя да вдигне всички на крака, за да го аплодират. Осъди неморалните действия на всички фронтове, но запази най-тежките думи за хомосексуалистите и лесбийките, които искаха да сключват бракове помежду си. Публиката отказваше да седне на местата си. Това беше единствената им възможност да изкажат позицията си на висок глас, пред много други хора. След всяко трето изречение Уилфонг трябваше да изчака да стихнат аплодисментите и виковете.

Хонорарът му за уикенда беше 50 хиляди долара, а източникът на парите, преведени няколко месеца по-рано, беше някъде в тъмните недра на Трюдо Груп. Но на света нямаше човек, който да може да ги проследи дотам.

Двацет минути след началото на своето представление Уилфонг направи пауза, за да представи двама важни гости. На сцената излязоха Рон и Дорийн Фиск и цялата зала сякаш се разтърси до основи. Рон говори в продължение на пет минути. Помоли хората да гласуват за него във вторник, както и да се молят за него. Двамата с Дорийн прекосиха сцената под взрив от аплодисменти. Помахаха на множеството, после слязоха от сцената сред оглушителни виковете и тропане с крака.

Бари Райнхарт едва се сдържаше да не изкрещи от възторг. Рон Фиск беше най-съвършеното творение в цялата му кариера.

Спасяването на семейството продължи в цялата южна част на щата Мисисипи на следващия ден, както и в неделя. Ътли и Уилфонг привлякоха огромно множество, а публиката просто обожаваше Рон и Дорийн Фиск.

Онези, които предпочитаха да не ходят на митинги с автобусите на църквата, бяха бомбардирани от безмилостна рекламна кампания по телевизията. Пощалоните също непрестанно носеха пропагандни материали в обсадените домове.

И докато предизборната кампания достигаше безумни размери, през уикенда се изяви и тъмната ѝ страна. Под ръководството на

Марлин десетина оперативни агенти се разпръснаха в целия район и се свързаха със старите си познайници. Посетиха ферми, църкви, където проповядваха чернокожи свещеници, и множество ловни хижи, където бяха отседнали отговорници на избирателни райони. Списъците на гласоподавателите бяха внимателно прегледани. Бяха договорени определени числа. Голямо количество пари в брой смениха собствениците си. Някои дори ги наричаха „пари за бензин“, все едно можеха да бъдат отчетени като законни разходи.

Оперативните агенти работеха за Рон Фиск, макар че той никога нямаше да разбере за дейността им. Подозренията щяха да възникнат след преброяването на гласовете, когато станеше ясно, че Фиск е получил смайващо много гласове в избирателните райони с предимно чернокожо население. Тони обаче щеше да го увери, че просто е имало достатъчно умни хора, които са се ориентирали правилно.

На 4 ноември две трети от регистрираните гласоподаватели в южния избирателен район отидоха да гласуват.

Когато в 7:00 ч. вечерта урните затвориха, Шийла Маккарти отиде с колата си направо в казино „Ривиера“ в Билокси, където нейните доброволци се подготвяха да празнуват. Не бяха допуснати представители на медиите. Първите резултати сочеха, че Маккарти е спечелила в родния си окръг Харисън, където за нея бяха гласували 55 процента от гласоподавателите.

Когато Нат Лестър видя тази цифра в предизборния щаб в Джаксън, той веднага осъзна, че това е краят. Фиск беше успял да спечели почти половината гласове в най-пасивния окръг в целия избирателен район. Скоро щеше да стане много по-лошо.

Рон и Дорийн ядяха пица в претъпкания предизборен щаб в центъра на Брукхайвън. В момента от другата страна на улицата преброяваха гласовете от окръг Линкълн. Когато дойде новината, че неговите съседи масово са отишли до урните и са му осигурили 75 процента от гласовете, започнаха да празнуват. В съседния окръг Пайк Фиск спечели 64 процента.

Когато се разбра, че Шийла е изгубила в окръг Ханкок, на крайбрежието на Мексиканския залив, вечерта ѝ отиде по дяволите — както и кариерата ѝ във Върховния съд. В рамките на следващите

десет минути тя загуби последователно в окръг Форест (с главен град Хатисбърг), окръг Джоунс (с главен град Лоръл) и окръг Адамс (с главен град Начес).

До 11:00 ч. вечерта пристигнаха резултатите от всички избирателни секции. Рон Фиск категорично беше спечелил изборите с 53 процента от всички гласове. Шийла Маккарти беше получила 44 процента, а Клийт Коули имаше толкова яростни симпатизанти, че за него бяха гласували 3 процента, въпреки че се беше отказал. Победата на Фиск беше почти пълна — беше загубил само в окръг Харисън и в окръг Стоун.

Беше успял да победи Маккарти дори в окръг „Тумор“, макар и не в четирите избирателни секции, които попадаха в град Баумор. Но в селскостопанските райони, където свещениците от Братството не спираха да орат духовните ниви на паството си от амвона, Рон Фиск беше спечелил почти 80 процента.

Мери Грейс се разплака, когато видя окончателните резултати от окръг Кеъри: за Фиск бяха гласували 2238 души, за Маккарти 1870, а за Коули — 55.

Единствената добра новина беше, че съдия Томас Харисън беше успял да запази поста си, макар и на косъм.

През следващата седмица прахът постепенно се слегна. Шийла Маккарти даде няколко интервюта, в които демонстрира, че може да губи със стил. Но все пак не се съдържа да не каже и следното: „Ще бъде интересно да видим колко пари е събрал и похарчил мистър Фиск.“

Съдия Джими Макълуейн не беше толкова дискретен. В няколко статии цитираха следното му изказване: „Нямам особено желание да работя заедно с човек, платил три милиона долара, за да получи място във Върховния съд.“

Когато все пак излязоха финансовите отчети, прогнозата за три милиона долара се оказа доста оптимистична. В действителност, предизборната кампания на Рон Фиск беше струвала общо 4,1 милиона долара, от които зашеметяващите 2,9 милиона бяха събрани само през октомври. Деветдесет и един процента от тези пари бяха пристигнали от източници извън щата Мисисипи. В отчета не бяха записани

даренията или плащанията към организации като „Съдебни жертви за истината“, „Жертвите отвръщат на удара“ и Организацията на собствениците на оръжие. Рон Фиск подписа отчета, както се изискваше по закон, но имаше много въпроси за финансирането. Той притисна Тони да му каже с какви методи е събирал парите и когато получи твърде мъгляви отговори, двамата си размениха остри думи. Фиск обвини Закари, че е укрив средства, като се е възползвал от неопитността му. Тони ядосано отговори, че на Фиск поначало е било обещано безгранично финансиране и не е честно да се оплаква, че го е получил.

— Трябва да ми благодариш, а не да мрънкаш! — извика той.

Караха се дълго и ожесточено, но съвсем скоро щеше да се наложи да се помирят, за да отговорят на неминуемата атака в медиите.

Предизборната кампания на Шийла Маккарти беше набрала 1,9 милиона долара, които бяха похарчени до последния цент. Заемът от 500 хиляди долара, гарантиран от Уили Бентън и подписан от дванайсетте директори на адвокатската организация, щеше да се изплаща с години.

След като излязоха окончателните резултати, в медиите се разрази истинска буря. Цял екип от разследващи журналисти от „Клариън-Леджър“ се зае да проучва Тони Закари, „Съдебно бъдеще“, Рон Фиск и много от спонсорите извън щата Мисисипи, които бяха изпратили чекове за по 5000 долара. Бизнес групировките и адвокатите си размениха остри думи в медиите. Уводните статии яростно настояваха за промяна. „Съдебни жертви за истината“, „Жертвите отвръщат на удара“ и Организацията на собствениците на оръжия бяха притиснати да разкрият подробности — като имената на членовете си и общите суми, похарчени за кампанията. Но искането беше посрещнато със силна съпротива от адвокатите във Вашингтон с богат опит в изборите.

Бари Райнхарт проследи всичко това от луксозния си офис в Бока Ратоун. Подобни изпълнения след изборите бяха правило, а не изключение. Победените винаги пищяха, че не е било честно. Но след няколко месеца съдия Фиск вече щеше да седи във Върховния съд и повечето хора щяха да са забравили за кампанията, която го беше издигнала дотам.

Бари продължаваше напред, като вече преговаряше с други потенциални клиенти. Апелативен съдия в щата Илинойс от години гласуваше против застрахователната индустрия и беше дошъл моментът да го извадят от играта. Засега не успяваха да се споразумеят за хонорара на Бари, който драматично се беше повишил след победата на Рон Фиск.

От общо 8 милиона долара, преведени по различни пътища от Карл Трюдо към Бари и подчинените му „звена“, почти 7 милиона бяха все още скрити и непокътнати.

А Бари продължаваше да благодари на Бог за демокрацията по няколко пъти на ден. „Нека хората да гласуват!“

ЧАСТ ТРЕТА РЕШЕНИЕТО

Рон Фиск положи клетва като съдия във Върховния съд на щата Мисисипи през първата седмица на януари. Церемонията беше кратка и спокойна и на нея присъстваха Дорийн, трите им деца, няколко приятели от Брукхайвън, Тони Закари, останалите осем членове на Върховния съд и няколко служители. Председателят, най-старшият във Върховния съд, държа кратка приветствена реч, а после всички пиха пунш и ядоха сладкиши. Съдия Джими Макълуейн пропусна веселата част и се върна в офиса си. Не очакваше да хареса Рон Фиск и поне засега новият съдия напълно оправдаваше очакванията му. Фиск бе допуснал сериозна грешка още в началото, като бе уволнил наведнъж всички помощници и секретарката на Шийла, без дори да си направи труда да се запознае с тях. После бе направил втора грешка, като още в началото на декември бе започнал да тормози председателя да му покаже графика на Върховния съд, за да се запознае с предстоящите дела. Фиск беше само на четирийсет, много по-млад от всички останали върховни съдии, и досадният му ентусиазъм вече беше успял да изнерви бъдещите му колеги.

С полагането на клетвата Фиск получи правото да участва във всички дела, по които Върховният съд все още не беше взел решение, независимо от колко време се занимаваха с тях. Той се хвърли в работата и скоро започна да остава до късно в офиса. Десет дни, след като пристигна, вече беше гласувал — като част от мнозинството от седем гласа (включително Макълуейн) — за отхвърляне на съдебното решение едно дело да не се гледа в окръг Десото. После гласува отново „против“, като част от малцинството от три гласа, по един териториален спор в окръг Пърл Ривър. И в двата случая просто гласува, без коментар.

Съдията има право на писмено становище по всяко дело, независимо дали се присъединява към общото решение на Върховния съд, или не е съгласен с него. Рон нямаше търпение да напише нещо, но засега мъдро се въздържаше. Не биваше да прибързва.

Жителите на щата Мисисипи усетиха първите действия на новия Върховен съд от ерата след Маккарти още в края на януари. Беше във връзка с делото на осемдесетгодишна жена, болна от Алцхаймер, която беше открита под леглото си в старчески дом, гола и мръсна. Беше я открил собственият ѝ син, който беше побеснял и в крайна сметка беше завел дело срещу старческия дом от нейно име. Макар че данните бяха противоречиви и нямаше сигурни доказателства, в крайна сметка показанията по време на процеса доказваха, че никой не е обърнал абсолютно никакво внимание на жената в продължение на най-малко шест часа. Не ѝ бяха давали храна цели девет часа. Старческият дом беше евтин, един от многото, притежавани от голяма компания в щата Флорида, и имаше дълга и печална история в нарушаването на елементарните норми за хигиена и безопасност. Съдебните заседатели, които бяха гледали делото в окръг Ковингтън, бяха определили обезщетение за реални вреди в размер на 250 хиляди долара, макар че беше трудно да се оцени степента на физическите вреди. По челото на жената наистина имаше рани, но, от друга страна, тя не беше на себе си от десет години. По-интересната част от присъдата беше наказателното обезщетение срещу старческия дом в размер на 2 милиона долара, което представляваше рекорд за окръг Ковингтън.

За делото отговаряше съдия Калиган. Той събра още три гласа на своя страна и написа становище, в което отхвърляше обезщетението от 250 хиляди долара и го връщаше за преразглеждане в нов процес. Според него имаше нужда от още доказателства, за да се определи размерът на вредите. Колкото до наказателното обезщетение, според него то беше „шокирало съда“ и той предлагаше да бъде отхвърлено изцяло.

Съдия Макълуейн написа становище, според което присъдата беше абсолютно правилна. С големи подробности описа печалната история на старческия дом — недостатъчен и необучен персонал, мръсни стаи, чаршафи и кърпи, отровна храна, лоша климатична инсталация, претъпкани стаи и прочие. Към становището му се присъединиха още трима съдии, така че Върховният съд се оказа разделен на две. В крайна сметка новодошлият съдия трябваше да определи накъде ще натежи вотът.

Съдия Фиск не се поколеба. Той също смяташе, че медицинските доказателства са недостатъчни, а наказателното обезщетение е шокиращо. Като адвокат, защитаващ застрахователни компании, той беше отхвърлял в продължение на четиринайсет години огромни наказателни обезщетения, които адвокатите на ищците безотговорно измисляха. Поне половината процеси, в които беше участвал, включваха иск за чудовищна сума пари, която да компенсира „скандалното и безразсъдно поведение“ на ответника.

С гласуване от 5 срещу 4 гласа Върховният съд ясно определи новия си курс, като върна делото обратно в окръг Ковингтън.

Синът на възрастната жертва беше петдесет и шест годишен фермер. Освен това беше и дякон в провинциална църква, на десетина километра от Маунт Олив. Двамата със съпругата му бяха сериозни поддръжници на Рон Фиск, защото го смятаха за набожен човек, който споделя техните ценности и ще защитава внуците им.

Тогава защо мистър Фиск беше гласувал в полза на някаква незаконна компания от друг щат?

* * *

Всяко дело, което влиза за разглеждане във Върховния съд, се възлага от съдебния секретар на един от деветимата върховни съдии, без те да могат да контролират този процес. Просто всяко девето дело автоматично попада на бюрото на един от деветимата. Съдиите работят на малки екипи от по трима души, като на всеки шест седмици съставът на екипите се променя.

В почти всички дела, които се гледат във Върховния съд, адвокатите подават молба за обсъждане пред върховните съдии, но тя много рядко се удовлетворява. Съдиите изслушват адвокатите в по-малко от 5 процента от обжалванията.

Заради мащаба на присъдата делото „Джанет Бейкър срещу Крейн Кемикъл Корпорейшън“ беше преценено като достатъчно важно, за да се позволи на адвокатите да се явят пред екипа от трима съдии, който работеше по него. Така че на 7 февруари всички се събраха — Джаред Къртин и неговите мафиоти, както и цялата кантора „Пейтън и Пейтън“.

Няколко месеца по-рано делото беше възложено на съдия Олбритън. В този ден Рон Фиск нямаше работа по делото, така че не присъстваше. Тони Закари се отби от любопитство, но седна на задния ред и не разговаря с никого. Водеше си бележки с намерението да се обади на Бари Райнхарт веднага след края на заседанието. На задния ред седеше и един от вицепрезидентите на „Крейн Кемикъл“, който също си водеше бележки.

Всяка страна по делото разполагаше с двайсет минути за пледоарията си, като времето се отброяваше от електронен часовник. Един служител предупреждаваше адвокатите за изтичането му. Във Върховния съд не се толерираха многословните адвокати. Джаред Къртин започна пръв и веднага заговори по същество, за да обясни защо клиентът му обжалва делото. От „Крейн Кемикъл“ винаги бяха твърдели, че няма достоверна медицинска връзка между бихлоронилина и картоликса, открити на територията на завода, и раковите заболявания, от които страдаха толкова много граждани на Баумор. „Крейн Кемикъл“ в никакъв случай не приемаха, че са изхвърляли токсични отпадъци, но дори ако хипотетично се предположеше, че в почвата са били изхвърляни токсични отпадъци и оттам те са попаднали в питейната вода, не съществуваха „медицинска причинна връзка“ между химикалите и рака. Разбира се, имаше място за много спекулации. Броят на раково болните в Баумор наистина беше голям. Но, от друга страна, броят на раково болните е различен във всеки район. И най-вече, канцерогенни вещества се съдържат и във въздуха, в храната, в напитките, в домакинските препарати и прочие — списъкът беше безкраен. Кой можеше да твърди, че рактът, който беше убил малкия Чад Бейкър, наистина беше причинен от водата, а не от въздуха? Как можеха да се изключат канцерогенните вещества в полуготовите храни, за които мисис Бейкър беше признала, че са употребявали от години? Това просто беше невъзможно.

Къртин беше набрал скорост и тримата съдии го оставиха да говори в продължение на десет минути, без да го прекъсват. Двама от тях вече бяха на негова страна. Съдия Олбритън обаче не беше, така че най-сетне го прекъсна:

— Мистър Къртин, извинете за въпроса, но има ли в този район голям брой други фабрики или заводи, които произвеждат пестициди

или инсектициди?

— Не знам за такова нещо, ваша светлост.

— Това означава ли нещо различно от „не“?

— Отговорът е „не“, ваша светлост. В окръг Кеъри няма други производители на такива вещества.

— Благодаря. А вашите експерти откриха ли някаква друга фабрика или завод, където се обработва и/или изхвърля бихлоронилин, картоликс или аклар?

— Не, ваша светлост.

— Благодаря. А когато твърдите, че и в други райони на страната се наблюдава много голям брой ракови болни, нали всъщност нямате предвид, че този брой не е петнайсет пъти по-голям от средните стойности за страната?

— Не, нямам това предвид. Но ние не приемаме и стойността от петнайсет пъти.

— Добре, значи дванайсет пъти повече от средното за страната.

— Не съм сигурен, че...

— Това е казал вашият собствен експерт на процеса, мистър Къртин. Броят на ракови болните в Баумор е дванайсет пъти по-висок от средния за страната.

— Да, ваша светлост. Мисля, че сте прав.

— Благодаря ви.

Повече прекъсвания нямаше, така че адвокат Къртин приключи пледоарията си едва няколко секунди след сигнала.

Мери Грейс изглеждаше изумително. Мъжете са ограничавани от черните или тъмносините костюми, белите ризи, скучните вратовръзки и черните официални обувки — обичайното делово облекло, — но за жените няма правила. Мери Грейс беше облечена в ярка рокля над коляното и сако в подходящ цвят с ръкави до лактите. Носеше черни обувки с висок ток. Голяма част от краката ѝ бяха на показ, макар и не зад подиума, откъдето се обърна към тримата върховни съдии.

Тя подхвана пледоарията си оттам, откъдето беше спрял съдия Олбритън — с остра атака срещу защитата на „Крейн Кемикъл“. В продължение на поне двайсет години компанията незаконно беше изхвърляла в почвата тонове канцерогенни отпадъци. Като пряк резултат от този процес питейната вода на Баумор беше замърсена от

същите тези канцерогени, които не се произвеждаха или изхвърляха никъде другаде в окръга. Жителите на Баумор бяха пили от тази вода.

— Вие сте се избръснали, измили сте си зъбите, взели сте душ, използвали сте вода, за да си пригответе кафе или чай. Пили сте вода както вкъщи, така и на работа. Задавахте ли си днес въпроси за тази вода? Откъде идва? Дали е годна за пиене? Запитахте ли се поне веднъж тази сутрин дали тази вода не съдържа канцерогенни вещества? Най-вероятно не. Жителите на Баумор не са по-различни от вас.

Като пряк резултат от пиенето на тази вода хората се разболяха. И градът беше поразен от невиджана в страната ракова епидемия.

И както обикновено става в такива случаи, чудесната и достойна корпорация със седалище в Ню Йорк — тук тя се обърна и посочи Джаред Къртин — отрича всичко. Отрича, че е хвърляла токсични отпадъци, че е прикривала този процес, отрича, че е лъгала, отрича дори собственото си отрицание. И най-важното — отрича причинната връзка между канцерогенните вещества и рака. Вместо това, както чухме тук днес, „Крейн Кемикъл“ прехвърля вината върху въздуха, слънцето, околната среда и дори фъстъченото масло и вакуумираното пуешко месо, с които Джанет Бейкър е хранила семейството си.

Съдебните заседатели направо бяха очаровани от този аргумент — каза Мери Грейс на притихналите съдии. — „Крейн Кемикъл“ са изхвърляли тонове токсични химикали в почвата и водата, но всъщност за всичко е виновно фъстъченото масло.

Може би от уважение към дамата, а може би от нежелание да прекъснат такава страстна пледоария тримата съдии не казаха нищо.

Мери Грейс завърши с кратка лекция по право. Законът не ги задължаваше да доказват, че Б-клетъчният лимфом, открит в тялото на Пит Бейкър при аутопсията, е попаднал там направо от завода на „Крейн Кемикъл“. Законът изискваше само наличие на убедителни доказателства.

Когато времето ѝ свърши, Мери Грейс седна обратно до съпруга си. Съдиите благодариха на адвокатите за техните пледоарии, после се заеха със следващото дело.

Зимната среща на адвокатската организация беше доста мрачно събитие. Имаше значително повече присъстващи от обикновено. Адвокатите изглеждаха притеснени, силно разтревожени, дори изплашени. В новия си състав Върховният съд вече беше отхвърлил първите две присъди в полза на ищеца. Дали това не беше началото на някаква ужасна тенденция? Беше ли време да изпаднат в паника, или вече беше твърде късно?

Един адвокат от щата Джорджия допълнително вгорчи атмосферата, като разказа накратко за плачевната ситуация в неговия щат. Върховният съд на щата Джорджия също се състоеше от девет съдии, осем, от които бяха лоялни към интересите на едрия бизнес и редовно отхвърляха присъди в полза на пострадали или мъртви ищци. Общо двайсет и две от последните двайсет и пет присъди бяха отхвърлени. Като резултат от това застрахователните компании вече не изплащаха никакви премии, а и защо да го правят? Вече не се бояха от съдебните заседатели, защото на практика притежаваха Върховния съд.

Едно време повечето дела се бяха решавали с извънсъдебно споразумение. За един адвокат това означаваше възможност да поеме многобройни дела. Сега извънсъдебните споразумения бяха рядкост, така че адвокатите на ищците трябваше да доведат всяко дело до процес. А дори да спечелеха благоприятна присъда, тя не издържаше на обжалването. Крайният резултат беше, че адвокатите поемаха все по-малко дела и все по-малко пострадали хора със законни искания можеха да получат обезщетение.

— Вратите на съда се затварят за нас — обобщи адвокатът от Джорджия.

Беше едва 10 ч. сутринта, но повечето от присъстващите вече изпитваха нужда от едно питие.

Следващият оратор разведри обстановката, макар и само донякъде. Бившият върховен съдия Шийла Маккарти беше посрещната с аплодисменти. Тя благодари на колегите си за безусловната им подкрепа и намекна, че може би не е казала последната си дума в политиката. Публично обвини онези, които бяха влезли в конспирация, за да я свалят от поста ѝ. И накрая вдигна всички на крака, като обяви, че вече е платила членския си внос като адвокат на частна практика и с

гордост се е присъединила към Асоциацията на адвокатите от щата Мисисипи.

Върховният съд на щата Мисисипи разглежда средно 250 дела годишно. Повечето са леки и рутинни. Някои поставят уникални проблеми, с които съдът се сблъсква за пръв път. Почти всички се разглеждат спокойно и професионално. Понякога обаче някое дело става повод за война.

Въпросното дело се занимаваше с голяма професионална косачка за трева. Въпросната косачка била закачена за трактор, когато попаднала на капак за улична шахта, захвърлен сред бурените на празен парцел. От въртящите се остриета се отчупило нащърбено парче стомана, дълго десет сантиметра. Летяло във въздуха 72 метра, преди да попадне право в лявото слепоочие на шестгодишно момче. Момчето се казвало Арън и се държало за ръката на майка си, докато двамата влизали в офиса на банков клон в град Хорн Лейк. Арън бил тежко ранен и на няколко пъти едва се разминал със смъртта, а в четирите години след инцидента се наложило да му направят общо единайсет операции. Медицинските разходи отдавна бяха надхвърлили 500 хиляди долара, колкото била горната граница на семейната медицинска застраховка. Бъдещите медицински разходи за Арън се оценяваха на още 750 хиляди долара.

Адвокатите на Арън бяха установили, че косачката е на петнайсет години и не е оборудвана със странични предпазители, вериги за задържане на отпадъци и други обезопасяващи приспособления, които са стандарт в индустрията поне от трийсет години насам. Затова бяха завели дело. Съдебните заседатели в окръг Десото бяха отсъдили 750 хиляди долара в полза на Арън. Впоследствие съдията по делото беше увеличил сумата, за да покрие медицинските разходи. По неговата логика, след като съдебните заседатели вече бяха установили отговорността на компанията, Арън имаше право на по-голямо обезщетение.

Върховният съд имаше няколко възможности за действие: 1. Да потвърди присъдата от 750 хиляди долара, определена от съдебните заседатели; 2. Да потвърди увеличената присъда от 1,3 милиона долара, определена от съдията; 3. Да отхвърли иска и да върне делото

за преразглеждане; или 4. Да отмени присъдата и да прекрати делото. Отговорността изглеждаше неоспорима, така че въпросът опираше по-скоро до парите.

Делото беше възложено на съдия Макълуейн. Първоначалният му доклад потвърждаваше становището на съдията по делото и препоръчваше по-голяма сума. Ако имаше възможност, той дори щеше да настоява за още повече пари за момчето. Никаква сума не можеше да компенсира разкъсващата болка, която бе преживяло детето и от която щеше да страда и в бъдеще. Освен това нямаше как да го обезщетят и за загубата на работоспособност. Докато се беше държало за ръката на майка си, детето беше осакатено за цял живот от един потенциално опасен, небрежно произведен продукт.

Съдия Романо не мислеше така. Той рядко се сблъскваше с голяма присъда, която да не може да атакува, но в този случай малко се затрудни. Накрая все пак реши, че косачката всъщност е разумно проектирана и правилно сглобена във фабриката, но през последвалите години на експлоатация различните системи за безопасност една по една са били отстранени от различните ѝ собственици, които дори не бяха установени. Косачките просто са си такива по принцип. Те не са чисти, безупречни, безопасни уреди. Проектирани са да изпълняват едно-единствено нещо, а именно да режат гъста трева и храсти чрез голям брой остриета, които се въртят с висока скорост. По тази причина са изключително опасни, но това не ги прави по-малко ефикасни и необходими за обществото.

В крайна сметка съдия Макълуейн успя да събере три гласа на своя страна. Съдия Романо в продължение на няколко седмици упражняваше натиск върху колегите във Върховния съд, докато не събра три гласа в своя подкрепа. И отново всичко щеше да се реши от гласа на новобранеца.

Съдия Фиск наистина се бореше с това дело. Беше прочел досието малко след като положи клетва и всеки ден променяше решението си. Той лесно повярва, че от производителя се очаква да вземе предвид възможността неговият продукт да бъде модифициран с годините, особено при такава тежка работа, каквато е рязането на трева и храсти. В документите дори не се посочваше достатъчно ясно дали производителят изобщо се е съобразил с всички федерални разпоредби още във фабриката. Рон изпитваше дълбоко съчувствие към

пострадалото дете, но беше твърдо решен да не позволява на емоциите да влияят върху решението му.

От друга страна, беше избран с гласовете на хора, които настояваха за ограничаване на отговорността на производителите. Адвокатите го бяха атакували, а обичайните им жертви го бяха подкрепили.

Върховният съд чакаше; не можеше повече да отлага решението си. Рон толкова много пъти си промени становището, че накрая се обърка безнадеждно. Когато най-сетне гласува — в подкрепа на Романо, — му прилоша и си тръгна по-рано от работа.

Съдия Макълуейн написа ново становище, в което яростно атакуваше мнозинството съдии от Върховния съд за манипулация на фактите, промяна на юридическите стандарти и заобикаляне на съдебния процес — с единствената цел да преследват собствената си програма за ограничаване на отговорността на фирмите. Някои от съдиите от мнозинството отговориха на това обвинение (Рон не беше сред тях) и когато решението на Върховния съд най-сетне беше публикувано, то говореше по-скоро за вътрешната борба във Върховния съд, отколкото за страданията на малкия Арън.

Подобно неприлично отношение между цивилизовани юристи беше рядкост, но накърненото самолюбие и наранените чувства само задълбочиха бездната между двете страни. Нямаше никакво място за компромис.

Когато по някое дело бъдеше присъдено сериозно парично обезщетение, застрахователните компании вече можеха да си отдъхнат.

Съдия Макълуейн продължи да бъде с особено мнение през цялата пролет. Но след шестата поредна загуба с 5 срещу 4 гласа той вече нямаше желание за борба. Делото беше за престъпна небрежност от страна на некомпетентен лекар и когато Върховният съд отмени присъдата, Макълуейн разбра, че колегите му са отишли толкова вдясно, че вече никога няма да се върнат.

Един хирург от Джаксън беше объркал рутинна операция на дискова херния. Пациентът му беше останал парализиран и накрая беше завел дело срещу него. Лекарят вече бе съден пет пъти, бе загубил разрешителното си за практикуване в два други щата и поне три пъти беше лекуван за зависимостта си от болкоуспокояващи. Съдебните заседатели определиха 1,8 милиона долара обезщетение за реални вреди, нанесени на парализирания пациент, а впоследствие още 5 милиона наказателно обезщетение.

В първото си писмено становище от името на мнозинството съдия Фиск определи размера на сумата за реални вреди като прекалено висока, а наказателното обезщетение — като „безотговорно“. Решението на Върховния съд върна делото за преразглеждане, за да се определи само размерът на реалните вреди. Наказателното обезщетение беше забравено.

Съдия Макълуейн едва не получи удар. В особеното му мнение се прокраднаха мъгляви твърдения, че някои специални интереси на щата вече оказват по-голямо влияние на Върховния съд, отколкото четирима от собствените му членове. Последното изречение от първия му вариант беше почти обвинително: „Авторът на писменото становище на мнозинството се преструва на шокиран от размера на наказателното обезщетение. Но всъщност би трябвало да приеме с лекота сумата от 5 милиона долара. Все пак, това беше цената на мястото във Върховния съд, което заема в момента.“ Изпрати го по имейл на Шийла Маккарти, за да се посмее. Тя наистина се смя, но после го помоли да махне последното изречение. В крайна сметка той го направи.

Особеното мнение на Макълуейн се простираше на четири страници. Олбритън го подкрепи със собствени три страници. В частен разговор двамата мрачно обсъдиха дали ще се чувстват удовлетворени, ако през остатъка от кариерата си се занимават единствено с писане на безполезни становища.

Особеното мнение бе музика за ушите на Бари Райнхарт. Той внимателно изчиташе всички решения на Върховния съд на щата Мисисипи. Служителите му анализираха становищата, нерешените дела и съдебните процеси, чиито решения можеха някой ден да се обжалват във Върховния съд. Както винаги Бари следеше отблизо събитията.

Да избереш приятелски настроен съдия наистина беше победа, но тя не беше пълна, докато той не върнеше жеста. Досега съдия Фиск гласуваше точно както трябва. Моментът за делото „Бейкър срещу Крейн Кемикъл“ беше назрял.

Докато летеше към Ню Йорк, за да се срещне с мистър Трюдо, Бари реши, че тяхното момче има нужда от известно окуражаване.

Вечерята се проведе в един клуб на последния етаж на най-високата сграда в Джаксън. Беше дискретно събитие, проведено почти тайно — всичките осемдесет гости бяха по-канени лично по телефона. Вечерята беше в чест на съдия Рон Фиск. Дорийн също беше поканена, а освен това й бяха оказали специалната чест да седи до сенатор Майърс Ръд, който беше долетял за вечерята направо от Вашингтон. Сервираха им стекове и омари. Първият оратор беше президентът на Щатската медицинска асоциация — достолепен хирург от Начес, който понякога изглеждаше на ръба да се разплаче, докато говореше за огромното чувство на облекчение сред медицинската общност. В продължение на години лекарите бяха работили в непрестанен страх от съдебно преследване. Бяха принуждавани да плащат огромни застраховки. Срещу тях бяха предявявани произволни искиове. Бяха обиждани при свидетелски показания и по времето на съдебни процеси. Но сега всичко се беше променило. Благодарение на новата

тенденция във Върховния съд лекарите вече можеха да се грижат за пациентите си както трябва, без непрекъснато да се озъртат през рамо.

Той благодари на Рон Фиск за куража, мъдростта и решимостта да защитава лекарите, медицинските сестри и болниците на щата Мисисипи.

Сенатор Ръд вече беше на третия си скок, а домакинът знаеше от личен опит, че четвъртият скок води до проблеми. Затова покани сенатора да каже няколко думи. Трийсет минути по-късно, след като беше водил битки в целия свят и беше разрешил всички проблеми, с изключение на конфликта в Близкия изток, Ръд най-сетне си спомни защо е поканен. Никога не си водеше бележки, не планираше речите си и не губеше време в предварителна подготовка. Самото му присъствие беше достатъчно, за да развълнува всички. А, да, Рон Фиск. Сенаторът припомни първата им среща във Вашингтон преди една година. Нарече го „Рони“ поне три пъти. И когато забеляза, че домакинът многозначително посочва часовника си, най-сетне седна и поиска да му донесат четвърти скок.

Следващият оратор беше изпълнителният директор на Търговския съвет — ветеран от много кървави битки с адвокатите в съда. Той се изказа красноречиво за драстичната промяна в икономическия климат на щата. Стари и нови компании изведнъж бяха започнали да чертаят дръзки планове за бъдещето, без да се страхуват да поемат рискове, които биха могли да доведат до съдебно преследване. Чуждестранни компании проявяваха интерес да изграждат мощности на територията на щата. Благодарим ти за всичко това, Рон Фиск.

Репутацията на щата Мисисипи като съдебен ад, бунище за хиляди произволни иски и рай за наглите адвокати беше успяла да се промени — едва ли не за една нощ. Благодарим ти за това, Рон Фиск.

Много компании започваха да забелязват първите признаци на стабилизация по отношение на исканите обезщетения. Все още нямаше нищо конкретно, но нещата изглеждаха обещаващо. Благодарим ти, Рон Фиск.

И след като съдия Фиск беше отрупан с похвали, от които почти му стана неудобно, помолиха и самия него да каже няколко думи. Той благодари на всички за подкрепата им в предизборната му кампания. Беше доволен от първите си три месеца във Върховния съд и беше

сигурен, че мнозинството в него ще бъде единно по отношение на търсенето на отговорност и обезщетенията. (Тук последваха бурни аплодисменти.) Колегите му съдии бяха интелигентни и трудолюбиви, а интелектуалното предизвикателство на делата, които решаваха, го вдъхновяваше допълнително. Той изобщо не се чувстваше ни най-малко притеснен от липсата си на опит като съдия.

От името на Дорийн благодари на всички за прекрасната вечер.

Беше петък вечер и двамата се прибраха с колата в Брукхайвън, опиянени от хвалебствията и всеобщото възхищение. Беше полунощ, когато пристигнаха, и децата вече бяха заспали.

Рон спа шест часа и се събуди, обзет от паника, че не е намерил кетчер. Бейзболният сезон започваше. В 9:00 ч. сутринта бяха насрочени мачове за набиране на играчи сред единайсет и дванайсетгодишните. Джош, който беше на единайсет, ставаше все подобър и скоро щеше да заеме едно от най-високите места в ранглистата на детската лига. Но тъй като работата му вече беше много отговорна, Рон не можеше да поеме поста на главен треньор. Нямаше как да ходи на всички тренировки, но беше твърдо решен да не пропусне нито един мач. Възнамеряваше да се занимава с питчерите и кетчерите. Един от бившите му партньори в кантората щеше да се заеме с останалите играчи и да носи титлата „главен треньор“. Трети баща щеше да организира тренировките.

Беше първата събота на април — хладна сутрин в целия щат. Група от притеснени играчи, родители и най-вече треньори се събра в градския парк за началото на бейзболния сезон. Девет и десетгодишните деца отидоха на едно игрище, а единайсет и дванайсетгодишните — на друго. Всички играчи щяха да бъдат оценени, преди да бъдат включени в съставите на новите отбори.

Треньорите се събраха на хоума, за да се организират. Както обикновено, цареше атмосфера на притеснени клюки, евтини шеги и добронамерени обиди. Повечето от тях бяха работили като треньори в същата лига предишната година. Тогава Рон беше популярен треньор — поредният млад баща, който нямаше нищо против да прекарва цели часове на игрището от април до юли. Сега обаче се чувстваше по-важен. Беше провел блестяща предизборна кампания и беше спечелил

значим политически пост с рекорден резултат. Това го правеше уникален сред съгражданите му. В крайна сметка в Брукхайвън живееше само един съдия от Върховния съд. Усещаше някаква преграда между себе си и останалите бащи — и това чувство не му беше особено приятно, но не беше и чак толкова неприятно.

Хората вече бяха започнали да се обръщат към него с титлата му — „господин съдия“.

И така, съдия Фиск изтегли едно име от шапката. Падна му се отборът на „Рикис“.

През седмицата в апартамента беше толкова тясно, че в събота просто трябваше да избягат за малко.

Семейство Пейтън успяха да подмамят Мак и Лайза да станат по-рано, като им обещаха да закусят палачинки по пътя. Потеглиха от Хатисбърг и пристигнаха в Баумор още преди 10 ч. сутринта. Мисис Шелби, майката на Мери Грейс, ги беше поканила на тържествен обяд под дъбовото дърво — риба на скара и домашно приготвен сладолед. Мистър Шелби вече беше приготвил лодката. Двамата с Уес откараха децата до малко езеро, където можеха да хвърлят въдиците.

Мери Грейс и майка ѝ поседяха на верандата в продължение на един час, като обсъдиха обичайните теми, избягвайки всичко, бегло свързано с правото. Семейни новини, клюки от църквата, сватби и погребения, но нито дума за раковите заболявания, които от години насам бяха основната тема за разговори в окръг Кеъри.

Още преди обяда Мери Грейс отиде с колата до Пайн Гроув, за да се види с Дени От. Сподели с него мнението си за новия състав на Върховния съд — доста тъжна равносметка. Не за пръв път тя предупреди Дени, че най-вероятно ще загубят. Той вече подготвяше паството си. Беше сигурен, че ще го преживеят. Бяха загубили всичко друго.

После Мери Грейс продължи още две пресечки и паркира на покритата с чакъл алея пред караваната на Джанет. Двете седнаха под дървото — пиеха вода от бутилки и си говореха за мъже. Настоящият приятел на Джанет беше петдесетгодишен вдовец с хубава работа, приятна къща и почти никакъв интерес към нейното дело. И бездруго то вече не привличаше вниманието като едно време. Присъдата беше

обявена преди цели седемнайсет месеца. Оттогава не беше изплатен нито цент и никой не очакваше това да се случи.

— Този месец очакваме решението на Върховния съд — съобщи Мери Грейс. — Но ще бъде истинско чудо, ако спечелим.

— Моля се за чудо — отвърна Джанет. — Но съм подготвена за всичко. Просто искам нещата да приключат.

След като си поговориха надълго и се прегърнаха набързо, Мери Грейс си тръгна. Подкара по улиците на родния си град, покрай гимназията и къщите на приятелите си от детинство, покрай магазините на главната улица, из покрайнините на града. Спря за малко в магазина за хранителни стоки „Тредуейз“, за да си купи безалкохолно, и поздрави една своя стара позната.

Докато караше обратно към къщата на родителите си, тя мина покрай пожарната в Барисвил — малка метална сграда, която приютяваше стара пожарна кола. Пожарникарите доброволци я изкарваха навън, за да я измият, когато имаше избори. Пожарната служеше и като избирателна секция — именно тук преди пет месеца 74 процента от жителите на Барисвил бяха гласували в подкрепа на Бог и оръжията и против хомосексуалистите и либералите. Едва на десетина километра от Баумор Рон Фиск беше успял да убеди тези хора, че ще ги защитава.

А може би наистина го правеше. Може би самото му присъствие в състава на Върховния съд стряскаше мнозина.

Жалбата на Майърчек и Спано беше отхвърлена поради липса на обвинение. Двамата не бяха подали необходимите документи и след предупрежденията на съдебния секретар адвокатът заяви, че двамата не желаят да продължават с обжалването. Те не бяха открити за коментар, а адвокатът им не отговаряше на обажданията на репортерите.

Същия ден Върховният съд достигна ново дъно в тенденцията драстично да ограничи изобличаването на големите корпорации. Частна фармацевтична компания, наречена „Боск“, бе произвела и пуснала на пазара силно болкоуспокояващо средство, наречено рибадел. Оказа се, че лекарството създава силна зависимост, така че само за няколко години върху „Боск“ се изсипа лавина от съдебни

искове. Още на един от първите съдебни процеси директорите на „Боск“ бяха уличени в лъжа. Прокурор от Пенсилвания започна разследване срещу тях. Появиха се твърдения, че в компанията са знаели, че рибадел създава зависимост, но се бяха опитали да скрият тази информация. Лекарството носеше огромни печалби.

Бивш полицай от Джаксън на име Дилман беше пострадал при катастрофа с мотоциклет и докато се възстановяваше, се бе пристрастил към рибадел. Беше се борил със зависимостта си в продължение на две години, през които здравето и всичко останало в живота му се бе разсипало. Два пъти го бяха арестували за кражба от магазини. В крайна сметка той беше завел дело срещу „Боск“ в съда на окръг Ранкин. Съдебните заседатели признаха компанията за виновна и отсъдиха 275 хиляди долара за Дилман — най-ниската присъда по дело за рибадел в цялата страна.

Въпреки това на обжалването Върховният съд отхвърли присъдата с 5 на 4 гласа. Основната причина, изразена в становището на съдия Романо, беше, че Дилман не може да получи обезщетение, защото е наркоман.

Изразявайки особено мнение, съдия Олбритън умоляваше мнозинството да даде и най-малкото доказателство, че ищецът е бил наркоман, преди да започне да взема рибадел.

Три дни след решението на Върховния съд четирима от директорите на „Боск“ се признаха за виновни по обвинението в укриване на информация от Агенцията по храните и лекарствата и в лъжесвидетелстване по време на федералното разследване.

Печалбите на „Крейн Кемикъл“ за първото тримесечие бяха много по-добри от очакваното. Всъщност те направо изумиха финансовите анализатори, които оптимистично предвиждаха по 1,25 долара печалба на акция. Когато от „Крейн Кемикъл“ обявиха печалба от 2,05 долара на акция, компанията и невероятното ѝ завръщане на пазара привлякоха още повече интереса на финансовите издания.

Всичките четиринайсет завода на „Крейн Кемикъл“ работеха на пълни обороти. Цените бяха намалени, за да се завладее по-голям пазарен дял. В отделите по продажби работеха извънредно, за да изпълняват всички поръчки. Дълговете на компанията бяха изплатени. Повечето проблеми, които измъчваха „Крейн Кемикъл“ през изминалата година, изведнъж изчезнаха безследно.

Цената на акциите бе регистрирала стабилно покачване от едноцифрените си нива и бе достигнала около 24 долара, когато дойде новината за финансовите резултати от първото тримесечие. Тогава акциите веднага скочиха на 30 долара. За последен път бяха достигали тази цена в деня, когато започнаха да се сриват след обявяването на присъдата в Хатисбърг.

Към този момент Трюдо Груп вече притежаваше около 80 процента от „Крейн Кемикъл“ — близо четирийсет и осем милиона акции. Откакто се бяха появили слухове за фалит точно преди изборите за Върховен съд през ноември, финансовото състояние на мистър Трюдо се беше увеличило с 800 милиона долара. И той нямаше търпение да удвои този резултат.

Преди Върховният съд да стигне до окончателно решение, съдиите прекарват цели седмици в четене на всички становища и предварителни мнения. Понякога водят дискусии в затворен кръг. Лобират за гласове в подкрепа на своята позиция. Изпращат секретарите си да събират слухове от другите кабинети. Понякога изпадат в патова ситуация, която не може да се преодолее с месеци.

Последният служебен документ, който Рон Фиск беше прочел късно следобед в петък, беше становището на Макълуейн по делото „Джанет Бейкър срещу Крейн Кемикъл Корпорейшън“. Повечето съдии вярваха, че към неговото становище ще се присъединят още три гласа. Мнението на мнозинството беше написано от съдия Калиган. Романо и Олбритън в момента пишеха становищата си и макар че не се знаеха пълни подробности, нямаше почти никакво съмнение, че окончателното решение на Върховния съд ще бъде да отхвърли присъдата с 5 на 4 гласа.

Фиск прочете становището на Макълуейн, намръщи се и реши да се присъедини към мнозинството на Капитан още в понеделник сутринта. След това съдия Фиск се преоблече в спортен екип и се превърна в треньора Фиск. Беше време за бейзболен мач.

„Рокис“ откриваше сезона с гостуване за уикенда в Ръсбърг, на един час път северозападно от Джаксън. Трябваше да изиграят един мач в петък вечер, поне два в събота и може би още един в неделя. Игрите бяха само по четири ининга и всички играчи бяха насърчавани да играят на различни позиции на терена. Нямаше да има купи и шампионски титли — беше просто малко състезание за загрявка в началото на сезона. В дивизията на единайсет и дванайсет годишните се бяха записали общо трийсет отбора, включително и два от Брукхайвън.

Първият противник на „Рокис“ беше отборът от градчето Ролинг Форк. Беше хладна вечер, въздухът беше чист и спортният комплекс беше изпълнен с играчи, родители и всеобщо вълнение от петте мача, които се провеждаха едновременно.

Дорийн беше останала в Брукхайвън с Клариса и Зийк, който също имаше мач в девет сутринта в събота.

В първия ининг Джош играеше на втора база, а когато дойде негов ред да удря с бухалката, баща му даваше указания на трета. След като момчето пропусна четири удара поред, баща му се провикна да го окуражи и да му напомни, че няма как да удари топката, ако не отлепя бухалката от рамото си. Във втория ининг Джош се премести на мястото на питчера и изкара от играта първите двама батери, които му се паднаха. Третият играч с бухалката срещу него беше набито дванайсетгодишно момче, което по принцип играеше кетчер. Не улучи първата топка, която Джош му подаде, но замахна много силно.

— Хвърляй ниско, далеч от него! — подвикна Рон от мястото си.

Второто хвърляне на Джош не беше нито ниско, нито далеч от противника. Беше бърза топка, точно в средата на полето, и момчето с бухалката я удари с всички сили. Топката отскочи от алуминиевата бухалка с много по-голяма скорост, отколкото беше долетяла. Джош замръзна за част от секундата и когато реагира, топката вече беше пред лицето му. Той успя да се отдръпне — но само толкова, колкото топката да го удари право в дясното слепоочие. След това топката рикошира и отлетя в лявата половина на игрището.

Когато баща му стигна до него, очите на Джош бяха отворени. Лежеше на игрището и стенеше от болка.

— Кажеш нещо, Джош — каза Рон и леко докосна раната.

— Къде е топката? — попита Джош.

— Не се притеснявай. Виждаш ли ме?

— Май да.

От очите на момчето течаха сълзи и то стискаше зъби, за да не се заплаче. Кожата на слепоочието му беше ожулена и по косата му имаше кръв. Мястото на удара вече беше започнало да се подува.

— Донесете лед! — викна някой.

— Повикайте лекар!

Останалите тренъори и съдиите се събраха около тях. Детето, което беше ударило с бухалката, стоеше наблизо и също изглеждаше готово да се заплаче.

— Не затваряй очи — каза Рон.

— Добре, добре — отвърна Джош, като дишаше учестено.

— Кой играе трета база за „Брейвс“?

— Чипър.

— А в центъра?

— Андрю.

— Браво, моето момче.

След няколко минути Джош успя да седне и публиката го аплодира. После той се изправи и двамата с баща му отидоха до страничната линия, където Джош легна на пейката. Сърцето на Рон продължаваше да бие лудо, когато внимателно сложи една торба с лед върху подутото слепоочие на Джош. Играта бавно бе възобновена.

Пристигна лекар, прегледа Джош и установи, че реакциите на момчето са съвсем нормални. Виждаше и чуваше както трябва,

спомняше си подробности и дори изяви желание да се върне в играта. Лекарят отказа, както и треньор Фиск.

— Може би утре — каза Рон, но само колкото да успокои сина си.

В гърлото на Рон сякаш беше заседнала буца и той едва сега започваше да се успокоява. Смяташе да откара сина си вкъщи веднага след мача.

— Изглежда ми добре — каза лекарят. — Но може би трябва да го прегледат на рентген.

— Веднага ли? — попита Рон.

— Не е спешно, но аз бих го направил още тази вечер.

Към края на третия ининг Джош вече седеше на пейката и се шегуваше със съотборниците си. Рон се върна на мястото си до трета база и тъкмо инструктиреше един от защитниците, когато едно момче от „Рокис“ се провикна от скамейката:

— Джош повръща!

Съдиите отново спряха играта и треньорите разчистиха страничната линия на „Рокис“. Джош беше замаян, потеше се обилно и не спираше да повръща. Лекарят пристигна веднага, следван от двама санитарии с носилка. Рон държеше ръката на сина си, докато го откарваха към паркинга.

— Не затваряй очи — не спираше да повтаря той. — Говори ми, Джош.

— Боли ме главата, тате.

— Ще се оправиш. Само не затваряй очи.

Санитарите натовариха носилката в линейката и пуснаха Рон да се качи при сина си. Пет минути по-късно вече влизаха в отделението за спешна помощ в болницата на окръг Хенри. Джош беше в съзнание и откакто бяха потеглили от игрището, не беше повръщал.

Само преди един час беше имало автомобилна катастрофа с три коли и в спешното отделение цареше хаос. Първият лекар, който прегледа Джош, назначи скенер и обясни на Рон, че няма как да го пуснат в болницата.

— Мисля, че нищо му няма — каза докторът, за да го успокои.

Рон си намери място в претъпканата чакалня и седна. Обади се на Дорийн и двамата проведоха напрегнат разговор, докато ѝ обясни

какво е станало. Времето сякаш спря, толкова бавно се нижеха минутите.

Главният треньор на „Рокис“, бивш съдружник от кантората на Рон, се втурна в чакалнята и го изкара навън, за да му покаже нещо. Двата отидоха до колата му и той извади алуминиева бейзболна бухалка, която беше сложил на задната седалка.

— Това е бухалката — каза мрачно той.

Беше модел „Скриймър“ — популярна бейзболна бухалка, произвеждана от компанията „Уин Райт“. На всяко игрище в страната можеха да се открият поне десетина такива.

— Погледни — каза треньорът и потърка дръжката, където някой се беше опитал да свали с шкурка част от етикета. — Бухалката е категория „минус 7“. От няколко години е обявена извън закона.

„Минус 7“ означаваше разликата между теглото и дължината на бухалката. Беше дълга около 29 инча, но тежеше само 22 унции, което означаваше, че с нея може да се замахва много по-лесно, без да се губи от силата на удара върху топката. Настоящите разпоредби забраняваха категории, по-високи от „минус 4“. Значи бухалката беше поне на пет години.

Рон я изгледа вторачено, все едно беше заредена карабина.

— Откъде я взе?

— Проверих я, когато същото хлапе излезе да удря отново. Показах я на съдията, който я изкара от игра и притисна треньора. Аз също притиснах треньора, но в интерес на истината той нямаше никаква представа откъде се е взела. Така че ми я даде.

Пристигнаха още родители на играчите от „Рокис“, както и някои от играчите. Скупчиха се около една пейка до изхода и зачакаха. Мина цял час, преди лекарят да се върне, за да съобщи новините на Рон.

— Резултатите от томографията са отрицателни — каза той. — Мисля, че нищо му няма. Просто леко мозъчно сътресение.

— Слава богу.

— Къде живееете?

— В Брукхайвън.

— Можете да го закарате вкъщи, но през следващите няколко дни не бива да мърда. Никакъв спорт. Ако му се вие свят, заболи го глава, вижда двойни или размазани образи, ако има разширени зеници,

шум в ушите, неприятен вкус в устата, ако стане раздразнителен или постоянно му се спи, заведете го при вашия личен лекар.

Рон кимаше усърдно. Ако имаше как, щеше да си води бележки.

— Ще напиша всичко това в епикризата заедно с резултата от томографията.

— Добре, благодаря.

Лекарят спря, погледна Рон малко по-внимателно и попита:

— Всъщност какво работите?

— Съдия съм във Върховния съд.

Лекарят се усмихна и протегна ръка.

— Миналата година ви изпратих чек. Благодаря ви за това, което правите.

— И аз ви благодаря, докторе.

Час по-късно, десет минути преди полунощ, си тръгнаха от Ръсбърг. Джош седеше отпред, притиснал торба с лед към слепоочието си, и слушаше мача на „Брейвс“ срещу „Доджърс“ по радиото. Рон го поглеждаше на всеки десет секунди, готов да реагира при първия признак за нещо нередно. Но нямаше нищо — поне докато не пристигнаха в покрайнините на Брукхайвън, където Джош каза:

— Тате, малко ме боли главата.

— Сестрата каза, че е нормално да те боли леко. Но ако те боли силно, имаме проблем. Колко те боли, от едно до десет?

— Три.

— Добре. Ако стигне до пет, кажи ми.

Дорийн ги чакаше на вратата е десетки въпроси. Прочете епикризата на масата в кухнята, докато Рон и Джош вечеряха със сандвичи. Джош отхапа два пъти от сандвича и каза, че не е гладен. Когато тръгнаха от Ръсбърг, умираше от глад. Изведнъж стана раздразнителен, но все пак беше закъснял за лягане с няколко часа. Когато Дорийн го попита добре ли е, той изръмжа нещо и отиде в тоалетната.

— Как ти се струва? — попита Рон.

— Май нищо му няма — отвърна тя. — Просто е раздразнителен и му се спи.

След това се разрази страхотен скандал за спането. Джош беше на единайсет години и отказваше да спи в една стая с майка си. Рон доста твърдо му обясни, че точно тази вечер, поради необичайните

обстоятелства, ще му се наложи да спи при майка си. Самият Рон щеше да подремне на едно кресло до леглото.

Наглеждан от двамата си родители, Джош бързо заспа. После и Рон задряма в креслото, а в някакъв момент около 3:30 ч. сутринта и Дорийн най-сетне затвори очи.

За да ги отвори само след час, когато Джош започна да крещи. Пак беше повръщал, а главата му се пръскаше от болка. Беше замаян, не говореше свързано, плачеше и повтаряше, че вижда всичко размазано.

Семейният лекар им беше близък приятел и се казваше Калвин Трийт. Рон му се обади, докато Дорийн изтича да повика съседите. След по-малко от десет минути влязоха в спешното отделение на болницата в Брукхейвън. Рон носеше Джош на ръце, а Дорийн носеше епикризата от болницата в Ръсбърг и резултата от томографията. Лекарят в спешното отделение прегледа Джош и откри, че нищо не е наред — много бавен пулс, разширени зеници, сънливост. След малко пристигна и доктор Трийт, за да продължи прегледа, а лекарят от спешното отделение прегледа епикризата от Ръсбърг.

— Кой е разчел резултатите от томографията? — попита Трийт.

— Лекарят в Ръсбърг — отвърна Рон.

— Кога?

— Снощи, около осем вечерта.

— Значи преди осем часа?

— Нещо такова.

— Резултатите не са ясни — каза лекарят. — Да направим още една томография.

Лекарят от спешното отделение и една сестра заведоха Джош в кабинета за прегледа. Трийт се обърна към семейство Фиск.

— Почакайте тук. Веднага се връщам.

Двамата се отправиха като насън към чакалнята на спешното отделение — твърде шокирани и ужасени, за да кажат нещо. В чакалнята нямаше никой, но бяха останали следи от тежка вечер — празни кутийки от безалкохолни напитки, вестници по пода, опаковки от шоколади по масите. Колко ли хора бяха седели тук като зашеметени в очакване лекарите да им съобщят лошите новини?

Двамата се хванаха за ръце и започнаха да се молят — отначало наум, после започнаха да си разменят кратки изречения. Когато

свършиха с молитвата, изпитаха известно облекчение. Дорийн се обади вкъщи, поговори със съседката, която беше оставила да наглежда децата, и обеща пак да се обади, щом разберат нещо.

Когато Калвин Трийт влезе в чакалнята, и двамата веднага разбраха, че нещата не вървят на добре. Той седна срещу тях и каза:

— Според нашата томография Джош има фрактура на черепа. Томографията, която сте донесли от Ръсбърг, не върши много работа, защото е на друг пациент.

— Как така, по дяволите?! — възкликна Рон.

— Техният лекар е гледал резултатите от томографията на друг пациент. Името му едва се чете в дъното, но със сигурност не е Джош Фиск.

— Не може да бъде — каза Дорийн.

— Може, но по-късно ще говорим за това. Сега слушайте внимателно. Топката е ударила Джош точно тук...

Той посочи към дясното си слепоочие, преди да продължи:

— Това е най-тънката черепна кост. Образувала се е пукнатина е дължина около пет сантиметра. От вътрешната страна на черепа има мембрана, която защитава мозъка и се захранва от специална артерия. Тази артерия минава през костта и когато костта е била спукана, артерията се е разкъсала и между костта и мембраната е започнала да се събира кръв. Това е притиснало мозъка навътре. Образувал се е хематом, който не спира да се увеличава и да увеличава налягането в черепа. Единственото решение е краниотомия — изваждане на хематома с хирургическа операция на мозъка.

— Боже господи — каза Дорийн и закри очите си с ръце.

— Слушайте — продължи Трийт. — Трябва да го закараме в Джаксън, в травматологията на университетската болница. Предлагам да се обадим на спешна помощ, да изпратят хеликоптер.

Лекарят от спешното отделение нахълта в чакалнята и се обърна към доктор Трийт:

— Състоянието се влошава. Трябва да го видите.

Доктор Трийт се изправи. Рон също стана, сграбчи го за ръката и каза:

— Кажи ми, Калвин. Колко е сериозно?

— Много, Рон. Може да има опасност за живота му.

Джош беше натоварен на хеликоптер. Дорийн и Калвин Трийт се качиха при него, а Рон се върна с колата до вкъщи, провери как са Зийк и Клариса и напълни някакъв сак с малко багаж. После бързо потегли на север по междущатска магистрала 55, като караше със 160 километра в час, предизвиквайки някой полицаи да го спре за проверка. Когато не умоляваше Господ да помогне на сина му, мислено ругаеше лекаря в Ръсбърг, който беше погледнал снимката на друг пациент. А от време на време хвърляше поглед към задната седалка, където беше оставен един неправилно проектиран, твърде опасен продукт.

Никога не беше харесвал алуминиевите бейзболни бухалки.

В осем и десет сутринта в събота, тринайсет часа след като бе ударен от топката на бейзболното игрище, Джош бе опериран в университетската болница на щата Мисисипи в Джаксън.

Рон и Дорийн чакаха в параклиса на болницата заедно с приятели на семейството, които бяха пристигнали от Брукхайвън. Пасторът им също беше там. В църквата им „Сейнт Люк“ в Брукхайвън се провеждаше бдение и молитва. По обяд пристигна братът на Рон и доведе Зийк и Клариса, които бяха също толкова уплашени и шокирани, колкото и родителите им. Минаваха часове без никакви новини от хирургическото отделение. От време на време доктор Трийт отиваше да провери как вървят нещата, но рядко се връщаше с някакви новини. Някои от приятелите им си тръгнаха, но дойдоха други. Дядовци и баби, чичовци и лели, братовчеди и братовчедки пристигаха в параклиса, чакаха, молеха се и излизаха, за да обикалят по коридорите на огромната болница.

Четири часа след като семейство Фиск за последен път видяха сина си, се появи главният хирург и им направи знак да го последват. Доктор Трийт също се присъедини към тях, докато търсеха уединено място, за да разговарят. Спряха до вратата на някаква тоалетна. Рон и Дорийн се бяха вкопчили един в друг, готови за най-лошото. Хирургът заговори с мрачен глас, натежал от умора:

— Момчето оцеля след операцията и се възстановява според очакванията. Отстранихме голям хематом, който притискаше мозъка. Налягането в черепа му е възстановено. Но в мозъка има големи отоци — изключително големи, ако трябва да бъдем честни. Вероятно ще има трайно увреждане.

„Живот“ и „смърт“ са лесноразбираеми думи, но „увреждане“ носи със себе си нови непознати страхове.

— Значи няма да умре — каза Дорийн.

— Засега е жив и жизнените му показатели са стабилни. Има 90 процента шанс да оцелее. Следващите седемдесет и два часа са критични.

— Какво ще бъде увреждането? — попита Рон по същество.

— Засега не знаем. Частично увреждането ще бъде лечимо с продължителна терапия, но най-добре да оставим този разговор за друг ден. Засега нека просто продължим да се молим състоянието му да се подобри през следващите три денонощия.

В събота вечерта Джош беше в интензивното отделение. Разрешиха на Рон и Дорийн да влязат при него за десет минути, макар че беше в изкуствена кома. Когато го видяха за пръв път, не можаха да овладеят емоциите си. Главата му беше опакована в бинтове, като на мумия, а от устата му се подаваше тръбичка за кислород. Беше свързан с машина за изкуствено дишане. Дорийн се побоя да го докосне — дори по крака.

Една сестра прояви съчувствие и се съгласи да преместят един стол пред стаята му, така че единият от родителите му да остане там през цялата нощ. Рон и Дорийн изпратиха роднините и приятелите си обратно в Брукхайвън, а след това започнаха да се редуват в интензивното и в чакалнята. За сън не можеше да става и дума, така че те обикаляха из коридорите чак до изгрев-слънце в неделя сутринта.

Лекарите останаха доволни от първата нощ на Джош. След като им съобщиха как е в неделя сутринта, Рон и Дорийн си намериха един мотел наблизо. Взеха душ и подремнаха малко, после се върнаха в болницата. Подновиха ритуала на чакането, докато в същото време в родния им град се подновиха молитвите. Непрекъснатият поток от посетители, които идваха и си тръгваха, скоро се превърна в бreme. Рон и Дорийн просто искаха да останат насаме със сина си.

Късно вечерта в неделя, когато Дорийн беше в интензивното, а останалите си бяха тръгнали, Рон тръгна да се разходи по коридорите на болницата, за да се раздвижи и разсъни. Попадна в друга чакалня за близките на пациенти, които не бяха в критично състояние. Тук беше много по-уютно, с по-хубави мебели и повече автомати за напитки и закуски. Той реши да вечеря с диетична кола и гевречета и докато разсеяно ги дъвчеше, до него се доближи малко момче и вдигна ръка, за да го пипне по коляното.

— Арън! — обади се остро майка му от другия край на чакалнята. — Ела тук!

— Няма нищо — каза Рон и се усмихна на момчето, което бързо се отдалечи.

Арън. Името му припомни нещо. Арън беше момчето, което беше пострадало от удара в главата от счупеното острие на косачката. Мозъчна травма, трайни увреждания и финансов крах за семейството му. Съдебните заседатели бяха признали производителя за виновен. Процесът беше проведен според изискванията. В този момент съдия Фиск не можа да си спомни защо толкова лесно бе гласувал с мнозинството за отхвърляне на присъдата.

От друга страна, преди два месеца той изобщо не познаваше болката на родител, чието дете е пострадало толкова тежко. Нито страха, че ще го загуби завинаги.

Сега, докато изживяваше този кошмар, той си спомни за Арън по съвсем различен начин. Когато беше чел медицинските доклади по делото, седеше в уютния си кабинет, далеч от действителността. Детето беше тежко пострадало, което наистина беше жалко, но все пак в живота ежедневно се случват инциденти. Дали не са могли да предотвратят инцидента? Беше си го помислил още тогава — и със сигурност си го мислеше сега.

Малкият Арън се върна и се вторачи в гевречетата, които Рон стискаше в ръцете си. Ръцете му трепереха.

— Арън, остави човека на мира! — извика майка му.

Рон вторачено гледеше гевречетата, които подскачаха в треперещите му ръце.

Инцидентът можеше да бъде предотвратен — и трябваше да бъде предотвратен. Ако производителят беше следвал установените разпоредби, косачката щеше да бъде много по-безопасна. Защо Рон Фиск беше решил да защити производителя, а не жертвата?

Сега делото беше приключено от петима по общо мнение мъдри мъже, никой от които не беше проявил съчувствие към страданието на жертвите. Рон не можеше да не се запита дали останалите четирима — Калиган, Романо, Бейтман и Рос — някога бяха обикаляли мрачните коридори на някоя болница по всяко време на денонощието, докато чакат да разберат дали детето им ще оживее, или ще умре.

Не, сигурно не бяха. Иначе нямаше да са такива, каквито бяха сега.

Неделя бавно отстъпи място на понеделник. Започна нова седмица, която беше различна от всяка друга в живота им досега. Рон и Дорийн отказваха да излязат от болницата за повече от час-два. Джош не се възстановяваше и те се страхуваха, че всеки път, когато застанеха до леглото му, можеше да е последният, когато го виждаха жив. Приятелите им носеха дрехи, храна и вестници и предлагаха да ги сменят, ако семейство Фиск искат да се приберат у дома за няколко часа. Но Рон и Дорийн не мърдаха от мястото си, тласкани от упорита, нелогична вяра, че Джош ще се оправи, ако останат близо до него. Изтощени и измъчени от чакането, двамата започнаха да се крият от непрекъснатия наплив на посетители в разни кътчета на болницата.

Рон се обади в кабинета си и каза на секретарката, че няма никаква представа кога ще се върне на работа. Дорийн уведоми шефа си, че излиза в отпуск. Когато той деликатно се опита да ѝ обясни, че според фирмената политика тя няма право на отпуск в този момент, Дорийн вежливо му отвърна, че моментът ѝ се струва съвсем подходящ за промени във въпросната фирмена политика. Шефът ѝ веднага се съгласи с това предложение.

Болницата беше на петнайсет минути от сградата на Върховния съд и във вторник сутринта Рон отскочи да хвърли едно око върху бюрото си. Бяха се събрали няколко нови купчини документи. Секретарят му прочете списъка на всички предстоящи дела, но Рон го слушаше разсеяно.

— Мисля да изляза в отпуск — прекъсна го той. — Съобщи го на шефа. За трийсет, може би дори за шейсет дни. В момента не мога да се съсредоточа върху работата.

— Разбира се. Но тази сутрин трябваше да изразиш становище по делото „Бейкър срещу Крейн Кемикъл“.

— Ще почака. Всичко може да почака.

Рон успя да излезе от сградата, без да срещне друг член на Върховния съд.

В изданието на „Клариън-Леджър“ във вторник излезе статия за Джош и нещастieto, което го беше сполетяло. Съдия Фиск не беше открит за коментар, но анонимният източник бе предал достоверно

фактите. Лекарите бяха отстранили голям съсирек, който беше притиснал мозъка на момчето. Животът му беше извън опасност. Но беше твърде рано за предположения относно трайни увреждания. Не се споменаваха лекарят, който беше поставил диагнозата въз основа на чужда снимка.

Въпреки това слуховете по интернет скоро запълниха тези празнини. По форумите се обсъждаше незаконната бейзболна бухалка, имаше спекулации за тежки мозъчни увреждания и разказ от вътрешен човек в болницата на окръг Хенри, който твърдеше, че е била допуснатата лекарска грешка. Имаше и няколко безумни хипотези, че съдия Фиск е преживял драматична трансформация на съдебната си философия. Според един от слуховете той дори се канел да подаде оставка.

Уес Пейтън внимателно наблюдаваше всичко от офиса си. Не и съпругата му. Тя работеше здраво по други случаи, за да ангажира съзнанието си, Уес обаче беше изцяло погълнат от историята за Джош. Като баща на малки деца дори не можеше да си представи какъв ужас преживяват семейство Фиск. А и не можеше да не се запита как трагедията ще се отрази на делото „Бейкър“. Не се надяваше на внезапна промяна в поведението на Рон Фиск, но все пак не я изключваше.

Единствената възможност, която им бе останала, беше да се молят за чудо. Дали това не беше чудото, което очакваха?

Решението на Върховния съд трябваше да бъде обявено всеки момент.

В ранния следобед във вторник Джош беше започнал да проявява признаци на подобрение. Беше буден, в съзнание и реагираше на команди. Не можеше да говори заради кислородната тръба, но изглеждаше така, все едно не му се лежеше, което беше добър знак. Налягането в черепа му беше възстановено почти до нормално равнище. Лекарите вече им бяха обяснили, че ще минат дни, може би дори седмици, преди да са в състояние да направят дългосрочна прогноза.

След като Джош се събуди, семейство Фиск решиха да прекарат вечерта вкъщи. Решението им беше посрещнато с радост от лекарите и

сестрите в болницата. Сестрата на Дорийн се съгласи да остане в интензивното и да не се отдалечава на повече от пет метра от леглото на племенника си.

Двамата напуснаха Джаксън с облекчение. Нямаха търпение да видят Зийк и Клариса. По пътя разговаряха за домашно приготвена храна, продължителни душеве и удобното им легло. Заклеха се да се насладят на следващите десет часа, защото изпитанието им едва сега започваше.

Оказа се, че няма да им бъде лесно. Още в покрайнините на Джаксън мобилният телефон на Рон звънна. Обаждаше се съдия Калиган, който започна разговора с продължителен разпит за състоянието на Джош. Съдията им предаде съчувствието на всички във Върховния съд. Обеща да се отбие в болницата веднага щом има възможност. Рон му благодари, но скоро не можеше да се отърси от чувството, че обаждането на съдията има и служебна цел.

— Само няколко неща, Рон — каза накрая Калиган. — Знам, че в момента си прекалено зает.

— Така е.

— При нас няма нищо ужасно спешно, с изключение на две дела. Изглежда, по делото за токсичните отпадъци от Баумор гласовете са наравно — четири на четири. Предполагам, че не си изненадан. Надявах се да се присъединиш към моето становище.

— Мислех, че Романо също пише.

— Точно така, той е готов, както и Олбритън. Всички писмени становища са подготвени, така че очакваме само твоето.

— Нека да ти кажа утре сутринта.

— Чудесно. Другото дело е за старческия дом в окръг Уебстър. Отново имаме четири на четири гласа.

— А, онова грозно дело — каза Рон, като едва сдържа отвращението си.

В поредното дело, заведено срещу старчески дом, пациентът беше изоставен от персонала, така че в крайна сметка го бяха открили прегладнял, потънал в собствените си изпражнения, с рани от залежаването и в делириум от това, че не беше получавал необходимите лекарства. Компанията собственик на дома бе отчела огромни приходи, което беше изненадало съдебните заседатели, след като бе доказано колко малко средства са били изразходвани за грижи

за пациентите. Подобни случаи в старчески домове бяха толкова широко разпространени, че Рон вече изпитваше отвращение към тях.

— Да, онова дело. Голяма трагедия — каза Калиган с такъв тон, все едно наистина беше способен да изпитва съчувствие.

— Предполагам, че искаш да отхвърлим присъдата?

— Не виждам основание за търсене на отговорност, а присъденото обезщетение е фантастично високо.

За три месеца и половина, откакто Рон беше във Върховния съд, съдия Калиган не беше видял основание за търсене на отговорност в нито едно дело за смърт или трайно увреждане. Той смяташе, че съдебните заседатели са глупави същества, които лесно се подвеждат по трюковете на адвокатите. Искрено вярваше, че носи отговорност да поправя всички съдебни грешки (когато присъдата беше в полза на ищците) — от удобния си кабинет, далеч от истинското страдание.

— Нека да отговоря утре сутринта — повтори Рон.

Дорийн започваше да се дразни, че той продължава да говори по телефона.

— Да, утрото е по-мъдро от вечерта. Но ако успеем да достигнем до решение по тези два случая, Рон, наистина ще можеш да излезеш в кратък отпуск.

Кратките отпуски на съдиите — както впрочем и по-дългите — се вземаха по лично усмотрение. Рон нямаше нужда от одобрението на Калиган. Въпреки това той му благодари и прекъсна връзката.

В кухнята на семейство Фиск беше пълно с храна, донесена от приятели — най-вече кейкове, пайове и печени ястия. Те хапнаха със Зийк, Клариса, двама съседни и родителите на Дорийн. Поспаха шест часа, после отново се върнаха в болницата.

Когато пристигнаха, Джош беше по средата на продължителен пристъп — вторият в рамките на последния час. Пристъпът премина и жизнените му показатели се подобриха, но възстановяването му се забави. В четвъртък сутринта отново беше в съзнание, но беше раздразнителен, неспокоен, не можеше да се съсредоточи, нито да си спомни нещо за инцидента. Беше силно възбуден. Един от лекарите им обясни, че състоянието му е типично за пациенти с мозъчно сътресение.

В четвъртък вечерта треньорът на „Рокис“ и бивш съдружник на Рон от кантората отново пристигна в Джаксън. Двамата с Рон вечеряха

в закусвалнята на болницата и докато се хранеха със супа и салата, той извади бележките си.

— Проучих въпроса — започна треньорът. — „Уин Райт“ са прекратили производството на по-леките бейзболни бухалки преди шест години вероятно в резултат от многобройни жалби за наранявания. Всъщност цялата индустрия е минала на стандарт „минус четири“, така че никой не произвежда по-леки бухалки. С годините алуминиевите сплави са станали по-леки, но едновременно с това и по-здрави. Когато топката удари бухалката, металът се огъва и после я изстрелва обратно, защото си връща първоначалната форма. В резултат се получава по-лека бухалка, която обаче е много по-опасна. Поддръжниците на безопасността протестирали срещу тези бухалки вече цяло десетилетие, така че са направени множество проучвания. В един от тестовете към бухалката с машина е изстреляна топка със скорост 145 километра в час, а след рикошета топката вече е летяла със 195 километра в час. Документирани са два смъртни случая, един в гимназия и един в колеж, но има и стотици травми във всички възрастови групи. Затова детската бейзболна лига и някои от другите младежки спортни организации са забранили бухалките с коефициент над „минус четири“. Но има един очевиден проблем. „Уин Райт“ и останалите производители вече са продали милиони от старите бухалки, които продължават да се използват, и именно една от тях видяхме на мача миналия петък.

— Значи не са изтеглили бухалките от пазара? — попита Рон.

— Не, изобщо не са. А знаят, че проклетите бухалки са опасни. Собствените им тестове го доказват.

Рон дъвчеше една бисквита, осъзнавайки накъде води този разговор, но не искаше да му помогне да стигне дотам.

— Вероятно бейзболният отбор на Ролинг Форк може да бъде подведен под отговорност, но няма смисъл. Градският съвет на Ръсбърг също може да бъде подведен под отговорност, защото съдията — който е техен служител — не е проверил екипировката. Но най-голямата цел, разбира се, е компанията „Уин Райт“. Активите им възлизат на два милиарда долара. Имат да покриват цели тонове застраховки. Разполагаме с ясен случай. Щетите са неопределени, но значителни. Като цяло, идеален иск — с един-единствен малък проблем. Нашият Върховен съд.

— Говориш като адвокат в съда.

— Те невинаги грешат. Ако питаш мен, трябва да си помислиш дали да не заведеш съдебен иск.

— Не си спомням да съм те питал. И не мога да заведа иск. Ще ми се подиграват, докато не ме принудят да напусна щата.

— А следващото дете, Рон? А следващото семейство, което ще преживее този кошмар? Съдебното преследване е изчистило много лоши продукти от пазара, като по този начин е защитило много хора.

— Няма начин.

— А защо ти и щатът Мисисипи да похарчите милиони долари за медицински разходи? „Уин Райт“ струва милиарди. Те са произвели некачествен продукт, нека те да платят.

— Говориш като адвокат в съда — повтори Рон.

— Не. Говоря като бившия ти съдружник. Работихме заедно в продължение на четиринайсет години и онзи Рон Фиск, когото помня, уважаваше закона. Докато съдия Фиск изглежда твърдо решен да промени това.

— Добре, стига толкова. Прекалено е.

— Извинявай, Рон. Не биваше да...

— Няма нищо. Да отидем да видим как е Джош.

Тони Закари се върна в Джаксън в петък и чу новината за Джош Фиск. Отиде направо в болницата и в крайна сметка намери Рон, задрямал на едно канапе в чакалнята. Двата поговориха един час за инцидента, за операцията и, между другото, за океанския риболов в Белиз, от който се прибираще Тони.

Тони беше много разтревожен за малкия Джош. Искрено се надяваше детето да се възстанови бързо и напълно. Ала това, което наистина искаше да разбере, но нямаше как да попита, беше: Кога ще се произнесеш по обжалването на делото срещу „Крейн Кемикъл“?

И веднага щом се върна в колата си, се обади на Бари Райнхарт, за да му съобщи тревожните новини.

* * *

Една седмица след като го докараха в болницата, Джош бе преместен от интензивното в отделна стая, която веднага беше отрупана с цветя, плюшени играчки, балони, картички от съучениците му в пети клас и бонбони и шоколади колкото за цяло начално училище. Поставиха допълнително легло, така че единият от родителите му да може да спи при него.

И макар че стаята отначало изглеждаше приветлива, ситуацията почти веднага придоби по-мрачен оттенък. Екипът от невролози започна щателен преглед. Нямаше парализа, но определено имаше загуба на двигателни умения и координация, както и тежка загуба на памет и способност за концентрация. Джош лесно се разсейваше и бавно разпознаваше предмети. Свалиха му кислородната тръба, но той продължи да говори затруднено и бавно. Вероятно през следващите месеци щеше да се възстанови донякъде, но имаше и сериозна вероятност уврежданията да са трайни.

Дебелите бинтове на главата му бяха сменени с по-тънки. Позволиха му да ходи сам до тоалетната. Джош беше покъртителна гледка, докато бавно и неумело местеше крака в колебливи, тромави стъпки. Рон му помагаше и преглъщаше сълзите си.

Малкият му шампион беше изиграл последния си мач.

Доктор Калвин Трийт отиде до Ръсбърг и си уреди среща с лекаря от спешното отделение, който беше разчел грешната томография. След като сравниха двете снимки, на Джош и на другия пациент, двамата проведоха кратък спор и накрая лекарят призна, че във въпросната вечер в спешното отделение наистина е бил пълен хаос, не е имало достатъчно персонал и, да, допусната е грешка. Изглеждаше потресен от факта, че е объркал лечението на сина на върховен съдия.

— Ще ме съди ли семейството? — попита той, очевидно разтърсен от инцидента.

— Не знам, но най-добре да предупредите застрахователната си компания за такава възможност.

После Трийт се върна в Джаксън, за да обсъди ситуацията с Рон и Дорийн. Обясни им как се прави една стандартна томография, после им преразказа разговора си с лекаря от спешното отделение.

— Какво трябваше да се направи? — попита Дорийн.

Трийт очакваше този въпрос. Знаеше, че приятелите му ще го помолят да оцени работата на друг лекар. И още преди няколко дни беше решил да отговори възможно най-честно.

— Трябваше веднага да го преместят тук и да отстранят хематома. Това е мозъчна операция, но не е толкова сложна. Ако бяха действали веднага, Джош щеше да бъде изписан два дни след операцията напълно излекуван, без никакви трайни увреждания.

— Томографията беше направена в осем вечерта в петък — каза Рон. — А ти видя Джош в Брукхайвън около девет часа по-късно, нали така?

— Нещо такова, да.

— Значи налягането в черепа му е продължило да се увеличава през тези девет часа?

— Да.

— А хематомът притиска мозъка и го уврежда?

— Да.

Настъпи дълго мълчание, в което никой не искаше да каже на глас очевидното заключение. Накрая Рон попита:

— Калвин? Какво щеше да направиш, ако беше твоето дете?

— Щях да съдя копелето до дупка. Това е престъпна небрежност.

— Не мога да го съдя, Калвин. Ще стана за смях.

След една игра на скуош, душ и масаж във фитнеса на Сената Майърс Ръд се качи в лимузината и се включи в мъчителното задръстване в късния следобед като всички обикновени хора. Час по-късно пристигна на летище „Дълес“, където се качи на Гълфстрийм 5 — най-новия от въздушния флот, притежаван от мистър Карл Трюдо. Сенаторът не знаеше кой е собственикът на самолета, нито познаваше лично мистър Трюдо, което в повечето култури по света щеше да бъде странно, след като Ръд беше получил толкова много пари от него. Но във Вашингтон парите идват по безброй странни и неясни канали. Хората, които ги вземат, често имат съвсем бегла представа откъде са; понякога дори нямат никаква представа. В повечето демокрации по света прехвърлянето на толкова пари в брой се смята за очевидна корупция, но във Вашингтон корупцията бе легализирана. Сенатор Ръд не знаеше и не се тревожеше, че го притежават други хора. Вече имаше над 11 милиона долара в банката, които в крайна сметка щяха да си останат за него, ако не се наложеше да ги похарчи за някаква безсмислена кампания. Срещу тази инвестиция Ръд имаше безупречна история на гласуване по всички въпроси, свързани с фармацевтичната промишленост, химическата промишленост, петрола, енергетиката, застраховането, банковото дело и прочие, и прочие.

Тази вечер пътуваше сам. Двете стюардеси му донесоха коктейли, омар и вино и той едва беше успял да вечеря, когато самолетът започна да се снижава към международното летище в Джаксън. Там го очакваше друга лимузина и двацет минути след кацането сенаторът вече влизаше през един страничен вход на университетската болница. Откри Рон и Дорийн в стая на третия етаж да гледат безизразно в телевизора, докато синът им спеше.

— Как е момчето? — попита топло сенаторът, докато те се изправяха и се опитваха да изглеждат малко по-представително.

Рон и Дорийн бяха изумени от изненадващата му поява в 9:30 ч. във вторник вечерта. Дорийн дори не можа да си намери обувките.

Тримата тихо си поговориха за Джош и възстановяването му. Сенаторът твърдеше, че бил в града по работа и просто минавал на път за Вашингтон, но чул новината и се почувствал длъжен да се отбие. Те бяха трогнати от жеста му. Нещо повече, бяха разтърсени и не можеха да повярват на очите си.

Появи се една сестра, която ги прекъсна и обяви, че трябва да гасят лампите. Сенаторът прегърна Дорийн, погали я по бузата, стисна ръцете ѝ, обеща да направи всичко по силите си, за да помогне, и излезе заедно с Рон, който още повече се изуми, когато не видя никакъв антураж в коридора. Нямаше нито един сътрудник, помощник, бодигард или шофьор.

Значи сенаторът беше дошъл на свиждане сам. Жестът му придоби още по-голямо значение за Рон.

Докато вървяха по коридора, Ръд поздравяваше всички с едно и също бодро „Здравейте“ и фалшива усмивка. Това бяха неговите хора и той знаеше, че го обожават. Разказваше нещо за досадна битка в Конгреса и Рон се опитваше да изглежда заплепен от историята, но всъщност изведнъж му се прииска сенаторът да свърши и да си тръгне. На изхода Ръд му пожела всичко добро, обеща да се моли за семейството му и предложи помощта си на всички възможни фронтове.

Докато се ръкуваха, сенаторът изведнъж подхвърли, сякаш току-що се беше сетил за това:

— Между другото, господин съдия, няма да е лошо да довършиш онова обжалване по делото срещу „Крейн Кемикъл“.

Ръката на Рон застина във въздуха, а долната му челюст увисна. Опита се да измисли подходящ отговор, но не можа. Докато се колебаеше, сенаторът добави:

— Сигурен съм, че ще направиш каквото трябва. Тези присъди направо убиват нашия щат.

С тези думи Ръд го сграбчи за рамото, удостои го с поредната фалшива усмивка, излезе от болницата и изчезна в нощта.

Когато се върна в лимузината, Ръд нареди на шофьора да кара към предградията северно от града. Там щеше да прекара нощта с

любовницата си, която живееше в Джаксън, а рано сутринта щеше да се върне във Вашингтон с гълфстрийма.

Рон се опита да се приготви за поредната дълга нощ в болницата. Джош беше започнал да спи толкова неспокойно, че всяка нощ беше ново изпитание. Когато в полунощ медицинската сестра мина на проверка, баща и син бяха будни. За щастие, Дорийн беше в мотела и спеше дълбоко — благодарение на малките зелени хапчета, които сестрата им даваше тайно. Рон изпи още едно от тях, а сестрата даде на Джош от неговите успокоителни.

В ужасния мрак на болничната стая Рон се терзаеше с мисли за посещението на сенатор Ръд. Дали беше просто жест от страна на арогантен политик, който се отклонява за малко от пътя си, за да помогне на един от най-големите си спонсори? Ръд безмилостно вземаше пари от всички, които му ги даваха — напълно законно, — така че нямаше да е никаква изненада, ако беше получил солидна сума от „Крейн Кемикъл“.

Или беше по-сложно? Все пак „Крейн Кемикъл“ не бяха дали нито цент за предизборната кампания на Рон Фиск. Веднага след изборите, когато и той като всички останали беше шокиран от размера на събраните и похарчени суми, Рон внимателно беше проверил всички финансови отчети. Беше спорил с Тони Закари и бе поискал да узнае всички източници на парите. А Тони повтаряше едно и също: всичко е записано в отчетите. Така че Рон ги беше проучил внимателно. Спонсорите му бяха директори на компании, лекари, юристи и лобисти — все хора, които имаха интерес от ограничаването на отговорността на компаниите. Той го знаеше още от деня, в който започна предизборната му кампания.

Усещаше, че има някаква конспирация, но умората най-сетне го пребори.

* * *

Някъде в лепкавия мрак на съня, предизвикан от сънотворните, Рон дочу равномерното щракане от нещо, което не можеше да

определи. Щрак, щрак, щрак, щрак — един и същ звук, който се повтаряше много бързо. И беше някъде близо до него.

Той се протегна в мрака към леглото на Джош и скочи. На неясната светлина от вратата на банята видя, че синът му се гърчеше от ужасен пристъп. Цялото му тяло се тресеше. Лицето му бе изкривено, устата — отворена, очите му гледаха безумно. Страшният звук се усили. Рон натисна бутона за повикване на сестрата, после сграбчи Джош за раменете и се опита да го успокои. Беше изумен от силата на гърча. В стаята нахълтаха две сестри и поеха нещата в свои ръце. Дотича и трета сестра, заедно с един лекар. Но почти нямаше какво да направят, освен да сложат защитна гума в устата на Джош, за да не си прехапе езика.

Рон се отдръпна в един ъгъл и безпомощно загледа сюрреалистичната сцена, в която тежко пострадалото му момче беше потънало в гора от ръце, а леглото му не спираше да се тресе и да се удря в стената. Най-сетне пристъпът отмина и сестрите се заеха да мият лицето му със студена вода и да му говорят успокоително. Рон се измъкна от стаята и отново пое като замаян по коридорите на болницата.

През следващите двацет и четири часа пристъпите продължиха, после изведнъж спряха. Към този момент Рон и Дорийн вече бяха твърде изтощени и зашеметени, за да правят нещо друго, освен да се взират в сина си и да се молят да си остане неподвижен и спокоен. Дойдоха и други лекари, които гледаха мрачно и си разменяха неразбираеми думи. Бяха назначени нови изследвания, така че откараха Джош нанякъде и го върнаха цели часове по-късно.

Дните минаваха и се сливаха. Времето не означаваше нищо.

* * *

В събота сутринта Рон се промъкна в кабинета си в сградата на Върховния съд. И двамата му сътрудници бяха там, защото ги беше повикал. В програмата на Върховния съд имаше дванайсет дела, по които трябваше да се вземе решение, и Рон беше прочел кратките доклади и препоръки за тях. Сътрудниците му бяха подготвили свой собствен списък и чакаха единствено решението на Рон.

Обвинителна присъда в дело за изнасилване от окръг Ранкин. Присъдата беше потвърдена единодушно.

Изборен спор в окръг Боливар. Присъдата беше потвърдена с мнозинство от седем гласа.

Някакъв изключително скучен диспут за защитени финансови трансакции от окръг Панола. Присъдата беше потвърдена единодушно.

И така нататък. Рон беше разсеян и не показваше голям интерес към работата, така че първите десет случая бяха решени за двайсет минути.

После един от сътрудниците обяви:

— „Бейкър срещу Крейн Кемикъл“.

— Какво става с това дело? — попита Рон.

— Равенство с четири на четири гласа и ножът е опрял до кокала. Калиган и компания се притесняват за теб. Макълуейн и неговите хора са любопитни. Всички гледат и чакат.

— Смятат, че вече не може да се разчита на мен?

— Никой не знае със сигурност. Но всички разбират, че си подложен на голям стрес и подозират, че може би преживяваш някакъв катарзис заради случилото се.

— Нека да си подозират. Засега няма да се произнасям по делото „Бейкър“ и другото за старческия дом.

— Обмисляш ли да подкрепиш присъдите? — попита другият секретар.

Рон вече знаеше, че повечето слухове във Върховния съд се измислят и разпространяват от съдебните секретари.

— Не знам — отвърна той.

Трийсет минути по-късно вече се беше върнал в болницата.

Осем дни по-късно, в една дъждовна неделна сутрин, Джош Фиск беше качен в една линейка, която трябваше да го откара в Брукхайвън. След като пристигнеше, щяха да го настанят в болница на пет минути от дома. Там щяха да продължат да го наблюдават в продължение на около седмица, след което щяха да го изпишат, или поне така се надяваха.

Дорийн се качи с него в линейката.

Рон отиде с колата до сградата на Върховния съд и влезе в кабинета си на четвъртия етаж. Нямаше никого — точно както искаше. За трети или четвърти път той прочете становището на Калиган, с което се предлагаше отхвърляне на присъдата по делото „Бейкър срещу Крейн Кемикъл“, и макар че преди беше напълно съгласен с него, вече изпитваше съмнения. Все едно беше написано от самия Джаред Къртин. Калиган откриваше грешки във всички показания на експертите на ищцата. Критикуваше съдия Харисън, че изобщо беше допуснал повечето от тях в съда. Най-острите си епитети бе запазил за експерта, който беше направил връзката между канцерогенните отпадъци и действителните случаи на ракови заболявания, определяйки я като „спекулативна в най-добрия случай“. Налагаше невъзможно висок стандарт, който да докаже ясно и недвусмислено, че токсините в питейната вода на Баумор са предизвикали рака, който бе убил Пит и Чад Бейкър. И както винаги надаваше вой срещу самата присъда, която според него беше в шокиращи размери и беше предизвикана единствено от долните страсти, разпалени у съдебните заседатели от адвокатите на Бейкър.

После Рон отново прочете становището на Макълуейн — и то също му се стори по-различно от последния път, когато го беше чел.

Беше време да гласува, да обяви своето решение, но просто не му стигаха силите. Беше изтощен от това дело, изтощен от напрежението и гнева, че могъщи сили го използват като пионка, а той не го бе прозрял по-рано. Беше изтощен от страданията на Джош и просто искаше да се прибере у дома. Вече не вярваше на способността си да

постъпва правилно и не беше сигурен кое какво е. Беше се молил, докато се умори да се моли. Беше се опитал да обясни съмненията си на Дорийн, но тя беше също толкова изтощена, разсеяна и несигурна като него.

Ако отхвърлеше присъдата, щеше да измени на истинските си чувства. Но чувствата му се бяха променили, нали така? Дали беше правилно един обективен юрист изведнъж да промени убежденията си и да мине на другата страна, защото е преживял семейна трагедия?

А ако потвърдеше присъдата, щеше да измени на хората, които го бяха избрали. Петдесет и три процента от избирателите бяха гласували за Рон Фиск, защото вярваха в неговата платформа. Или не беше така? Може би бяха гласували за него, защото предизборната му кампания беше проведена толкова умело?

Дали щеше да бъде честно спрямо всички момчета като Арън, ако Рон егоистично променеше съдебната си философия заради случилото се със собствения му син?

Ненавиждаше тези въпроси. Те още повече го изцеждаха. Крачеше из кабинета си, по-объркан отвсякога, и отново му мина през ум да си тръгне. Каза си, че може би е най-добре отново да избяга. Но се беше уморил и да бяга, и да обикаля кабинета си, и да си говори със стените.

Накрая написа следното:

„Присъединявам се към становището на съдия Калиган, но го правя със сериозни резерви. Този съд, с мое участие и най-вече със самото ми присъствие, бързо се превърна в сляп защитник на онези, които целят драстично да ограничат отговорността на фирмите по всички членове на закона. Това е опасен курс.“

По делото за старческия дом написа:

„Присъединявам се към становището на съдия Олбритън и поддържам присъдата, определена от съдебните заседатели в окръг Уебстър. Действията на

управата на старческият дом изобщо не покриват стандартите на здравеопазването, изисквани от нашите закони.“

Накрая напечата и служебна бележка до колегите си, която гласеше:

„През следващите трийсет дни излизам в отпуск по лични причини. У дома имат по-голяма нужда от мен.“

Върховният съд на щата Мисисипи обявява решенията си в интернет всеки четвъртък на обяд.

И всеки четвъртък на обяд много адвокати или сядаха пред компютрите си в тревожно очакване, или нареждаха на някого да го направи вместо тях. Джаред Къртин имаше специален сътрудник за тази цел. Стърлинг Бинц не откъсваше поглед от смартфона в този ден и час, независимо къде се намираше. Клайд Хардин, който все още беше твърде изостанал по отношение на интернет технологиите, седеше в мрака на заключения си кабинет, пиеше водка и чакаше. Всички адвокати, които водеха дела в Баумор, също чакаха.

В очакването се включиха и много хора, които не бяха адвокати. Тони Закари и Бари Райнхарт се бяха уговорили да се свържат по телефона, когато обявят новината. Карл Трюдо броеше минутите до четвъртък на обяд всяка седмица. В центъра на Манхатън десетки анализатори на ценни книжа следяха интернет страницата на Върховния съд. Дени От беше седнал пред компютъра си в офиса на църквата заедно със съпругата си и дъвчеше сандвич. Нямаше компютър вкъщи.

Но вълшебният час се очакваше с най-голяма тревога и вълнение в неугледната кантора на „Пейтън и Пейтън“. Всички се бяха събрали в „Дупката“, край отрупаната както винаги работна маса, и Шърман не откъсваше поглед от лаптопа си, докато обядваха. И в първия четвъртък на месец май в 12:15 ч. следобед той изведнъж обяви:

— Ето го.

Всички бутнаха храната настрани. Въздухът сякаш се разрези и те задишаха учестено. Уес нарочно не поглеждаше към Мери Грейс, нито тя към него. Всъщност никой в стаята не поглеждаше към никой друг.

— Становището е написано от съдия Арлън Калиган — продължи Шърман. — Ще го превъртя до края. Пет страници, десет страници, петнайсет страници, така, значи двайсет и една страници, одобрени също от Романо, Бейтман, Рос и Фиск. Присъдата се отхвърля. Окончателно решение в полза на ответника „Крейн Кемикъл“.

Шърман продължи:

— Романо се присъединява с четири страници от обичайните си глупости. Фиск се присъединява лаконично.

Той помълча малко, докато продължаваше да работи с мишката.

— Следва несъгласие на дванайсет страници от Макълуейн, подкрепено от Олбритън. Аз не мога повече. Не искам да чета тази гадост поне един месец.

После той рязко се изправи и излезе от стаята.

— Е, не беше голяма изненада — каза Уес.

Никой не отговори.

Клайд Хардин буквално се разплака на бюрото си. Катастрофата беше надвиснала на хоризонта от месеци насам, но въпреки това го срина. Единствената му възможност да удари джакпота се провали и отнесе всичките му мечти. Той ругаеше Стърлинг Бинц и тъпия му колективен иск. Ругаеше Рон Фиск и останалите четирима клоуни от мнозинството. Ругаеше овцете в окръг Кеъри и целия южен избирателен район на щата Мисисипи, защото се бяха оставили да ги измамат да гласуват срещу Шийла Маккарти. Наля си още една водка, после продължи да ругае и да пие, да ругае и да пие, докато не заспа на бюрото.

На седем входа оттам Бейб разбра новината по телефона. Кафенето й скоро се напълни с минавачи от главната улица, които търсеха отговори, клюки и морална подкрепа. За мнозина новината беше просто неразбираема. Значи нямаше да има почистване, възстановяване, обезщетения и извинение? Значи „Крейн Кемикъл“ се

измъкваша невредими, подигравайки се на целия град и всичките си жертви?

Дени От говори по телефона с Мери Грейс. Тя набързо му съобщи за решението на Върховния съд и подчерта, че с делото срещу „Крейн Кемикъл“ е свършено. Нямаха никакви реални възможности за действие. Единствената инстанция, пред която им оставаше да обжалват, беше Върховният съд на САЩ — и те, разбира се, щяха да подадат необходимите документи. Но нямаше никакъв шанс Върховният съд на САЩ да разгледа такова дело. След няколко дни двамата с Уес щяха да дойдат до Баумор, за да се срещнат с клиентите си.

Дени и съпругата му отвориха залата за събирания на църквата, извадиха бисквити и бутилирана вода и зачакаха паството си, за да го утешат, доколкото могат.

Късно същия следобед Мери Грейс влезе в кабинета на Уес и затвори вратата. Подаде му две страници. Беше писмо до клиентите им в Баумор.

— Погледни го — каза тя и седна, за да го прочете с него. То гласеше:

„Уважаеми господине/госпожо,

Днес Върховният съд на щата Мисисипи излезе с решение в полза на «Крейн Кемикъл». Искът на Джанет Бейкър бе отхвърлен окончателно, което означава, че делото не може нито да се гледа, нито да се заведе отново. Възнамеряваме да поискаме от съда ново изслушване, което е обичайно, но същевременно е и губене на време. Освен това ще обжалваме нейния случай и пред Върховния съд на САЩ, но това също е обикновена формалност. Този съд рядко разглежда дела от щатския съд като това.

Днешното решение, от което ще Ви изпратим копие следващата седмица, изключва възможността да продължим процедурите по Вашия случай срещу «Крейн Кемикъл». Съдът определи и стандарт на доказателствата, който прави невъзможно подвеждането на компанията под отговорност. Очевидно е, макар и да е много неприятно,

какво ще се случи с друга присъда, обжалвана пред същия съд.

Не можем да изразим с думи разочарованието и огорчението си. Водихме тази битка в продължение на пет години, преодолявайки огромни трудности, и в много отношения я изгубихме.

Но нашата загуба е нищо в сравнение с Вашата. Ще продължим да мислим за Вас, да се молим за Вас и да разговаряме с Вас, когато имате нужда от това. Вашето доверие бе чест за нас. Бог да Ви благослови.“

— Много е добре — каза Уес. — Хайде да го размножим и да го занесем в пощата.

При следобедната търговия на борсата „Крейн Кемикъл“ сякаш възкръсна. Акциите на компанията поскъпнаха с 4,75 долара и при затварянето на борсата вече се търгуваха за 38,50 долара. Мистър Трюдо си беше възстановил изгубения милиард и продължаваше да печели още.

Той събра на импровизирано парти в кабинета си Боби Рацлаф, Феликс Бард и още двама доверени служители. Отвориха шампанско „Кристал“, запалиха кубински пури и се поздравиха за впечатляващия обрат. Всички смятаха Карл за истински гений, който вижда в бъдещето. Не беше загубил самообладание дори в най-мрачните им дни. Единствената мантра, която повтаряше, беше: „Купувайте акциите.“

Карл напомни на Боби за обещанието, което беше дал в деня на произнасянето на присъдата. Нито един цент от спечелените с тежък труд печалби на компанията нямаше да отиде при онези невежи хора и подлите им адвокати.

Гостите варираха от големи играчи на Уолстрийт като самия Карл Трюдо, чак до фризьора на Бриана и двама полубезработни театрални актьори от „Бродуей“. Имаше банкери със застаряващи, но добре поддържани жени и финансови могули с техните изящни, гладуващи лъскави съпруги. Имаше директори от Трюдо Груп, които биха предпочели да бъдат навсякъде другаде, и закъсали художници от свитата на Музея за абстрактно изкуство, които не можеха да си намерят място от радост, че ще се смесят с днешните богаташи. Имаше няколко супермодела, номер 388 от класацията на 400-те най-богати на списание „Форбс“, един защитник от отбора „Джетс“, репортер от „Ню Йорк Таймс“ заедно с фотограф, за да отразят събитието, и друг репортер от „Уолстрийт Джърнъл“, който нямаше да отрази събитието, но не искаше да го пропусне. Бяха общо стотина гости — всички те доста богати хора, — но нито един от тях не беше виждал яхта от класата на „Бриана“.

Тя беше закотвена на река Хъдсън, на кея в Челси, и единственият по-голям плавателен съд на реката в този момент беше историческият самолетоносач музей, закотвен завинаги на половин километър по-нагоре по реката. Във фантастичния свят на безумно скъпите яхти „Бриана“ беше от клас „мегаяхта“ — по-голяма от „суперяхта“, но все пак по-малка от „гигаяхта“. Така или иначе, яхтите от последния клас се брояха на пръсти и без изключение бяха собственост на софтуерни мултимилиардери, саудитски принцове и руски петролни магнати.

Поканата гласеше:

„Моля, присъединете се към мистър и мисис Карл Трюдо на първото плаване с тяхната мегаяхта «Бриана» в сряда, 26 май, в 18:00 ч., на кей 60.“

„Бриана“ беше дълга 60 метра и се нареждаше на двайсет и първо място в класацията на най-големите яхти, регистрирани в Америка. Карл я беше купил за 60 милиона долара, две седмици след избирането на Рон Фиск във Върховния съд, а след това беше похарчил още 15 милиона за ремонт, подобрения и луксозни екстри.

И сега беше дошъл моментът да я покаже на всички, като даде недвусмислено доказателство за един от най-драматичните обрати в съвременната корпоративна история. Осемнайсетте души екипаж развеждаха гостите, които пристигаха, и им поднасяха чаша шампанско. Със своите четири палуби над ватерлинията яхтата спокойно можеше да приюти трийсет приятели на семейството в продължение на цял месец плаване в открито море — не че Карл възнамеряваше да живее с толкова много хора около себе си. Щастливците, поканени на по-дълго плаване, щяха да се възползват от фитнес зала с треньор, спа с масажистка, шест джакузита и готвач, който бе денонощно на разположение. Щяха да се хранят на една от четирите маси — най-малката беше с десет места, а най-голямата — с четирийсет. Когато искаха да се забавляват, на тяхно разположение имаше водолазна екипировка, каяци с прозрачно дъно, десетметров катамаран, водни ски и рибарски принадлежности. Естествено, всяка мегаяхта имаше и собствен хеликоптер. Другите луксозни екстри включваха киносалон, четири камини, открит бар на най-високата палуба, подово отопление в баните, малък басейн за нудисти и много махагон, месинг и италиански мрамор. Каютата на семейство Трюдо беше по-голяма от спалнята в дома им. Освен това Карл най-сетне беше намерил и постоянно място за „Малтретираната Имелда“ — в голямата трапезария на трета палуба.

Така че тя никога вече нямаше да го посреща във фойето на апартамента, когато се връща след тежък ден в офиса.

На главната палуба засвири струнен квартет, „Бриана“ се отдели от пристанището и пое на юг по течението на Хъдсън. Здравчаваше се, залезът беше прекрасен, а гледката към центъра на Манхатън — зашеметяваща. Градът се тресеше от динамика и енергия — завладяващо зрелище от палубата на луксозната яхта. Шампанското и хайверът също допринесоха за преживяването. Пътниците на фериботите и по-малките корабчета проследяваха „Бриана“ със

зяпнали уста, докато преминаваше покрай тях, меко тласкана от мъркащите си двигатели с по 2000 конски сили всеки.

По палубите ловко се придвижваше малка армия от сервитьори със смокинги, въоръжени със сребърни табли с напитки и хапки, които бяха толкова красиво изработени, че човек не смееше да ги яде. Карл не обръщаше внимание на повечето си гости и си говореше само с тези, които контролираше по един или друг начин. Бриана беше съвършената домакиня, минаваше от група на група, целуваше всички мъже и жени и внимаваше да не остане някой, който да не я забележи.

Капитанът направи широк завой, за да могат гостите да се насладят на гледката към Елис Айланд и Статуята на свободата, после пое на север в посока към Батъри Парк, в южния край на Манхатън. Вече беше тъмно и редиците небостъргачи осветяваха финансовия квартал. „Бриана“ плаваше нагоре по Ист Ривър в цялото си великолепиe — под Бруклинския, Манхатънския и Уилямсбъргския мост. Струнният квартет се оттегли и по професионалната уредба на борда на яхтата се разнесе гласът на Били Джоел. На втора палуба започнаха танци. Бутнаха един от гостите в басейна. След него скочиха и други, така че дрехите скоро вече не бяха задължителни. Разбира се, в това забавление се включиха предимно по-младите гости.

Следвайки инструкциите на Карл, капитанът обърна при сградата на ООН и увеличи скоростта, макар че никой не забеляза това. В този момент Карл даваше интервю в просторния си кабинет на трета палуба.

Точно в 10:30 ч. вечерта, по разписание, „Бриана“ отново спря на кей 60 и гостите бавно започнаха да се разотиват. Мистър и мисис Трюдо ги изпратиха с прегръдки и целувки и тайното желание да побързат. Очакваше ги вечеря в полунощ. Четиринайсет от гостите щяха да останат — седем щастливи двойки, които щяха да плават с яхтата до Палм Бийч за няколко дни. Те се преоблякоха по-спортно и отново се събраха в голямата трапезария за поредното питие, докато готвачът довършваше първото ястие за вечерта.

Карл прошепна на помощник-капитана, че трябва да потеглят, и след петнайсет минути „Бриана“ отново се отдели от кей 60. Докато съпругата му очароваше гостите, той се извини за няколко минути. Изкачи се по стъпалата до четвърта палуба и се озова на любимото си

място на най-новата си и най-впечатляваща играчка. Беше малка палуба за наблюдение — най-високата точка на цялата яхта.

Хладният вятър развя косата му, когато се вкопчи в месинговите перила и се загледа в гигантските купи на финансовия квартал. Успя да зърне и собствената си сграда, със собствения си кабинет на четирийсет и петия етаж.

Всичко вървеше страхотно. Акциите на „Крейн Кемикъл“ се търгуваха за малко под 50 долара. Печалбите на компанията се качиха неимоверно. Чистият капитал на Карл Трюдо вече възлизаше на повече от 3 милиарда долара и продължаваше да расте.

Някои от онези идиоти му се бяха присмивали преди осемнайсет месеца. С „Крейн Кемикъл“ било свършено. Трюдо бил глупак. „Как е възможно човек да загуби един милиард долара за един ден?“, питаха те и виеха от смях.

Защо не се смееха сега?

Къде бяха онези експерти в този момент?

Великият Карл Трюдо отново ги беше надхитрил. Беше изчистил проблема в Баумор и беше спасил компанията си. Беше сринал собствените си акции до земята, беше ги изкупил на едро и сега притежаваше практически цялата компания. А от това ставаше още по-богат.

Съдбата му беше отредила да се издигне още по-високо в класацията на 400-те най-богати в света и докато плаваше по река Хъдсън на самия връх на необикновения си кораб и доволно се взираше в светещите кули на Уолстрийт, Карл си каза, че всъщност нищо друго в живота няма значение.

Сега, когато вече имаше три милиарда долара, всъщност искаше шест.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Чувствам се длъжен да защитя родния си щат и го правя с много извинения. Всички герои от романа са измислени. Всички прилики с действителни лица са случайни. Не съществува нито окръг Кеъри, нито град Баумор, нито компания „Крейн Кемикъл“, нито продукт на име „Пиламар 5“. Бихлоронилин, аклар и картоликс също са несъществуващи химически съединения, поне доколкото знам. Върховният съд на щата Мисисипи се състои от девет избираеми съдии, нито един, от които не е използван като модел или вдъхновение за някой от героите, описани тук. Нито една от организациите, асоциациите, групите, неправителствените организации, мозъчните тръстове, църквите, казината или корпорациите в тази книга не съществуват. Просто си ги измислих. Някои от градовете ги има на картата, други не. Предизборната кампания също е плод на моето въображение. Подробностите по съдебния процес са заимствани от няколко действителни дела. Някои от сградите, описани в романа, наистина съществуват, но не съм сигурен точно кои.

В един друг живот бях член на щатския законодателен орган на Мисисипи и като такъв изиграх известна роля в изготвянето на различни закони. В тази книга някои от тези закони са преправени, модифицирани, игнорирани и дори направо изтрети от лицето на земята. Художествената измислица понякога изисква такива неща.

Някои от законите — особено свързаните с казината и с хазарта — са оцелели и без моята намеса.

А сега, след като поставих под съмнение собствената си работа, трябва да кажа, че в книгата има и много истина. Докато частните капитали се допускат в изборите за съдии, ще продължаваме да виждаме конкурентни интереси, които се борят за съдийски места. Проблемите са познати на всички. Повечето от враждуващите фракции са описани достоверно. Политическата им тактика също е добре позната. Резултатите не са толкова далеч от истината.

Както винаги, разчитах на съветите и опита на други. Благодарности на Марк Лий, Джим Крейг, Нийл Касел, Боби Моук, Дейвид Гърнърт, Майк Ратлиф, Тай, Бърт Коули и Джон Шърман. Стивън Рубън издаде тази книга, двайсетата на „Дабълдей“, а екипът им — Джон Фонтана, Ребека Холанд, Джон Питс, Кати Трейгър, Алисън Рич и Сузан Хърц — направиха възможно публикуването ѝ.

Благодарности и на Рене за необикновеното ѝ търпение и щедри редакторски бележки.

Джон Гришам

1 октомври 2007 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.